

Sorry sorry

Contents

Sorry sorry	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	13
3. Chương 03	27
4. Chương 04	41
5. Chương 05	43
6. Chương 06	52
7. Chương 07	60
8. Chương 08	73
9. Chương 09	76
10. Chương 10	85
11. Chương 11	96
12. Chương 12	118
13. Chương 13	128
14. Chương 14	138
15. Chương 15	141
16. Chương 16	143
17. Chương 17	151
18. Chương 18 (end)	153

Sorry sorry

Giới thiệu

Cô đứng ở bên này. Hai người họ lại đứng ở bên kia. Thanh Xuân âm thầm lặng lẽ dõi theo hai người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sorry-sorry>

1. Chương 01

Chương 1: Tâm sự của Ngải Mễ

“Ngải Mễ, cháu ăn no chưa?” Nhìn thấy Ngải Mễ buông chiếc bát nhựa có in hình chú thỏ trắng xuống – đây là bát cơm thứ hai mà cô ăn trong bữa này, bà nội liền hỏi cô như vậy.

Lúc này đây, đúng lúc radio đang phát chương trình giới thiệu bạn đời, giọng một chàng trai vọng ra, hơi ngang ngược: “người bạn gái mà em tìm, khi ăn cơm chắc chắn không được xới bát thứ hai...”

Nghe thấy thế Ngải Mễ suýt thì sặc, bình thường cô đều ăn ba bát. Ông nội ngồi bên cạnh đùa: “Ái chà, Ngải Mễ nhà ta không lấy được chồng rồi”.

Ngải Mễ lau mép, bất chợt nảy ra một ý, “cháu không cần xới bát thứ hai, cháu mua một cái bát to một chút là được!”

Lúc này đây ngoài cửa sổ có một tiếng mèo kêu kỳ quặc vọng vào, ông bà nội đều bật cười. Ngải Mễ nhếch miệng lên, thâm nghĩ, anh chàng ngốc thật, bắt mèo học tiếng người còn dễ hơn là anh ta học tiếng mèo kêu. Ngải Mễ buông bát đĩa xuống, nói: “cháu đi chơi đây”.

Bà nội đang xới cơm cho cô, đặt bát xuống hỏi: “Ồ, thế cháu không ăn nữa à?”

Ngải Mễ lắc đầu, bím tóc đỏ lắc la lắc lư, “cháu không ăn nữa, cháu sợ không lấy được chồng!”

“Ha ha”. Ông nội quay sang gạt hạt cơm trên mép cô xuống, “cháu không lấy được chồng thì lấy con mèo đó là được rồi”.

Ngải Mễ giả vờ giận dữ, làm nũng với bà đang cười, “bà ơi, bà coi ông nội lại nói cháu linh tinh rồi kìa!”

Nhưng lúc quay người chạy ra cửa, cô lại cười rất rạng rỡ.

Ra cổng, rẽ, Ngải Mễ chạy đi. Lúc đầu cô định dọa cho “con mèo ngốc nghếch” đó một trận giật mình, nhưng nét mặt quái đản mà cô đã chuẩn bị lại tắt ngấm, vì người đứng ở góc tường không phải là con “mèo” mà cô chờ đợi, mà là một kẻ cô vô cùng ghét.

Ngải Mễ xì mặt xuống, “Lý Tuấn Ninh, cậu làm gì vậy?”

Lý Tuấn Ninh trông rất trơ tráo, lưu manh, “Sợ quá, sợ quá, tại sao cậu lại hung hăng với tớ như vậy? Tớ chỉ bắt chuột kêu một tiếng thôi mà”.

Ngải Mễ không muốn nói chuyện lý lẽ với cậu ta, cô nhìn sang bốn xung quanh, không thấy “con mèo” đó có ý định đến, cô cũng không có bụng dạ nào để đấu khẩu với Lý Tuấn Ninh. Nhưng Lý Tuấn Ninh lại gọi giật cô lại trong lúc cô quay người chuẩn bị bỏ đi, “Ngải Mễ, hôm nay cậu ta không đến được đâu”.

Ngải Mễ bất giác bước lên trước một bước, cô tức đến nỗi không nói được một câu đầy đủ, “Lý Tuấn Ninh, cậu...”

Lý Tuấn Ninh bắt đầu cười ha ha, “Mễ Mễ cậu đừng khóc nhé, vì Aaron bị bắt nạt rồi, Mễ Mễ sẽ không vui đâu, vì sao nhỉ? Vì Mễ Mễ thích Aaron, xấu hổ quá, xấu hổ quá...”

Ngải Mễ tức nổ đom đóm mắt, cúi người xuống nhặt một hòn đá, hiện giờ cô chỉ muốn đập nát thằng Lý Tuấn Ninh đáng chết này thôi. “Ngải Mễ”. Lúc này đây cô nghe thấy giọng bà nội gọi khẽ sau lưng, giọng nói của bà đã đuổi con quỷ nhỏ đó trong lòng cô đi, cô sững người, Lý Tuấn Ninh thừa cơ chạy mất, còn ngoái đầu ném lại một câu, “bà ơi, lần sau uống nước ngọt cháu sẽ đưa cho bà chai nhé”.

Ngải Mễ ngẩng đầu lên nhìn bà, bà lại đáp một câu rất ngọt ngào: “Ừ, Lý Tuấn Ninh ngoan quá”.

“Bà!” Ngải Mễ tức lên rồi, “bọn họ đều bắt nạt Aaron đấy!”

Bà nội bước đến bỏ hòn đá trong tay Ngải Mễ ra. “Hòn đá này đẹp đấy”. Bà dùng tạp dề lau sạch, “ông nội luyện thư pháp đang thiếu một hòn đá chặn giấy, cháu mang cái này về cho ông đi”.

“Bà ơi, cháu sang nhà Aaron đây, chắc chắn bọn họ sẽ nói với Aaron rằng, nếu như cậu ấy dám đi ra, sẽ dùng đá đập kính cửa sổ nhà cậu ấy”.

Bà vẫn giữ nụ cười đó trên môi, “Ừ, Ngải Mễ, cháu mang mấy quả táo của nhà mình đi, cho bà gửi lời hỏi thăm ba mẹ Aaron nhé”.

Có thể con gái sẽ lẻ loi, nhưng ít cô đơn, bởi từ lúc chào đời con gái đã có một khả năng đặc biệt, họ có thể nói chuyện với búp bê, làm nũng với gấu bông, trút giận lên chú lợn bông ngốc nghếch... Chỉ có điều, những cái này Ngải Mễ không có, và chiếc váy đáng yêu, chiếc cặp tóc đẹp, chiếc vòng tay xinh xắn, cô cũng không có, cô chỉ có một cái tên dễ thương, đương nhiên, là bản thân cô cảm thấy rất dễ thương, sau đó, cô không có thêm gì nữa, nhưng phải trừ cậu ấy – con “mèo” mỗi lần kêu nghe như gà mái mẹ, con “mèo” nhút nhát phải trốn ở trong nhà không dám chui ra vì những trò đùa xấu của các cậu bạn mà.

Ngải Mễ gọi cậu ấy là Aaron. Đương nhiên Aaron cũng có tên của mình, nhưng Ngải Mễ gọi cậu là Aaron, cậu chính là Aaron. Còn việc tại sao lại đặt cái tên này, thực ra cũng không để tâm nhiều lắm, một hôm Ngải Mễ tra từ điển tiếng Anh, trong số các tên con trai bắt đầu bằng chữ A, vừa nhìn là cô chấm ngay cái tên này, cô cảm thấy cái tên này rất đẹp, cô còn cảm thấy, bên cạnh cần phải có một người mà khi cô gọi là Aaron, người đó có thể bình thản đáp một câu “ơ, tớ đây”, và thế là sứ mệnh này được trao cho Aaron.

Ngải Mễ còn nhớ ngày hôm đó, cô chạy sòng sọc đến trước mặt Aaron. Lúc đó chúng mới bắt đầu được tiếp xúc với tiếng Anh, học sinh bình thường chỉ biết táo gọi là “Apple”. Cô nói với Aaron rằng: “Tớ muốn đặt cho cậu một cái tên tiếng Anh”.

Aaron giật mình, “gì cơ?”

“Tớ muốn đặt cho cậu một cái tên tiếng Anh”! Giọng cất cao hơn rất nhiều.

“Ừ”. Cậu lại dồn sự chú ý vào hòn đá dưới chân, cậu luôn thích vừa đá một hòn đá nhỏ vừa đi học, sau đó lại đá một hòn đá nhỏ về nhà.

“Này”. Ngải Mễ đưa mẫu giấy đã viết sẵn tên cho cậu, bên trên là mấy chữ cái tiếng Anh viết ngả ngàng nghiêng nghiêng.

Aaron đón lấy, nét mặt tỏ vẻ khó xử: “cái này, đọc như thế nào?”

Thực ra Ngải Mễ cũng không biết, hai đứa liền xúm vào cùng suy nghĩ, “cái này chính là “Apple” mà cô giáo nói trong giờ học đúng không nhỉ?”

“Thật à?”

“Không phải thế ư?”

“Hoặc là cái này có nghĩa là táo xanh, thôi thì cứ gọi cậu là “E Pồ” trước, ngày mai sẽ hỏi cô giáo”.

Chúng đều mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, nét mặt kể cả có vẻ u buồn cũng chỉ hiện thoáng qua, trời rất xanh, mặt trời rất rộng, tương lai rất xa. Ngày hôm nay, chuyện quan trọng nhất là, Ngải Mễ đặt cho cậu bạn trai quan trọng trong cuộc đời cô một cái tên là “E Pồ”.

Cũng trong ngày này, chúng đã nhặt được chú chó của chúng. Chú chó nhỏ đáng thương bị đặt trong một hộp giấy bên vệ đường, có lẽ là do nhìn không xinh xắn, mọi người qua lại không ai chú ý đến nó.

Do Aaron không khống chế được lực của chân, đá hòn đá vào chiếc hộp đó.

Sau đó Aaron và Ngải Mễ nghe thấy chiếc hộp đó kêu lên một tiếng yếu ớt nhưng dễ thương, Aaron và Ngải Mễ đưa mắt nhìn nhau, ở tuổi chúng bây giờ, nửa tin nửa ngờ truyện cổ tích, nhưng rõ ràng là chúng nghe thấy chiếc hộp kêu lên một tiếng!

Lúc này đây chiếc hộp lại phát ra tiếng như tiếng khóc của em bé mới chào đời, lần này thì nghe đã rõ hơn. Aaron và Ngải Mễ rụt rè bước đến, nhìn thấy một cục thịt tròn tròn, hai đứa cùng hét lên một tiếng rồi chạy vội.

“Đồ nhát gan”. Rõ ràng mình cũng là đồ nhát gan, nhưng Ngải Mễ lại mắng Aaron như vậy.

Aaron không chỉ trích Ngải Mễ lươn lẹo lại chê trạch dài, trước những lời trách móc của Ngải Mễ, cậu bao giờ cũng cúi đầu cam chịu.

“Đó là cái gì ấy nhỉ?” Ngải Mễ dùng cảm đặt tay lên ngực, nhìn thấy chàng Đông Gioăng, tim cô cũng chưa bao giờ đập mạnh như vậy.

Aaron nghĩ một lát, “hình như là một con chó”.

Một con chó? Nghe Aaron nói như vậy, hình như đúng là một con chó thật.

Hai đứa cùng nắm tay nhau, lại bước đến, nhìn thật kỹ, rõ ràng là một chú chó nhỏ, thật không thể hiểu tại sao vừa nãy lại sợ như vậy, hơn nữa lại là một chú chó nhỏ vô cùng dễ thương.

Hai đứa lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng cất giọng hỏi: “Làm thế nào bây giờ nhỉ?”

Ngải Mễ nói một cách rầu rĩ: “Nếu như bọn mình mặc kệ nó, tớ nghĩ, chẳng mấy chốc mà nó sẽ đói và chết, hoặc là bị những đứa trẻ xấu khác bắt nạt, xem ra không phải nó bỏ nhà đi mà bị bỏ rơi...” Ngải Mễ nói rất nhiều, nhưng câu quan trọng nhất cô lại đợi Aaron nói, như thế, đến khi bị người lớn trách, có thể đổ trách nhiệm sang Aaron.

Cuối cùng “E Pồ” đáng thương đành phải nói: “Thế thì bọn mình nuôi nó vậy”.

Vì là Aaron đưa ra lời đề nghị nuôi nó, chính vì thế cậu là người phải bê hộp giấy, nhưng dưới sự chỉ huy của Ngải Mễ, cậu lại đưa chú chó nhỏ về nhà Ngải Mễ. Ngải Mễ nói với bà nội rằng, Aaron cứ đòi nuôi chú chó này, chính vì thế... bà nội liền xoa đầu cô, gật đầu.

Ngải Mễ cũng đặt tên cho chú chó này là Aaron.

Đây có phải là một trò chơi khăm hay không? Bởi vì chỉ có như vậy, Ngải Mễ mới cảm thấy luôn luôn có một Aaron ở bên cạnh mình. Cô không yêu cầu Aaron này cũng phải đáp một tiếng “ơi” mỗi khi cô gọi nó, chỉ cần nó kêu một tiếng “gâu gâu” là được rồi. Từ khi còn rất nhỏ cô đã biết, thế giới này có quá ít thứ thực sự là của riêng mình, Aaron được coi là một trong số đó, nhưng cô không yên tâm, cô muốn mua bảo hiểm ón quà hiếm có này, và thế là chú chó đáng thương gầy như Aaron đó cũng bị gọi là Aaron.

Thực ra sau đó không lâu Aaron đã biết được trò chơi khăm của cô, cũng vô tình mà cậu phát hiện ra. Một lần cậu đến tìm Ngải Mễ để chơi, cúi người đang định bắt chước tiếng mèo kêu ở trước cổng nhà cô, thì nghe thấy Ngải Mễ gọi một tiếng “Aaron”. Cậu đang định đáp lại thì lại nghe Ngải Mễ nói một câu: “à miếng xương này, phải ngoan đó nhé”. Sau đó vang lên tiếng chó gặm xương.

Một hôm Ngải Mễ nói với Aaron rằng: “cậu là chó bố, tớ là chó mẹ”.

Nét mặt Aaron lộ ra vẻ khó xử: “nói thế có nghĩa rằng bọn mình là... đôi trai gái chó à?”

Ngải Mễ nghĩ một lát, tán đồng quan điểm của Aaron.

Aaron bèn nói: “Tớ là chó anh, cậu là chó chị”.

“Như thế sẽ không phải là đôi trai gái chó ư?”

“...”

Aaron cũng không phản đối việc chú chó xấu xí này mang cái tên này, bởi cậu cảm thấy mình xuất sắc hơn nó trên mọi phương diện, chó Aaron hoàn toàn không có sức cạnh tranh. Cậu thường nhìn thấy Aaron đuổi theo một con mèo, lần nào cũng bị ngã dúi dụi, nên cậu càng khinh thường nó, cùng mang tên là Aaron, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Nói thẳng ra, những điều Aaron nghĩ không khác gì những điều Ngải Mễ mong mỏi, những lúc không được ở bên Ngải Mễ, có nó ở bên cạnh, để Ngải Mễ được gọi một tiếng Aaron cũng là cái hay, Ngải Mễ không muốn bị cô đơn, Aaron cũng không muốn để Ngải Mễ phải cô đơn.

Hồi đó Aaron không hiểu lắm cái gọi là cô đơn, cậu chỉ cảm thấy rằng, nếu một ngày nào đó, cậu ngồi xỏm ở góc tường bắt chước tiếng mèo kêu, kêu từng tiếng một, nhưng lại không thấy Ngải Mễ thò đầu ra, mỉm cười với cậu. Như thế có lẽ gọi là cô đơn chăng? Cậu không muốn Ngải Mễ cũng phải nếm mùi như thế.

Aaron cảm thấy tuổi thơ của mình khổ sở hơn Ngải Mễ nhiều, khổ sở là vì cậu có ba và mẹ. Mặc dù Ngải Mễ cũng có ông bà nội, nhưng họ không cãi nhau, không đánh nhau, họ đều là người lớn rất ngoan, còn ba

mẹ cậu thì ngày nào cũng cãi nhau, tại sao họ lại không hiểu biết gì cả? Nếu đã biết sau khi cãi nhau sẽ phải khóc, sẽ phải tức giận, thì hà cớ gì ngày nào cũng cãi nhau?

Aaron chỉ có thể làm một khán giả im lặng, cậu bị trói trên chiếc ghế dành cho khán giả, lúc nào có kịch, kịch trình diễn trong bao lâu, cậu đều không thể kiểm soát. Nhân vật nam chính – ba cậu thường nói: “cô lại đi sống vất vưởng ở đâu hả?” Nhìn nét mặt của ông, cũng biết là ông chỉ nói một cách tùy ý như vậy, chẳng qua là muốn diễn qua loa vở kịch này. Nhưng nữ chính – mẹ cậu lại nhập vai rất sâu, nét mặt bà lúc nào cũng rất nghiêm túc, “nếu anh là người giỏi giang, thì có người đàn bà nào không muốn được sống yên ổn trong nhà mình?” Những lời thoại này, ngay cả Aaron cũng thuộc lòng rồi, tiếp đó ba cậu sẽ nói: “tôi có lỗi với cô”. Lúc này đây mẹ sẽ ngắt lời ba, “anh đừng nói chuyện xin lỗi nữa, anh hãy mau làm những việc xứng đáng với tôi đi”. Và thế là ba liền tỏ vẻ lấy lòng, “chuyện ly hôn chúng ta tạm gác lại đã, con còn đang nhỏ”. Lúc này đây Aaron cũng đã biến thành nhân vật trong vở kịch.

Kịch diễn đến đây, mẹ Aaron bèn cúi chào khán giả và rời sân khấu, vầng trán trơn nhẵn khiến khuôn mặt tối sầm của bà trở nên âm đạm. Tại mảnh đất này, bà là ánh sao trên trời, là tiên nữ giáng trần, chỉ có điều ánh sao thuộc về bầu trời, còn hiện tại bà buộc phải ngủ đông trong lòng đất.

Aaron hiểu, ba chưa bao giờ hận mẹ, ông cũng cảm thấy sự bất tài của mình đã khiến bà phải chịu nhiều nỗi ám ức. Ông nhìn bà giũ cột mình một cách thấp thỏm bất an nhưng lại đẩy về hải lòng, chỉ cần bà vẫn còn ở nhà, dù thế nào cũng vẫn là tốt, giới hạn là, bà vẫn còn ở nhà.

Mẹ Aaron không phải là người có vầng trán sáng duy nhất trong con ngõ này, trong mắt Ngải Mễ cũng có tia sáng đó. Một người lấy chồng về đây ở, một người là được nhật về. Ngải Mễ biết thân thể của mình, ông bà nội đã từng nói với cô rằng, cô là cô bé không có ai nuôi, được ông bà nhật về. Và thế là cô thầm nghĩ, khi nhật chú chó về, cô đã nhìn thấy một ánh mắt quen thuộc trong mắt nó, có lẽ năm xưa khi ông bà nội nhìn thấy cô, cô cũng nhìn họ bằng ánh mắt đó chẳng?

Chỉ có điều năm tháng trôi qua, chú chó đó vẫn gầy guộc, còn cô thì đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng. Đương nhiên ông bà cũng hiểu, cũng giống như mẹ Aaron, sớm muộn gì cô bé này cũng rời xa mình, chính vì thế tình yêu mà họ dành cho cô sẽ không trở thành sự trói buộc, lúc cô bay đi, tình yêu nặng trĩu này sẽ chỉ biến thành nhiên liệu.

Vì biết không giữ được cô nên họ càng đối xử tận tâm với cô hơn, mặc dù không mua cho cô búp bê, gấu bông, váy đẹp, nhưng họ đã gắng hết sức mình, một ngày ba bữa, chưa bao giờ đối xử tệ với cô. Ngải Mễ rất quý mẹ Aaron, và mẹ Aaron đối xử với cô còn tốt hơn cả con trai mình, hai người đó, một người dường như là lời mở đầu của người kia, một người dường như là hồi kết của người kia. Mẹ Aaron thường nhìn Ngải Mễ một cách thất thần, nụ cười của Ngải Mễ còn tươi tắn hơn cả bà, chỉ có điều bà không thể trang điểm cho ánh mắt của Ngải Mễ. Cô gái bé nhỏ, tại sao lại đầy tâm sự? Bà nhìn Ngải Mễ tựa như dòng nước suốt trong vắt, không kim được bèn thở dài.

Ngải Mễ bèn hỏi: “Sao cô lại thở dài ạ, tại cháu không ngoan ư?”

“Không”. Bà phải trả lời thế nào đây? Hoặc là nói, làm sao bà có thể nói được chứ? Con gái suốt đời sẽ được yêu thương, suốt đời làm nàng công chúa cho chàng hoàng tử của mình, tại sao vẫn phải tự mình nỗ lực, phấn đấu, đấu tranh? Chàng trai, chàng trai của riêng cô, rốt cục có tồn tại hay không? Số phận Ngải Mễ cũng là như vậy, sẽ phải chịu khổ, nhưng từ nhỏ chịu một chút khổ, cũng là điều hay, sau này sẽ biết, chỗ nào nên dẫn mặt, chỗ nào nên bỏ qua. Vì hiểu nên từ bi, vì hiểu nên tàn nhẫn...

Hồi đó có một loại đường Fructoza, khi mua sẽ được tặng một chiếc nhẫn thủy tinh, Ngải Mễ cũng đeo chơi trên ngón tay, mẹ Aaron nhìn thấy vội tháo ra, nét mặt bà luôn luôn tỏ ra bình thản, nhưng lần này lại như mặt hồ lạnh giá, sầm xuống, bà ném chiếc nhẫn đó qua một bên.

Ngải Mễ nhìn người cô từ trước đến nay rất yêu quý mình bằng ánh mắt hoài nghi.

“Khi nào cháu lấy chồng mới được đeo nhẫn ở đây”.

Và thế là Ngải Mễ gật gật đầu nửa hiểu nửa không, chỉ có điều cô bé chưa bao giờ nhìn thấy trên tay mẹ Aaron đeo một chiếc nhẫn nào. Đương nhiên là cô bé hiểu chuyện của ba mẹ Aaron, nhưng cô bé không bao giờ đánh giá thấp mẹ Aaron vì chuyện đó, mặc dù bà là chủ đề vĩnh hằng trên bàn ăn của tất cả mọi người ở trong con ngõ, nhưng tự đáy lòng sâu thẳm, cô bé lại đứng về phía mẹ Aaron. Rất nhiều lần cô đã

truyền tải ý này qua ánh mắt của mình, cô cảm thấy, mẹ Aaron cũng hiểu, giữa họ có một từ trường tương thông, chỉ có họ mới có thể cảm nhận được tín hiệu mạnh hay yếu.

Một mặt Aaron đã được kế thừa nét đẹp của mẹ, mặt khác, trong cơ thể cậu có cả bản tính hiền lành của cha. Những gen tốt của cha mẹ đều truyền cho cậu. Khi có kẹo, Aaron luôn chia cho Ngải Mễ ăn cùng, kẹo của cậu lúc nào cũng chỉ có một chiếc, và cậu luôn nhìn Ngải Mễ một cách chăm chú, lặng lẽ, tuổi còn nhỏ mà như ông cụ, nhìn đôi tay trắng ngần của Ngải Mễ đón lấy chiếc kẹo, nhìn ánh mắt cảm kích của Ngải Mễ, nhìn thân hình yếu đuối của Ngải Mễ như một cảnh hoa phần nộ cuồng nhiệt dần dần căng đầy.

Có một lần Ngải Mễ tìm thấy một chiếc kẹo khác trong túi Aaron, cô đưa bàn tay cầm chiếc kẹo xuống dưới mũi Aaron, nói một cách rất tức giận: “tại sao lại có hai chiếc kẹo, chúng ta không thể mỗi người ăn một chiếc hay sao?”

Trước lời chất vấn của cô, Aaron có phần bối rối, cậu chỉ có thể giải thích rằng: “chiếc kẹo này là để giành đến mai cho cậu ăn”. Hơi thở của Aaron phả vào ngón tay Ngải Mễ, có hơi ấm và một chút cảm giác ướt át của cậu, giống như một đám mây bọc mưa vậy quanh ngón tay cô.

“Thế thì cậu bỏ chiếc kẹo ngày mai ra đây”.

Và thế là Aaron liền lấy một chiếc kẹo khác đặt lên tay cô.

Cô lại ra lệnh rất dứt khoát, “nhắm mắt lại”.

Aaron thấy hơi lạ, nhưng bảo cậu nhắm mắt thì cậu nhắm mắt lại. Vì bị Ngải Mễ phát hiện ra chiếc kẹo khác nên cậu cảm thấy mình đã làm sai một chuyện.

Khi còn trẻ, trong đầu chúng ta luôn nảy ra một số suy nghĩ không đâu vào đâu đúng không? Những suy nghĩ này giống như chui từ trong đá mà ra, không có lí do, không có động cơ. Kể cả 20 năm sau hỏi Ngải Mễ, cô cũng không thể nói tại sao, tại sao trong thời khắc đó, cô lại đi hôn Aaron, hơn nữa lại bắt cậu nhắm mắt lại, giống như đã lên kế hoạch từ trước. Đường như cô là một kẻ mưu đồ, thực ra không phải như vậy, cùng lắm cô chỉ là một nhà nghệ thuật, chẳng qua là cô muốn hôn nhẹ chàng trai tuyệt vời này. Vì cậu ấy, thực sự cả trong và ngoài đều rất tuyệt.

Là bản năng của cơ thể mà thôi.

Đối với Aaron, hôn là một chuyện xa vời biết bao, nhưng đầu lưỡi Ngải Mễ tựa như một lưỡi dao, nhẹ nhàng phá vỡ phòng tuyến mỏng manh mà Aaron dựng lên. Sợi dây đó đã đứt, Aaron lắc người biến thành một khí cầu, bay lên, mơ màng... Các cơ quan của cậu đã hạ vũ khí đầu hàng, chỉ cảm thấy đầu lưỡi của Ngải Mễ rất ngọt, giống như đang tan trong miệng mình, bất giác cậu mút chặt, như mút kem vậy, nhỏ dần, nhỏ dần, sau đó không còn gì nữa.

Lưỡi cậu tìm lại trong miệng mình một lần nữa, không tìm thấy, vô cùng hăng hụt. Thực sự không còn nữa, trong miệng đột nhiên trống trải.

Ngải Mễ nói một câu không đúng thời điểm cho lắm: “Tớ sắp không thở được nữa rồi”.

Nói xong hai người đều cảm thấy ngại ngùng.

Lúc này đây Aaron mới hiểu ra rằng vừa nãy hai người hôn nhau, cậu đẩy Ngải Mễ ra, Ngải Mễ còn đang hồi tưởng lại mùi vị của Aaron trong miệng, bị đẩy bất thành hình như vậy, ngã phịch xuống đất. Chú chó của cô, mặc dù cô đối xử với nó không tốt, nhưng lúc này đây cũng vẫn chạy đến bảo vệ cô, sau đó sửa với Aaron một cách dữ tợn.

Thậm chí Aaron còn không tỏ thái độ biết sai sẽ sửa, cậu ngỗ ngược như một bạo quân nói với Ngải Mễ: “Từ sau không được như thế nữa!” Lúc này đây trình độ ngữ văn của Ngải Mễ chưa được tốt lắm, nếu không sẽ chửi cậu một câu: “Xí, được lời mà còn làm giả!”

Nếu như bình thường chẳng may Aaron làm sai chuyện gì đó, chắc chắn Ngải Mễ sẽ đòi lại gấp nhiều lần, nhưng với chuyện này, Ngải Mễ không những không làm to chuyện mà còn giấu rất kín. Có lẽ những chuyện như vậy, sau khi nghĩ lại, con gái cũng thấy ngại chẳng?

Ngải Mễ và Aaron thích sau khi tan học đến ngôi miếu cổ tồi tàn làm bài tập về nhà. Con ngõ nhỏ cái gì cũng thiếu, chỉ có điều không thiếu tiếng ồn, trong môi trường đó, thực sự rất khó tập trung để làm bài tập. May mà ngôi miếu cổ không xa, cũng không cao, nằm giữa lưng chừng núi, rất ít người đến. Trước đây nó là ngôi miếu cổ, hiện giờ lại biến thành khung trời nhỏ, thành lãnh địa riêng của hai đứa.

Sau khi tan học, hai đứa cùng làm bài tập trên chiếc bàn cũ trong ngôi miếu tồi tàn, trong mắt chúng, đám mạng nhện, chiếc bàn thờ cũ, đều rất thân thiết. Trong đó có một bức tượng thần rất giống thần Nhị Lang, không phải chỉ mỗi hai đứa nghĩ như vậy, mà ngay cả chú chó Aaron cũng rất thân mật với “ông”. Ngải Mễ liền mắng nó, “thật không biết xấu hổ, tưởng mình là con chó thần đó hả”. Aaron dọa cô, “cậu nói năng cẩn thận đấy, ngộ nhờ đó là con chó thần thật thì bọn mình gay đấy”. Ngải Mễ vẫn không thêm để tâm, “ăn của tổ nhiều xương như vậy, nó còn dám cắn tớ nữa không?”

Nhưng sẽ đến cắn tớ mà, Aaron thầm nghĩ bụng. Nhưng xem ra, kể cả cậu bị chó đuổi chạy đi khắp thế giới, Ngải Mễ cũng sẽ không thêm để tâm.

Chú chó Aaron vẫn thích chạy lung tung trong miếu hơn, nó biết tự tìm niềm vui cho riêng mình, nếu như nó có nhân tính thật, biết Ngải Mễ và cậu cười nó vì nó cứ chạy qua chạy lại, chắc là cũng sẽ không vui.

Một lần chú chó Aaron đang chạy nhảy thì va vào một chiếc hòm gỗ cạnh thần Nhị Lang, cùng với tiếng vang bên tai, bên trong rơi ra một đồng tiền xu, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Điều này khiến Ngải Mễ và hai Aaron trợn tròn mắt.

Chú chó lấy mũi ngửi ngửi, nó không có hứng thú lắm với mùi đồng, chắc là nó chỉ cảm thấy nét mặt của cô chủ và cậu chủ nhỏ vô cùng kỳ quái, nó khê sữa một tiếng, quay sang làm những việc mà nó cho là có ý nghĩa hơn.

Mặc dù đều là tiền xu có mệnh giá thấp, nhưng bao nhiêu cái “thấp” đó gộp lại, nhìn rất hoành tráng, Ngải Mễ và Aaron đều cảm thấy vừa là dưới chỗ thần ngồi, vừa là một con chó thần, số tiền này vì thế mang nhiều màu sắc thần thánh hơn.

Trẻ con vẫn còn ham chơi, hai đứa bắt đầu nghiên cứu số tiền này ở đâu ra, đoán rất nhiều, cuối cùng rút ra kết luận là, số tiền này là do đám trẻ hư trong con ngõ nhỏ cầm đầu là Lý Tuấn Ninh lấy trộm, ăn cướp mang đến, tạm thời đặt ở đây, chúng cần phải tịch thu số tiền này.

Giấu đi đâu thì ổn nhỉ? Hai đứa nhìn sang bốn xung quanh, ánh mắt liền dừng lại trên người Quan Âm nương nương.

Ngải Mễ rụt rè hỏi: “cậu bảo chúng ta lấy tiền của thần Nhị Lang đi, đặt ở chỗ Quan Âm nương nương, liệu ông ấy có giận hay không?”

Rõ ràng Aaron không suy nghĩ thấu đáo như Ngải Mễ, cậu không nghĩ đến điều này.

Hai đứa đứng trước tượng Quan Âm nương nương bám đầy bụi, và thần Nhị Lang đứng uy nghiêm cách đó không xa, Aaron bê chiếc hòm gỗ, cũng giống như Ngải Mễ, không chú ý gì cả, và lúc này đây, chú chó Aaron ngồi ở đó, nhìn chúng với ánh mắt đầy ẩn ý.

Aaron nghĩ nát cả óc, cuối cùng nói: “Kể cả thần Nhị Lang tức giận, Quan Âm nương nương cũng sẽ bảo vệ bọn mình, cậu xem trong Tây Du Ký đó, Quan Âm nương nương rất giỏi”.

Và thế là chúng liền khấn lạy trước Quan Âm nương nương, cuối cùng còn đến trước mặt tượng thần Nhị Lang cúi lạy một cái.

Sau một hồi bận rộn, tiền được giấu dưới chỗ Quan Âm nương nương ngồi, Aaron mở hời nhể nhại nhìn Ngải Mễ cũng đang ướm sừng mở hời nói: “cậu không lấy trộm chúng đi chứ?”

Ngải Mễ lườm Aaron một cái, cô nghiêng đầu, đưa tay ra, “cực nào, ai lấy trộm, ai mang đi người đó là chó”.

“Được”. Aaron khịt khịt mũi với vẻ bất lực, “Thế, nếu nó lấy trộm thì thế nào, nó vốn là chó mà”. Cậu chỉ vào chú chó Aaron.

Tự nhiên bị chỉ, chú chó dường như không chịu, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ dữ tợn.

“Cũng coi là lỗi của cậu”. Ngải Mễ nói một cách bướng bỉnh.

“Ừ”. Aaron luống cuống đưa tay lên lau mồ hôi trên mặt, lập tức khuôn mặt cậu liền biến thành mặt hề, điều này khiến Ngải Mễ cười ngặt nghẽo. Đúng vậy, nhìn thấy Aaron từ trước đến nay luôn sạch sẽ, giờ lại ôm bộ mặt hề, thực sự là rất hiếm gặp.

Sau đó mấy lần đến, cả hai đứa đều không có tâm trạng nào để làm bài tập. Lần nào hai đứa cũng vái lạy Quan Âm nương nương, thỉnh thoảng còn gỡ mạng nhện cho bà. Còn về tiền, bao giờ cũng phải nghiệm thu, kiểm tra một lần, bình thường khi đi trong ngõ, hai đứa cũng đóng tai lên lắng nghe đám lưu manh đó nói chuyện, nhưng không thấy ai dă động đến chuyện hòm tiền đó.

Hiện giờ Lý Tuấn Ninh không còn có hứng thú đi bắt nạt Aaron nữa, kể từ hôm ba cậu ta tặng cậu ta một quả bóng trong một dịp sinh nhật nọ, suốt ngày cậu ta dẫn bạn bè đi đá bóng. Hiện giờ cậu ta cũng không cho người khác gọi cậu ta là Lý Tuấn Ninh nữa, “hãy gọi tớ là Lý Pele!” Cậu ta luôn huơ huơ nắm đấm và nói chuyện với bạn bè như vậy.

Chỉ có điều gần đó chỗ chơi cũng chật, những lúc không đến chỗ ngôi miếu cũ, Aaron và Ngải Mễ thường đến khu đất trống đang thi công dở gần nhà, hiện tại khu này đã biến thành sân bóng đá của đám Lý Tuấn Ninh, hai đứa chỉ có thể ngồi ngoài nhìn bọn họ thi đấu.

Kể cả như vậy, cũng không được yên thân, Lý Tuấn Ninh dẫn đám thuộc hạ của cậu ta đến. Ngải Mễ vẫn ngồi ở đó, Aaron đã đứng dậy.

Lý Tuấn Ninh đưa tay ra, “Mễ Mễ, muốn xem bọn này thi đấu thì phải mua vé đấy”. Tay cậu ta lấm lem, vừa nhìn là biết tay Lý Tuấn Ninh! Ngải Mễ nhìn thấy rất khó chịu, thắc mắc tại sao cậu ta còn dám đưa ra cho người khác nhìn.

Aaron nghiêm túc tranh luận với cậu ta: “Đây là khu công cộng, tại sao phải đưa tiền cho cậu?”

Dường như Lý Tuấn Ninh cũng lưỡng lự trước được Aaron sẽ nói như vậy, “vì bọn tớ đá bóng cho các cậu xem mà”.

“Tụi tớ không xem các cậu đá đâu”.

“Nói vớ vẩn, lẽ nào cứ vào bóng tuyết với ban nãy cậu không xem hay sao?”

Aaron lắc đầu.

Ngải Mễ đứng sau nói xen vào một câu, “quả đó mà cũng gọi là tuyết với hả?”

Lý Tuấn Ninh hậm hực, “không tuyết với hay sao?”

Ngải Mễ hứ một tiếng, “các cậu đều không biết độ khéo léo của bàn chân Aaron, cậu ấy có thể đứng cách trăm mét mà đá vẫn trúng!”

Aaron đứng bên cạnh cũng gật gật đầu, tất cả những lúc Ngải Mễ nói bằng giọng điệu như vậy, cậu đều gật gù tán thưởng, nhưng lần này mới gật được một nửa, cậu mới bình tĩnh, Aaron mà Ngải Mễ nói ở đây chính là mình! Aaron quay đầu nhìn Ngải Mễ, nói một câu với vẻ bất lực: “cậu đang nói gì vậy?!”

Ngải Mễ không đếm xỉa gì đến Aaron, đang ngồi trên ống nước bằng xi măng, cô liền phũ phàng đứng dậy, mặt mày hớn hờ nói: “Các cậu đá một quả bóng to như vậy, Aaron chỉ đá một viên đá rất nhỏ, lần trước tớ đi cùng cậu ấy về nhà, cậu ấy nhìn thấy một chiếc hộp cách đó mấy trăm mét, cậu ấy liền vận công đá một cái, viên đá liền bay thẳng vào chiếc hộp”.

Bài thuyết trình hào hứng của Ngải Mễ khiến Lý Tuấn Ninh và đám bạn sợ dúm người, nhưng Lý Tuấn Ninh vẫn là người phản ứng đầu tiên, cậu ta hỏi Aaron: “có thật vậy không?”

Aaron nhìn Ngải Mễ, cậu không biết phải trả lời thế nào.

Lý Tuấn Ninh vẫy tay, cho người đem quả bóng đến, cậu ta giẫm bóng xuống dưới chân, nhìn Aaron một cách uy phong, “bọn mình độ xem sao”.

“Hả?” Aaron lại quay sang nhìn Ngải Mễ.

Đường như Ngải Mễ không nhìn thấy Aaron đang nhìn mình, cô chỉ quay sang hỏi Lý Tuấn Ninh: “Nếu cậu thua thì thế nào?”

“Tớ thua?” Lý Tuấn Ninh nhắc lại một câu bằng giọng rất kỳ quặc, cậu ta và đám bạn cùng cười lớn, Lý Tuấn Ninh suýt nữa thì cười ra nước mắt, “xem ra cậu không nhìn kỹ tớ đá bóng rồi. Mễ Mễ ạ, nếu như tớ thua trước Aaron thì sau này tớ sẽ cho Aaron cùng đá bóng với bọn tớ! Bọn tớ sẽ không bắt nạt cậu ta nữa”.

“Được!” Ngải Mễ đồng ý ngay.

Lý Tuấn Ninh liền cười bằng một nụ cười xảo quyệt, “nếu tớ thắng thì sao?”

Ngải Mễ nói: “cậu nói đi, cậu thích thế nào?”

Lý Tuấn Ninh nói, “tớ thắng rồi tính sau, cậu không được cù nhầy đâu đấy”.

Ngải Mễ nghĩ một lát, bèn gật đầu, “được, nói một là một!”

Lúc này đây Aaron mới có cơ hội nói xen vào, “Ngải Mễ, cậu không hỏi ngộ nhờ tớ thua thì thế nào...”

Ngải Mễ trợn mắt nhìn Aaron một cái, “cậu dám không?”

Nội dung thi tài của hai người rất đơn giản, đặt một chai cocacola ở đầu sân, sau đó Lý Tuấn Ninh và Aaron đứng ở đầu sân bên kia đá bóng, mỗi người đá năm quả, xem ai đá trúng chai cocacola nhiều hơn là thắng.

Đây là lần thi đấu bóng đá đầu tiên giữa Aaron và Lý Tuấn Ninh.

Kết quả thi đấu khiến mọi người vô cùng sửng sốt, Lý Tuấn Ninh chỉ đá trúng một quả, và điều khiến người ta cảm thấy nực cười hơn cả là Aaron, không đá trúng quả nào! 1:0, Lý Tuấn Ninh thắng cuộc.

Aaron cúi đầu, không dám nhìn Ngải Mễ. Cậu cũng không hiểu tại sao, tựa như bàn chân không phải của cậu. Mỗi lần chuẩn bị sút bóng, cậu đã biết không còn hy vọng gì nữa rồi. Thôi, giờ đã thua rồi, cậu cũng không biết Lý Tuấn Ninh sẽ nghĩ ra trò quỷ quái gì.

Lý Tuấn Ninh vẫn còn chưa hết sợ, cậu không thể ngờ rằng mình chỉ đá trúng một lần, và điều cậu càng không thể ngờ là Aaron – người được Ngải Mễ ca ngợi hết lời không đá trúng lần nào, trận thắng này diễn ra quá nguy hiểm.

Lý Tuấn Ninh đã bình tĩnh trở lại, lại biến thành con người Lý Tuấn Ninh như trước, cậu ta nheo mắt lại nhìn Ngải Mễ, “Mễ Mễ, cậu không cù nhầy đó chứ?”

Ngải Mễ ưỡn ngực lên, cô nhớ đến một câu mà người nữ anh hùng trong ti vi thường nói đến, lúc này đây mang ra dùng, “cậu muốn gì thì nói đi, cần đầu có đầu, cần mạng sống có mạng sống!”

Lý Tuấn Ninh giật mình, “những cái đó tớ không cần, tớ chỉ cần một thứ, đối với cậu cũng không tổn thất gì nhiều”.

“Cái gì?”

“Tớ muốn cậu hôn một cái”. Lý Tuấn Ninh không hề tỏ ra xấu hổ, đám bạn Lý Tuấn Ninh cười ồ lên.

Lúc này đây Aaron liền chạy đến, mặt cậu đỏ tía tai, “Lý Tuấn Ninh, tớ muốn thi lần nữa với cậu”.

Lý Tuấn Ninh lắc đầu, “No!”

Ngải Mễ quát một tiếng, “Aaron, cậu tránh ra!”

Lý Tuấn Ninh lại bắt đầu nói bằng giọng quỷ quái, “Ngải Mễ, lại đây nào, cậu đã hôn Aaron, hôn tớ một cái có sao đâu?”

Ngải Mễ quay sang hỏi Aaron, “cậu nói ra chuyện đó à?”

Aaron lắc đầu, điều này Ngải Mễ tin, Aaron không bao giờ lừa cô.

Lý Tuấn Ninh đứng bên cạnh nói, “cái này cậu đừng có đổ oan cho Aaron, chính tớ đã nhìn thấy, nhưng tớ không nói cho ai biết đâu”.

Lý Tuấn Ninh vẫn đang nói lảm nhảm, Ngải Mễ đã bước đến trước mặt cậu ta, cô không thấp hơn nhiều so với Lý Tuấn Ninh, Lý Tuấn Ninh đứng sững ở đó, nói chính xác hơn là tất cả mọi người đều sững lại, mọi người đều sững sờ nhìn Ngải Mễ ghé sát mặt vào hôn Lý Tuấn Ninh một cái. Chính vì thế khi Aaron như con dã thú điên cuồng lao đến, không ai kịp phản ứng gì. Từ trước đến nay mọi người đều coi Aaron là kẻ dễ bắt nạt, không ngờ khi cậu nổi cơn điên, nhìn lại dễ sợ như vậy. Lý Tuấn Ninh không kịp đỡ, bị Aaron xông vào ngã xuống đất, hai đứa vật nhau dưới đất, Aaron ra sức đưa tay túm chặt Lý Tuấn Ninh, đây là một trận đấu hoàn toàn không có lý do, Aaron túm mấy lần, mới hét ra được một câu: “mày trả lại đi, mày trả lại đi”. Cậu đòi Lý Tuấn Ninh phải trả lại Ngải Mễ cái hôn đó, chỉ có điều Lý Tuấn Ninh không kịp phản ứng gì, cậu ta đưa tay cào Aaron, Aaron cũng không đề phòng, cậu chỉ chăm chăm túm miệng Lý Tuấn Ninh.

Sau đó mấy người liền xúm đến, mới kéo được Aaron ra, còn miệng Lý Tuấn Ninh thì rớm máu.

“Đồ thần kinh”. Lý Tuấn Ninh còn đang run rẩy, cậu ta thực sự sợ hãi trước cơn thịnh nộ của Aaron, sau đó được bạn bè dìu về nhà.

Aaron ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Ngải Mễ chỉ chửi Aaron, “sao mà cậu không chịu thua được nhỉ? Thật là mất mặt!”

Aaron tưởng rằng lần này Ngải Mễ sẽ không chịu nói chuyện với mình một thời gian dài, nhưng lúc đó Ngải Mễ chửi một lần, sau đó lại coi như chuyện này chưa từng xảy ra, chúng vẫn đi học cùng nhau, vẫn đến ngôi miếu cũ làm bài tập, vẫn cách một thời gian lại đi đếm số tiền trong chiếc thùng cũ đó.

Lúc đếm tiền là lúc hai đứa cảm thấy hạnh phúc nhất.

Trước đây khi tán phét với nhau, hai đứa thường nói, đợi tớ có tiền sẽ thế này thế kia. Ngải Mễ nói: “Tớ mà có tiền, tớ sẽ dùng nó để chữa bệnh cho ba cậu”. Ngải Mễ nói: “Tớ mà có tiền, tớ sẽ tu sửa lại ngôi miếu này”. Ngải Mễ hỏi, “Aaron, đến khi có tiền, cậu sẽ làm gì?”

Aaron trả lời: “Tớ mà có tiền, tớ sẽ cho Ngải Mễ, để Ngải Mễ thực hiện ước mơ của mình”.

Nhưng cái có tiền đó, dường như là chuyện rất xa vời, hiện giờ chúng cũng có tiền, một số tiền rất nhỏ, chỉ có điều đều không thể làm được những chuyện này. Cảm giác này, cũng không dễ chịu gì, thà là nghèo rớt mồng tơi còn hơn.

Tuy nhiên, chưa đợi được đến lúc hai đứa quyết định sẽ dùng số tiền này để làm việc gì thì chú chó Aaron đã chết. Chú chó Aaron chết vì ăn nhầm phải thuốc chuột, thuốc chuột của nhà Aaron.

Lâu lắm rồi mẹ Aaron không về nhà, lần này về nhà, bà lại mang về một gói thuốc diệt chuột, đem xuống bếp, nhét vào bánh mì, lẩm bẩm rằng: “nhà nhiều chuột quá, phải diệt mới được”.

Ba Aaron nằm trên giường nghe thấy câu này, liền nói với Aaron đang bón thuốc cho ông: “đấy là do mẹ mày muốn ép ba mày phải chết”.

Aaron giật mình vì mình đã liên hệ với điều này từ lâu, cậu không kịp để lộ vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt, bèn nói với ba: “ba cả nghĩ quá”. Thậm chí cậu còn cười, nhưng mặt vẫn đang bị thương, trông cũng rất gớm ghiếc.

Aaron bưng bát thuốc của ba, xuống bếp rửa, mẹ đứng ở cửa nhìn, bà không thể ngờ rằng con trai mình lại thạo việc đến vậy, một sự thành thạo khiến người ta thấy thương.

Bà gọi một tiếng, nhưng cậu coi như không nghe thấy, bà cũng biết, chính vì thế vẫn hỏi tiếp: “tiền còn đủ tiêu không?”

Cậu con trai dừng tay lại, nhìn mẹ, gật gật đầu. Hỏi một câu hỏi vô nghĩa, cậu trả lời lại có ý riêng, dù con có chết đói, cũng không cần tiền của mẹ. Nhưng người mẹ không hiểu suy nghĩ của cậu con, vẫn tiếp tục nói theo suy nghĩ của mình.

“Hay là con đi theo mẹ nhé?”

“Mẹ lấy tiền ở đâu vậy?”

Trước lời chất vấn này của cậu con trai, bà cũng không giận, bà giảng giải lý lẽ cho cậu, “ông ấy không chăm sóc được bản thân mình, cũng không có tiền nuôi con, làm sao tốt với con được?”

Aaron cũng không giận, cậu kiên nhẫn nói với mẹ: “ba không có tiền nuôi con, con nuôi; Ba không thể tốt với con, con sẽ tốt với ba”.

Nói xong câu này, Aaron không đếm xỉa gì đến mẹ nữa, chỉ chuyên tâm vào việc rửa bát đĩa. Bà mẹ chỉ có thể nhìn thấy phần sau gáy bướng bỉnh của cậu, bà không nhìn thấy hàng nước mắt của Aaron lăn xuống chậu rửa bát.

Bà mẹ không buồn, bà thích nhìn cậu con như vậy.

“Đạo này Ngải Mễ vẫn khỏe chứ?”

Aaron gật đầu.

“Con bé cũng khỏe, con phải quan tâm nhiều đến nó”.

Aaron vẫn gật đầu, điều này không cần bà phải nói.

Rửa bát xong xuôi, Aaron ném đám bánh mì đó ra ngoài cửa.

Tối hôm đó, Ngải Mễ sầm mặt xuống đến tìm Aaron. Nhìn thấy Aaron, cô mới khóc ra thành tiếng, hai tay nắm Aaron, Aaron không tránh, để mặc Ngải Mễ trút giận, sau đó mới hỏi: “sao vậy?”

Ngải Mễ chỉ khóc, không nói ra được thành lời.

“Tiền bị móc trộm à?” Cậu quá coi thường Ngải Mễ.

Ngải Mễ lắc đầu, cuối cùng nói ra một câu khiến Aaron lạnh cả sống lưng, cô nói: “Con Aaron chết rồi”.

Cậu đã kịp hiểu ra vấn đề, vội chạy ra xem, chú chó miệng phì ra toàn bọt trắng và chết, nhìn rất thảm thương, nhưng điều khiến Aaron lạnh người, vẫn là những mẩu vụn bánh mì nằm rải rác bên cạnh, rất chói mắt. Đột nhiên cậu ý thức ra được rằng, chính mình đã giết chết nó, chính Aaron đã giết chết Aaron; Chính Aaron đã tiêu diệt loại bảo hiểm mà Ngải Mễ đã mua; Chính Aaron đã dồn Aaron vào đường cùng. Từ đó trở đi, thế gian chỉ còn lại một mình Aaron, và Aaron này phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ Ngải Mễ mà không bao giờ hối tiếc.

Ngải Mễ khóc càng thảm thiết hơn, cô túm chặt cánh tay Aaron. Không biết sức lực từ đâu mà ra, tinh thần uể oải của Aaron dần dần tập trung vào điểm cô túm, cậu cảm thấy đau, cảm giác đó dần dần lan tỏa. Hóa ra sinh lý tử biệt không phải là chuyện dễ dàng mà đạt được, hơn nữa mình cũng lại đóng vai vị đạo diễn lạnh lùng một cách vô tình, cậu hận sự giả dối sắp rơi nước mắt của mình.

Nếu ba ăn miếng bánh mì đó, hiện giờ mình sẽ như thế nào? Trí tưởng tượng của cậu trở nên căn cỗi.

Cuối cùng Ngải Mễ nói: “Cậu đừng rời xa tớ”. Đây là yêu cầu vô lý, cũng là lời khẩn cầu khiến người ta xót thương nhất.

Aaron không nói gì, cậu ra sức gật đầu.

Lời khẩn cầu của Ngải Mễ đầy vẻ triết lý, đối với những cái đã mất, cô đã để lộ ra vẻ buồn thương cần phải có, nhưng không quá mức, đối với những cái vẫn đang ở bên cạnh, cô liền túm chặt không chịu buông ra.

Vì cậu, đã nhặt nó, cũng là vì cậu, đã để mất nó.

Cuối cùng thì số tiền đó cũng đã được dùng đến, chỉ có điều trước đó chúng không thể ngờ được rằng, số tiền này đã được sử dụng như vậy. Hai đứa vô cùng hối hận, dường như có được số tiền này, mới khiến chú chó Aaron gặp điều bất hạnh.

“Thần Nhị Lang nhớ nó, mới gọi nó về đây”. Ngải Mễ nói.

“Thế thì bọn mình gọi nó về”. Aaron ngờ nghệch nói một câu.

Sau đó, Aaron giơ tay lên làm một cái loa rồi đưa lên miệng, cậu hét lớn lên trời, “Aaron – mày mau về đi – Ngải Mễ nhớ – mày rồi”.

Gọi xong, cậu lại đưa tay lên tai, chăm chú lắng nghe một lát, sau đó lại nói với Ngải Mễ bằng giọng nghiêm túc: “Vừa nãy con Aaron nói với tớ rằng, mọi tình yêu mà nó chưa thể hiện được hết, sẽ để tớ bù đắp cho cậu”.

Ngải Mễ sợ quá sững người, lúc đầu cô định hỏi một câu, sau cậu lại nghe hiểu tiếng chó, nhưng không hỏi ra thành lời, chỉ thần thờ nhìn Aaron, gật đầu.

Hai đứa đã dùng số tiền đó mua một hộp gỗ lớn để chôn cất chú chó.

Đây là lần đầu tiên chúng đối mặt một cách chân thực như vậy với cái chết, bất ngờ như vậy, cái chết diễn ra chỉ trong tích tắc. Giống như tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, giống như download những thứ 1 KB bằng tốc độ cáp quang, keng một tiếng, nhanh chóng diễn ra, không có hoãn xung, từ đó muôn đời muôn kiếp không bao giờ trở lại được.

Ngải Mễ và Aaron cũng có khi cãi nhau, thậm chí có lúc còn cảm thấy kiếp này sẽ không bao giờ nói chuyện với đối phương nữa, nhưng sau khi nghĩ lại, bất luận ai xuống nước, chủ động bắt chuyện, hai đứa vẫn có thể làm lành ngay với nhau, thậm chí còn thân hơn. Nhưng cái chết không phải là trò chơi như vậy, chắc chắn không phải, nó không cần bạn nữa, nó sẽ bỏ đi một cách kiên quyết, triệt để.

Chôn xác con Aaron xuống, lấp đầy đất vào mộ, nhưng trong lòng tự nhiên lại cảm thấy trống vắng, không gì có thể đối lại sự trọn vẹn như trước kia. Hóa ra sự tiến bước của sinh mệnh, lại tàn nhẫn như vậy, có một bàn tay không ngừng thò vào, xé nát trái tim bạn, cho dù bạn cứng rắn đến đâu, cuối cùng sẽ đến một ngày chẳng còn lại bao nhiêu.

Sự ra đi đột ngột của chú chó Aaron, dường như đã dạy cho hai đứa trẻ một đạo lý dễ hiểu nhất nhưng đồng thời cũng là sâu sắc nhất, đó cũng là một điều rất tốt mà thôi, đạo lý này chính là: cần phải trân trọng những người còn ở bên cạnh mình.

Sau đó trong một dịp sinh nhật nào đó của Aaron, Ngải Mễ tặng cho cậu một đôi giày đá bóng, Aaron nửa đùa nửa thật nói cho cô biết tại sao trong đám tang của chú chó Aaron, mình lại khóc thảm thiết như vậy.

“Lúc đầu tớ muốn dùng số tiền này để mua một đôi giày đá bóng”.

Cậu đã nói như vậy, mang theo vẻ ngang ngược và vô tâm của chàng trai trẻ. Nhưng cậu nói như vậy, Ngải Mễ vẫn thấy thương cho sự gian khổ ở tuổi niên thiếu của cậu và không trách sự thờ ơ mà cậu dành cho chú chó Aaron, nỗi buồn thời niên thiếu rồi cũng trôi qua, cô cũng đã nhanh chóng quên đi câu chuyện về chú chó Aaron.

Ngay từ khi còn rất nhỏ Ngải Mễ đã cảnh báo mình rằng, không được để ký ức trói buộc mình, con người phải tiến bước.

Đám con trai thực sự là kỳ quặc, đúng là có đánh nhau mới quen nhau, sau vụ đó, Aaron lại đi đá bóng cùng đám Lý Tuấn Ninh. Dần dần, Ngải Mễ cũng đã quen với việc ngồi trên ống nước xi măng vỡ, chăm chú nhìn theo chiếc bóng gày guộc, dong dỏng của cậu chạy trên sân, thần thờ nhìn khuôn mặt trắng trẻo non nớt của cậu chạy đến khi phờ phạc, ngờ nghệch nhìn đôi mắt mất màu hạt dẻ của cậu chạy đến khi sâu thẳm như màn đêm.

Có lúc thói quen thực sự có thể dần dần biến thành sở thích. Hoặc giả là cuộc sống đơn điệu, thực sự cần có một niềm tin chẳng? Và thế là bóng đá đã trở thành niềm đam mê chung của Ngải Mễ và Aaron. Giữa chúng dường như luôn phải có mối liên hệ với nhau mới có thể có cảm giác cân bằng. Trước đây là chú chó Aaron, sau đó là bóng đá. Chó sẽ phải chết, còn bóng đá thì không.

Yêu nhau yêu cả đường đi, người có tình yêu đó luôn phải hy sinh mà không hề nuối tiếc. Bởi cậu thích bóng đá, nên Ngải Mễ cũng thích theo. Thân nhau đến mức yêu ghét giống nhau, chính là đạo lý này chẳng?

Chỉ có điều Ngải Mễ không thể ngờ được rằng, đối tượng xen vào hệ thống cân bằng của chúng sau này, là một người, và kể từ khi người đó xuất hiện, thế giới của chúng bắt đầu lang bạt kỳ hồ. Trò chơi giữa con người với con người, luôn luôn kỳ diệu như vậy, mỗi người, trong vũ trụ, đều nhỏ bé như vậy, nhưng một người đối với một người khác, có lúc lại có thể dễ dàng hủy diệt thế giới của một người khác dễ như trở lòng bàn tay.

Aaron tiếp nhận một cách khá thản nhiên việc Ngải Mễ thích bóng đá, cậu nói với Ngải Mễ rằng: “Tớ thích đội Đức”.

“Tại sao lại thích đội Đức? Vì đám Lý Tuấn Ninh thích ư?”

“Không phải. Vì tớ thích một thành phố của bọn họ”.

“Một thành phố ư?”

“Ừ, tớ thích Munich”.

“Munich? Tại sao lại thích Munich?”

“Vì tớ rất thích cái tên này, giống như cảm giác cậu thích cái tên Aaron vậy”.

“Ồ thần kinh”.

Ngải Mễ cùng Aaron xem bóng đá, cô thích nét mặt chăm chú của cậu, cô luôn tưởng rằng Aaron sẽ mãi mãi bình tĩnh. Nhưng trước mặt bóng đá, Aaron đã thể hiện ra một diện mạo hoàn toàn khác, cậu nhiệt tình, phóng khoáng, thậm chí có thể mừng quá phát khóc, múa may quay cuồng.

Hóa ra bóng đá lại có ma lực như vậy, Ngải Mễ không biết, trong cuộc sống của Aaron, có quá nhiều điều bất lực, chán chường, bóng đá và Ngải Mễ là niềm an ủi cuối cùng và tốt nhất đối với cậu.

“Ấy, lần đó tại sao cậu lại thua Lý Tuấn Ninh?” Sự việc đã xảy ra rất lâu rồi, Ngải Mễ mới hỏi cậu.

“Vì tớ rất muốn thắng”.

“Vì thế đã thua ư?”

“Đúng vậy, nhiều lúc có những việc mình rất muốn làm, nhưng chưa chắc đã làm được”.

Nhưng Ngải Mễ không hỏi cậu, tại sao lại rất muốn thắng.

2. Chương 02

Chương 2: Hãy làm bạn gái tớ nhé

Đối với hầu hết mọi người, thời kỳ dài nhất, khó trải qua nhất trong cuộc đời là 6 năm tiểu học, có bài tập về nhà làm không bao giờ hết, có những lời căn nhắc không bao giờ dứt, có vô số nỗi buồn không đếm xuể... Tuy nhiên, đối với Ngải Mễ và Aaron lại không phải như vậy. [Bậc tiểu học của Trung Quốc được tính từ lớp 1 đến hết lớp 6.]

Cả hai đứa đều biết, cùng thi được vào một trường, vẫn có thể ở gần nhau, nhưng kể cả cấp hai được học cùng nhau, lên cấp ba thì sao? Đại học thì sao? Cả đời thì sao? Chúng không dám nghĩ tiếp nữa.

Tốt nghiệp tiểu học, chúng vẫn vào học tại cùng một trường cấp hai, nhưng tốt nghiệp cấp hai, chúng vào hai trường cấp ba. Trên thực tế, vốn Aaron cũng có thể vào trường cấp ba tốt nhất, nhưng lúc này đây bệnh tình của ba cậu lại xấu đi, lúc này, mẹ cậu không còn quay về nữa, hàng ngày cậu buộc phải quay về chăm sóc ba.

Ngải Mễ không biết phải dành tình cảm gì ẹ Aaron, ít nhất sẽ không giống mọi người trong con ngõ nhỏ chỉ trở, nói xấu sau lưng. Cuối cùng bà đã bay đi, còn bản thân Ngải Mễ vẫn đang mọc lông mọc cánh. Sự bay đi của mẹ Aaron đã đem lại cho cô niềm hy vọng, cô càng yên tâm ẩn thân ở đây. Cô rất thích ở đây, nhưng đôi cánh trong lòng cô đã bắt đầu muốn cất, từ trước đến nay cô không thuộc về chốn này.

Trong sự việc này, Aaron luôn tỏ ra như người ngoài cuộc, thực ra từ trước đến nay đều như vậy, mảnh đất của cậu dành cho người mẹ, luôn luôn cần cỗi.

Sự ra đi của mẹ, đáng lẽ sẽ khiến cho hai thiếu niên nương tựa vào nhau nhiều hơn, tuy nhiên, đột nhiên chúng lại trở nên vô cùng kiên cường, dường như chỉ cần có một người, là có thể đi hết quãng đường còn lại.

Trong con ngõ không có thông tin nào được giấu qua đêm, chuyện Aaron vì ba mà phải bỏ trường điểm cấp ba đã được mọi người biết hết.

“Haizz, làm mẹ còn không bằng làm con”.

“Nó cũng ngốc thật, ba nó còn sống được mấy ngày nữa? Tự hủy tương lai của mình à?”

“...”

Ngải Mễ không biết Aaron có nghe thấy hay không, nghe thấy rồi sẽ có cảm nghĩ gì. Lời nói của mọi người thật đáng sợ, mặc dù thầm khuyên nhủ mình đừng quan tâm, đừng quan tâm, nhưng dù sao cũng là con người, trái tim vẫn mềm yếu, bắn một mũi tên có thể vẫn gắng gượng được, bắn mũi thứ hai, rất nhiều mũi khác, cuối cùng sẽ vẫn thấy đau.

Cô đi tìm Aaron, đương nhiên là cô hiểu tại sao Aaron lại lựa chọn ở lại, nhưng cô cũng đã giúp Aaron những mối lo toan về sau, bởi ông bà nội cô đã hứa sẽ giúp Aaron chăm sóc ba cậu.

“Chỉ khi cậu tiến bộ hơn, ba cậu mới thấy vui”. Cô nói câu đó, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Aaron.

Aaron nâng cằm cô lên.

Trên mặt cô đọng đầy nước mắt, không biết từ bao giờ, cô không còn ngang ngạnh bắt nạt cậu nữa, dần dần cô đã quay trở lại hình ảnh của cô nữ sinh cần được chăm sóc.

Tự nhiên Aaron lắc đầu – Ngải Mễ không hỏi cậu tại sao, cậu nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt tựa như có một hố sâu, dường như muốn nuốt chửng cô.

Ngải Mễ thấy hơi lạ, “tại sao cậu lại nhìn tớ như vậy?” Dường như năm xưa trước khi đi, Bạch Nương Tử cũng nhìn Hứa Tiên đắm đuối như vậy. [Bạch Nương Tử và Hứa Tiên là hai nhân vật trong truyền thuyết Bạch xà của Trung Quốc.]

Aaron vẫn lắc đầu, cậu nhắm mắt trước. Đột nhiên Ngải Mễ đã hiểu, lần trước là cô bắt Aaron nhắm mắt. Cô nhìn khuôn mặt cậu, có lý do gì để từ chối chứ? Năm xưa cô hôn Lý Tuấn Ninh, cao ngang ngực với cậu ta, nhưng trước Aaron lúc này, cô phải kiễng chân lên, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của cậu.

Chắc là phải 1.000 độ C mắt?

Cô cảm thấy mình đang tan dần.

Chỉ có điều ở giây cuối cùng, Aaron đã đẩy cô ra, mồ hôi trên mặt cậu đầm đìa, nhịp thở hỗn hển từ chiến trường đã rút về.

Cô luống cuống bỏ chạy, trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Aaron nhìn cô bước đi, trái tim cũng như bị dao cứa.

Có phải trong lòng Aaron không nghĩ đến mọi sự lựa chọn đâu? Có những lúc quyết định con người sẽ đi con đường nào, thực sự không phải là năng lực, mà là sự lựa chọn của mình. Cậu lựa chọn ở lại, không phải là muốn giành danh hiệu trung hiếu gì đó. Cậu từ chối Ngải Mễ kiên quyết như vậy, là có ý sâu hơn, vì không biết bắt đầu từ bao giờ, đột nhiên cậu đã hiểu được phần nào suy nghĩ của Ngải Mễ. Hiểu được suy nghĩ của Ngải Mễ, cậu lại thấy sợ. Tiếp đó cậu nhìn thấy mọi ánh mắt, mọi động tác của Ngải Mễ đều chứng tỏ lời dự đoán của mình là đúng. Cậu thích Ngải Mễ, nhưng cái thích này, là nhân nhượng, là hy sinh, là chịu đựng, có lẽ vượt trên cả yêu, nhưng chắc chắn không phải là yêu.

Nhưng hơi thở nguy hiểm này mỗi lúc một lan rộng.

Hơi thở này khiến cậu buộc phải lùi ra sau, không có sức để đối kháng, giống như đứng trước cái chết. Cậu bắt đầu hâm mộ một Aaron khác, chết trong những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời, chết giữa tuổi thanh xuân.

Mùa hè đó, hai đứa rất ít qua lại với nhau, hàng ngày Aaron đều đi đá bóng, cậu đã ép nỗi phần nộ vô có trên người mình thành mồ hôi lặn xuống thảm cỏ.

Trời rất xanh, cỏ rất xanh, hơi thở của hormone rất đậm đặc. Nỗi buồn của chàng trai trẻ trong thế giới không đẹp như thế giới cổ tích này, thừa thớt, tựa như hạt bồ công anh, bay đi khắp nơi, không ai bắt được.

Aaron đi đá bóng rồi, Ngải Mễ thì hàng ngày giúp ông bà nội đến công viên nhặt chai nhựa, đây là lần đầu tiên Ngải Mễ trực tiếp tham gia vào công việc của họ, Ngải Mễ vẫn biết công việc của ông bà nội, nhưng cô bé chưa bao giờ đích thân trải qua. Dưới trời nắng gắt, cô nhìn thấy bà mỉm cười rất khách khí, ánh mắt tỏ vẻ chờ đợi, mong chờ một cậu bé nào đó uống hết chai nước và đưa cho bà, đứa bé này để lộ một chút thương cảm thoáng qua, mẹ cậu sẽ nói với cậu bằng giọng rất có giáo dục: “con mau uống hết đi rồi đưa chai cho bà”.

Điều này khiến Ngải Mễ không thể chịu đựng nổi. Hóa ra những cái cô ăn, cô mặc, đều được đổi từ những cái này của ông bà.

Nhưng Ngải Mễ không khóc.

Người cần phải cứng rắn, người buộc phải cứng rắn, không được phép khóc.

Tất cả những điều này, đều khiến Ngải Mễ càng thêm tin rằng, cô phải cố gắng, cô phải phá kén xông ra, cô phải bay lượn.

Bà vô tình hỏi cô: “Dạo này sao không thấy cháu với Aaron chơi với nhau?”

Ngải Mễ không biết phải trả lời như thế nào, giữa chúng, thực sự là hạ nhiệt đột ngột, không còn dư địa để xoay chuyển nữa, không ai hiểu tại sao lại như vậy. Không phải Ngải Mễ không nghĩ đâu, nhưng không tìm ra cốt lõi vấn đề. Thực ra trong lòng cô đã nhận định được mối quan hệ giữa hai đứa từ lâu, con nhà nghèo biết suy nghĩ từ sớm, đặc biệt là con gái. Về tương lai, cô đã đặt ra rất nhiều giả thiết, có rất nhiều con đường khác nhau, cái duy nhất không thay đổi là, cô đã từng tưởng rằng, cho dù là đường nào, đều sẽ đi cùng Aaron.

Chỉ có điều, cô đã tính toán hết rồi, nhưng không thể ngờ rằng, kẻ phản chiến lại là Aaron.

Một tuần trước khi vào học, Ngải Mễ vẫn sang nhà Aaron. Ba Aaron nhìn càng yếu hơn, thấy Ngải Mễ đến, gắng gượng chút tinh thần, trách Ngải Mễ không chịu đến chơi. Ông nhìn cô, coi cô như con gái mình, ánh mắt này, khiến cô thấy lo lắng. Ngải Mễ không biết phải trả lời thế nào mà chỉ biết cười. Bất chợt cô sực nhớ đến ngôi miếu cổ, đám mạng nhện cũ kỹ đó đột nhiên cũng giăng trên mặt ông, thời gian giữa họ, đã cách xa lắm rồi. Chúng đang trưởng thành, ngọn lửa sinh mệnh của ông lại đang từ từ dập tắt. Ông dần quãng thời gian chưa hết của mình lên người con ông.

Ngải Mễ ngồi bên cạnh ba Aaron một lát, cô nắm bàn tay khô khốc của ông, cô chưa bao giờ được gặp cha mẹ đẻ của mình, từ nhỏ nắm tay ông bà nội, cũng như thế này, cô cảm thấy rất thân thiết. Nếu là ba mình, nắm tay cũng sẽ có cảm giác ấm áp như thế này chăng?

Ngải Mễ vào phòng của Aaron, Aaron đang đi giày chuẩn bị đi đá bóng, rõ ràng là cậu đã nghe thấy tiếng Ngải Mễ, nhưng cậu không ra đón Ngải Mễ, hoặc là giống như ngày xưa, đứng trong phòng gọi to tên Ngải Mễ.

Cậu chỉ khẽ nói: “cậu đến rồi à?” Lúc nói câu này, mắt vẫn nhìn vào đôi giày đá bóng của mình, đôi giày này đã đi cùng với cậu qua bao ngày tháng, cũng nên về hưu rồi.

Cậu bắt đầu thắt dây giày, động tác chậm rãi, như bộ phim bị kẹt băng, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Ngải Mễ đưa chiếc túi đang cầm trên tay ra, “tớ mua cho cậu”.

Cuối cùng Aaron đã ngừng đầu lên, cậu cố gắng tỏ ra một chút hứng thú.

“Cái gì vậy?”

“Giày đá bóng”.

“Thật à? Thảo nào mấy hôm nay đôi giày này rách nhanh như vậy. Nhưng cậu mua giày mà không hỏi tớ, cậu biết tớ đi cỡ nào không?”

“Biết chứ, có lần trong lúc đá bóng, tớ đã nhìn thấy đôi giày của cậu, bởi vì lúc đó tớ đã nghĩ sẽ mua cho cậu đôi giày đá bóng”.

“Có lần? Từ khi nào vậy?”

“Gần... gần một năm rồi”.

“Cậu không biết là chân của người sẽ to lên à?”

“Ừ, thế thì để tớ đi đổi”.

“Thôi, để tớ đi, đá bóng đi giày chật một chút sẽ tốt hơn”.

Aaron cởi đôi giày rách không thể rách được hơn của cậu ra, cầm chúng trên tay lắc qua lắc lại, chớp chớp mắt với Ngải Mễ: “có mang về cất giữ làm đồ quý hay không?” Nét mặt rất ranh mãnh.

Trong tích tắc, Ngải Mễ cảm thấy mình chuẩn bị xông đến đánh cho Aaron một trận trời nổi, giống như vô số lần trước cô đã từng làm, nhưng người Ngải Mễ lại đứng ở đó, giống như có một ngón tay từ đâu đó đưa đến, bấm vào nút tạm dừng. Tuổi trẻ nhanh chóng tối sầm, cô cũng tạm dừng lại.

“Nếu không còn gì nữa thì tớ về trước đây”.

“Ừ, đợi đã, cậu đã đến rồi thì tớ cũng có quà tặng cho cậu. Cậu đợi một lát, tớ sẽ lấy cho cậu”.

Hai đứa đều không nói thẳng là chia tay, nhưng lại làm cho bầu không khí này mang đậm màu sắc lố mớ hơn.

Aaron rút từ dưới gối của cậu ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Ngải Mễ.

“Nhẫn cưới của mẹ tớ”. Cậu nói.

Trước khi trao đổi, cô sẽ phải từ chối.

Nhưng hiện tại, cô cảm thấy mình không có lý do nào để từ chối món quà này.

Năm học cấp ba đã bắt đầu, Ngải Mễ đã trở thành thiếu nữ duyên dáng, tuổi thơ mà thượng đế ban tặng cho Ngải Mễ có lẽ sẽ khiến cả cuộc đời cô đều được tưới mát nước màu xám, nhưng cậu lại dùng một cây bút màu, vẽ nên bức chân dung lấp lánh rạng ngời cho Ngải Mễ. Ngải Mễ cảm thấy mình không có gì hổ thẹn trước nhan sắc hơn người của mình, bởi buổi thơ của cô trắng xám như vậy.

Cô nghèo đến nỗi chỉ có Aaron. Nhưng đồng thời, cô cũng giàu đến nỗi chỉ có Aaron. Sau đó, sau khi Aaron ra đi, cô mới hiểu rằng, có một người, ở bên cạnh mình, là sự thỏa mãn lớn nhất. Chỉ có điều đợi đến khi cô hiểu ra, người đó đã không còn ở bên cạnh nữa.

Tuổi thơ của chúng không có sắc màu rực rỡ, tựa như vòng tay ôm không có nhiệt độ. Tuy nhiên, sau này lớn lên nhớ lại, những ký ức đó lại sạch sẽ, đơn thuần, trong sáng biết bao.

Ngải Mễ biết rất rõ, mình phải dùng sự mạnh mẽ trong nội tâm, nâng đỡ nỗi cô đơn bao la của cô trên thế giới này. Cô đã chia tay với sự ấu trĩ, non nớt từ lâu, sau khi nhận được chiếc nhẫn đó của mẹ Aaron, cô cảm thấy mình đã trưởng thành chỉ trong phút chốc, trưởng thành là việc diễn ra trong một giây, xuyên qua một lớp vải mỏng, là đến một cấp độ khác của sinh mệnh. Cô thích hơi thở nóng bỏng của trưởng thành, giống như thuở nhỏ ngồi cạnh bếp than để đun nước, nhìn nước sôi, đám hơi nước đó bay vào không khí, cảm nhận được nhiệt độ sôi sùng sục đó.

Bên cạnh Ngải Mễ bắt đầu có rất nhiều vệ tinh vây quanh, nhưng không có Aaron. Trong đám người đồng đúc, Ngải Mễ cảm thấy không khí vô cùng loãng, hóa ra là thiếu một người. Không phải là thiếu bờ vai có thể nương tựa, lồng ngực có thể tránh gió, mà là thiếu một hơi thở nồng ấm. Cô cảm thấy mình là một dải màu trắng xám trong biển người sắc sỡ với mọi sắc màu.

Cây bút vẽ đó của cô không ở bên cạnh, vì thế bức tranh đã đổ màu cũng dần dần nhạt màu, trả lại vẻ nhợt nhạt ban đầu của sinh mệnh. Hóa ra không có Aaron, cô đã mất đi ý nghĩa.

Người muốn ở bên cạnh lại không ở bên, người không muốn đến thì lại đến.

Lý Tuấn Ninh chính là người mà Ngải Mễ không muốn nhìn thấy nhất trong trường. Lý Tuấn Ninh cũng không thể ngờ rằng, cô gái đánh đá hôn mình năm xưa giờ đã lột xác trở thành cô gái xinh xắn như thế này. Cậu thường nhìn thấy cô, nụ cười rạng rỡ trên môi. Nhưng Lý Tuấn Ninh vẫn thấy sợ trước “uy lực” của Ngải Mễ, không dám tùy tiện ra tay. Mặc dù hiện giờ cậu đã không còn là thằng bé lang thang chơi bời trong con ngõ nhỏ, mà là hội trưởng hội học sinh trong trường, đội trưởng đội bóng đá, hơn nữa dáng dấp cũng nghiêm chỉnh. Cậu hơn người, là do ba cậu phát to, nhưng cậu cũng không tồi, không bất tài như Lưu Thiện – con trưởng của Lưu Bị, mà chứng minh cho câu nói hổ phụ sinh hổ tử. Tóm lại, Lý Tuấn Ninh được coi là một nhân vật có tiếng trong trường.

Cô đi xem họ đá bóng, mọi người đều đang đoán cô gái xinh đẹp này đến đây vì ai, không ai biết cô xuất hiện ở đây, là để xem một người không có mặt trên sân cỏ này. Mọi người mặc dù là dò đoán, nhưng cũng đều cảm thấy, nếu trong số những chàng trai này, có một người xứng đáng để một cô gái say mê, thì người đó chắc chắn phải là Lý Tuấn Ninh.

Và thế là họ cố tình đá bóng đến dưới chân Ngải Mễ, lần đầu tiên Lý Tuấn Ninh bị mọi người sai đi nhặt bóng, nhưng lại tỏ ra rất vui vẻ. Ngải Mễ nhìn thấy Lý Tuấn Ninh lại gần, liền đá bóng ra, khoảng cách này, cô vẫn tự tin vào bàn chân mình. Lý Tuấn Ninh đón rất chắc chắn quả bóng Ngải Mễ chuyền, cậu muốn gọi cô là Mễ Mễ, nhưng không gọi thành lời, chỉ cười với cô, “cảm ơn cậu”. Ngải Mễ không trả lời.

Sau nhiều lần, đương nhiên là Ngải Mễ cũng nhận ra trò đùa của đám con trai, bóng lăn đến, cô coi như không nhìn thấy.

Đột nhiên cảm thấy vô vị, hóa ra không phải tất cả các chàng trai đá bóng đều đẹp trai như Aaron. Cô quay người bỏ về, đúng lúc họ tan cuộc, Lý Tuấn Ninh chạy đến, áo đã cởi ra, vắt trên vai, mồ hôi ướt sũng, cậu đuổi theo Ngải Mễ, dịu dàng nói: “xin lỗi cậu”.

Thực sự Ngải Mễ rất kính nể Lý Tuấn Ninh vì cậu không hề nhắc đến chuyện cũ, cô cũng ngại không muốn đối xử với cậu bằng thái độ lạnh lùng như với người khác, “chuyện đó hả, không có gì đâu”.

Lý Tuấn Ninh vẫn tỏ ra ái ngại, “hay là tớ mời cậu ăn kem nhé”.

“Ăn kem? Thôi không cần đâu”.

“Tại sao?”

“Hiện giờ như thế này, mọi người đều gọi tớ là người đẹp bằng giá rồi, tớ mà ăn kem nữa thì không hay lắm”.

“Ha ha, thú vị thật”. Câu nói đùa của Ngải Mễ khiến Lý Tuấn Ninh rất vui, không phải cậu không biết tác phong nhất quán của cô gái thông minh này, chỉ có điều hiện giờ cô đã biết dùng những từ ngữ nhẹ nhàng để từ chối người khác rồi.

“Thế, thế thì bọn mình ăn gì nhỉ?”

“Không cần đâu, tớ ăn rồi, bye bye”.

Chỉ còn lại Lý Tuấn Ninh đứng một mình hậm hực.

Đương nhiên là Ngải Mễ biết thân phận của Lý Tuấn Ninh hiện nay, đây không phải là con đường tắt để một chú vịt xấu xí biến thành chim phượng hoàng vàng hay sao?

Chỉ có điều Ngải Mễ không cam tâm, đó là cảm nang cuối cùng của con gái, đối với Ngải Mễ, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, vẫn không muốn mở ra.

Lý Tuấn Ninh cũng thể hiện ra sự nhẫn nại rất lớn.

Sớm muộn gì cô ấy cũng là của mình. Về điểm này, Lý Tuấn Ninh đã xác định. Cô ấy đã từng hôn mình.

Cứ cách vài ba ngày, Lý Tuấn Ninh lại tặng quà cho Ngải Mễ, Ngải Mễ nói: “tớ không lấy đồ của cậu đâu”. Lý Tuấn Ninh nói: “Đây không phải là trao đổi, không có nghĩa rằng cậu nhận quà của tớ thì phải thế nọ thế kia. Em tớ thường xuyên mua đồ linh tinh, mua rồi lại không dùng, cậu cứ cầm đi, không cũng lãng

phí, coi như là cậu giúp tớ”. Lý Tuấn Ninh đã nói như vậy rồi, Ngải Mễ đành phải nhận. Thực ra cả hai đều biết, Lý Tuấn Ninh không có cô em gái nào.

Lý Tuấn Ninh cũng viết thư tình cho cô, mỗi ngày một lá thư, vì Ngải Mễ đã cầm quả của cậu, dù sao cũng là há miệng mắc quai, cũng ngại vứt thư tình vào thùng rác trước mặt cậu.

Mặc dù Lý Tuấn Ninh bám riết lấy cô, nhưng mặt khác, cũng là giúp cô được yên tĩnh. Ít nhất đám con trai bậu xâu, không còn đến quấy rầy cô nữa.

Lý Tuấn Ninh nói rằng, kẻ nào dám theo đuổi Ngải Mễ, tớ sẽ cho kẻ đó nếm mùi của tớ!

Ngải Mễ thường chạy đến trường Aaron, ngồi xuống bên cạnh Aaron. Ngải Mễ tưởng rằng trời xanh, sân bóng, bóng đá, những cảnh tượng quen thuộc này sẽ khiến chúng được ôn lại cảm giác đơn giản nhưng ấm áp ngày xưa, nhưng Ngải Mễ đã ngửi thấy mùi hormone sặc sụa trên người cậu, điều này khiến cô cảm giác được rằng vết rạn nứt giữa chúng ngày một lớn dần. Mỗi ngày một lớn, cuối cùng sẽ biến thành biển rộng mênh mông chẳng? Cuối cùng một ngày nào đó, chúng sẽ đứng ở hai bờ nhìn nhau. Nhưng cô không biết, ai sẽ ở bờ bên này, ai sẽ sang phía xa kia.

Lý Tuấn Ninh đã từng hỏi: “Tại sao cậu lại lạnh lùng như vậy?”

Ngải Mễ không trả lời.

Từ nhỏ đều là người khác đối xử lạnh nhạt với mình, vì thế đã quen dùng sự im lặng để trả lời. Cô không quen với sự ồn ào, nhiệt tình ngay lập tức, tình cảm giữa con người với con người phải hâm nóng từ từ, giống như hầm canh bằng lửa nhỏ, càng lâu càng thơm.

Cô cũng không thích người khác gọi mình là người đẹp băng giá, cô không hề băng giá, ngọn lửa trong lòng cô, cháy rừng rực, không ai có thể biết. Nhưng những điều này đều không cần phải giải thích với người khác. Tâm sự của cô, không nói cho ai biết, ngoài Aaron.

Tuy nhiên người mà mình muốn tâm sự, đã không còn muốn nghe nữa. Thật nực cười. Cô cũng không hiểu, tại sao hai đứa lại ra nông nổi này.

Lần cuối cùng Ngải Mễ đến trường Aaron tìm cậu, đúng lúc bọn họ có trận thi đấu bóng đá, cũng như ngày xưa, Ngải Mễ ngồi bên cạnh cầu môn. Vừa nhìn là cô đã nhận ra ba lô của Aaron, rất sạch sẽ, không giống với người khác, mặc dù chỉ mua ở sạp hàng rẻ tiền, nhưng vì cậu đã sử dụng, nên cũng có khí chất khác. Ngải Mễ đặt chai nước khoáng mà cậu thích uống ở bên cạnh.

Kỹ thuật đá bóng của Aaron càng ngày càng tiến bộ, cậu chạy trên sân, giống như ngón tay dài linh hoạt lướt trên các phím đen trắng của đàn dương cầm, Ngải Mễ nhìn thấy vô số nốt nhạc, nhảy nhót tung tăng trên sân bóng. Đương nhiên, Ngải Mễ còn nhìn thấy đôi giày đá bóng mà mình tặng cho Aaron, điều này khiến Ngải Mễ cảm thấy hai đứa luôn luôn được ở bên nhau, chỉ có điều hình thức không giống mà thôi. Đôi giày đá bóng mà cô tặng cho Aaron, được Aaron đi vào chân. Chiếc nhẫn mà Aaron tặng cho cô, cô vẫn đeo trên tay. Đây là điều bí mật công khai của hai đứa, làm chứng cho sự trưởng thành của chúng. Giày đá bóng cũng thế, nhẫn cũng thế, đều chứa đựng linh hồn nhỏ của chúng.

Lúc Aaron sút bóng vào lưới, Ngải Mễ chỉ đứng cách đó mấy mét, nhưng cậu không nhìn thấy Ngải Mễ, cậu chạy ngay về để ăn mừng cùng bạn bè. Trong đầu Ngải Mễ đột nhiên hiện lên hình ảnh của một chiếc máy quay, quay lại cảnh hồi còn nhỏ, mỗi lần sút bóng vào gôn, Aaron luôn dừng lại, cho dù Ngải Mễ trốn ở góc nào, cậu đều nhìn thấy Ngải Mễ ngay, sau đó cậu ngoác miệng cười với cô. Cậu luôn tưởng rằng cậu sút vào lưới rồi, Ngải Mễ sẽ rất mừng, thực ra sự tưởng rằng đó của cậu là đúng. Nhưng Ngải Mễ luôn thích giấu niềm vui này trong đáy lòng, cô sợ mình vừa bật cười ra thành tiếng, niềm vui này sẽ trốn mất tiêu.

Có lẽ Aaron luôn chờ đợi tiếng hoan hô của Ngải Mễ, đúng vậy, tại sao Ngải Mễ không cuồng nhiệt một lần, tại sao Ngải Mễ không thể nhảy cẫng lên hươ hươ nắm đầm của mình, hét hò cổ vũ cho cậu? Tại sao không để con sóng dữ dội trong lòng hiện lên trong mắt? Cô sợ như thế, sẽ biến thành nước mắt ư? Hoặc giả là từ xưa đến nay đã quen với việc trải đầy tình cảm trong trái tim, nở đầy hoa thơm cỏ lạ, trên khuôn mặt lại là vách núi cheo leo, khô khốc.

Có hai cô gái bước đến, hai người rụt rè tìm kiếm trên thảm cỏ, sau đó họ nhìn thấy ba lô của Aaron.

“Ấy, đã có người mang nước cho cậu ấy rồi”. Một cô kêu lên.

“Chỉ là một chai nước khoáng mà thôi”. Giọng có phần khinh miệt.

Cô gái đặt chai nước ngọt có ga mà họ mang đến lên trên ba lô của Aaron, dường như không cẩn thận còn làm đổ cả chai nước của Ngải Mễ. Ngải Mễ nhìn thấy nó lăn một vòng rồi dừng ở đó, giống như cú đá vào lưới đó, bị lưới chặn lại, bèn mất đi phương hướng của mình, mất đi động lực tiến về phía trước.

Cô không muốn cũng không thể phán đoán, có phải bọn họ cố tình hay không. Tóm lại, chỉ một cú đẩy nhẹ như vậy, ngôi tượng thần đứng sừng sững rất lâu trong trái tim cô cũng đã sụp đổ.

Tại sao lại không nghĩ rằng sẽ như vậy, nhưng thực sự là như vậy, cũng không thấy quá sốc.

Ngải Mễ bước đến, cúi người xuống, nhặt chai nước lên, đút vào ba lô của mình. Chai nước đổ xuống đất, bám ít bụi, cô cũng lấy tay phủi đi.

Một cô gái ghé sát vào, “à, xin lỗi nhé, tại tớ không cẩn thận”.

Ngải Mễ cười cười, coi như không chấp vạ nữa. Thực ra cô phải cảm ơn cô gái này, nếu không cô đã không thể làm như vậy.

Cô gái tiếp tục nói: “cậu không phải là học sinh trường này đúng không? Sao tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu nhỉ?”

Ngải Mễ gật đầu.

Cô gái cũng ngại hỏi tiếp, quay đầu lại nói chuyện với cô bạn kia. Cũng không nén giọng xuống, dường như Ngải Mễ không nghe thấy, cô nói: “chắc chắn là đến tìm Aaron, còn ai có sức quyến rũ như vậy chứ. Bọn mình phải cố lên, chắc bỏ không được để chảy sang ruộng người”.

Ngải Mễ không muốn để tâm đến những điều này, nhưng những câu nói này đã lọt vào trái tim Ngải Mễ. Hiện giờ cô đã biến thành người ngoài cuộc nực cười rồi.

Aaron nhìn theo bóng Ngải Mễ ra về. Nhưng cậu chỉ nhìn theo cô mà không nói gì.

Chỉ có điều cậu không thể nói với cô lý do, có rất nhiều chuyện không thể nói với cô.

Cậu không thể nói với cô rằng, mình vịn vào cố ba ốm mà sang học ở một trường khác, là vì cậu biết, ở bên nhau quá lâu, sẽ khiến cô sa lầy quá sâu.

Cậu không thể nói với cô rằng, mỗi lần cô đến trường tìm mình, cậu đều lạnh nhạt, là vì cậu sợ một câu nói của mình, lại một lần nữa kéo cô lại gần trong lúc cô đã xa dần.

Cậu không thể nói với cô rằng, mình đã sút bóng vào gôn, cậu đã nhìn thấy cô, nhưng lại quay người chạy mất, lúc Aaron ôm đồng đội, mồ hôi và nước mắt trộn lẫn với ký ức, đợi đến khi quay lại nhìn cô, cô đã ra về.

Aaron biết, mình đã đạt được mục đích. Cậu đã chiến thắng, cũng là thắng mình, một mình cậu, đã đẩy lùi được ngàn quân vạn mã trong trái tim cậu, cậu chiến đấu là để bảo vệ Ngải Mễ, nhưng lại áp dụng phương thức khiến Ngải Mễ bị tổn thương nhiều nhất.

Ngải Mễ cũng hận mình vô tích sự, người ta đã tỏ thái độ như vậy rồi, mà mình vẫn còn bám riết, nhưng Aaron quá cứng rắn, một mình cô không thể đánh bại được cậu, cô chỉ còn cách nhờ viện trợ từ bên ngoài.

Đúng vậy, cô đã gặp một người con trai khác, tên của chàng trai đó là Đường Mộc.

Bản thân cô có một sở thích kỳ quặc, có tình cảm đặc biệt với cái tên. Cô thích cái tên Đường Mộc này. Bản thân cô cũng không dám chắc, nếu chẳng may Lý Tuấn Ninh cũng mang cái tên này, có khi mình lại thích ấy chứ.

Ý định muốn tìm sự viện trợ từ bên ngoài để giúp mình chống lại Aaron của cô, cũng nảy ra sau khi Đường Mộc xuất hiện.

Aaron trong lòng Ngải Mễ quá mạnh mẽ, không ai có thể sánh bằng. Bản thân cô không đấu nổi, cô hy vọng Đường Mộc có thể giúp mình một tay.

Đường Mộc là người đầu tiên dám nói chuyện với Ngải Mễ ở nơi công cộng sau khi Lý Tuấn Ninh tỏ rõ lập trường, một hôm đang ở trong trường thì Đường Mộc gọi cô, “chào bạn”.

Nếu là người khác, Ngải Mễ sẽ bước đi với vẻ mặt vô cảm, nhưng lần này, không hiểu sao cô lại dừng chân lại. Lúc dừng lại, cô không nhìn tướng mạo của Đường Mộc, chỉ cảm thấy trong giọng nói này, có một ma lực, khẽ úp lên vẻ cao ngạo khoa trương thanh thế của cô.

“Hả?”

“Không phải bạn nhìn thấy Đông Gioăng nên người mềm nhũn ra rồi chứ?”

“...” Nghe thấy câu nói này, mới thực sự khiến người ta cảm thấy người mềm nhũn.

“Tớ là Đường Mộc”. Cậu tự giới thiệu, giọng điệu dường như muốn nói rằng tất cả mọi người đều biết hai chữ “Đường Mộc”.

“Ồ”. Ngải Mễ cố gắng trả lời thật ngắn gọn. Cuối cùng Ngải Mễ đã tìm ra một cách ví von xác đáng để miêu tả giọng nói của Đường Mộc, giọng nói của cậu hết sức dễ nghe, tựa như loại kẹo mềm trong suốt, tràn đầy hơi thở ngọt ngào khó tả. Nghe xong thực sự khiến người ta cảm thấy hơi mềm lòng.

Kẹo mềm tiếp tục bay vào tai cô, “cậu làm bạn gái tớ được không?”

Ngải Mễ lập tức sững người ra ở đó, đây là lần đầu tiên cô nhìn Đường Mộc ở cự ly gần như vậy, không ngờ trong trường lại có cậu nam sinh đẹp trai như thế này, thậm chí lúc đó cô còn không hiểu Đường Mộc đang nói gì. Ngải Mễ cảm thấy may mắn vì lúc đó mình đỡ lẫn, nếu không có lẽ mình đã đồng ý rồi.

Nhìn dáng vẻ của Ngải Mễ, Đường Mộc nói ngay một câu: “thế này nhé, cậu cứ về suy nghĩ đi, lần sau gặp nhau nói với tớ. Nhớ nhé, tớ tên là Đường Mộc”.

“Cậu chưa nghe thấy à, Lý Tuấn Ninh nói...”

“Lý Tuấn Ninh nói gì vậy?”

Ngải Mễ không nói nữa, cô để lại cho Đường Mộc một nụ cười rất ngọt ngào: “không có gì cả”.

Bạn có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không? Ít nhất là Ngải Mễ tin. Thực ra có lúc tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không huyền bí như những gì người ta vẫn nói, mà là một số người bạn nhìn cái thứ hai, cái thứ ba, cố gắng khai thác những điểm tốt trên người anh ta, bạn mới thấy thích, còn người như Đường Mộc, vừa nhìn lần đầu tiên, đã thấy đủ rồi. Một điều không thể phủ nhận là, Ngải Mễ đã yêu Đường Mộc ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng tình yêu này vẫn còn mong manh, bởi tình yêu này phải chống lại tình cảm Ngải Mễ dành cho Aaron, và tình cảm mà Ngải Mễ dành cho Aaron là thứ tình cảm được vun đắp qua bao năm tháng. Tình cảm này được tích lũy theo ngày theo tháng, tình đến mau như núi đổ, tình đi lâu như kéo tơ. Ngu Công Ngải Mễ này, muốn dịch chuyển ngọn núi Aaron, không biết sẽ phải xúc đi bao nhiêu xéng đất.

Sau khi bình tĩnh lại Ngải Mễ ngẫm nghĩ rất lâu, cô vẫn không cam tâm, bắt cô gạt bỏ Aaron, vẫn là quá khó.

Cuối tuần này, Ngải Mễ về nhà, sau khi ăn tối, cô đã đi tìm Aaron.

Ngải Mễ đặt túi hoa quả mang từ nhà đến lên đầu giường ba Aaron. Aaron đứng bên cạnh, quên mất thân phận chủ nhà của mình, nhìn cô vuốt phẳng chăn giúp ba.

Ba nói: “Bác muốn nghỉ sớm một lát, hai đứa sang phòng bên đi”.

Aaron đi thẳng vào phòng của mình.

Cậu biết Ngải Mễ sẽ đi theo sau, bao nhiêu năm rồi, chiêu bài của hai đứa đã bị đối phương thuộc lòng, chính vì thế những bước không cần thiết đều có thể trực tiếp bỏ qua. Chỉ có những lúc như thế này, cậu mới cảm thấy tất cả đều khớp với ngày xưa, tất cả đều trở về với trật tự cũ.

“Cậu giận à?” Ngải Mễ đứng sau nói.

Hỏi còn học tiểu học, Ngải Mễ không cẩn thận làm rơi bút chì của Aaron xuống giếng, cô đã từng hỏi cậu rất thẳng thắn như vậy.

Năm lớp bảy, mẹ Aaron về nhà lấy hành lý, Ngải Mễ giúp bà sắp xếp đồ đạc, đưa bà ra đầu ngõ, quay về nhà nhìn thấy Aaron với nét mặt vô cảm, cô đã hỏi như thế với về ngại ngần.

Năm lớp tám, cô đến trường tìm Aaron, trước mặt tất cả bạn bè nói mình là bạn gái của cậu, sau đó cô khẽ kéo vạt áo của cậu và hỏi như vậy với về biết lỗi chân thành.

Nhưng Aaron chưa bao giờ giận cô cả.

Aaron không biết tại sao Ngải Mễ lại hỏi như vậy, cậu thực sự không thể nhớ nổi Ngải Mễ đã từng làm chuyện gì có thể khiến cậu có một chút lý do gì đó để giận.

“Cậu bảo tớ đừng đến trường cậu để tìm cậu, nhưng tớ vẫn đến, chắc là cậu đã nhìn thấy rồi chứ”. Ngải Mễ nói.

“À, chuyện này hả, gốc ọ, làm sao tớ lại giận chứ”.

“Thế tức là cậu đã nhìn thấy tớ ư?” Ngải Mễ đột ngột đổi giọng.

Trong chốc lát Aaron không nghĩ được gì nhiều nữa, và thế là chỉ biết gật đầu.

Ngải Mễ không nói gì nữa, im lặng một hồi lâu, tiếng ho của ba khẽ vọng sang, rất xa xôi.

Một lát sau, đột nhiên Aaron cảm thấy có một lớp mùn ngứa cháy bỏng đang rắc lên lưng mình. Mọi cảm quan nhiệt độ đều biến thành những con giun nhỏ, đám giun nhỏ đó chui vào da, máu như đông cứng lại, người không thể nhúc nhích. Hồi nhớ những lúc Ngải Mễ khóc, Aaron cũng sẽ ôm cô, cái ôm đó rất mỏng manh, còn bây giờ, cái ôm của cô khiến người ta ngạt thở.

Cô đã ôm chặt Aaron một cách không hề hối tiếc như vậy. Cô tìm đủ mọi cách, cuối cùng lòi ra được một cái ôm không có sự đáp lại. Đất này có hai trăm lượng bạc, chỉ có điều không thuộc về bạn mà thôi.

“Nói cho tớ biết, cậu thích tớ đúng không? Cậu cảm thấy mình không có đủ sức chăm sóc tớ, mới đối xử với tớ như vậy, đúng không?”

Aaron không nói gì. Câu hỏi này và câu trả lời phù hợp với nó đều là những điều vô nghĩa khiến người ta phải buồn khổ một cách vô cớ. Cậu nghĩ, người thông minh như Ngải Mễ, làm sao không biết cậu không thích cô. Nhưng con gái cũng biết tự lừa dối mình, từ trước đến nay cậu thực sự quá tốt với cô, có những lúc những lời ngọt ngào đường mật có thể khiến người ta một lòng nghe theo, huống chi bao nhiêu năm qua Aaron đã dành cho Ngải Mễ một sự quan tâm vô bờ bến.

“Hứa với tớ, gặp người mà cậu thích, đừng cảm nói với cô ấy, đừng cảm yêu cô ấy, được không?” Ngải Mễ năn nỉ cậu.

Aaron đã gật đầu bằng cái gật nhẹ nhất, cậu mong cô nhìn thấy, như thế cô sẽ biết, cậu không muốn cô nhìn thấy, như thế có thể cô vẫn còn tưởng rằng, mình thực sự không có sức để bảo vệ cô, và không ở bên cô. Cậu không muốn nói dối, lần đầu tiên trong đời cảm thấy, hóa ra thỉnh thoảng có lời nói dối, mặc dù đã mất đi sự chân thành, nhưng lại thực sự mang theo một cảm giác mềm mại.

Ngải Mễ, Ngải Mễ. Cậu nói thầm trong lòng.

“Gật đầu cũng chẳng để làm gì, tớ muốn cậu nói một lần, phải thế”. Hóa ra Ngải Mễ đã biết hết cả.

Aaron thề rằng: “Sau này gặp người mình thích, tớ sẽ theo đuổi hết mình”.

“Nói to một chút, nói lại lần nữa”.

“Sau này gặp người mình thích, tớ sẽ theo đuổi hết mình”. Giọng cậu nghẹn ngào.

Câu nói của Aaron là tấm giấy thông hành để Ngải Mễ đi về phía tự do. Cậu ấy, đúng thật, không thích mình. Tất cả đều là tình cảm đơn phương của mình.

Hè năm lớp 11, sau mấy năm đấu tranh với bệnh tật, ba Aaron đã âm thầm ra đi trong giấc ngủ. Ông vốn là người ốm yếu, qua đời cũng rất lặng lẽ.

Ông biết thời gian của mình không còn nhiều, bèn sai Aaron gọi Ngải Mễ đến, ông bà nội cũng đã đến, nhưng chỉ đứng ở một bên, hai bàn tay của ba Aaron, một bàn tay đưa cho Aaron, một bàn tay đưa cho

Ngải Mễ. Ngải Mễ nắm bàn tay khô khốc của ông, cảm nhận được dòng điện từ cơ thể Aaron truyền sang. Rất lạ, trước đó cô cũng đã từng nắm tay Aaron, nhưng đều không giống như bây giờ, hai đứa nắm tay ba Aaron, Ngải Mễ cảm nhận được một hơi ấm lạ lẫm nhưng vô cùng thân thiết. Dĩ nhiên là cô biết rằng, ba Aaron là một ngọn đuốc đã tắt, nhưng cô là do được ở bên cạnh Aaron, cô chỉ cảm thấy rất yên tĩnh. Hồi còn nhỏ, ông bà phơi quần áo trên cây sào, cô thích nhìn nước trên quần áo nhỏ xuống, mãi cho đến khi ánh nắng mặt trời hút hết hơi nước đi, hiện tại cô nắm tay ba Aaron, đột nhiên cảm thấy, nguồn sáng sinh mệnh trong cơ thể ông được truyền sang từ từ. Cô đã nắm chặt bàn tay không lời của ba Aaron, mãi cho đến khi lạnh ngắt.

Ba chỉ để lại một câu nói, “con phải chăm sóc Ngải Mễ cẩn thận”.

Đêm nay, không một người nào rơi nước mắt.

Aaron nói: “Ngải Mễ, ba đi rồi”.

Ngải Mễ gật đầu.

Aaron nói tiếp: “từ nay trở đi ông không còn bị bệnh tật dày vò nữa”.

Ngải Mễ nhìn Aaron, trong giây phút này, thực sự cậu là một đứa trẻ, nhưng lại giống người lớn, cuộc đời bắt ép chúng ta phải giống người lớn. Dùng cái chết để đổi lấy sự trưởng thành, có phải cái giá quá đắt hay không? Thà là vẫn làm một đứa trẻ, hàng ngày bị mẹ cầu nhàu, thậm chí bị ba sử dụng một chút bạo lực gia đình, nhưng không muốn như vậy, dùng việc cướp lấy tính mạng của ba để trừng phạt sự không nghe lời khi còn nhỏ, hơn nữa, Aaron đã rất nghe lời, rất nghe lời rồi.

Cái chết của ba khiến Aaron được gặp lại người mẹ lâu lắm rồi không gặp. Bà đã hút hết sức mạnh sinh mệnh trên cơ thể ba, càng trở nên rạn rở, sang trọng. Trước cái chết của ba, bà tỏ ra bình tĩnh, thản nhiên như Aaron. Aaron tưởng rằng thậm chí bà sẽ không quay về, nhưng bà đã trở về, bận trong bận ngoài, làm tròn trách nhiệm cuối cùng của người vợ. Về u buồn trên khuôn mặt bà cũng không mang hàm ý biểu diễn, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy, về u buồn này, chủ yếu là dành cho bản thân bà. Cậu cũng biết, thực ra trong lòng bà, ba đã chết mấy năm rồi.

Đêm hôm trước khi đưa tang, họ cùng ngồi trước linh cữu ba cả đêm, mẹ gọi Aaron đi lấy một cái chậu, bà lấy từ trong túi ra một tờ giấy, khẽ nói: “đốt đi”.

Aaron không hỏi đó là gì.

Mẹ nói: “đây là tờ đơn xin ly hôn, hiện giờ không cần dùng đến nữa. Aaron, từ nay con phải sống cùng với mẹ, thực tế là, mấy năm qua, con và ba con vẫn phải sống dựa vào số tiền do mẹ chu cấp”.

Aaron không nói gì, chỉ châm lửa cho tờ giấy đã được vo tròn.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt trầm tư của cả hai mẹ con. Những năm tháng tuổi trẻ đẹp nhất của Aaron cũng đã rơi vào chậu lửa, nổ lách tách.

Một tháng trước khi ba mất, gần như ngày nào Aaron cũng mơ thấy ba đã đi xa, nhưng sau khi tỉnh giấc, cậu luôn xông vào phòng ba, nhìn thấy nụ cười gượng gạo của ông, trái tim đập thình thịch đó cũng yên tĩnh trở lại, vì thế cậu cảm thấy cuộc sống cũng rất đẹp. Hiện tại ở trong giấc mơ, ba vẫn đang sống, người ta nói đốt tiền giấy là để ông xuống đó có cái dùng, đơn xin ly hôn cũng đã đốt rồi, bà thật nhẫn tâm, bà phái tờ đơn này xuống tận cõi âm tào địa phủ, nói với ông rằng, khi còn sống bà không phải là vợ ông, chết cũng không làm ma của ông.

Mẹ nói: “Con có nhìn thấy chiếc nhẫn đó không? Năm xưa khi mẹ lấy ba con, bà nội con đã tặng, mẹ để ở đây, nhưng giờ không tìm thấy nữa”.

Aaron lắc đầu. Bản thân cậu cũng thấy lạ, cậu không bao giờ nói dối Ngải Mễ, nhưng với mẹ lại có thể nói dối rất tự nhiên.

Mẹ không hỏi thêm gì nữa, một chiếc nhẫn cưới đã không còn quan trọng gì nữa. Bà cũng chỉ vì sự nhớ ra nên mới hỏi mà thôi.

Aaron ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười nhợt nhạt của ba trên linh đường, giữa ánh lửa rực trời cũng không hề thấy sắc khí.

Mẹ Aaron mua rất nhiều đồ bổ mang sang nhà ông bà Ngải Mễ, cảm ơn sự chăm sóc mà họ dành cho Aaron trong nhiều năm qua. Bà tỏ rõ sự chân thành, ông bà từ chối một hồi, cuối cùng đã chịu nhận quà, họ nói: “Aaron là một đứa trẻ ngoan”.

Ngải Mễ đã chạm mặt mẹ Aaron mà không kịp tránh, mẹ Aaron vẫn nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương, cô không nên như vậy, ngay từ đầu đã không nên như vậy, Ngải Mễ không còn có đủ can đảm để đối mặt với ánh mắt đó. Trước lúc lâm chung, ba Aaron nói, Aaron, con phải chăm sóc Ngải Mễ cẩn thận. Vì mọi sự gian nan vất vả trong câu nói ngắn ngủi này, cảm thấy không thể thân thiện với mẹ Aaron được nữa.

Cuối cùng mẹ Aaron đã gọi cô: “Ngải Mễ”.

Nhưng Ngải Mễ đã đi thẳng vào bên trong, không nói gì.

Cô nghe thấy ông bà vội vàng giải thích với mẹ Aaron. Giải thích cũng rất yếu ớt.

Bầu không khí tràn ngập cảm giác chia tay. Sự ra đi của ba, là tử biệt, và rất nhiều vết tích cho thấy, Aaron và Ngải Mễ sẽ phải sinh ly. Hai nỗi đau này, rốt cục cái nào đau hơn?

Trên khuôn mặt Aaron không có nét nào buồn. Ngải Mễ không biết làm gì, chỉ đứng bên cạnh cậu.

Ngải Mễ mong Aaron khóc, như thế cô sẽ có thể an ủi cậu, nhưng cậu đã giấu nỗi buồn của mình trong lòng, khiến người ta không thể làm được gì. Thi điểm kém, làm mất đồ, bị ngã đau, có thể an ủi, nhưng cha mất rồi, an ủi thế nào đây? Cô muốn nói rằng, tớ có thể bù đắp tình yêu mà ông chưa dành hết cho cậu, nhưng hình ảnh mình trong lòng Aaron, được coi là gì? Tình yêu của mình, nặng mấy lạng mấy cân? Thực sự cô không có lòng tin này.

Aaron đứng trong ngôi miếu cổ, ngoài nơi này cũng không có chỗ nào để đi. Ngải Mễ ngồi bên cạnh cậu. Chỗ này tồi tàn, nhưng cũng ấm cúng, những bức tượng Phật đó mặt mũi gớm ghiếc, nhưng lại có một vẻ hiền lành treo lơ lửng trên mạng nhện. Tóm lại, ở đây, chúng có thể bình tâm trở lại.

Cô không biết Aaron đang nghĩ gì, cô không có cha mẹ, không thể cảm nhận được nỗi đau mất cha. Cô cũng thấy buồn, một là do Aaron không vui, một nguyên nhân khác nữa là vì tức cảnh sinh tình, dù sao nơi này, đã từng có quá nhiều chuyện xảy ra. Còn hiện tại, câu chuyện đã dần dần đi tới hồi kết.

Im lặng là sự nề trọng tốt nhất đối với nỗi đau và ký ức.

Màn đêm đã dần dần buông xuống như vậy, tất cả đều đã tĩnh lặng, mọi thứ đều ẩn kín trong màn đêm, chỉ trong lúc này đây, tâm trạng mới cảm tìm thấy lỗ hổng, trượt ra. Tâm trạng của những con người trẻ tuổi không phải nằm trên đuôi lông mày hay sao, còn hiện tại, lại bị phết dưới bùn đất, chìm vào trái tim đất mẹ.

Aaron không nói gì, Ngải Mễ cũng để cậu được yên tĩnh một mình. Cô một mình đi thăm mộ của chú chó Aaron, ngôi mộ nhỏ nhắn, nhưng lại tuôn trào mọi câu chuyện, sự tích của cuộc đời nó, đều được chôn vùi trong nắm mồ nhỏ này. Trước đây nhà có chuột, Ngải Mễ cũng đã từng trách mắng nó, tại sao không đi bắt chuột, sau đó cô mới biết, chó không bắt chuột. Cô không nhớ nổi những chuyện tỏ lòng trung thành của con Aaron nữa, mà chỉ có thể nhớ lại những chuyện ngốc nghếch, ngờ nghệch, nghịch ngợm của nó mà thôi... Nhưng những điều này, lại khiến trái tim cô đau nhói.

Cô quay trở lại chỗ Aaron, lặng lẽ ngồi bên cạnh cậu. Lúc này đây, thời gian đã chết. Nếu không còn tình yêu, chiều dài của cả cuộc đời với một đêm có gì là khác nhau đâu.

Đến gần sáng, cuối cùng Aaron cũng đã cất lời.

Vì nức nở, hoặc là do im lặng quá lâu, Aaron đã nói một câu mơ hồ không rõ. Bản thân cậu cũng không nghe rõ mình đang nói gì, câu nói này đã dùng hết mọi sự can đảm của cậu, sau đó cậu đã khóc. Trước đó Ngải Mễ tưởng rằng nếu Aaron khóc, mình có thể an ủi cậu, nhưng đến khi cậu khóc thật, cô mới phát hiện ra trong đầu mình lại là một khoảng trống, những câu an ủi mà mình có thể nghĩ ra thật ấu trĩ và nực cười biết bao, mình cũng ngại nói ra với người khác. Điều cô có thể làm, là cùng khóc với Aaron.

May mà Aaron chỉ khóc một lát rồi bình tĩnh trở lại, cậu vỗ về Ngải Mễ, lại khuyên Ngải Mễ đừng khóc nữa, cậu nói: “Tớ muốn nói với cậu một chuyện”.

Không ngờ, trên thế giới này, có một chuyện, liên quan đến Aaron, mà cô lại không biết.

“Ừ, cậu nói đi”.

“Tớ...”

“Hả?” Đột nhiên trong đầu Ngải Mễ nảy ra một suy nghĩ, hay là câu nói đó của ba trước lúc lâm chung, cuối cùng đã làm cậu cảm động, từ trước đến nay cậu luôn là người con rất biết nghe lời.

“Cậu phải có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần đấy”. Aaron liền cười một cách rất lạ lùng.

“Ừ”. Ngải Mễ kéo tay Aaron, như thế sẽ không thấy sợ nữa.

“Cậu có biết tại sao tớ không thích cậu không, nguyên nhân không phải do cậu, mà là do tớ”.

“Cậu không thích tớ, đương nhiên là nguyên nhân do cậu rồi”.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt Aaron, nếu bạn nhìn chăm chăm vào một người, người này sẽ không dễ nói dối đúng không?”

Cậu ngoái đầu nhìn Ngải Mễ, Ngải Mễ vẫn đang tuôn trào nước mắt, đây không phải là khóc, mà chỉ là trào nước mắt đơn thuần, nước mắt không có âm thanh.

Aaron nói: “có cần tớ phải nói lại một lần nữa không, tớ không thích con gái, tớ thích...”

Ngải Mễ vội ngăn cậu lại, “tớ hiểu, tớ hiểu”. Câu nói của cậu đã là nửa con dao nhọn, đâm thẳng vào lồng ngực.

“Ừ”. Aaron vẫn đang nắm tay Ngải Mễ, vừa nãy cậu quên mất rằng chúng đang nắm tay nhau, bây giờ nhớ ra, mới phát hiện ra tay cô rất lạnh.

Nhưng Ngải Mễ đã rút tay mình ra khỏi tay Aaron.

Đêm nay lại có sao, chắc là bầu trời không lắng nghe chúng nói chuyện, chỉ đứng từ xa nhìn thấy một nam sinh và một nữ sinh ngồi tựa vào nhau, liền bố trí cảnh tượng lãng mạn đó.

“Aaron, tớ cũng có một chuyện muốn nói với cậu”.

“Hả?”

“Tớ yêu rồi”. Cô rất bình tĩnh.

“Gì cơ?”

“Tớ yêu rồi”.

“Yêu ai vậy?”

“Lý Tuấn Ninh”. Ngải Mễ nói như vậy, thực sự là để quyết tâm làm đến cùng, cô muốn dụ Aaron nổi cơn ghen, không phải con trai là hiếu thắng nhất đó sao, hơn nữa người đó lại là Lý Tuấn Ninh, cô muốn Aaron nổi trận lôi đình.

Nhưng Aaron lại dễ dàng nhìn thấu quỷ kế của cô, “Ngải Mễ, cậu đừng đùa nữa”.

Cuối cùng cả hai đứa đều cười, cuối cùng bầu không khí không còn ngưng đọng nữa.

Dừng lại một lát, Ngải Mễ nói: “Được, thực ra người đó tên là Đường Mộc”.

“Ồ, Đường Mộc, cái tên nghe rất hay”. Aaron không còn nghi ngờ nữa mà lựa chọn cách tin lời, cậu không tỏ ra sốc lắm, đây là lần đầu tiên trong đời Aaron nghe thấy cái tên này. Hồi đó cậu không thể ngờ rằng, sau này cậu còn quen người này. Aaron tưởng rằng Đường Mộc chỉ là một trạm dừng chân của Ngải Mễ, thời gian trôi đi, cậu sẽ không dừng lại.

Tuy nhiên, sau khi trưởng thành, có rất nhiều chuyện, không ai có thể kiểm soát. Có rất nhiều điều tốt đẹp mà mình tưởng là đúng đều vượt cảnh leo ra một hướng khác, bóp nghẹt cổ họng của hạnh phúc. Đợi đến khi hạnh phúc thoi thóp hơi thở cuối cùng, cái gọi là buồn thương bắt đầu ập tới.

Không tìm được, Aaron vẫn kéo chủ đề câu chuyện về phía mình: “Thế thì, Ngải Mễ, chuyện tớ nói với cậu đó, cậu có chấp nhận được không?”

“Tớ...” Cô ngần ngại một lát, hỏi Aaron, “cậu đã đi khám bác sĩ bao giờ chưa?”

“Hả?” Aaron chưa kịp hiểu Ngải Mễ đang nói gì.

“Ý tớ muốn nói là cậu đã đi khám bác sĩ gì chưa?”

“Cái này, cái này không phải là bệnh chứ nhỉ?” Aaron cảm thấy sức mạnh của cơ thể mình dần dần tàn mất.

“Ồ”.

Về đến trường, Ngải Mễ ngồi trên sân bóng, nhìn đám con trai đá bóng, cô không biết trong lòng mình đang nghĩ gì. Đêm qua cô ngồi với Aaron đến tận khi trời sáng, hôm nay không hề cảm thấy buồn ngủ, cô nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng tất cả mọi chuyện đều không có đầu mối rõ ràng nào. Cô cảm thấy cuộc sống của mình giống quả bóng đang được đá trên sân, ai cũng có thể đá một cái, ngay cả người đá bóng, cũng không biết quả bóng sẽ bay về phía nào.

Mọi thứ đã rõ ràng, may mà mình đã buông tay ra trước, nếu không, nghe thấy tin này, mình sẽ làm thế nào? Nói thật, đến tận bây giờ, cô mới hiểu được phần nào rốt cục Aaron đã nói những gì.

Không thích con gái, không thích con gái, cô nhủ thầm trong lòng.

Trong cuộc sống lại có thể xảy ra những chuyện như vậy. Có những lúc, cuộc sống thực sự tàn khốc đến mức khiến người ta phải bật cười.

Vậy thì, người mà cậu thích là con trai. Nghĩ đến đây, cô không nén nổi liền bật cười.

Những chuyện này đáng lẽ phải xa vời như trong truyện tranh, không ngờ lại ở ngay trước mũi cô, giáng cho cô một cú rất mạnh. Cô nhìn thấy trên sân bóng, Lý Tuấn Ninh đẹp trai nhất, nhưng Lý Tuấn Ninh có xứng với Aaron không? No, cô hét lớn, làm sao có thể như vậy được?! Điều này đáng lẽ phải khiến cô cảm thấy an ủi được phần nào mới đúng, Aaron không thích mình, hóa ra là vì cậu ấy thích con trai. Nếu như cậu ấy thích con gái, thì chắc chắn cậu ấy sẽ thích mình. Ủ, nhất định là như vậy! Cô tự nghĩ như vậy, nước mắt liền long lanh trong khóe mắt.

Có người đứng từ xa chào cô, nghe giọng, là Đường Mộc.

Cậu chạy đến chỗ Ngải Mễ, suýt thì đâm sầm vào cô, Đường Mộc vội vàng đỡ Ngải Mễ, cười tinh nghịch, “sao vậy, nhìn thấy Đông Gioăng là người mềm nhũn, đứng không vững ư?”

“...” Trước Đường Mộc, mọi sự lạnh lợi của Ngải Mễ đều như bị gỡ hết.

“Sao vậy, đấu tranh bao nhiêu lâu, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Ngải Mễ không nói gì, tiếp tục chăm chú nhìn sân bóng. Cô thầm nghĩ, con mắt nào của cậu nhìn thấy tớ đấu tranh bao nhiêu lâu vậy!

Đường Mộc cùng Ngải Mễ nhìn sân bóng.

“Trong đó có bạn trai của cậu à?” Đường Mộc hỏi một câu.

Ngải Mễ lắc đầu.

“Có người nào cậu thích hay không?”

Vẫn lắc đầu.

“Có người thích cậu ư?” Đầu óc cậu ta lại có thể nghĩ được đến điều này, nhưng đúng là đã bị cậu ta nói trúng phóc.

Chỉ có điều Ngải Mễ vẫn lắc đầu.

“Thế thì cậu đang xem gì vậy?” Đường Mộc tỏ vẻ khó hiểu.

“Tớ đang xem đá bóng”. Ngải Mễ trả lời bằng giọng bực bội.

“Cậu đang xem bóng”. Đường Mộc nhắc lại một lần nữa với vẻ nghi ngờ, Đường Mộc muốn ngồi xuống bên cạnh Ngải Mễ, nhưng cậu cau mày nhìn về ghế góm của Ngải Mễ liền thôi.

“Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Gi cơ?” Nói đến chủ đề chính, thế là Ngải Mễ liền giả vờ ngây ngô.

Cô đang quan sát nét mặt của Đường Mộc, cậu cau mày lại, nhìn Ngải Mễ với vẻ thắc mắc, vẻ thắc mắc của cậu dần dần biến thành sự kinh ngạc.

Cuối cùng cậu đã thốt lên một câu, nét mặt tỏ ra như đang gặp động đất, “cậu không bôi kem chống nắng!”

Ngải Mễ giật mình, “cậu đang nói gì vậy?”

“Nhìn cậu như thế này, người tớ đã mềm nhũn rồi”.

“...”

“Cậu không nhìn thấy cổ cậu bị nắng chiếu đen rồi à”. Đường Mộc vội vàng lục tìm trong túi ra một cây kem như thuốc mỡ. Cậu vặn nắp ra, bóp ra một ít “thuốc mỡ” vào lòng bàn tay, xoa đều, cẩn thận bôi lên cổ Ngải Mễ.

Ngải Mễ không biết Đường Mộc đang làm gì, nhưng cô không chống cự, mặc cho bàn tay cậu xoa đi xoa lại trên cổ cô. Bàn tay Đường Mộc không giống với bàn tay của con trai, ít nhất là không giống bàn tay của Aaron, bàn tay Đường Mộc rất mềm mại.

“Kể cả những hôm trời âm u, cũng vẫn phải bôi kem chống nắng”. Giọng Đường Mộc đầy vẻ trách móc, “vậy thì cậu đã suy nghĩ kỹ việc làm bạn gái của tớ hay chưa?”

“Cậu có thể cho tớ một lý do được không?”

“Không có tớ, ai bôi kem chống nắng cho cậu, ha ha, cậu đừng thể hiện bằng nét mặt như vậy, tớ đùa đấy, nói một cách chính xác là vì tớ cần cậu. Tớ biết là cậu sẽ hỏi về điều này, tớ cần cậu, tớ thích cậu, thế đã đủ chưa? Cậu mau bày tỏ thái độ đi”.

Làm gì có lời tỏ tình nào như vậy, không dịu dàng chút nào, ngay cả người nhìn có vẻ không hiểu lãng mạn như Lý Tuấn Ninh, cũng lãng mạn hơn cậu ta nhiều.

Thực ra Ngải Mễ không tìm được lý do nào để từ chối cậu ta, sự thật Aaron thích con trai đã khiến cô bị tổn thương quá lớn, đáng lẽ bầu trời của cô đã giăng đầy mây đen, cậu đã chặn đứng lối thoát nhỏ duy nhất, không để tia sáng nào lọt vào. Sau khi nghe xong câu nói đó, các tia sáng chồng chất lên nhau đều vỡ tan.

Đường Mộc nói: “không nói gì tức là mặc nhận, một, hai, ba, OK, cậu là bạn gái của tớ rồi đấy”.

Tuyên bố xong, Đường Mộc bước đến kéo tay Ngải Mễ, “đừng mềm nhũn nữa, đi, hôm nay đến nhà tớ ăn cơm”.

“Tớ không thèm”.

“Không thèm là thế nào, cậu đừng lo, nhà tớ chỉ có một chị giúp việc thôi, chị ấy rất tốt”.

Cậu đã kết thúc sự ngang ngược của mình bằng phương thức độc đáo của cậu.

Lúc này đây, bóng lại được đá đến, vẫn là Lý Tuấn Ninh đến nhặt bóng. Cậu ta chỉ cúi đầu, không giống với phong cách của cậu ta lắm.

Đường Mộc gọi cậu ta một tiếng, cậu ta mới ngẩng đầu lên.

Đường Mộc nói: “Này, Ngải Mễ là bạn gái của tớ rồi đấy, tớ báo cho cậu một tiếng”.

Trong mắt Lý Tuấn Ninh không giấu nổi vẻ phẫn nộ, nhưng cuối cùng cậu ta vẫn không nói gì, nhặt bóng lên rồi quay người bỏ đi.

Ngải Mễ cảm thấy vô cùng thú vị, nếu tính về vóc dáng, có thể Lý Tuấn Ninh sẽ đánh bay Đường Mộc chỉ bằng một cú đấm, nhưng bây giờ tại sao nhìn thấy Đường Mộc, cậu ta lại rụt rè gật đầu?

Đường Mộc nhìn thấy câu hỏi trong lòng Ngải Mễ, liền giải đáp thay cô, “tớ có một người anh họ tên là Thu Điền, ừ, nói cho cậu biết tên là gì cũng chẳng để làm gì, tóm lại, anh ấy là dân xã hội đen”.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Lý Tuấn Ninh đã hiểu nếu như cậu ta muốn thể hiện với tớ ở trường thì cậu ta sẽ không được yên thân”.

3. Chương 03

Chương 3: Cậu giận rồi ư?

Giống như Aaron và Ngải Mễ, lớn lên trong xóm xinh của thành phố, ngôi chùa tồi tàn, sân khấu không rực rỡ, cũng vẫn trình diễn câu chuyện đẹp.

Hoặc là những thanh niên khác, lớn lên ở trung tâm thành phố, trong những tòa nhà cao tầng. Giữa cảnh tượng rực rỡ huy hoàng, có thể vẫn trình diễn một vở kịch tồi.

Hoặc có những người khác, lớn lên trong núi thẳm, bên vùng sông nước, bên cạnh những bụi lau sậy.

Cho dù họ ở đâu, bê tông cốt thép, đình đài lầu các, hoặc là ao chuôm đồng ruộng, chỗ nào cũng có thể in dấu chân xóc nổi và cuồng nhiệt của chúng.

Tuổi trẻ rực rỡ với đủ sắc màu, xanh vàng có cả. Tuổi trẻ dám yêu, dám hận, yêu hận rõ ràng.

Tư Nhiên và chị gái cậu Lệ Lệ cũng đang ở trong độ tuổi trắng rằm. Gorki nói, tuổi thơ khổ nạn là nguồn tài sản tốt nhất của cuộc đời, chỉ có điều khi ông nói câu này, tuổi thơ của ông đã trôi qua. Chính vì thế Tư Nhiên hồi đó, trong lúc đối mặt với nguồn tài sản khổng lồ này, trong lòng không tỏ ra cảm kích.

Nhà của cậu nằm ở trong làng, thuộc dạng lập dị. Vì ba cậu đã từ bỏ ruộng đồng, về thành phố lập nghiệp. Từ nhỏ Tư Nhiên không gần gũi nhiều với ba, trong chuyện này, cậu lại đứng về phía ba. Cậu muốn được nhìn thấy ba vai đeo ba lô, đi trên con đường đồi núi rất dài. Mỗi lần cậu nhìn thấy chiếc bóng cao to đó nhỏ dần, trong lòng tràn ngập bao cảm xúc. Đương nhiên là ba cậu không biết, cậu đã trèo lên ngọn núi cao nhất trong làng, nhìn ba bước về phía chân trời. Tư Nhiên thường xuyên mơ mộng sẽ đến một ngày, cậu trở thành một điểm nhỏ, bước đi bên cạnh điểm nhỏ có phần cao lớn của ba, hai người đi ra khỏi núi, cùng làm quái vật trong mắt bà con xóm làng.

Nhưng ba cậu lại bị xe công nông chở về, thành phố là một cái lò ma quái, một số người đi vào, áo gấm vinh hoa trở về làng, một số người đi vào lại là rặng về cội.

Xác được chở về làng, nói cũng lạ, Tư Nhiên nhìn thấy ba lặng lẽ nằm trên tấm gỗ, trước đó mọi ấn tượng của cậu về sự cao to, lực lưỡng của ông đều không còn nữa, chỉ thấy ba giống như một chiếc lá đang thương, bị gió cuốn lên không trung, sau đó lại rơi xuống. Chị và mẹ cậu đứng bên cạnh khóc, còn cậu thì không rơi giọt nước mắt nào, cậu buồn, nhưng ngoài nỗi đau mất cha, trong lòng cậu còn có một nỗi buồn khác. Hồi đó cậu không biết nỗi buồn này là gì, cậu chỉ cảm thấy, ba nằm trên mảnh gỗ, chị và mẹ gào khóc, còn bà con làng xóm với nét mặt chai sạn đứng bên cạnh vừa nhìn cảnh ồn ào vừa cắn hạt dưa, những hình ảnh này, đều rất mỏng, mỏng như chỉ xuất hiện trên màn hình tivi mới đúng, nhưng trên thực tế, tất cả những điều này, đều diễn ra ở ngay bên cạnh.

Cậu vẫn mang máng nghe thấy có một số giọng nói: “Sau này họ biết làm thế nào?”

“Tội nghiệp quá”.

“Từ nay hai chị em phải dựa vào nhau mà sống”.

Cậu biết có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chăm chú vào mình, lúc này đây cậu là diễn viên, nhất cử nhất động của cậu đều sẽ trở thành món ăn chủ đạo tốt nhất trên bàn ăn của bà con xóm làng tối hôm nay ngoài món thịt kho tàu. Mắt người thân, mọi người đều đã quen với cảnh khóc lóc kêu la, trạng thái đặt mình ra ngoài sự việc như thế này của Tư Nhiên là lần đầu tiên họ nhìn thấy. Làm khán giả nhiều năm, ánh mắt đều rất độc địa, họ biết kịch tính nằm ở đâu, họ biết cái đáng xem nằm ở đâu. Họ đang chờ đợi màn kịch của Tư Nhiên.

Tư Nhiên nhớ đến lần cuối cùng được gặp ba, ông về nhà ăn tết, sau đó lại trở về thành phố, Tư Nhiên đi tìm ông để nói chuyện, “Ba ạ, con...”

Cậu mới nói được một nửa, đã giật mình vì cơn thịnh nộ bất thành linh của ông, “Nói bao nhiêu lần rồi, gọi là thầy chứ! Mày học người thành phố làm gì!”

Tư Nhiên không nói gì. Ba bước đến túm cổ áo cậu, xô cậu ngã xuống trước chiếc gương mà mẹ cậu đã dùng từ lâu, “Mày nhìn đi, nhìn đi”. Tư Nhiên nhìn mình trong gương, không thấy có gì bất thường. Ba nói: “Mày ngồi yên đừng nhúc nhích”. Rồi ông vội vã ra cửa, một lát sau lại quay về, tay bưng một cốc bần, vẫn còn đang nhỏ nước, xem ra vừa múc từ ruộng lên, ánh mắt Tư Nhiên chạm vào ánh mắt ba, đột nhiên cậu có phần hiểu ra vấn đề, từ xưa đến nay ý của ba luôn đơn giản dễ hiểu, làm sao cậu không hiểu cơ chứ, cậu nhìn khuôn mặt đen bóng của ba, trên đó đầy những nếp nhăn, đang tiến gần về phía cậu.

Ba trát bần vàng lên mặt cậu, không còn mang theo vẻ phần nộ nữa, mà dịu dàng như búi tóc cho cô gái mà mình yêu thương, ông nói, “Con trai, mày là con trai của gia đình nông dân, mày là người sinh ra ở nông thôn, da mày mềm mại trắng trẻo như thế để làm gì? Mày là đàn ông, mày thử vào làng nhìn xem, mày còn trắng hơn cả con gái, tao thấy mất mặt quá!”

Tư Nhiên rất bình tĩnh, cậu chỉ vuốt mặt một cái, để bần không chảy vào miệng mình khi nói,

“Thầy, thầy ơi, con muốn về thành phố”.

“Về thành phố? Về thành phố làm gì?”

“Về thành phố để đi hát”.

“Cái gì?”

“Trong thành có một cuộc thi hát, con muốn tham gia”.

Ba không nói gì nữa, ông bước ra ngoài, múc một xô nước dưới giếng lên, rửa sạch tay, lau tay vào gấu áo, “Trời đẹp đấy, mau mang hạt giống ra phơi đi”.

Tư Nhiên cũng đi ra theo, bần trên mặt cậu chảy xuống, rơi từng giọt xuống đất, nét mặt cậu trốn đằng sau lớp bần, cậu chỉ nói: “Thầy ạ, con muốn về thành phố hát”. Ba lại bước vào nhà lấy bao ra, ông chuẩn bị về thành phố rồi, Tư Nhiên bước đến theo, bần nhỏ từng giọt xuống đất, tạo thành một đường cong nghiêng ngả, bên trong có lẽ có cả nước mắt của cậu, lúc này đây có thể được giấu đi rất kỹ.

Ba đi qua sân, trước khi ra khỏi cổng nhà, mới quay đầu lại, nói với cậu: “Có tin là tao sẽ đánh gãy chân mày hay không?”

Cậu đành phải im lặng, nhìn ba bước đi.

Sau đó ba cậu đã mất, phần quà cuối cùng ông để lại cho cậu, là khuôn mặt đắp bần đó.

Cậu cảm thấy cổ họng mình khê động đập, có một cái gì đó đang nhúc nhích, có một cái gì đó không kìm chế được, có một cái gì đó muốn bật ra.

Và cậu đã hát trong hoàn cảnh này, giọng cậu cất lên rất cao, vang lên trong đám tang gần như là nức cười này. Cậu cảm thấy mình là người hiểu ba, cuối cùng cậu đã về thành phố, sau khi trải qua rất nhiều chuyện cậu mới phát hiện ra rằng, ba cũng hiểu mình. Vẫn là câu nói đó, vì hiểu nên mới đau buồn, cũng là vì hiểu, nên mới tàn nhẫn.

Hát xong, cậu để mặc cho bà con xóm làng trợn tròn mắt.

Cậu đi lên núi, chị gái Lệ Lệ đi theo sau, cậu hát bài Hiểu người, cô đã từng nghe bài hát này, cô cũng hiểu đây là bài hát tặng cho cha, cô cảm thấy mình rất hiểu em trai, cậu bé này, thực sự rất lạ lẫm, hoặc giả nói, trên người cậu có một vùng cấm địa mà cô chưa bao giờ đặt chân tới.

“Chị”. Cuối cùng vẫn bị Tư Nhiên phát hiện ra.

Và thế là Lệ Lệ liền đi tới.

“Chị, vừa nãy em hát có hay không?”

Mấy ngày qua họ đã quá bận rộn rồi, không có thời gian dừng lại để nói chuyện, Lệ Lệ tưởng rằng lúc này đây, Tư Nhiên sẽ khóc một trận trước mặt cô, nói mình nhớ thầy biết bao. Không ngờ mở miệng ra lại hỏi như vậy, Lệ Lệ chỉ có thể gật đầu, cậu hát, cô bao giờ cũng là một thánh giả trung thành.

“Chị, sau này bọn mình sẽ làm thế nào?”

Sau này? Nói thật, Lệ Lệ vẫn chưa nghĩ xa xôi như vậy, điều mà cô quan tâm, làm đám tang của ba. Cô chỉ có thể trả lời em trai mình rằng, nghe theo lời mẹ thôi.

Lúc này đây Tư Nhiên đã ngồi lên trên một tảng đá, gió thổi nhẹ nhẹ, hương thơm của hoa ngào ngạt, nhưng giữa cảnh đẹp, tâm trạng vẫn rất chán chường, cậu nhìn thành phố ở phương xa, một màu xám trắng khiến người ta phải rung động. Cậu chưa bao giờ giấu niềm mơ ước đó trong mắt.

Chị gái cũng ngồi bên cạnh cậu, cô vẫn đoán ra được suy nghĩ này của Tư Nhiên, “em à, có lẽ thành phố lớn không hay không đẹp như tưởng tượng đâu, em nhìn thầy đấy, nếu như cứ ở nhà thì đâu có xảy ra chuyện như vậy”.

“Thế tại sao thầy lại về thành phố?”

“Không phải là vì em đó sao, thầy luôn mong cho em được vào đại học”.

“Cho em vào đại học?” Tư Nhiên hừ một tiếng qua mũi, “chị không biết, có một hôm, thầy đã nói với em rất nghiêm túc, bảo em phải nhớ mình là một người nông dân”.

“Có lẽ là em đã hiểu lầm thầy, chị nghĩ ý thầy là muốn bắt em phải nhớ xuất thân nông dân của mình. Thực sự thầy rất lạ, thầy không muốn nhìn thấy em trắng trẻo thư sinh”.

“Điều này em biết, nói nhìn em giống con gái quá. Em là con của thầy, em như thế nào, thầy còn trách em!”

“Thôi, đừng nói nữa, cho dù thế nào thì thầy cũng đã đi xa rồi”.

Hôm đưa tang, có mấy người từ thành phố đến, chiếc xe hơi màu đen của họ đỗ ở đầu làng, hồi đám trẻ đang chơi bi ở đầu làng nhà Tư Nhiên ở đâu. Cuối cùng một đám trẻ dẫn đường đi trước, rất nhiều bà con xóm làng theo sau, đám đông rầm rộ tiến về phía nhà Tư Nhiên.

Mẹ Lệ Lệ ra cửa đón, nụ cười của bà cũng đội tang trắng, chỉ biết nói: “Chào anh, chào anh”.

Người đàn ông mặc le cũng cảm thấy lạ, ông ta đến để tạ lỗi, đã chuẩn bị trước tinh thần sẽ bị người phụ nữ mất chồng túm tóc mình, chuẩn bị trước tinh thần đàn ông trong làng nhìn mình với ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi, hiện giờ lại như lãnh đạo đi thị sát, thật khiến người ta dở khóc dở cười. Ông ta lấy từ trong cặp ra một cái phong bì, đưa cho người phụ nữ luống cuống vì sợ hãi này, lúc đến thực ra ông ta đã chuẩn bị hai cái phong bì, nhưng bây giờ xem ra dùng một cái là đủ rồi. Lúc đầu ông ta còn mang theo rất nhiều lời thanh minh, hiện giờ xem ra cũng không cần thiết phải dùng đến nữa.

Trưởng thôn vội vã tìm đến, mời họ thuốc lá, người đó khua tay, “không hút thuốc, không hút thuốc”. Trưởng thôn quay đầu lại nói với mẹ Lệ Lệ: “cô đừng ngăn người ở đó nữa, đi rót nước đi”. Người đó cũng ngăn lại, “không cần không cần, chúng tôi đến là để mang tiền bồi thường đến, cái này, chị ký đi, khoản tiền này là của chị”.

Trưởng thôn nhìn thấy mẹ Lệ Lệ đang cầm một chiếc phong bì lớn trên tay, “Ồ, thế đã ký chưa?”

“Không phải vừa định ký đó sao”.

“Ồ!” Trưởng thôn đã hiểu ra vấn đề, vội vỗ vào đầu mình, “tại tôi, tại tôi, các anh có cần lên ủy ban thôn để ký không?”

Cuối cùng người đàn ông đã mỉm cười, “Không cần không cần, ở đây là được rồi”.

Lúc này mẹ Lệ Lệ mới xen vào một câu: “Tôi không biết chữ”.

“Tên cũng không biết viết hay sao?” Giọng rõ ràng tỏ ý khinh miệt.

Lúc này đám trẻ con đứng xung quanh đều cười ồ lên, bà con làng xóm dù là biết chữ hay không biết chữ cũng đều hứ lên một tiếng, mẹ Lệ Lệ luống cuống đỏ bừng mặt. Trưởng thôn vội vàng đứng ra xoa dịu, “Cái này, điểm chỉ cũng được nhỉ”.

“Được, được”.

Tư Nhiên cũng đứng trong đám khán giả chứng kiến sự ồn ào, cậu nhìn thấy chị đứng sau lưng mẹ, đang nhìn về phía mình, ánh mắt hai người chạm vào nhau, tự nhiên lại thấy ngượng ngùng, vội nhìn ra chỗ khác.

Tối hôm đó, mẹ và chị cùng đến thăm Tư Nhiên. Mẹ đặt chiếc phong bì đó lên bàn học của cậu, “ngày mai con và chị lên thị trấn gửi tiền đi”.

Tư Nhiên không nói gì, mẹ lại nói tiếp: “Số tiền này, nếu như con đỗ đại học thì để cho con học đại học, nếu như không đỗ thì để dành cho chị con cưới chồng”.

“U, nếu con thi đỗ đại học thì chị không lấy chồng ư?”

Lệ Lệ đứng bên thúi cho cậu một quả, “Tư Nhiên!”

Mẹ không trả lời, chỉ nói: “thầy của các con đi rồi, hai chị em con phải biết quan tâm đến nhau”. Bà là nông dân, không thể nói ra đạo lý kinh thiên động địa gì.

“Chị, chị có người yêu rồi à?” Tư Nhiên hỏi Lệ Lệ.

“Em đừng nghe mẹ nói linh tinh”.

“Chị, chị về thành phố với em đi”.

“Chị không đi”. Lệ Lệ tiện lời đáp một câu, sau đó liền hiểu ra ngay vấn đề, “em lại muốn về thành phố hả? Em đừng suy nghĩ linh tinh, em chuẩn bị thi đại học rồi, thi đỗ là có thể về thành phố”.

Lệ Lệ nhìn thấy dưới ánh đèn màu vàng cam, cậu em ậm ờ đáp một câu, với những gì mà cô hiểu về em mình, cô biết cậu không để tâm. Cô đành phải sầm mặt xuống nói: “Tư Nhiên, cho dù thế nào, em phải hứa với chị, việc gì cũng phải đợi đến sau khi thi đại học xong mới tính, biết chưa?”

Hai người nói đến đây, bên ngoài có người gõ cửa, hai người đều lắng tai nghe, hình như là trưởng thôn đến, đứng ở cửa nói một hồi, nghe mơ hồ không rõ. Lệ Lệ nhìn sang Tư Nhiên, cô đang hỏi ý kiến cậu. Tư Nhiên đi dèp vào, ra ngoài ngó, quay đầu nói với Lệ Lệ: “chị đứng ở đây trông tiền nhé”.

Sự xuất hiện của Tư Nhiên khiến mẹ và trưởng thôn đều giật nảy mình.

“Trưởng thôn!” Tư Nhiên gọi rất tự nhiên.

“À, Tư Nhiên à”. Trưởng thôn vội vàng chào, nhưng nói được một nửa lại không nói tiếp được nữa, câu nói bị kẹt trong cổ họng là, “Tư Nhiên đã thành một chàng thanh niên rồi”. Rõ ràng câu này không thích hợp với Tư Nhiên.

Mẹ cười với Tư Nhiên, nụ cười này rất lạ, hoàn toàn không phải là nụ cười của một người mẹ dành cho cậu con trai, “Tư Nhiên à, nhà mình xảy ra chuyện này, những ngày qua, may mà có trưởng thôn giúp đỡ”.

Tư Nhiên vội ngắt lời mẹ, cậu cảm thấy việc mẹ nói đỡ cho người khác trước mặt mình là điều rất buồn cười, “trưởng thôn à, chú có việc gì không?”

Trưởng thôn tưởng rằng mẹ Tư Nhiên sẽ đuổi Tư Nhiên vào, nhưng xem ra không phải, đột nhiên ông ta nhớ đến câu nói, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Xem ra người phụ nữ trung niên không biết chữ này hiểu đạo lý này.

“Tư Nhiên à, không biết trong sách chính trị của cháu có nói rằng có những lúc, lợi ích cá nhân phải phục tùng lợi ích tập thể hay không...”

“Chú có việc gì thì nói thẳng ra đi”.

Trưởng thôn sờ lên gáy, “À, thôi để chú nói với cháu nhé, hiện giờ trong thôn có một dự án, sau khi tiến hành sẽ giúp ích rất lớn cho sự phát triển của kinh tế thôn chúng ta. Tuy nhiên hiện nay thị trấn làm việc không dứt khoát, tiền không xin được, chú liền nghĩ, nếu như có tiền ứng ra trước, thực hiện trước dự án...”

“Trưởng thôn, ý chú là muốn vay mấy vạn tệ tiền bồi thường của ba cháu đúng không?” Tư Nhiên nổi cáu, nói toạc ra vấn đề.

Trưởng thôn lại sờ lên gáy: “Tư Nhiên à, cháu thông minh quá, chú đến tìm mẹ cháu để nói về việc này”. Dù là trời tối, Tư Nhiên cũng nhìn thấy vẻ mất tự nhiên trên mặt mẹ cậu, xem ra bài toán khó này thực sự đổ xuống đầu mình rồi.

Mặc dù vừa nãy mẹ nói như vậy, nhưng trong lòng Tư Nhiên đã tính toán xong từ lâu, số tiền này dùng để làm đám cưới cho chị. Mặc dù là nói cho thôn vay, nhưng chắc đến đời tam kiếp mới đòi được về. Trong lòng Tư Nhiên vẫn đang đấu tranh, không biết chị đã ra từ lúc nào, từ trước tới nay, trong mắt cậu, chị luôn là cô gái hiền lành, chỉ cần cù làm việc, không lắm điều như các cô gái khác trong nông thôn, nhưng lần này, Lệ Lệ để lộ rõ vẻ đàng đàng sát khí.

“Đây là tiền em cháu học đại học.” Cô đứng trước mặt trưởng thôn, chưa ai nhìn thấy vẻ ghê gớm như thế này của cô bao giờ, mọi người đều sợ sững người.

“Trưởng thôn, chú hãy bỏ ý tưởng đó đi, lần này thầy cháu mất, chú đã giúp đỡ hết mình, chúng cháu cũng biết, nhưng số tiền này là để em cháu dùng khi vào đại học, khó khăn lắm thôn mới có một sinh viên đại học, chú định lấy tiền học phí đi như thế này hay sao? Hơn nữa, kể cả nhà cháu không dùng số tiền này...”

Lúc này đây mẹ Tư Nhiên đã kịp thời phản ứng, vội kéo Lệ Lệ sang một bên. Bà cuống quá, không nói ra được lời nào, nhưng mà buộc phải bày tỏ thái độ trước mặt trưởng thôn, đành phải đánh con, Lệ Lệ cũng không trốn mấy cái bạt tai, rất mạnh.

Cuối cùng trưởng thôn không thể nhịn được nữa, đành phải tạm biệt Tư Nhiên: “Cậu kéo u cậu ra đi, đừng để vì chuyện này mà đánh chị cậu”.

Tư Nhiên đi vào phòng chị, mấy vết máu trên mặt chị thực sự nhìn rất sợ, Tư Nhiên đưa khăn mặt cho chị: “Chị à, hôm nay chị xốc nổi quá”.

“Tư Nhiên...” Cô gọi em một tiếng như khóc.

“Em biết chị làm thế là vì em.” Cậu ngồi xuống bên chị.

Cuối cùng chị nói: “Không phải chị chỉ vì mỗi mình em. Từ trước đến nay u và trưởng thôn...”

Tư Nhiên đưa tay ra không cho chị nói nữa, chuyện này, cả thôn đều biết, là một điều bí mật công khai.

Chỉ có điều em tưởng chị không biết, chị tưởng em không biết, hiện giờ thì rõ rồi, hóa ra đều biết cả.

“Mẹ cũng không dễ dàng gì.” Cuối cùng Tư Nhiên đã an ủi chị như vậy.

Câu nói này của cậu lại nằm ngoài dự đoán của chị, nhưng chị cũng nói một câu, nằm ngoài dự đoán của cậu: “Em, chị sẽ ra thành phố cùng em”.

Tư Nhiên dự định sau khi lo liệu xong việc ma chay cho cha sẽ ra thành phố, qua ti vi cậu thấy đài truyền hình Xuân Thành tổ chức cuộc thi giọng hát hay. Tư Nhiên rất đẹp trai, lại có tài ca hát, vì thế cậu muốn tham gia cuộc thi này, đối với một đứa trẻ đến từ nông thôn, là điều mơ mộng hão huyền ăn mất báo. Không ngờ chị lại cũng muốn ra thành phố cùng cậu.

Sau khi quyết định ủng hộ Tư Nhiên, Lệ Lệ mới phát hiện ra rằng thực ra từ trước đến nay cô luôn ủng hộ cậu, cô thực sự không hiểu ước mơ trong mắt người khác rốt cục có hình dạng gì, mùi vị gì, màu sắc gì, nhưng cô đã nhìn thấy đốm lửa trong mắt em mình, đây là điều mà bao năm qua cô chưa từng nhìn thấy, chính vì thế nên để em thực hiện ước mơ của mình.

Khi đi, họ để lại 25.000 tệ hai chị em chỉ mang đi 5.000 tệ.

Họ đến Xuân Thành, là ngày thi cuối cùng trong vòng loại của cuộc thi giọng hát hay.

Tư Nhiên vẫn được coi là may mắn, cậu vẫn đăng ký dự thi được. Vòng loại thi rất đơn giản, chỉ hát trong một phút. Tư Nhiên vừa xuất hiện, hội trường liền xôn xao vì cậu quá đẹp trai.

Khuôn mặt cậu, ở nông thôn bị coi là công tử bột, là con gái, ai cũng coi thường, nhưng đến thành phố, ở Xuân Thành, cậu lại được coi là thiên thần. Hơn nữa cậu lại hát khá hay, và thế là cậu đã nhanh chóng giành được một tờ giấy thông báo lọt vào vòng trong, ngày hôm sau là vòng thi thứ hai.

Ban tổ chức bảo Tư Nhiên để lại số điện thoại di động, cậu liền nói với vẻ biết lỗi: “Em xin lỗi, em không có điện thoại di động”.

“Không có điện thoại di động?” Đối phương giật nảy mình, “Không có điện thoại di động thì làm sao em thông báo được cho anh?”.

“Bây giờ em thông báo luôn cho anh đi.”

“Anh không có điện thoại di động thật à?” Cô gái trẻ đó vẫn tỏ ra không tin, “Anh Đông Gioăng à, anh yên tâm đi, em lấy số điện thoại của anh chắc chắn chỉ là vì công việc mà thôi”.

Tư Nhiên lắc đầu: “Anh không có điện thoại di động thật mà”.

Cô gái tròn mắt, đành phải để Tư Nhiên đứng sang một bên đợi, cô đi tìm đạo diễn để thương lượng. Khó khăn lắm cô mới kéo được đạo diễn đến. Ông đạo diễn nhìn thấy Tư Nhiên liền sững người trong ba giây, sau đó nói với cậu: “Cậu hát thử một đoạn để tôi nghe xem”. Tư Nhiên cảm thấy hơi lạ, không biết người này là ai, nhưng người khác bảo cậu hát, cậu luôn sẵn lòng hát. Ông đạo diễn nghe cậu hát xong, liền nói một câu: “Chính là cậu rồi”.

“Hả? Gì cơ?”

Ông đạo diễn gọi cậu sang một bên: “Chúng tôi quyết định lăng xê cho cậu, cậu sẽ trở nên nổi tiếng”.

Cậu hiểu được câu nói này, chỉ có điều tất cả diễn ra quá nhanh. Ông đạo diễn lại hỏi sơ qua tình hình gia đình cậu, cậu nói chị gái đang đợi ở cổng, ông ta liền cử cô gái đó mời chị cậu vào. Ông ta đưa hai người vào phòng họp, đóng cửa lại, trước tiên đạo diễn bắt tay Lệ Lệ, sau đó nói với Tư Nhiên: “Ngôi sao ca nhạc của ngày mai, xin mời ngồi”.

“Cậu này!” Ông đạo diễn chỉ vào Tư Nhiên, khen ngợi cậu hết lời: “Mấy ngày thi vừa qua, tôi đã chấm cho bao nhiêu người, không có ai sánh được với cậu”.

Tư Nhiên đưa mắt nhìn chị, ánh mắt hai người không giấu nổi nụ cười.

Ông đạo diễn nói: “Thế thì tôi đi thẳng vào vấn đề nhé. Tối hôm qua, có một thí sinh cũng khá tốt, dĩ nhiên là không xuất sắc như cậu, sáng nay ba cậu ấy đã để tìm tôi, đem một bịch nặng đến, là gì nhỉ, đúng một triệu nhân dân tệ. Với điều kiện của cậu, xác suất thành công cao hơn cậu ta nhiều, nhưng vẫn phải cần tiền để lăng xê chứ, thực ra đây đều là khoản đầu tư giai đoạn đầu, đợi đến khi cậu nổi tiếng rồi, số tiền này sẽ thu được về ngay thôi”.

Nói xong những điều này, ông đạo diễn nhìn thấy hai người trước mặt đều thần thờ, lúc này đây, Lệ Lệ vẫn thông minh hơn: “Đạo diễn, tức là phải nộp tiền cho chú đúng không?”.

“Ha ha, không hổ danh là bà chị. Nhưng ta nói cho cháu biết là số tiền này, tất cả đều được dùng cho Tư Nhiên.”

Lệ Lệ liền đặt chiếc túi mang theo bên người lên bàn, mở ra từng lớp một, cuối cùng để lộ ra 5.000 tệ. Rõ ràng là Tư Nhiên khẽ gọi: “Chị”. Nhưng ánh mắt của người chị rất kiên định.

Phản ứng của ông đạo diễn lại rất lạ, trông có vẻ như dở khóc dở cười, ông ta hỏi Lệ Lệ: “Cháu nghiêm túc đó chứ?”.

Lệ Lệ gật đầu, cô chưa bao giờ nghiêm túc như thế này, đây là 5.000 tệ chứ có ít đâu.

Ông đạo diễn rút ra một điều thuốc, không tìm thấy bật lửa, ông ta lại bực bội ném xuống đất.

Ông ta đứng dậy, xoa mặt, thở dài.

Lệ Lệ tưởng ông ta ngại, liền bê số tiền đến trước mặt ông ta: “Chú đạo diễn, chú giúp em cháu đi”. Nhưng ông đạo diễn đã bước ra ngoài phòng họp mà không ngoái đầu nhìn lại.

“Sao vậy?” Cô hỏi cậu em. Cô thực sự không hiểu.

Tư Nhiên cười cười: “Chị ngốc ạ, bọn mình về thôi”.

“Hả? Có chuyện gì à?”

“Không sao, bọn mình về thôi.”

“Em không hát nữa à?”

“Em hát rồi đó thôi, đạo diễn nói em hát không được hay.”

“Ông ta có nói như vậy ư? Vừa nãy ông ta khen em mà.”

“Có nói, chị không nghe ra à, đạo diễn vò tiền bọn mình, chứng tỏ em hát không được hay, nếu hát hay thì sẽ không phải mất tiền.”

Bị loại nhưng Tư Nhiên lại mừng như được thăng cấp, mặc dù cả cậu và Lệ Lệ đều biết, đây là nụ cười giả nhất. Chỉ có điều người chị cũng giả vờ bị lừa.

Tư Nhiên không cần an ủi, trong tích tắc cậu cũng đã trưởng thành, trong ánh mắt cậu hiện lên một màn sương không thể nào tan, cái đó được gọi là bền bỉ chịu đựng hoặc u buồn.

Cậu nói với Lệ Lệ: “Nhưng em muốn ở lại”.

Lệ Lệ không trả lời, Tư Nhiên nói tiếp: “Em không tin thành phố này không có chỗ cho em đứng”. Lệ Lệ không thể từ chối, cô túm chặt tay em: “Thế thì chị sẽ ở lại cùng em”.

Và thế là hai người liền bắt tay vào tìm việc.

Tư Nhiên tìm được việc trước, về điểm trai của cậu là tấm giấy thông hành tốt nhất, ví dụ salon tóc, sau khi nhìn thấy Tư Nhiên, chủ salon liền nói có thể đi làm, bao ăn ở, lương cơ bản 700 tệ, ngoài ra còn có tiền phần trăm. Tư Nhiên cũng đồng ý ngay, nhưng nói với chủ salon rằng, phải sắp xếp ổn thỏa mọi việc cho chị mới đến làm.

Chủ salon hào phóng nói: “Hoặc là em cũng có thể ở lại đây làm cùng em trai, dù gì thì cũng giúp đỡ được nhau”.

Tư Nhiên không đồng ý, cậu cảm ơn chủ salon, cuối cùng chủ salon cho Tư Nhiên đi tìm việc cùng chị, nhưng thời hạn là ba ngày.

Ngày hôm đó, Lệ Lệ đã tìm được việc, cũng coi là số cô may, đến cơ sở tư vấn trong lĩnh vực dịch vụ gia đình ở hội chợ việc làm, người ta nhìn thấy cô quê mùa như vậy, lịch sự đáp lại mấy câu, ngay cả hồ sơ cũng không cho cô đăng ký. Và thế là cô và Tư Nhiên rầu rĩ đứng ở đó, nhìn mọi người đi lại ồn ào tấp nập ở hội chợ việc làm, thật sự có muôn vàn cảm xúc, cô phát hiện thấy hóa ra mình sợ Tư Nhiên đến vậy, cuối cùng vẫn không dám hỏi, tại sao không cho cô làm việc ở salon tóc, mà phải đi làm công việc liên quan đến dịch vụ gia đình.

Nhưng một lát sau, cô gái vừa nãy tỏ thái độ lạnh lùng với cô đã mỉm cười, cô ta chỉ vào một người đàn ông mặc lê đứng bên cạnh nói: “Anh này tìm chị”.

“Tôi họ Đường.” Anh ta giới thiệu ngắn gọn về mình.

“Chào anh Đường.” Tư Nhiên bước lên đáp lại.

“Cậu là?”

“Tôi là em trai của chị ấy, anh tìm chị gái tôi có việc gì vậy?” Cậu này nói thật dễ thương, lập tức xóa đi nét già dặn trên khuôn mặt.

“Muốn hỏi chị cậu mấy câu, để cô ấy tự trả lời.”

“Vâng.”

“Cô có bằng cấp gì?”

Lệ Lệ có phần ngượng ngùng : “Tốt nghiệp cấp hai”.

“Biết làm ruộng không?”

Vôn định lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn thành thực: “Biết”. Lòng thầm nghĩ, có thể người ta cần tìm người cấy lúa ở ruộng thành phố.

Người đàn ông hơi cười cười, hỏi tiếp: “ Bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Mười chín.”

Chỉ có ba câu hỏi đó, và thế là Lệ Lệ đã vào nhà Đường Mộc làm người giúp việc cho Đường Mộc.

Bài phỏng vấn này thực sự thần kỳ, Lệ Lệ cũng không biết ông Đường đã ngấm trúng điểm gì ở mình.

Thứ khiến Lệ Lệ khó có thể chấp nhận, là sự đom đống của Đường Mộc, là một cô gái nông thôn, đây là từ tốt nhất mà cô có thể dùng để miêu tả Đường Mộc. Giống như ngọn đồng đồng nhọn của mùa xuân, đung đưa trong gió, đây chính là đom đống. Giống như cầu vồng sau mưa, giữa lưng chừng trời, sắc màu rực rỡ, được người ta chỉ vào, cũng không xấu hổ, cũng là đom đống. Cậu thể hiện sự nhiệt tình và vẻ đẹp của mình trên gương mặt, trên đôi vai... chỗ nào cũng thể hiện sự đom đống. Những chỗ cậu đi qua, cỏ xanh hơn, trời xanh hơn, nước gợn sóng lăn tăn hơn, gió sẽ thổi yên một chỗ.

Tối nay Đường Mộc nói sẽ về nhà ăn cơm, đưa bạn về cùng, hơn nữa còn yêu cầu để Lệ Lệ nấu ăn. Thực sự là một chuyện lớn. Thực ra Lệ Lệ cũng không biết mình nấu ăn có ngon hay không, vì mấy năm qua, các món mà cô nấu chỉ có một mình Đường Mộc ăn, hơn nữa từ nét mặt, số bát cơm, tốc độ ăn của cậu, Lệ Lệ không thể phán đoán được độ hài lòng của Đường Mộc đối với cơm canh.

Đây là lần đầu tiên Đường Mộc đưa bạn về nhà ăn cơm.

Lệ Lệ đã từng hỏi cậu tại sao không đưa bạn về nhà chơi, cậu trả lời rất thản nhiên: “Không có bạn”.

Câu trả lời này chỉ là lấp liếm cho qua chuyện mà thôi, ngay cả một người thấp hèn cũng còn có bạn, Đường Mộc lại nói mình không có bạn. Sau đó dần dần Lệ Lệ đã hiểu là do Đường Mộc không muốn để người khác biết hoàn cảnh của gia đình mình, từ năm mười ba tuổi Đường Mộc đã không sống với cha mẹ mà được một cô gái nông thôn mười chín tuổi chăm sóc, đó không phải là chuyện gì đáng tự hào.

Đường Mộc gọi điện thoại nói với Lệ Lệ: “Chị Lệ Lệ xinh đẹp, tối chị nhớ nấu thêm một suất cơm nữa nhé”.

Lúc đầu Lệ Lệ hiểu lầm, cô nói: “Cảm ơn cậu, Tự Nhiên không đến đâu”. Đường Mộc đã nhiều lần mời Tự Nhiên đến ăn cơm, đương nhiên Lệ Lệ coi đây là một lời mời khách khí nên lần nào cô cũng từ chối.

“Không phải, không phải, em muốn đưa bạn em về nhà ăn cơm.”

Lệ Lệ đã hiểu ra vấn đề.

Thực ra còn có nguyên nhân khác khiến Đường Mộc không đưa bạn về nhà ăn cơm, đó là đồ ăn mà Lệ Lệ nấu thực sự không phải là ngon. Điều này cũng không thể trách Lệ Lệ, ở nông thôn, nấu cơm đều dùng bếp củi, đâu có dùng quèn những đồ ở thành phố. Nấu cơm chín được cũng là tốt rồi.

Trước tiên Đường Mộc giới thiệu với cô bé được gọi là bạn học: “Đây là...”

Lệ Lệ đã ngắt lời Đường Mộc trước khi cậu nói ra hàng loạt tính từ, cô cười với Ngải Mễ: “Em cứ gọi chị là Lệ Lệ nhé”.

Đường Mộc lườm cô một cái, sau đó nói: “Chị Lệ Lệ, đây là bạn học của em, Ngải Mễ”.

“Bạn học?” Lệ Lệ nhắc lại với vẻ không thiện cảm cho lắm.

“Vâng...” Đường Mộc tỏ ra hơi ngại ngùng, nhưng cậu liền lấy ngay được vẻ uy phong dọa Lệ Lệ: “Chị không được nói với ba em đâu đấy!”.

Ngải Mễ rất lịch sự bước đến kéo tay Lệ Lệ: “Em chào chị Lệ Lệ”.

Lệ Lệ thấy mình sẽ không nói với ba của Đường Mộc, nhưng không phải là vì lời đe dọa ấy, mà là vì Lệ Lệ cũng rất quý cô gái này. Trên người cô có một cảm giác thân thiết tự nhiên. Bạn gái của Đường Mộc, chắc là phải môn đăng hộ đối, nhưng Lệ Lệ lại cảm thấy cô bé rất thân thiết, không hề toát lên vẻ kiêu căng của tiểu thư. Cô không biết Ngải Mễ đêm qua vẫn ngồi trong ngôi miếu tồi tàn, cùng người mà cô yêu cảm nhận nỗi đau mất cha. Lại còn bị chàng trai mà mình yêu nói rằng, cậu không thích cô là do cậu chỉ thích con trai.

Trong bữa cơm tối, trong đầu Lệ Lệ không biết đã nghĩ bao nhiêu thứ, ví dụ, tại sao Đường Mộc lại đột ngột tìm bạn gái? Bao nhiêu năm nay ngày nào Đường Mộc đều mang một túi thư tình về, sau đó bảo Lệ Lệ trả lời hộ cậu, cậu không lạnh lùng như các nhân vật nam chính trong tiểu thuyết, vứt đám thư tình đó sang một bên. Cậu nói, lá thư tình nào cũng phải trả lời. Đường Mộc cậu sẽ không tàn nhẫn đến mức bắt Lệ Lệ viết từng chữ những lá thư chưa loét đó, thư trả lời mà cậu nói là dựa vào địa chỉ trên lá thư (nếu trên đó có địa chỉ), gửi thiệp cho những người đó, viết: “Đường Mộc chúc bạn vui vẻ”. Chỉ mấy chữ đó, Lệ Lệ đã viết mấy nghìn lần rồi. Nếu chỉ như vậy thì chỉ có thể thể hiện sự hiền lành của Đường Mộc, không thể nói Đường Mộc đào hoa, nhưng vấn đề là, việc không chỉ dừng lại ở đó. Mỗi lần Đường Mộc đều rút ra mấy lá thư may mắn từ chồng thư lớn.

“Chủ nhân của mấy lá thư này sẽ được cái gì nhỉ?” Đường Mộc hỏi một cách trịnh trọng. Sau đó cậu lại tự mình trả lời: “Họ sẽ có được cơ hội ăn cơm cùng với em”.

Lệ Lệ nói: “Thế thì chị phải nấu thêm thức ăn”.

Đường Mộc lắc đầu: “Em sẽ không đưa họ về nhà ăn cơm đâu”.

Cậu biết làm như thế sẽ khiến Lệ Lệ hơi thất vọng, và thế là vội vàng kéo tay cô: “Chị à, bao giờ em có người yêu, em mới đưa người đó về nhà ăn cơm”.

Chính vì thế hôm nay cậu đưa Ngải Mễ về tức là muốn nói rằng, Ngải Mễ là bạn gái của cậu.

Mỗi người trong số họ đều mang rất nhiều câu chuyện, nhưng vì hàng nghìn lý do kỳ quặc, mà bước đến một bàn ăn.

Thậm chí Lệ Lệ đã nghĩ, sau khi ăn xong, họ sẽ làm gì, sau khi làm gì xong, đêm Ngải Mễ có ngủ ở đây không, ở đây có rất nhiều phòng, có rất nhiều giường, tuy nhiên, Ngải Mễ có ngủ với Đường Mộc không, nếu mà như thế thì mình có nên can thiệp hay không...

Nếp sống của cô có thể đô thị hóa, nhưng có một số quan niệm vẫn thâm căn cố đế.

Vì nghĩ ngợi lung tung, Lệ Lệ ăn rất khó khăn, nhưng Ngải Mễ lại ăn rất ngon, ăn liền ba bát cơm.

Đường Mộc ngồi bên trọn tròn mắt nhìn, trước mặt Lệ Lệ, cậu nói với Ngải Mễ rằng: “Ngải Mễ, cậu không phải vì nể tình Lệ Lệ mà ăn nhiều thế đâu”.

Ngải Mễ lau miệng, trông có vẻ như chưa thỏa mãn: “Không đâu, từ trước đến giờ tớ toàn ăn ba bát thôi”.

Lệ Lệ không kìm được bèn thốt lên: “Hồi chị ở quê cũng...”. Nói được một nửa cô mới phát hiện ra rằng mình đã nói hớ, trước đây Đường Mộc ăn cơm ở nhà, cô đều ăn một bát, đợi đến khi Đường Mộc đi ngủ, mới lên vào bếp, an ủi dạ dày đói meo của mình. Cô cho rằng, làm người giúp việc, không thể ăn nhiều hơn chủ được.

Câu nói dở của Lệ Lệ vẫn bị Đường Mộc nghe thấy, Đường Mộc liền hạ lệnh: “Chị Lệ Lệ, từ nay trở đi chị buộc phải ăn ba bát đấy, nếu không em sẽ không vui đâu!”.

Ăn cơm xong, Đường Mộc liền đưa Ngải Mễ về.

Điều này khiến Lệ Lệ thở phào. Cô nhìn vẻ thân mật giữa hai cô cậu, không thể ngờ được rằng, hôm nay, cô bé mới đồng ý làm bạn gái cậu.

Lệ Lệ đã chấp nhận sự thật như vậy, chàng Đông Gioăng Đường Mộc và nàng mỹ nữ Ngải Mễ đã ở bên nhau ngọt ngào, thường về nhà ăn cơm. Điều này khiến cho Lệ Lệ bận rộn hơn trước, nhưng cũng thú vị hơn. Cô đã bận quen rồi, tự nhiên nhàn nhã thật sự bất ngờ chân tay.

Lệ Lệ nhìn không lầm, Ngải Mễ là cô gái rất tốt, thậm chí cô còn hào hứng giúp Lệ Lệ viết thiệp cho các fan của Đường Mộc.

Chỉ có điều Đường Mộc nói với vẻ rất biết ý: “Đã có người yêu rồi thì không đi ăn cơm linh tinh với các cô gái khác nữa”. Cậu còn thở dài: “Thực ra đi ăn cơm với họ, cũng là một sự giày vò đối với họ”.

“Hả?”

“Bởi họ nhìn thấy tớ, người sẽ mềm nhũn ra...”

“Không sao đâu, không sao đâu, cậu cứ đi ăn đi.”

Và thế là Đường Mộc rất vui: “Thật không?”. Nhưng nhìn thấy Lệ Lệ đưa mắt nhìn mình, vội không nói gì nữa.

Sau đó, một hôm Lệ Lệ nói với Tư Nhiên rằng Đường Mộc có người yêu rồi, mặc dù chuyện không liên quan gì đến mình, nhưng cậu vẫn nói một câu bằng giọng chế giễu: “Hê, nhỏ như thế mà đã yêu rồi à”.

“Em bảo chị có nên nói chuyện này với ba cậu ấy không?”

“Nếu không hỏi thì đừng nói. Chị xem, trước đó Đường Mộc tốt với chị như vậy, cũng chỉ là muốn sau này chị giấu cho cậu ấy một số chuyện mà thôi.”

“Sao em đều nghĩ mọi người như vậy?”

“Chị, sống ở thành phố bằng lối tư duy của nông thôn sẽ thiệt thòi đấy.”

Hai chị em cùng im lặng. Em trai nói như vậy là chín chắn rồi, trưởng thành rồi. Đáng lẽ cô phải mừng mới đúng, nhưng cô không cười được.

“A, Đường Mộc nói mấy ngày nữa sẽ đến tìm em để cắt tóc.” Trước khi đi Lệ Lệ nói với Tư Nhiên. Lúc này cậu đã là một nhà tạo mẫu tóc rồi.

Quả nhiên Đường Mộc đã đến, đưa cả Ngải Mễ đi cùng.

“Tư Nhiên, chào anh.” Cậu mỉm cười.

“Xin chào.”

Cậu chăm chú nhìn Tư Nhiên, cuối cùng thốt lên: “Trời, anh dùng loại kem dưỡng da của hãng nào mà da đẹp như vậy!”.

Dĩ nhiên là Tư Nhiên đã được nghe chị nói đến vẻ đom đóm của Đường Mộc, hiện giờ cuối cùng đã cảm nhận được, anh đành phải cười cười.

Đường Mộc do dự một lát, cuối cùng hỏi: “Em có thể sờ da anh một chút được không?”.

“Gì cơ?” Đột nhiên anh cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Ngải Mễ đứng bên vội ngăn Đường Mộc: “Thôi anh đừng điệu nữa, người ta đã bị anh làm ẽm nhũn người rồi kìa”.

Đường Mộc nói bằng giọng thất vọng: “Thôi vậy, thế thì để em vuốt nhẹ bằng mắt vậy”.

Đùa chán, Đường Mộc lại giới thiệu Ngải Mễ với Tư Nhiên: “À, đây là Ngải Mễ, bạn gái của em”. Đường nhiên là cậu không quên giới thiệu, nói với vẻ tự hào, không phải chàng Đông Giao nào cũng tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy.

Ngải Mễ nở một nụ cười rất tươi với Tư Nhiên, đây là lần đầu tiên Tư Nhiên gặp Ngải Mễ, sau khi ước mơ trở thành ca sĩ của anh tan vỡ, anh cảm thấy mình đã chết một lần, lâu lắm rồi lòng anh lạnh giá, dường như trong lồng ngực chứa một tảng đá, không biết nóng lạnh. Nhưng hôm nay, anh lại cảm nhận được tảng đá đó, bị kim đâm đau nhói. Đột nhiên anh cảm thấy mình không là gì cả, cảm thấy mình thật vô dụng, trước mặt Đường Mộc anh chỉ là một đồng rạc, anh cảm hận mình.

“Hai bạn cắt tóc à?” Tư Nhiên cố gắng bình tĩnh trở lại.

Đường Mộc nói: “Em chỉ cần sửa một chút là được, còn bạn ấy muốn chọn màu”.

“Ừ, thế thì để anh giới thiệu một nhà tạo mẫu tóc khác...”

“Không cần đâu, bọn em đều muốn anh làm” Đường Mộc rất bình thản giữ ý kiên ngang ngạnh của mình. Sự ngang ngạnh này ai cũng thích, ví dụ cậu nói với Lệ Lệ rằng, đây là quần áo em cho chị, chị buộc phải mặc, hoặc là, chơi với Tư Nhiên lâu lâu một chút, tối em ăn ở ngoài.

“Em thích nhuộm màu gì?”

“Màu đỏ, màu vàng, sau đó để lại ít màu đen, là màu cờ của nước Đức.”

“Hả?”

“À, có lẽ là anh không biết, World Cup đến rồi, em ủng hộ đội Đức, chính vì thế muốn làm một chút gì đó trên tóc.”

Tư Nhiên quay đầu lại nhìn Đường Mộc, tỏ ý trách móc rằng tại sao cậu lại để bạn gái làm lung tung như vậy.

“Có gì khó khăn không?” Đường Mộc chau mày.

Tư Nhiên vội nói: “Không có, tốt lắm, các em đợi một lát, anh đi pha màu”.

Cả salon tóc đều chú ý vào đôi bạn trẻ này, salon tóc vốn đã rực rỡ trắng lẹ, vì sự xuất hiện của họ mà càng trở nên rạng rỡ hơn. Tư Nhiên bị chỉ đích danh làm nhà tạo mẫu tóc cho họ, cũng khiến mọi người vô cùng ngưỡng mộ. Chỉ có điều mọi người không hiểu được tâm trạng của Tư Nhiên lúc này, vô cùng rối bời.

Anh gọi nhân viên phục vụ mang đến một chai nước, đây là chiêu bài để salon tóc lấy lòng khách hàng, không hiểu sao Tư Nhiên lại uống. Đến khi sức nhớ ra, lại cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự nông cạn của mình.

Anh hỏi Ngải Mễ: “Trước đây em thường cắt tóc ở đâu?”.

Ngải Mễ ngó người ra một lát, đành phải trả lời thành thật: “Tóc em đều để bà em cắt”.

Lại một mũi kim nữa đâm vào tảng đá trong lòng Tư Nhiên đau nhói, hồi còn ở quê, bà anh cũng thường cắt tóc cho anh.

Tư Nhiên nói tiếp: “Tay nghề của bà em rất khá đó”.

“Đúng vậy, nhưng bà em không biết nhuộm tóc chính vì thế anh thật giỏi.”

“Anh?” Tư Nhiên cười, “Giỏi nhất là thuốc nhuộm”.

Sau đó Tư Nhiên gợi ý cho Ngải Mễ rằng, nếu muốn làm cờ, nhuộm các màu lại người khác sẽ không nhận ra, nếu chịu được thì chia tóc thành ba túm, sau đó mỗi túm nhuộm một màu.

Ngải Mễ vui vẻ đồng ý.

Tư Nhiên lại nói: “Anh chỉ góp ý cho em vậy thôi, em vẫn phải tự quyết định”.

“Anh nói gì vậy, em thấy anh nói rất có lý, cứ thế mà làm thôi!”.

Từ trước đến nay nhuộm tóc cho người khác, Tư Nhiên đều pha sẵn thuốc, còn lại giao cho thợ phụ làm, nhưng hôm nay, Tư Nhiên lại chủ động ôm hết mọi việc.

Anh rút rẻ phục vụ Ngải Mễ, anh nói với cô: “Em tuyệt thật đây, sẵn sàng làm tóc vì đội bóng mà bạn trai mình thích”.

Và thế là Ngải Mễ liền cười: “Cậu ấy?”. Cô nhìn Đường Mộc đang làm mặt hề trong gương bĩu môi, “Chắc cậu ấy không biết bóng đá là gì đâu”.

Đường Mộc không tỏ ra ngại ngùng, cậu nói với Tư Nhiên: “Anh làm cẩn thận nhé, vừa nãy chủ salon của các anh bảo em làm một tấm thẻ hội viên, em tính thấy cũng khá kinh tế em đi làm một lát”.

Đây là lần đầu tiên Tư Nhiên không chủ động gợi ý khách hàng làm thẻ trong lúc làm việc, Ngải Mễ lại nói với anh bằng giọng châm chọc: “Cậu ấy mắc bệnh làm thẻ nặng, cái gì cũng thích làm thẻ hội viên, kể cả vào bệnh viện, cũng phải hỏi người khác rằng làm thẻ hội viên ở đâu?”.

“Hả, sao lại thế?” Tư Nhiên hỏi một câu rất ngờ nghệch.

“Vì cậu ấy điệu mà.”

Và thế là hai người cùng cười.

Ngải Mễ muốn nhuộm tóc như vậy một phần là vì lý do bóng đá, nhưng quan trọng hơn là vì Aaron. Đúng vậy, năm xưa, vì cậu ấy mà cô thích bóng đá, đó là “yêu nhau yêu cả đường đi” mà. Nhưng hiện tại, không phải vì chấm dứt tình cảm với Aaron mà cô không thích đội Đức nữa, việc cô tiếp tục thích đội Đức đã chứng minh được rằng, dù rời xa Aaron, Ngải Mễ vẫn sống rất ổn. Không hiểu sao cô vẫn ám ức với cậu, có lẽ những điều này đều là do bản thân cô muốn như vậy.

Cắt tóc xong, Đường Mộc đề nghị Tư Nhiên cùng đi ăn, cậu nói, cậu đã nói với Lệ Lệ rồi, tối đi ăn cùng nhau, lần này dù thế nào Tư Nhiên cũng không được từ chối.

Thậm chí Đường Mộc còn đe dọa bằng giọng rất hung hăng: “Nếu không, em sẽ tố cáo với chủ salon của anh rằng, anh phục vụ không chu đáo!”.

Không hiểu tại sao, Tư Nhiên thực sự không muốn bước vào thế giới đó, mình và chị đều là người phục vụ Đường Mộc, họ thực sự không có lý do gì để ngồi ăn cơm cùng nhau. Tư Nhiên nhìn thấy chủ salon – một người từ trước đến nay vẫn thiết diện vô tư – bước đến, Đường Mộc liền xin phép chủ salon có thể cho Tư Nhiên nghỉ sớm được không, chủ salon nhiệt tình vỗ vai Tư Nhiên, nói với giọng rất thông cảm, nằm ngoài sự tưởng tượng của anh: “Đi đi, nghỉ có lương!”.

Trên đường đi Tư Nhiên nhận được tin nhắn của chủ salon: Khách hàng lớn đấy, liền một lúc làm thẻ 5.000 tệ.

Tư Nhiên vội xóa tin nhắn này đi, anh rất ghét cái kiểu đó của chủ salon, anh không muốn dính dáng đến tiền bạc. Tư Nhiên không thù hận sự giàu có, chỉ có điều cảm thấy mình không thuộc về tầng lớp đó, không cần thiết phải giao lưu với họ nhiều.

Kết bạn, giống như chơi vật tay, phải ngang tài ngang sức mới thú vị, trừ phi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, không quan tâm đến chuyện xuất thân. Nhưng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thường vì ỉu quá lâu trong chiếc bát tình bạn lại chứa thêm những cái khác, ví dụ điển hình nhất là Aaron và Ngải Mễ. Đến cuối cùng, hủy hoại tất cả.

Mặc dù trên xe đã có sự chuẩn bị rất kỹ về mặt tâm lý, đến nhà Đường Mộc, Tư Nhiên vẫn cảm thấy hơi choáng, thậm chí ngay cả Lệ Lệ – người ra mở cửa cho họ cũng trở nên xa lạ.

“Hả, em?” Chị có phần sững sốt, không giấu được ý hỏi “Sao em lại đến đây?”.

Dĩ nhiên là Đường Mộc thông minh đã hiểu, cậu nói: “Em kéo Tư Nhiên đến đây”. Sau đó giọng tỏ ra nặng hơn: “Chị này, nhìn thấy em trai mà không vui lên được chút sao”.

Lệ Lệ không thể ngờ rằng trước mặt Tư Nhiên mình cũng luống cuống như vậy, cô tự ra lệnh mình phải cười một cái, nói: “Mọi người vào đi, đừng đứng ở cửa nữa. Chị đã làm thêm mấy món rồi”.

“Để em đoán thử xem, món gì nhỉ?” Đường Mộc suy nghĩ rất chăm chú, cậu bấm ngón tay nói: “Trứng sốt cà chua, khoai tây thái sợi xào chua cay, nộm dưa chuột”.

“Hả, sao em lại biết được?”

“Trước đây chị đã từng nói, đây là những món mà Tư Nhiên thích ăn nhất, chẳng may em lại nhớ.” Đường Mộc chớp chớp mắt với Tư Nhiên, tỏ ý “anh thật hạnh phúc”, và thế là Tư Nhiên cũng cười rất vui vẻ.

Lúc này Lệ Lệ mới nhìn thấy Ngải Mễ, bộ tóc ba màu của cô thực sự chói mắt, cô luôn cảm thấy nhìn thấy bộ tóc như vậy, không bình luận là bất lịch sự, nhưng bắt cô phải bình luận, cô thực sự không biết phải nói gì.

Vẫn là Đường Mộc đứng ra giải vây, cậu bước lên khoác tay Lệ Lệ: “Chị Lệ Lệ, có phải chị muốn nói bộ tóc này của Ngải Mễ, ở quê chị sẽ bị chửi là mù diên đúng không?”

Cuối cùng thì Lệ Lệ đã tìm được bậc thang để bước xuống, cô trợn mắt nhìn Đường Mộc nói: “Đi ra, có mù diên nào xinh như thế này không?”

Ngải Mễ bước lên giả định đánh Lệ Lệ: “Chị! Chị cũng cười em à”.

Họ đứng ở ngoài cửa một hồi, chủ đề này đã trôi qua như vậy. Từ đó Lệ Lệ cảm thấy Ngải Mễ không phải là một cô gái bình thường, cô vẫn yêu quý Ngải Mễ, nhưng cũng cảm thấy hơi sợ.

Quả nhiên hồi ức sẽ biến tất cả mọi thứ thành mỹ vị, trong ký ức của Tư Nhiên, các món do chị nấu rất ngon, nhưng hiện tại anh lại cảm thấy những món đó rất khó nuốt, cho dù đó là những món mình thích nhất.

Đường Mộc và Ngải Mễ ăn rất ngon lành, hóa ra người có tiền thích ăn những món như vậy, hoặc là họ bắt Lệ Lệ làm những món này. Tư Nhiên thầm an ủi mình. Giống như mái tóc ba màu của Ngải Mễ vậy. Con người có tiền, sẽ rất kỳ lạ.

Chừng nửa bữa, đột nhiên Đường Mộc đặt đũa xuống: “Em có một tin muốn nói với mọi người”.

Tư Nhiên và Lệ Lệ đều dừng lại, dường như họ đang chờ đợi giây phút này, chỉ có Ngải Mễ tỏ vẻ như đã hiểu.

Rõ ràng cái tin này là để nói cho Tư Nhiên và Lệ Lệ nghe.

Đường Mộc cũng không vòng vo nữa, cậu nói: “Em muốn chuyển đi chỗ khác ở”.

Nói xong, cậu coi như không có chuyện gì xảy ra, bê bát lên tiếp tục ăn cơm.

Lệ Lệ cũng hiểu câu này có nghĩa là gì, điều này cũng đã giải thích được vì sao Đường Mộc nhất định kéo Tư Nhiên đến ăn cơm.

Sự biểu hiện của Lệ Lệ không khiến Tư Nhiên phải mất mặt, cô bình thản nói: “Ừ, chị biết rồi”. Dưới sự bình tĩnh này ẩn chứa bao nhiêu nỗi đau đớn, Tư Nhiên nhận ra được rằng, cô đã đối xử với Đường Mộc như em trai mình, thậm chí còn yêu thương hơn cả người em ruột.

Nhưng tình cảm này không có chút nền móng nào, nhìn thì đồ sộ, nhưng thực tế lại hư ảo, tình cảm mà một người tích lũy qua bao tháng ngày, bị một câu nói nhẹ nhàng nghiền nát.

Em muốn chuyển đi chỗ khác ở. Đẳng sau sẽ phải là, chị có thể rời chốn này được rồi.

Thậm chí Tư Nhiên còn nhớ đến 5.000 tệ mà Đường Mộc nộp ở salon tóc được coi là tiền chia tay đã bị biến tướng rồi ư?

Tuy nhiên Tư Nhiên cũng không thể trách được Đường Mộc, dù chỉ là một chút, trong thời gian dài vừa qua, Lệ Lệ thực sự sống rất hạnh phúc. Và niềm hạnh phúc này, không thể tách rời Đường Mộc, môi trường lý tưởng, chỉ khi được phối hợp với tình cảm của con người hạnh phúc mới có thể ngập tràn.

Tiếp sau đây, mình sẽ phải toàn tâm toàn lực trở thành vị thần bảo vệ cho Lệ Lệ rồi, điều này cũng không có gì, vốn là trách nhiệm của Tư Nhiên. May mà cuộc sống hiện tại của anh cũng không tồi.

Tư Nhiên cứ suy nghĩ linh tinh như vậy, đã quên hẳn cơm canh có mùi vị gì, mãi cho đến khi Đường Mộc gọi tên anh.

“Tư Nhiên, chính vì thế em muốn nhờ anh một chuyện.”

Là để tôi chăm sóc Lệ Lệ chẳng, điều này cậu không cần phải nhờ tôi cũng sẽ làm. Tư Nhiên nhủ thầm.

“Thế thể anh có thể chuyển đến đây ở được không, một là em sợ chị Lệ Lệ ở một mình sẽ sợ, và điều quan trọng nhất là, có lúc ba em gọi điện đến, anh còn có thể đóng giả giọng của em.” Không ngờ Đường Mộc lại nói như vậy.

“Đóng giả giọng em?”

“Vâng, chỉ cần anh gào vào điện thoại rằng con vẫn còn sống là qua được mắt ông ấy rồi.”

“Thế em sẽ chuyển đi đâu?”

“Em và Ngải Mễ thuê nhà ở ngoài.”

Tư Nhiên không biết phải nói gì hơn.

Hóa ra sự thật là như vậy, một lên một xuống, Lệ Lệ hoàn toàn không kìm chế được tình cảm của mình bèn khóc nức nở.

“Anh xem, vừa nghĩ đến việc anh sẽ đến đây ở là chị ấy hạnh phúc phát khóc.” Đường Mộc ngồi bên nói rất vô tâm.

Đường Mộc nói sẽ chuyển ra ngoài để sống cùng với cô, Ngải Mễ cũng đã do dự, cô cảm thấy mình đã đi quá xa, không dễ quay đầu lại nữa. Hồi đầu cô đồng ý ở bên Đường Mộc, chỉ có một mục đích, đó là kích tướng Aaron, nhưng hiện tại Aaron không hề giận dữ, còn Ngải Mễ lại càng ngày càng sa lầy sâu hơn. Đi đến nước cờ này, cô nên dừng lại đúng lúc, hay tiếp tục cá độ?

Cô nói với Đường Mộc: “Việc này, tớ phải quay về hỏi bà tớ rồi mới trả lời cậu được”.

Đường Mộc rất đồng tình: “Ừ, dĩ nhiên là phải như thế rồi”.

Thực ra Ngải Mễ lại đi tìm Aaron.

“Cậu còn nhớ lần trước tớ nói với cậu chuyện tớ đã có người yêu rồi không?” Ngải Mễ hỏi Aaron.

“Còn nhớ, có chuyện gì vậy?”

Ngải Mễ nói: “Aaron, tớ đã có người yêu rồi, cậu nói thật với tớ đi, không phải cậu thích con trai thật chứ?”.

Aaron không trả lời, có thể nhận ra là cậu không thích câu hỏi này.

Ngải Mễ cũng biết ý: “Thôi, hôm nay tớ đến tìm cậu là muốn nói với cậu rằng, bạn trai của tớ muốn tớ chuyển ra sống cùng cậu ấy...”.

Chúng nói chuyện trong căn nhà trống trải của Aaron, một người đứng trước cửa sổ, một người ngồi ở cuối giường, tuy nhiên câu nói này của Ngải Mễ lại khiến Aaron từ cửa sổ chạy đến: “Cậu nói gì?!” . Lúc này đây tự nhiên nét mặt cậu lại lộ rõ vẻ nghiêm túc. Trước đó Ngải Mễ làm mọi việc vì Đường Mộc, chẳng qua là để đợi Aaron có phản ứng này, đến khi giây phút này đến thật, Ngải Mễ chỉ cảm thấy sợ hãi.

“Không được.” Cậu nói.

Ngải Mễ đợi cậu nói tiếp, nhưng cậu chỉ nói, không được, chứ không nói thêm câu nào. Cô bèn giải thích với cậu: “Vì ở đây ngày ngày qua lại cũng không tiện, ở ngay cổng trường sẽ tiện cho việc học hơn...”.

Aaron nói: “Không được là không được, cậu nói thế nào cũng không được”.

“Aaron, cậu bảo tớ chuyển đến ở cùng cậu ư?”

“Tớ bảo cậu đừng ở cùng với cậu ta, ông bà tuổi đã cao rồi, sống với họ không tốt hay sao?”

Ngải Mễ không biết phải tiếp lời thế nào, nếu nói tiếp, mình sẽ trở thành con người đại bất hiếu, cô chờ đợi khô sở, chỉ là một câu nói của Aaron, chỉ cần Aaron nói, Ngải Mễ... thôi được, quay về đi.

Vốn cô định đi, cậu không cho, giờ lại dần dần biến thành cô muốn quay lại, cậu không cho. Trước mặt Aaron, Ngải Mễ đã không thể bền lên được nữa, hiện giờ ngay cả lòng tự trọng cũng sắp để mất rồi.

Ngải Mễ nhủ thầm với mình rằng, đây là lần cầu xin cuối cùng: “Aaron, hãy để tớ làm bạn gái của cậu có được không?”. Nói xong câu này, Ngải Mễ chỉ mong mình là một kẻ điếc, như thế sẽ không nghe thấy Aaron nói không ổn, không được, không thể. Chỉ có điều lần này, cậu không nói những câu ấy, Ngải Mễ lại nhìn thấy Aaron khóc. Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ nhìn thấy Aaron vì cha mất mới khóc một lần, hôm nay cô đến giải quyết mọi việc, “lành làm gái, mé làm dâu”, trong lòng đã lường trước được mọi kết cục, nhưng lại không , nghĩ đến cảnh tượng này.

Cuối cùng, Aaron mới nói: “Ngải Mễ, cậu phải chăm sóc mình cho tốt”.

4. Chương 04

Chương 4: Chúng ta không phải là thiên thần, cũng không phải là ma quỷ

Thư Thu Điền gửi cho Đường Mộc

Đường Mộc, chào em!

Anh đã nhận được thư của em, nhưng vì mấy ngày qua anh bị giam, nên bây giờ mới hồi âm cho em được, mong em thông cảm.

Anh thấy hai anh em mình cũng thật là lạ, mình là anh em họ, lại có thể coi nhau như hai người xa lạ lúc gặp nhau, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do anh, hiện giờ thì tốt rồi, bọn mình không thể gặp nhau, nhưng lại có thể tâm sự với nhau. Anh rất cảm ơn em đã tâm sự chuyện của em cho anh nghe, anh cũng rất muốn đưa ra được lời khuyên bổ ích đối với em.

Lần trước em viết thư, nói em có tình cảm với con trai. Anh thực sự muốn nói chuyện nghiêm túc với em một lần, bởi qua từng câu chữ anh có thể nhận thấy vẻ lo lắng của em. Sau đó anh không có việc gì để làm, lại đọc lại thư em mấy lần, phát hiện trong thư em dùng hơn ba mươi dấu chấm than, em còn hỏi năm lần “làm thế nào, làm thế nào”, thật là vô cùng đáng yêu.

Anh còn nhớ năm xưa anh cũng đã hỏi như vậy, tự hỏi rằng mình phải làm thế nào, làm thế nào... Trải qua hao nhiều chuyện như vậy, Đường Mộc, cậu em thân yêu của anh, anh có đủ tư cách để giảng giải cho em một số điều. Kinh nghiệm của anh, là kinh nghiệm đau khổ, nhưng rời xa sự đau khổ, không phải là hướng về hạnh phúc đó sao? Đường Mộc, trước kết em phải ghi nhớ rằng, loại người như chúng ta, không phải là quái thai, mà chỉ là ông trời đã đùa với chúng ta một trò đùa rất lớn, ông ấy không cho chúng ta làm thiên thần, nhưng nên nhớ rằng, ông ấy cũng không bắt chúng phải làm ma quỷ, điều quan trọng nhất là, ông ấy đã sắp đặt nỗi khổ nạn này vào con người chúng ta, ông ấy cũng đã sắp đặt để một người khác chia sẻ cùng em. Em đừng tưởng rằng anh chỉ an ủi em như vậy mà thôi, giống như việc anh đã từng có Kiệt Tây, cuối cùng em cũng sẽ tìm được người thuộc về riêng em. Đợi đến khi em tìm được người đó, trái tim em sẽ yên tĩnh trở lại, đến lúc đó em sẽ phát hiện ra rằng, hóa ra người mà em thích không phải là con trai, mà em chỉ thích người này mà thôi. Nhất định em phải tin anh đó!

Lần trước em nói, sợ bị người khác biết, sẽ gây ra những điều thị phi. Lời khuyên mà anh dành cho em đó, không biết em đã áp dụng chưa? Anh biết, có lẽ như thế sẽ hơi tàn nhẫn đối với cô gái đó, nhưng nếu em làm như lời anh nói, đi tìm hoa khôi của trường em để yêu, có thể em cũng sẽ phát hiện ra vẻ đẹp trên người con gái, giống như chúng ta thị giả vậy, có thể việc em nói có thiện cảm với con trai cũng chỉ là sự rung động nhất thời, cảm giác mới mẻ trôi qua sẽ không còn nữa. Nếu ở bên con gái, em cảm thấy rất dễ chịu, rất vui, rất thoải mái, thì anh cũng sẽ ủng hộ em. Nếu trải qua lần này, em vẫn cảm thấy mình thích con trai, thì anh cũng vẫn đứng về phía em. Cho dù thế nào, trong quá trình này, vì em đang yêu hoa khôi của trường, do đó, anh nghĩ sẽ không có người nào nghi ngờ em nữa đúng không? Đây rốt cục có phải là một lời gợi ý tồi hay không, anh nghĩ, “phải đợi đến khi mọi chuyện đã rõ ràng mới hết luận được điều hay lẽ dở”.

Còn về bản thân anh, gần đây anh vẫn đang viết lách, anh muốn ghi lại câu chuyện của anh với Kiệt Tây, chẳng lẽ anh cũng có rất nhiều thời gian. Đây thực sự là một câu chuyện rất đẹp, anh được đích thân trải qua, đã là hạnh phúc lắm rồi, anh nghĩ, nếu người khác đọc câu chuyện này, chắc chắn cũng sẽ cảm động. Anh cũng đã đặt tên cho tập tiểu thuyết này rồi, tên là Thu Điền, em đừng cười anh vì đã lấy tên mình đặt tên cho tiểu thuyết nhé.

À, còn nữa, em đừng gửi thuốc lá cho anh nữa, số thuốc lá đó không đến được tay anh đâu. Kem dưỡng da cũng đừng gửi nữa, anh không cần dùng đâu.

Thu Điền

Thư Đường Mộc gửi cho Thu Điền

Anh Thu Điền, chào anh!

Em đã tìm được một cô bạn gái, rất đáng yêu, rất xinh xắn, tên cô ấy là Ngải Mễ. Em rất thích cô ấy, em nghĩ nếu anh gặp cô ấy, anh cũng sẽ rất thích. Nhưng điều mà em muốn nói là, tình cảm này không giống vài tình cảm mà anh dành cho Kiệt Tây, em đã rất cố gắng, rất cố gắng rồi, nhưng trái tim em vẫn không hề rung động. Hơn nữa anh ạ, em cảm thấy Ngải Mễ cũng không phải thích em thật, thật sự rất lạ, lẽ nào là do cô ấy thích con gái, cũng vì muốn che mắt mọi người nên mới ở bên em ư?

Anh ạ, anh không biết bọn em ở bên nhau kỳ lạ thế nào đâu, dường như cô ấy rất hiểu suy nghĩ của em vậy, bọn em ở bên nhau, chỉ là để đóng kịch cho người khác xem, còn thực tế bọn em lại chẳng làm gì cả, chưa từng nắm tay nhau, càng đừng nói đến những chuyện như hôn nhau. Dĩ nhiên không phải là em muốn nắm tay, hôn cô ấy, mà em chỉ cảm thấy, đây vốn là cái khiến em phải lo lắng, nhưng hiện tại không ngờ rằng Ngải Mễ đã giúp em xóa đi nỗi phiền muộn này. Đây là điều tốt, nhưng lại khiến em rất chán nản. Em muốn anh phân tích giúp em, bày mưu tính kế giúp em.

Anh bắt đầu viết tiểu thuyết rồi hả, em rất mong chờ đấy. Em sẽ không cười anh đâu. Nếu như em viết tiểu thuyết, em cũng sẽ đặt tên cho tiểu thuyết của mình là Đường Mộc. Anh cố gắng viết đi nhé, em sẽ ủng hộ anh.

À còn nữa, dạo này Kiệt Tây khá ổn, xem báo thấy nói chuẩn bị quay phim rồi. Em sẽ đi mua đĩa DVD xin, đến lúc đó bọn em sẽ cùng xem. Em gửi kèm một tấm ảnh của Ngải Mễ nhé.

Còn nữa, gần đây hình như ba em chuẩn bị lấy vợ, em không hề muốn đến làm quen với cô đó. Anh ạ, nói thực là em không hề thích cái gia đình này chút nào.

Mặc dù ba đã tìm giúp em một chị giúp việc, chị ấy rất tốt, nhưng dạo này ngày nào em cũng mơ thấy những chuyện hồi nhỏ. Em hận ngôi nhà này, trước khi chuyển đến đây, cuộc sống của em tuyệt vời biết bao, nhưng hiện tại, anh ạ, em sợ lắm, em cảm thấy mình hoàn toàn trắng tay. Em biết nếu em nói như vậy, anh lại nói em không đủ cứng rắn, nhưng thực sự là em nghĩ như vậy, với người khác, đương nhiên là em vẫn thể hiện ra là rất cứng rắn. Chính vì vậy, hãy thứ lỗi cho việc em tỏ ra yếu đuối trong lá thư gửi cho anh.

Thư Thu Điền gửi cho Đường Mộc

Đường Mộc, chào em!

Anh đã nhận được thư và ảnh em gửi. Ngải Mễ thực sự là một cô gái xinh đẹp, tên cũng rất hay, em rất có con mắt đấy. Em nói cô ấy không thích em thật lòng, qua thư, anh cũng không phê phán đoán được rốt cục cô ấy nghĩ thế nào. Nhưng điều này cũng tốt, ít nhất là không khiến anh phải lo lắng tình cảm mà cô ấy dành cho em quá sâu đậm, khi biết được sự thật sẽ sốc biết bao.

Đường Mộc, trước đây anh đọc thư của em, nghe em kể những chuyện phiền muộn, anh đều mỉm cười, vì những điều này, đều là giai đoạn buộc phải trải qua trong quá trình trưởng thành. Nhưng hôm nay anh đọc thư của em, bất giác lại cau mày lại. Đường Mộc, một người sống trên thế gian này, điều quan trọng nhất là gia đình, không có gì thay thế được tình yêu của cha mẹ. Có lẽ một ngày kia em được làm cha, em sẽ hiểu được tấm lòng của cha mẹ. Tuy nhiên, hiện tại xem ra điều này dường như rất khó thực hiện, ha ha!

Đối với ba mẹ em, có thể chia tay đều tốt cho cả hai. Anh biết bắt em chấp nhận là hơi tàn nhẫn, ba em sống cùng với một người phụ nữ khác, em không muốn gọi cô ấy là mẹ, anh ủng hộ em. Như thế này nhé, với vai trò là quân sư, anh lại có một lời gợi ý tồi cho em, em không muốn ở ngôi nhà đó nữa, lại đúng thời điểm em lên lớp 12, anh nghĩ, hay là em chuyển ra ngoài thuê một cái nhà, em còn có thể bảo Ngải Mễ đến ở cùng. Sau khi ở cùng nhau, rất nhiều điều bí mật sẽ không còn tồn tại nữa, những chuyện cô ấy giấu em, có lẽ em sẽ phát hiện ra trong lúc vô tình, nhưng điều bí mật của em, có thể cũng sẽ bị cô ấy nhìn thấy.

Em trai ạ, đối với chúng ta, cuộc sống đã vô cùng gian nan rồi, nhưng chúng ta lại không có tư cách để mềm yếu, chúng ta chỉ có một con đường, đó là kiên cường bước tiếp. Trước đây anh rất tôn sùng một câu nói:

“Con đường mà mình đã chọn, cho dù quỳ cũng phải đi hết” Hiện giờ anh sửa câu nói đó thành: “Có những con đường không phải do chúng ta lựa chọn, nhưng chúng ta vẫn phải dũng cảm bước đi.”

Em trai ạ, từ “dũng cảm” này thực sự rất vô lý, nhưng chúng ta vẫn buộc phải dũng cảm.

Anh lại tặng em một câu nữa: “Vì tình yêu, chúng ta có thể dũng cảm tiến bước”. Có thể em sẽ hỏi anh rằng, em vẫn chưa gặp được tình yêu đích thực, nhưng xin hãy tin anh, nó sẽ đến thôi. Chỉ cần trái tim em đã chuẩn bị sẵn sàng, nó sẽ một nắng hai sương, vượt qua những bụi gai dày đặc, trèo đèo lội suối và đến bên em.

Thu Điền

5. Chương 05

Chương 5: Tại sao thế gian lại có anh chàng đẹp trai đến như vậy

Aaron tan học về nhà, từ xa đã nhìn thấy cửa đang hé, cậu cũng không thấy lạ. Sau khi ba mắt, cậu như người sống trên mây, thường xuyên quên đóng cửa. Hơn nữa, trong nhà cũng không có đồ đạc gì đáng để người khác lấy trộm. Một người nếu nội tâm trống vắng, nhà cũng chỉ trở lại bốn bức tường.

Nhưng đến khi cậu đến gần, lại nhìn thấy mẹ đang tiễn cô Trương hàng xóm ra cửa. Đây thực sự là một cảnh tượng mới mẻ, trước đây hai người phụ nữ này như lửa với nước. Cô Trương không làm nghề gì, trước đó một ngày ngoài việc đi chợ nấu cơm, là ngồi với hàng xóm chỉ trích mẹ Aaron, dường như cô ta sinh ra chỉ là để làm mỗi chuyện này. Hiện giờ nhà cô ta giàu lên rồi, bên ngoài có nhà to rồi nhưng vẫn thích quay về ngôi nhà nọ nhà kia. Cô ta coi chuyện lang thang nhà người nọ người kia là hoạt động vui chơi giải trí.

Có nhiều chuyện ngay cả Aaron cũng không thể hiểu, cô Trương lại biết rõ ngọn ngành, kể rất sinh động, khiến người ta như được sống trong hoàn cảnh đó. Mỗi lần chạm phải những chuyện như thế này, Aaron chỉ cúi đầu bước qua thật nhanh, không tranh luận. Đối với cô Trương, cậu không thù hận, nhưng nếu nói quý, thì chắc chắn cũng không thể. Nhan sắc của cô không nổi bật, nhưng tóc luôn được chải chuốt sáng bóng.

Hôm nay cậu nhìn thấy trên tay cô Trương có cầm mấy chiếc quần áo còn tốt, không cần phải nói, là của mẹ cậu. Giờ đây cô cũng có thể mua được những thứ này, nhưng từ xưa đến nay cô luôn thích được cho đồ. Hai người nhìn thấy Aaron bèn dừng lại.

Cô Trương cười một cái, nói với Aaron: “Cô đang nói chuyện với mẹ cháu về cháu, nói Aaron nhà ta là cậu bé ngoan nhất con ngõ này, không ai sánh bằng. Học giỏi, đẹp trai, lại hiểu biết!”. Nói xong, cô liền cười với vẻ rất hài lòng. Nhìn kỹ Aaron một lượt từ đầu đến chân, dường như cậu là do cô tự tay khâu vá mà ra.

“Cháu chào cô Trương.” Aaron chào một câu đơn giản rồi bước vào phòng. Mùi thị dân trên người cô Trương và mùi nước hoa của mẹ quện vào nhau sục lên mũi, cậu chỉ cảm thấy mắt cay cay.

Sau đó thấy hai người phụ nữ lại hàn huyên thêm mấy câu thân thiết như chị em gái. Một lát sau mẹ cũng vào buồng, giải thích: “Số quần áo này mẹ không mặc hết, tặng mấy chiếc cho hàng xóm”.

Aaron chỉ thấy hơi lạ, cậu đâu có hỏi mẹ chuyện này, tự nhiên mẹ lại giải thích, thật buồn cười. Cậu không muốn chuyện trò với mẹ, cũng không muốn mất công thể hiện rằng mình không quan tâm đến bà, cần làm việc gì, vẫn làm như vậy. Cậu đi vo gạo, mẹ nói: “Cô Trương mang cho con ít đồ ăn, hầm ở trong xoong ấy”. Thảo nào mùi thơm điếc cả mũi! Không cần thiết phải gây chuyện với đồ ăn ngon. Vào đến bếp, tựa như mở khăn đỏ đội đầu của cô dâu, mở nắp xoong ra, là một bát mì, nhìn đã thấy hấp dẫn, sợi mì tròn trĩnh, miếng trứng ốp lết to, thịt thái sợi, có cả rau xanh, màu sắc rất quyến rũ. Nhìn một cái, mắt no rồi, bụng càng đói hơn.

Cậu ăn mì, mẹ ngồi một bên nhìn, cậu lại giả vờ rần rỗi, cách ăn của cậu đã bán đứng cậu. Thực ra cậu sống không sung sướng gì, vì sự dũng cảm của cậu đã mất phương hướng, cậu đã từng dũng cảm vì Ngải

Mẽ, đã từng dừng cảm vì ba, nhưng cậu chưa bao giờ, và sau này cũng sẽ không dừng cảm vì mình, dường như ngay từ lúc chào đời cậu đã không phải là nhân vật chính. Trên thế giới này, chỉ cần có một người có thể khiến cậu nhớ nhưng là cậu có thể tiếp tục hạnh phúc.

“Aaron, chuyển đến ở với mẹ đi!” Bà nhìn thấy cậu uống nốt ngụm canh cuối cùng, nói một cách cảm động. Thực ra bà cũng biết dịu dàng, sau khi ba Aaron mất, khuôn mặt bà dần dần lộ ra vẻ dịu dàng và thiện cảm.

“Tại sao?” Cậu trả lời của cậu con trai rất cứng rắn, không hề nể mặt.

“Vì mẹ muốn sống cùng với con.”

“Thế thì mẹ chuyển về ở với con là được.” Aaron buông ra câu đó, họ đã nói chuyện rất nhiều lần chủ đề này, Aaron không biết hôm nay mẹ cậu có thể đưa ra lý do nào tốt hơn.

“Ba dưỡng con rất tốt.”

“Con chưa bao giờ nói ông ấy không tốt. Chính vì thế mẹ ạ, hiện giờ mẹ rất hạnh phúc đúng không? Tiền sinh hoạt mà hai người cho con con vẫn lấy, con cảm thấy hiện giờ cuộc sống của con rất ổn, nếu như gặp khó khăn gì con cũng sẽ đến tìm mẹ, nhưng con muốn sống một mình.”

“Con thực sự không đồng ý với lời đề nghị của mẹ hay sao?”

“Vâng.” Cậu bê bát đĩa vào trong bếp.

Mẹ đi theo sau, đột nhiên nói: “Nếu mẹ cũng đưa Ngải Mễ đi thì sao?”.

Cuối cùng bà đã lộ ra con át chủ bài, đây chính là cú đòn cuối cùng bà đã nắm chắc phần thắng.

Câu nói này lại khiến chân tay cậu luống cuống, không đỡ được chiếc bát, tuột ra khỏi tay, rơi xuống đất, vỡ choang. Ánh sáng leo lét của đèn đường hắt vào, đột nhiên cậu lấy lại tinh thần. Lúc này đây, dường như giữa trời đất có hàng ngàn câu nói, cuốn lấy sấm chớp nổ rền bên tai, có hàng nghìn chiếc bát vỡ dưới chân. Thời gian in hằn trên khuôn mặt Aaron, ở đó đã nghiền quá nhiều năm tháng, chúng ta thường hay khen trẻ mà già dặn, nói còn trẻ mà hiểu biết, nhưng lại không biết đằng sau giọt rượu thơm nồng mà chúng ủ trên lúm đồng tiền này, đã phải ngấm bao nhiêu điều chua xót, đắng cay.

Aaron quay người lại, mặt đã đông đầy nước mắt: “Mẹ, cuối cùng mẹ cũng đòi nhận con gái của mình ư?”.

Mẹ thở dài một câu: “Aaron, em gái con khổ hơn con nhiều”.

Sau bữa cơm tối, cô Trương xách một túi hoa quả sang nhà Ngải Mễ. Ngải Mễ đến nhà Đường Mộc ăn tối, ông bà chỉ hâm nóng lại thức ăn, ăn cho xong bữa.

Họ cũng biết hôm nay mẹ Aaron về nhà, nhưng lại không nghĩ rằng cô Trương sẽ đến. Cô Trương là người duy nhất trong con ngõ này biết được điều bí mật của hai gia đình, cô và mẹ Aaron có nhiều mối liên hệ với nhau, năm xưa cả hai người cùng theo đuổi ba Aaron, kết quả là cô Trương đã bại trận. Bình thường cô hay nói xấu mẹ Aaron sau lưng, chẳng qua là ganh đua với mẹ Aaron ngày đó. Nhưng cô vẫn là người biết điều, cũng được gọi là biết giữ mồm giữ miệng, không nói ra chuyện này.

Cô đặt hoa quả lên trên chiếc bàn nhỏ, tắt cả ngôi nhà trong con ngõ này được bài trí na ná nhau, cô nhìn sang xung quanh, hỏi: “Ngải Mễ không ở nhà à?”.

“Ngải Mễ đến nhà bạn ăn cơm rồi.” Ông nội trả lời.

“Vâng, chuyện thì dài nhưng cháu nói ngắn gọn nhé...” Nói đến đây cô Trương cảm thấy chuyện này rất khó mở lời.

“Mẹ nó chuẩn bị đến đưa nó đi à?” Bà nội vẫn mỉm cười như mọi khi. “Haizz, cuối cùng ngày này cũng đã đến, nhưng đã gần hai mươi năm rồi, chúng tôi cũng đã có lỗi rồi.”

Cô Trương không ngờ bà nội lại có thái độ này, cô chỉ cười trừ, dòng suy nghĩ lại quay về với năm xưa, hồi đó Aaron đã chào đời, nhưng mẹ cậu vẫn muốn có một đứa con nữa, nhà nước lại không cho sinh con thứ hai, và thế là khi bà có bầu, sau khi đến bệnh viện kiểm tra biết là con gái, bèn bàn bạc, đến khi sinh sẽ sinh ở nơi khác, nhờ ông bà nội nuôi hộ. Họ không có con cháu, vừa gặp Ngải Mễ đã thấy thích. Lúc đó

nói là nuôi một thời gian, nhưng không ngờ thoát một cái đã mười mấy năm. Sau đó tình cảm của cha mẹ Aaron mỗi ngày một xấu đi, không ai còn tâm trí nào nhớ đến Ngải Mễ nữa, và ở nhà, Aaron cũng như vậy, còn không hạnh phúc bằng Ngải Mễ.

“Mẹ nó bảo cháu đến để hỏi ý hai cụ.” Cô Trương nói rất khách khí.

Ông nội châm một điếu thuốc, lạnh lùng nói: “Nó là con gái cô ấy, cô ấy muốn đưa về là chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn hỏi chúng tôi làm gì nữa”.

Bà nội trợn mắt nhìn ông: “Ông nói năng kiểu gì vậy?”, quay đầu vẫn mỉm cười nói với cô Trương rằng: “Bao giờ cô ấy muốn đưa Ngải Mễ về?”.

“Chuyện này nóng vội cũng không được, ông bà đều nói với Ngải Mễ là nhất được nó, hiện giờ tự dưng lại mọc ra một bà mẹ ruột, không cần thận, con trẻ sẽ không chấp nhận. Ông bà cứ từ từ nói với nó, chuyện này đòi hỏi phải có một quá trình tiếp nhận.”

Lúc cô Trương ra cửa, nhìn thấy Aaron đứng ở đó, hai người đưa mắt nhìn nhau trong bóng tối, cô nghĩ một lát, không nói gì rồi vội vàng đi ra.

“Ông nội, bà nội.” Vừa vào đến cửa, Aaron đã quỳ sụp xuống.

Ông bà nội vội vàng đến đỡ cậu dậy, nhưng cậu vẫn quỳ, không chịu đứng dậy: “Ông nội, bà nội, cháu thay mặt ba mẹ đến để cảm ơn ông bà”.

Cậu đã quỳ rất lâu, hôm nay qua lời mẹ, cuối cùng cậu đã biết được đôi chút, cậu liền vội vàng đến để quỳ lạy trước hai cụ già vĩ đại này. Đây là lời cảm ơn của người anh đối với việc hai cụ đã nuôi nấng em gái ruột của mình.

“Ừ, ừ.” Bà cũng không kìm chế nổi, nước mắt lưng tròng, bà không biết đó là trách móc hay thương xót: “Aaron cháu đừng khóc nữa, không được khóc nữa! Đàn ông con trai tại sao có thể rơi nước mắt tùy tiện như vậy, lại còn tùy tiện quỳ xuống nữa chứ? Bà sẽ giận đấy!”.

Aaron đứng dậy, cậu móc từ trong túi ra một chiếc phong bì, đặt lên bàn: “Ông bà ạ, đây là cái mẹ cháu bảo cháu chuyển cho ông bà”. Là một khoản tiền, cụ già không từ chối. Bà cụ gật đầu: “Cháu về nói với mẹ rằng, dù thế nào thì bà ấy cũng có lỗi với đứa con gái này, sau này phải đối xử tốt với nó”.

Họ tiễn Aaron ra cổng, bà nói: “May mà có thằng anh trai như cháu mấy năm qua chăm sóc Ngải Mễ, chắc hẳn phải chịu rất nhiều điều cực khổ”.

Ông bà không biết, đối với người anh trai đẹp trai, dịu dàng này, Ngải Mễ còn có thêm một tình cảm khác, và trước tình cảm mà Ngải Mễ dành ỉn, Aaron đã dùng một lý do gần như rất hoang đường để từ chối. Rất nhiều lần cậu muốn nói cho Ngải Mễ biết sự thật, nhưng câu nói đó của mẹ, không phải là không có lý: “Nhà mình như thế này, vẫn nên để Ngải Mễ sống một cuộc sống yên bình thì hơn”.

Giờ thì đã ổn, cậu và mẹ đã bàn bạc với nhau, mình chuyển sang sống cùng họ, còn mẹ cũng sẽ nói cho Ngải Mễ biết hết sự thật.

Sau khi biết được sự thật, Aaron hy vọng Ngải Mễ sẽ tha thứ tất cả mọi điều ỉn. Tại sao mình lại tốt với cô ấy như vậy, nhưng lại từ chối lời đề nghị đến với cô ấy, tại sao mình lại dùng một lý do rất hoang đường là thích con trai để từ chối cô ấy, chỉ cần Ngải Mễ biết Aaron là anh trai ruột của cô, cô ấy sẽ hiểu.

Chỉ có điều cho dù thế nào, đối với Ngải Mễ, cũng là một cú sốc lớn. Thích anh trai ruột của mình, hoặc là thích một chàng trai mãi mãi không thể thích con gái, đều là bi kịch khiến người ta phải cảm thương hơn. Nếu tình cảm của người mẹ đến muộn này có thể cứu vãn điều gì, thì đều được coi là một chút bù đắp cho Ngải Mễ.

Tối nay, Ngải Mễ cùng xem bóng đá với Đường Mộc, là trận bán kết World Cup, đội Đức đá với đội Hàn Quốc. Trước đó đội Hàn Quốc liên tiếp làm nên những điều kỳ diệu, thắng được mấy đội mạnh truyền thống của châu Âu, hôm nay, họ lại gặp đội Đức. Chúng xem trong quán bar, vì ở đây không khí rất náo nhiệt.

Đường Mộc tặng Ngải Mễ một chiếc áo xịn của đội Đức, in hình số 13, là số áo của cầu thủ Ballack mà Ngải Mễ thích nhất.

“Cái này mất nhiều tiền lắm nhỉ?” Ngải Mễ hỏi nhưng vẫn nhận quà. Cô cũng cố tình tỏ ra rằng chiếc áo này rất đắt. Chỉ có điều Ngải Mễ hiểu rằng, tất cả những cái có thể dùng tiền để mua, đều là đồ rẻ tiền, vì có những thứ, tiền không thể mua được. Nếu có thể, cô muốn dốc hết mọi báu vật trên thế giới, để mua một lời tỏ tình của Aaron.

Đường Mộc cũng chỉ nói: “Chỉ cần cậu thích là được”.

Ngải Mễ bảo Đường Mộc đoán đội Đức và đội Hàn Quốc, đội nào lọt được vào trận chung kết.

Đường Mộc nói: “Chắc chắn là đội Đức”.

“Tại sao?”

“Vì... vì...” Đường Mộc cũng không nói được tại sao, cậu ủng hộ đội Đức, chẳng qua là vì Ngải Mễ thích đội Đức.

“Tớ nói cho cậu biết, nếu đội Đức mà thua thì cậu phải hứa với tớ một chuyện đấy.”

“Được, thế nếu đội Đức mà thắng thì sao?”

“Tớ cũng sẽ hứa với cậu một chuyện.” Ngải Mễ vui vẻ trả lời, cô thầm nghĩ, chẳng lẽ mình cũng là con gái, đến lúc đó mình giờ trở thành con trai là được, cậu ta là con trai, nói lời phải giữ lời. Nhưng cụ thể muốn Đường Mộc làm gì, cô cũng chưa nghĩ ra, dù thế nào thì cô vẫn mong đội Đức vào được chung kết.

“Này, cậu bảo nếu một ngày nào đó đội Đức gặp đội Trung Quốc thì cậu sẽ ủng hộ ai?” Đột nhiên Đường Mộc hỏi một câu như vậy. Cậu tưởng rằng câu này khó lựa chọn như câu “mẹ và vợ cùng rơi xuống nước cứu ai trước”. Không ngờ Ngải Mễ không thêm suy nghĩ gì mà trả lời luôn: “Tớ ủng hộ đội Đức”.

“Hả?”

“Trong lĩnh vực bóng đá, tớ là công dân của Đức.”

“Thế trong lĩnh vực tình yêu thì sao?” Đường Mộc uống một cốc bia, đã ngà ngà say. Nếu là đôi tình nhân, câu hỏi này sẽ rất thú vị, nhưng cả hai lại không dành trái tim cho nhau, mà chỉ là đóng kịch.

Ngải Mễ cũng thấy lạ, từ trước đến nay Đường Mộc luôn tránh không nhắc đến những vấn đề này, hôm nay tự nhiên lại có hứng thú, may mà cô cũng thông minh, bèn trả lời: “Cái này cậu còn phải hỏi tớ ư?”.

Sau đó hai đứa đã bị cuốn hút vào trận đấu hoặc là giả vờ bị trận đấu lôi cuốn, không còn tiếp tục chủ đề ngại ngùng ban nãy nữa. Dưới sự dẫn dắt của cầu thủ Ballack, đội Đức đã không phụ lòng mong mỏi của người hâm mộ, đánh bại đội Hàn Quốc, tiến thẳng vào trận chung kết. Mọi người reo hò rất sôi nổi, Đường Mộc cũng khoác cờ của Đức và nhảy một hồi với các bạn người Đức điệu nhảy mà mình không biết tên là gì. Cậu đã bị các cổ động viên người Đức nhiệt tình đổ bia ướt sũng người, mới chạy về kể khổ với Ngải Mễ, nhưng Ngải Mễ lại càng rầu rĩ hơn.

“Sao vậy, sao vậy?”, cậu dỗ dành cô, “Đội Đức thắng mà cậu còn không mừng hay sao? Cậu còn muốn thế nào nữa? Hay là sợ tớ sẽ đưa ra yêu cầu gì quá đáng? Yên tâm đi, tớ không tệ đến thế đâu”.

Ngải Mễ nói ra nguyên nhân khiến Đường Mộc khóc dở mếu dở, hóa ra là trong trận đấu Ballack lại bị ăn một thẻ vàng, vì thể tính tổng số thẻ vàng thì trong trận chung kết, đội trưởng của đội Đức chỉ có thể ngồi ghế khán giả mà thôi. Ngải Mễ buồn rầu một lúc, rồi cũng nghĩ thoáng hơn, dù sao thì đội Đức đã được vào chung kết, cô nói: “Đường Mộc à, cậu có yêu cầu gì thì cứ nói ra đi, tớ sẽ hứa với cậu”.

“Thật à? Thực ra là chuyện lần trước. Tớ muốn cậu chuyển ra ngoài ở với tớ, cậu yên tâm, ở hai phòng khác nhau.”

Ngải Mễ nâng cốc bia lên: “Được, về tớ sẽ nói với ông bà nội”.

Ngải Mễ về đến nhà, không ngờ ông bà vẫn chưa ngủ, ngồi ở phòng khách đợi cô. Sau đợt hè, cô đã trở thành học sinh lớp 12 thực thụ, gần đây có chơi bởi hơi quá đà, nhưng cô cũng đã nói với bà rồi, khi World Cup kết thúc, sẽ dốc hết sức vào việc học. Về mặt hai cụ rất nghiêm túc, không biết có phải vì chuyện này hay không? Hoặc là vì mái tóc của mình chẳng? Nhưng trước đó cũng đã nói, bây giờ cần gì phải làm to chuyện nhỉ? Cho dù thế nào, làm nũng trước rồi tính sau, cô bước đến ôm vai ông nói: “Ông ơi, ông bà cãi

nhau à? Sao muộn thế này rồi mà ông bà chưa đi ngủ?”. Cô biết rất rõ bà không ưa trò đó của cô nên mới làm nũng với ông. Cô biết rất rõ hai cụ không bao giờ cãi nhau, nên mới dám đùa như vậy.

Nhưng hôm nay dường như ông cũng không thích trò này lắm. Ngải Mễ sà vào, mới phát hiện ra thậm chí ông vẫn còn đang đeo cặp kính lão, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Ngải Mễ à, cháu ngồi xuống đi, ông bà có chuyện muốn nói với cháu.” Lúc này đây cô mới tỏ ra nghiêm túc, nhìn lên mặt bà, nụ cười thường trực đó cũng không thấy đâu.

Ngải Mễ ngồi ở vị trí đối diện với bà và bên cạnh ông. Nếu như nổi cáu thì bà còn kinh khủng hơn ông nhiều. Cô thầm nghĩ, chắc là chuyện mình có bạn trai bị họ biết rồi. Thế thì chắc chắn là

do Aaron mách tội, cô thầm nghĩ rằng rửa Aaron, nhưng rồi lại nghĩ, tại sao Aaron lại mách tội hay là cậu ấy thích mình nhỉ? Nghĩ vậy, tim cô lại đập thình thịch.

Ông bà cũng đã bàn nhau, chuyện này nên đi thẳng vào vấn đề thì hơn, dù sao cuối cùng vẫn phải nói ra, giấu giấu giếm giếm cũng chẳng để làm gì. Có khi con trẻ không phản ứng như những gì mà họ tưởng tượng, đột nhiên lại có mẹ, có khi lại là chuyện hay. Nhưng chuyện mẹ đẻ của Ngải Mễ chính là mẹ Aaron, vẫn phải xem tình hình hãy nói.

“Ngải Mễ à, cháu còn nhớ hồi nhỏ cháu thích nhất là hỏi ông chuyện gì không?”

“Chuyện gì ạ?” Hồi nhỏ Ngải Mễ rất hay hỏi.

Hiện tại cô có phần ngỡ ngàng, không hiểu rốt cục ông đang nói chuyện gì?

“Ông, cháu không nhớ nổi đâu. Cháu lớn rồi, hồi nhỏ chắc chắn cháu đã hỏi ông rất nhiều chuyện ngờ nghệch có phải không ông?”

“Ngải Mễ à, hồi nhỏ cháu thường hỏi, tại sao cháu không có ba mẹ? Trước đây xem phim Tây du ký, cháu thường hỏi ông rằng: Ông ơi, có phải cháu giống như Tôn Ngộ Không, chui từ trong đá ra không? Sau đó cháu vào cấp một, thường hỏi ông: Ông ơi, có phải ba mẹ cháu đánh nhau với kẻ xấu, làm anh hùng rồi không?... “

“Ông, bà!” Ngải Mễ kêu lên một tiếng, “Ông bà đừng nói nữa, cháu không nghe, cháu không nghe”. Cô chợt hiểu ra vấn đề.

“Ngải Mễ, cho dù thế nào, bà ấy cũng là mẹ cháu.”

“Cháu không có mẹ, cháu không có ba!” Ngải Mễ bịt chặt tai lại, lắc đầu quày quẩy, dường như làm vậy có thể gạt ra hết những điều mình nghe thấy. Nhưng cho dù thế nào, hòn đá ném vào hồ nước trái tim mình, khó có thể giữ cho sóng lặng. Có những lúc, một cốc nước cũng có thể dậy sóng, huống hồ là trận bão lớn như thế này! Cô trốn trong phòng, chui vào chăn, lúc này đây cô thấy may vì mình là con gái, có thể khóc. Khóc chán, cuối cùng cô mới nghĩ mình khóc vì cái gì? Sau một hồi, giặt mình, trong đó lại có một nguyên nhân là vì Ballack không thể xuất hiện trong trận chung kết! Thật là đáng sợ.

Ông bà lại dễ dàng giao nộp mình đi như vậy, đứng trước người mẹ kẻ cướp, lẽ nào không phản kháng hay sao? Nhìn cách nói chuyện của ông bà, dường như là họ đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi, bây giờ cuối cùng đã được giải thoát. Ông bà chỉ nói mẹ cô chuẩn bị đến, sẽ đưa cô đi, cũng không nói gì thêm về mẹ cô, đương nhiên là Ngải Mễ cũng ngại không muốn hỏi, cô không muốn bị hiểu lầm rằng mình rất có hứng thú với người mẹ từ trên trời rơi xuống này. Nhưng mình lại không thể tránh khỏi việc nghĩ đến người đàn bà chưa bao giờ gặp mặt này, bà ấy sẽ là một người phụ nữ như thế nào, năm xưa tại sao không nói một lời từ biệt mà ra đi, bây giờ tại sao lại quay lại? Liệu bà ấy có nói với mình chuyện về ba mình không?

Đêm nay Ngải Mễ không tài nào ngủ được, vừa nhắm mắt lại có một người phụ nữ cầm ô từ từ bước đến. Rất nhiều cảnh trong phim, trong tiểu thuyết được cô tưởng tượng về buổi gặp giữa cô và bà ấy chắc sẽ rất ly kỳ? Mãi mới đến lúc trời sáng, cô vội vàng thu dọn một ít quần áo. Cô không thể ở thêm một giây nào nữa, dưới thành có nghìn quần vạ mã, giường ngon cỡ “người mẹ”, muốn đánh phá cửa thành. Cô chỉ còn cách chạy trốn từ con đường nhỏ ở cửa Bắc, mới không phụ công nuôi nấng tận tình của ông bà nội suốt bao năm qua.

Cô để lại một mẩu giấy cho ông bà nội: “Ông bà ạ, cháu đến nhà bạn cháu ở. Ông bà cứ yên tâm, cuối tuần cháu sẽ về. Ông bà nói với mẹ cháu rằng, cháu sẽ không về với bà ấy đâu. Nếu như ông bà ép cháu, cháu sẽ tự tử! Cháu yêu ông bà!”.

Lúc cô hứa với Đường Mộc, chỉ là hứa đại mà thôi, không thể ngờ được rằng, sẽ về sống cùng với cậu ấy. Bọn họ cũng thật lạ lùng, rõ ràng là không yêu nhau, nhưng lại trở thành người yêu của nhau, hiện giờ lại còn sống chung.

Đường Mộc cũng thật phô trương, thuê một căn hộ rộng ở khu chung cư cách trường không xa, có những ba phòng ngủ.

“Cậu điên à?” Lúc bước vào nhà Ngải Mễ ngạc nhiên đến mức trợn tròn mắt.

“Haizz, cậu đừng chửi tở nữa, nguồn căn hộ cho thuê cũng thiếu, loại căn hộ khác đều đã cho thuê hết từ lâu rồi. Hơn nữa, có thêm một phòng ngủ, sau này có thể cho baby của bọn mình ở mà.”

“Thần kinh! Nhưng tở nói cho cậu biết nhé, lần này là tở bỏ nhà đi, tở không có tiền trả tiền phòng đâu.”

“Ê, tở đâu có gợi ý đòi tiền cậu?! Tuy nhiên việc quét dọn vệ sinh gì đó cậu phải làm, vất vả đấy.”

Ngải Mễ chăm chú xem phòng, mặc dù là phòng thuê, nhưng lại khiến cô vô cùng xúc động. Thế giới này thực sự không công bằng, trong đầu cô hiện lên hình ảnh ngôi nhà của mình, so với chốn này, cách nhau một trời một vực, nhưng anh chàng Đường Mộc này, lại luôn miệng chê chỗ này không ổn chỗ kia không được nọ, cô biết là anh chàng vô tâm. Ngải Mễ nhìn Đường Mộc, khuôn mặt cậu ta dần dần trở nên mơ hồ, dần dần bị ánh mắt của Ngải Mễ nặn thành khuôn mặt của Aaron, nếu như kiếp này, được sống cùng với cậu ấy trong căn hộ như thế này thì còn mong ước gì hơn?

Không biết Đường Mộc bước đến từ lúc nào, cậu ta đưa tay ra khua khua trước mặt Ngải Mễ, Ngải Mễ vẫn không có phản ứng gì. Đường Mộc quan sát nét mặt của cô, nhìn rất si mê, cậu chợt hiểu, lần này thực sự là Ngải Mễ đã sững sờ trước tướng mạo của mình! Thật sự mềm nhũn rồi!

Cậu đang định cất tiếng gọi, Ngải Mễ đã trở về với thực tại, cô tát Đường Mộc một cái: “Mặt cậu làm sao vậy, gặp ma à?”.

Đường Mộc lại không đếm xỉa gì đến cô, cậu chạy vào nhà tắm soi gương, Ngải Mễ loáng thoáng nghe thấy tiếng cậu vọng lại.

“Ôi, trời ạ, sao thế gian này lại có anh chàng đẹp trai như thế này nhỉ?!”

“Ôi, trời ạ, tở bị mình làm ềm nhũn rồi!”

Đột nhiên Đường Mộc nhận được điện thoại của ba.

Lâu lắm rồi cậu không nhận được điện thoại của ba, ba cậu biết con trai không thích mình, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, ông không bao giờ gọi điện thoại cho cậu.

“Lâu lắm rồi ba không được gặp con.”

“Vâng.”

“Bao giờ con đến gặp cô con đây?”

“Cô gì, không phải là mẹ kế đó sao?”

“Ba sợ con không muốn gọi như vậy...”

“Ừm, đúng là như thế.”

“Nếu có thời gian thì đến ăn tối nhé.”

Vốn cậu định từ chối ba theo thói quen, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, lần này tự nhiên lại đáp: “Vâng”.

Sau đó Đường Mộc gọi điện thoại cho Lệ Lệ, hỏi cô có khỏe không, cậu nói với Lệ Lệ bằng giọng rất tự hào: “Chị Lệ Lệ, thực sự là em cảm thấy mình đã trưởng thành rồi, chín chắn rồi, hôm nay ba em gọi điện bảo em đến ăn cơm, em cũng đã đồng ý”.

Ở đầu bên kia điện thoại, Lệ Lệ cười đau khổ: “Ngốc ạ, em không biết mình hạnh phúc thế nào à”.

“Hạnh phúc thế nào? Ba mẹ ly hôn, sau đó ba bảo em đến thăm mẹ kế như thế là rất hạnh phúc hay sao?”

“Ít nhất là em còn có ba, so với chị Lệ Lệ, em hạnh phúc hơn nhiều.”

“Việc này...”

“Ừ, ba của chị Lệ Lệ mất rồi.” Lệ Lệ nói.

Cuộc sống thực sự không thể so sánh, bạn tưởng rằng bạn rất đau khổ, nhưng có những lúc, trong mắt người khác, nỗi đau khổ của bạn lại là một niềm hạnh phúc. Cậu chưa bao giờ hỏi về hoàn cảnh gia đình của chị Lệ Lệ, chỉ biết chị từ nông thôn đến, nhưng lại không biết ba chị đã mất. Đường Mộc đã từng được đọc một câu trong sách ngữ văn rằng: “Con muốn thể hiện lòng hiếu thảo nhưng song thân không còn”. Xét về điểm này mình thực sự hạnh phúc hơn chị Lệ Lệ rất nhiều lần.

Nói ra cũng thấy buồn cười, từ trước đến nay cậu chưa bao giờ đến nhà mới của ba, lần này đi, lại thấy hơi hồi hộp, mẹ kế là người phụ nữ như thế nào nhỉ? Chắc là bà ấy không muốn nhìn thấy mình. Liệu đây có phải là bữa tiệc Hồng Môn không? Haizz, mẹ đẻ cũng như vậy thôi, bảo bỏ mình lại đi nước ngoài là bỏ ngay, còn có thể kỳ vọng một người phụ nữ lạ mặt đối xử như thế nào với mình nữa, chỉ cần bà ấy không đầu độc mình trong bữa ăn là được rồi. Ngoài điều đó ra, có thêm một số cái có lợi khác, đều được coi là ân huệ lớn rồi. [Tiệc Hồng Môn được dùng để chỉ những bữa tiệc “lành ít dữ nhiều”, là cuộc đấu trí mà khách mời thoát nạn nhờ mưu lược và sự may mắn.]

Ba gọi điện thoại đến: “Ba mua chút đồ ăn con thích ở ngoài, cô ở nhà, con vào nhà ngồi trước đi”.

Cậu có phần nghi ngờ đây là mưu kế của ba, dù sao cũng là gặp gỡ lần đầu, ba người đều có mặt sẽ thấy ngại ngùng hơn.

Trước khi gõ cửa, trong đầu cậu đưa ra sự tính toán cuối cùng, vẫn gọi bà ấy là cô, thực ra gọi mẹ cũng không sao, chỉ có điều cảm thấy như thế thì nịnh nọt quá.

Kính coong, kính coong. Cậu bấm chuông.

Cửa được mở ra, Đường Mộc cố gắng nở nụ cười trên môi: “Cô... ạ...”.

Người ra mở cửa không phải là phụ nữ, mà là một anh chàng. Đó không phải điều bất ngờ đối với Đường Mộc, điều quan trọng lại là một anh chàng đẹp trai biết bao! Lần này, Đường Mộc thực sự mềm nhũn rồi.

Áo sơ mi trắng, đầu mũi lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt tuyệt đẹp, và còn cả đôi mắt sáng, hàm răng trắng, mái tóc đen. Đường Mộc cảm thấy xung quanh tự nhiên tối sầm lại, chỉ có vẻ rạng ngời toát ra từ cơ thể cậu ta.

“Có phải Đường Mộc không nhỉ?”

Nụ cười của cậu dần dần tắt ngấm, trong tích tắc, cậu đã buông vũ khí đầu hàng: “Cậu là ai mà biết tên tôi?”.

“A, mẹ tôi bảo hôm nay cậu sẽ đến, cậu cứ gọi tôi là Aaron.”

Trong đầu cậu từ từ lắp ráp mọi thông tin lại với nhau, anh chàng này, chắc là con trai của mẹ kế

“Ồ. Xin chào, Aaron.”

“Mẹ tôi đang ở trong bếp, cậu vào đi.”

Đường Mộc liền vào bếp, lịch sự chào mẹ kế: “Cháu chào cô, cháu là Đường Mộc”, vẻ đối địch vốn không có nhiều ở cậu, đã hòa tan trong nụ cười dưới ánh nắng đỏ của Aaron.

Mẹ Aaron cũng không ngờ Đường Mộc lại thể hiện thái độ này đối với mình, đương nhiên là cười rất rạng rỡ: “Đường Mộc à, cháu vào phòng khách ngồi đi. Cô đang nấu cơm, Aaron, con vào nói chuyện với em đi”.

Hai người quay ra phòng khách, đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên Đường Mộc nhảy lên: “Cậu là Aaron à!”.

Aaron có vẻ khó hiểu, tại sao Đường Mộc lại có phản ứng mạnh như vậy: “Sao vậy, vừa nãy tôi giới thiệu với cậu rồi, tôi là Aaron”.

“Cậu là Aaron đó ư?”

“Gì cơ?” Aaron ngơ ngác.

“Cậu là Aaron quen với Ngải Mễ ư?”

Đến lúc này thì Aaron cũng không thể thờ ơ được nữa, thảo nào vừa nãy nghe thấy cái tên Đường Mộc cậu thấy quen quen, rõ ràng là Ngải Mễ đã nói với mình rằng cô đã có bạn trai, tên là Đường Mộc! Đường Mộc, Đường Mộc, chính là anh chàng Đường Mộc này!

Thế gian lại có nhiều chuyện trùng hợp lạ lùng như vậy!

Vì đều quen Ngải Mễ, tự nhiên cả hai cảm thấy gần gũi hơn rất nhiều.

“Haizz, cậu khai thật với tớ đi, có phải cậu là người yêu cũ của cô ấy không? Cô ấy thường xuyên nhắc đến cậu, tớ còn nhìn thấy ảnh của cậu trong ví cô ấy nữa. Giờ tớ nhớ ra rồi, người đó chính là cậu, hình ảnh cậu ngoài đời đẹp hơn trong ảnh một nghìn lần!”

“Tớ trong ảnh xấu như vậy sao?” Aaron lẩm bẩm.

“Không không, đây là tớ khen cậu đó. Cậu còn chưa trả lời tớ đấy, có phải Ngải Mễ là người yêu cũ của cậu không?”

“Không phải. Sao lại nói như vậy?”

“Không sao cả, tớ đoán vậy thôi.”

“Ngải Mễ chuyển đến ở cùng cậu rồi à?”

“Ừ, nhưng cậu yên tâm, bọn tớ ở hai phòng khác nhau, cái này cậu có thể đến kiểm tra!”

“Tớ có gì mà kiểm tra.”

“Xem ra rõ ràng là cậu ghen rồi.”

“Nói linh tinh.”

Hai người tỏ ra nói chuyện rất hợp, đến nỗi ba Đường Mộc bước vào cũng giật nảy mình: “Ái chà, Đường Mộc, ba không nghĩ rằng con lại giỏi xã giao đến vậy”.

“Ba...” Lâu lắm rồi cậu không gọi ông như vậy, lúc này đây cũng buột miệng nói. Bản thân cậu cũng thấy cảm động, hóa ra trên thế gian này có một người, có thể khiến bạn vững tâm gọi một tiếng “ba” là điều hạnh phúc biết bao.

Ba Đường Mộc cũng có phần ngại ngùng, cười cười đáp một câu rồi xách thức ăn vào bếp.

“Tớ cảm thấy ba cậu rất nice.”

“Mẹ cậu cũng rất tốt.”

Bất giác hai đứa lại tặng彼此 nhau một hồi.

Vì sự xuất hiện của Đường Mộc và những biểu hiện bất ngờ của cậu, mẹ Aaron, ba, Aaron, mọi người đều rất vui vẻ.

Một bàn thức ăn được nấu rất cẩn thận, mấy món ăn vặt Đường Mộc thích, và còn cả cô đáng yêu, ba đáng yêu, Aaron như thiên thần. Đột nhiên Đường Mộc cảm nhận được một số mùi vị của gia đình, loại mùi vị này rất xa lạ, nhưng lại rất thân thiết, không cần phải mất thời gian để làm quen.

Hóa ra niềm vui giữa các thành viên trong gia đình, là tình yêu mà mỗi người có thể tiếp nhận dễ dàng nhất. Nó là cái dễ dàng thay đổi hình thái nhất, để đón chào mọi trái tim.

Ba Đường Mộc rót ổi người một ít rượu vang, ông nâng ly lên trước: “Chúng ta cạn ly đi”.

“Vì cái gì cơ?” Đường Mộc hỏi.

“Vì hôm nay được ngồi ăn cơm cùng nhau, có phải rất đáng để cạn ly hay không?”

Và thế là mọi người đều nâng ly lên, chạm ly, phát ra tiếng cạch.

“Thật là trùng hợp, hai đứa đều học lớp 12 đúng không?”

“Vâng.” Aaron và Đường Mộc cùng trả lời.

Ba Đường Mộc gấp thức ăn cho Aaron: “Mẹ cháu có nói chuyện về trường lớp của cháu, chú muốn chuyển cháu sang trường của Đường Mộc, hai đứa có thể bảo ban lẫn nhau”.

“Cảm ơn chú.”

“Đường Mộc, cô nghe nói cháu được chị giúp việc chăm sóc, cháu thấy cô nấu ăn thế nào, hay là cháu chuyển về đây ở?” Mẹ Aaron cũng gấp một ít thức ăn cho Đường Mộc.

“Hả?” Đường Mộc không kìm được lại nhìn Aaron một cái, tâm hồn cậu đều nằm trên người Aaron. Trong thư Thu Điền nói với cậu rằng, cuối cùng sẽ đến một ngày, chàng hoàng tử thuộc về em sẽ xuất hiện. Lúc đó cậu không tin, chàng hoàng tử đó ở đâu, chẳng thấy tăm tích đâu cả. Nhưng hiện tại, cậu đã tin. Hóa ra trên thế giới này đã giấu người đó từ lâu, thời gian điêu khắc anh ấy thành dáng vẻ tuyệt vời, chỉ có điều thiếu một cuộc tương ngộ khiến trái tim người ta phải đau nhói mà thôi.

“Ba cảm thấy lời đề nghị này rất hay, Đường Mộc, con cứ suy nghĩ đi.” Ba ngồi bên cạnh cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

Đường Mộc gật đầu, cậu đang suy nghĩ, sự rung động của cậu, đều là vì Aaron. Đột nhiên có một ý nghĩ điên cuồng nảy mầm trong đáy lòng cậu sau đó lớn lên với một tốc độ khiến người ta phải sửng sốt, đưa chín cuồng rung. Không kịp nghĩ gì thêm, cậu liền nói ra suy nghĩ mới nảy sinh này.

“Ba à, không phải chuẩn bị lên lớp 12 rồi đó sao, con đã thuê một căn hộ ở cạnh trường rồi.”

“Từ bao giờ vậy? Lệ Lệ không nói gì với ba cả.”

“Mới mấy ngày nay thôi, ba đừng gọi điện trách chị ấy nhé.”

“Ừ, vậy à.” Ba nhú mày, “Căn hộ con thuê có rộng không?”

“Rộng... không thuê được căn hộ nhỏ hơn.”

“Ba có một suy nghĩ.” Ba đặt đĩa xuống, xem ra phản ứng của ba cũng giống như những gì Đường Mộc nghĩ: “Con sống một mình ở ngoài ba vẫn không yên tâm, đúng lúc Aaron cũng phải sang học, thôi hai đứa ở cùng nhau đi. Hai đứa có thể bảo ban nhau, như thế ba mẹ cũng không phải lo lắng nữa”.

Đường Mộc quay sang nhìn Aaron, nét mặt cậu không bán đứng suy nghĩ trong lòng cậu, Đường Mộc cảm thấy mình không giấu nổi sự vui mừng. Cậu đang đợi Aaron bày tỏ thái độ, nhưng cậu không nói gì. Và thế là Đường Mộc chỉ có thể thể hiện lòng hiếu khách của chủ nhà: “Aaron chiếc tổ nhỏ của Đường Mộc chào đón cậu”.

“Ừ, cảm ơn cậu.”

Trận chung kết World Cup không có Ballack vẫn diễn ra như dự định.

Lần này, Đường Mộc và Ngải Mễ không lựa chọn đến quán bar. “Hai người ở nhà, yên tĩnh xem bóng đá, cũng rất lãng mạn”, Ngải Mễ nói.

Tối nay, tại thành phố Yokohama, Nhật Bản, thân hộ mệnh của đội Đức Oliver Kahn không tiếp tục bài biểu diễn như câu chuyện huyền thoại của anh, Ronaldo hai lần chọc thủng cầu môn do anh canh gác.

“Trận chung kết World Cup đã kết thúc tốt đẹp giữa những mảnh giấy vụn với màu sắc lấp lánh tung bay trên bầu trời thành phố Yokohama, trong cuộc đọ tài giữa hai đội bóng truyền thông, người Braxin đã cười đến phút cuối cùng. Kể từ lúc đội Đức mất bóng đến khi trận đấu kết thúc, hai đứa không nói một lời nào.

Đường Mộc đứng bên cạnh cầm chiếc điều khiển định đổi sang kênh khác, thử mấy lần đều không làm được gì, cậu liền bước đến tắt ti vi đi.

Tuy nhiên, đứng trước cô, cậu thực sự không có cách nào để tắt nỗi buồn của cô thông qua việc bấm một nút nào đó. Đường Mộc hơi luống cuống:

“Cậu đừng làm như vậy được không? Tớ không biết phải làm thế nào nữa rồi đây này”.

Ngải Mễ bước đến bên cửa sổ, nhìn đám đông đang nhảy múa và pháo hoa rực rỡ bên ngoài, lá cờ của Đức mà cô khoác trên người trông vô cùng nhợt nhạt.

“Bốn năm nữa, trận khai mạc World Cup sẽ diễn ra tại thành phố Munich đúng không?” Đường Mộc hỏi.

Ngải Mễ gật đầu bằng động tác nhẹ nhất.

Đường Mộc bước đến, đưa tay túm chặt vai cô, khẽ bóp lại.

“Trận chung kết năm nay diễn ra tại Yokohama, trận khai mạc của World Cup bốn năm sau sẽ được tổ chức ở thành phố Munich, tám năm sau hay bao nhiêu năm sau, tớ sẽ đều ở bên cậu, cùng cậu ủng hộ đội Đức. Tớ sẽ thắt Munich lên dây giày, chặng đường sau này, tớ sẽ đi cùng với cậu!”

“Cậu thích tớ thật ư?” Càng ngày Ngải Mễ càng không nắm bắt được sự phán đoán của mình, không phải vì thích mà ở bên Đường Mộc, chính vì thế lúc đầu, Ngải Mễ không để tâm lắm đến chuyện Đường Mộc có thích mình thật hay không, nhưng đến bây giờ, Đường Mộc nói ra những lời đó, Ngải Mễ buộc phải nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Đối với Đường Mộc, sau khi gặp Aaron, cậu không còn là cậu nữa, những điều cậu nói với Ngải Mễ, là để nói cho Aaron nghe, chỉ có điều Aaron không ở bên cạnh. Ngải Mễ thấy cảm động, cũng là vì trong lúc mơ màng coi Đường Mộc là Aaron.

“Ngải Mễ, cậu đừng buồn quá, tớ muốn báo cho cậu biết một tin vui.”

“Gì cơ?”

“Mấy hôm nữa Aaron sẽ đến đây ở.”

6. Chương 06

Chương 6: Tên lưu manh Lý Tuấn Ninh

“Cái gì? Các cậu đừng nói nữa, tớ muốn được yên một lát!” Ngải Mễ nhảy lên, “Cũng có nghĩa là, ba cậu chính là ba dượng của cậu ấy, mẹ cậu là mẹ kế của cậu ấy ư?”.

Cả hai chàng trai đều gật đầu.

“Chuyện này, chuyện này giả dối quá, tớ không chấp nhận được!” Ngải Mễ ôm đầu muốn phát điên, Aaron và Đường Mộc ngồi bên kiên nhẫn trả lời mọi câu hỏi của cô, họ đưa mắt nhìn nhau, xem ra họ đều là người rất bình tĩnh, vì lúc biết Aaron chính là anh chàng Aaron đó, Đường Mộc chính là anh chàng Đường Mộc đó, họ cũng chỉ thốt lên một câu mà thôi.

“Các cậu ra hết đi, các cậu ra hết đi!” Ngải Mễ ra sức đẩy hai người ra cửa, cô nhốt mình trong nhà. Con gấu bông mà Đường Mộc mua cho cô mặc chiếc áo của Ballack, lúc này đây cũng nhìn cô cười híp mắt. Cô xông đến, không nói năng gì bèn thụi cho nó một quả, tiện thể mắng: “Mày đáng ghét lắm, lúc này mà còn cười!”.

Nhưng rồi cô nhận ra ngay, mình độ sức với một con gấu bông, thực sự là quá ấu trĩ, kể cả không muốn chấp nhận, sự thật cũng vẫn là như vậy. Ngải Mễ tự nhủ rằng, cái mà mình phải quan tâm hơn là cục diện

kiềng ba chân. Ngải Mễ không biết Aaron đã tiết lộ những gì với Đường Mộc, nhưng mình cũng không có gì đáng phải lo, cô và Aaron, từ trước đến nay đều là quan hệ bạn bè, chưa có gì tiến xa hơn. Trong lòng Ngải Mễ đã tính kỹ rồi, trước mặt Aaron cô phải tỏ ra rất hạnh phúc với Đường Mộc. Đẳng nào làm đom cũng là thể mặt của Đường Mộc.

Mặc dù ba phòng ngủ độc lập với nhau, nhưng hình dáng phòng, hướng lại khác nhau, có hai phòng chung tường, một nằm trên gác. Lúc đầu Ngải Mễ chê phiền hà nên ngủ ở cạnh phòng Đường Mộc, nhưng Aaron vừa đến, Ngải Mễ lại đòi lên gác.

Đường Mộc thấy Aaron cũng không có ý kiến gì, bèn để cô ở phòng trên, nhưng lại lén kéo Aaron sang một bên nói: “Tớ thấy bọn cậu có gì hơi bất thường”.

“Hả?” Nét mặt Aaron tỏ vẻ không hiểu.

“Không phải các cậu là bạn rất thân nhau đó sao? Tại sao tớ cứ cảm thấy là lạ nhỉ?”

“Cậu cảm thấy lạ ở điểm nào? Nói ra đi, tớ sẽ giải thích cho cậu.”

“Cảm thấy, cái này rất là mong manh, các cậu không có vấn đề gì là tốt rồi.”

Bọn họ trốn ra phòng khách nói chuyện, Ngải Mễ ôm chăn hùng hổ chạy xuống, hai người bèn im lặng, Ngải Mễ đi qua mặt họ, để lộ ra nửa khuôn mặt, hỏi: “Bọn cậu đang lập mưu tạo phản à?”

Đường Mộc đưa tay ra sau lưng ra hiệu cho Aaron, cậu giải thích với Ngải Mễ: “Bọn tớ đang nói chuyện bóng đá, Ngải Mễ à, không ngờ Aaron cũng thích đội Đức”. Đường Mộc nói xong câu này, Aaron và Ngải Mễ đều cười ngặt nghẽo, thậm chí Ngải Mễ còn không ôm được lồng ngực nữa. Đường Mộc thấy lạ vì câu nói của mình buồn cười đến thế sao? Cậu không biết, Ngải Mễ thích bóng đá, thích đội Đức, tất cả mọi nỗi oan nghiệt đều bắt nguồn từ Aaron.

“Ê, tại sao các cậu lại cười? Tâm thần à!” Đường Mộc sắp giận rồi.

Ngải Mễ nhặt đồng chăn lên mang vào phòng, quay ra lại chạy lên gác, mấy ngày trước chuyển nhà, cô chuyển hết đồ đạc trong phòng lên gác. Đến khi cô quay lên, hai cậu lại bắt đầu thì thầm với nhau, nhưng lần này vai diễn đã thay đổi, Aaron hỏi Đường Mộc.

“Vừa nãy cậu bảo bọn tớ kỳ lạ, lại khiến tớ thấy đôi tình nhân bọn cậu, cũng là lạ thế nào ấy.”

Đường Mộc nghe thấy tim mình đập thịch, nhưng lại không thể hiện trên nét mặt, cậu giả vờ tỏ vẻ không vui: “Cậu đừng có mà bôi nhọ tình cảm sâu đậm giữa tớ và Ngải Mễ”.

Cả hai đều vô cùng thông minh, đều phát hiện ra cảm giác mong manh này, nhưng đều không hỏi sâu. Sau một hồi nửa đùa nửa thật, mọi chuyện cũng đã trôi qua.

Đến khi Ngải Mễ thu dọn phòng xong xuôi, đã gần nửa đêm rồi, cô lao xuống báo tin vui cho hai người: “Các đồng chí, ok hết rồi!”. Nhưng cô đã thất vọng khi nhìn thấy Aaron và Đường Mộc nằm một cách yếu đuối trên ghế sofa. Đường Mộc nói một câu như sắp đứt hơi: “Ngải Mễ à, cậu không làm nhanh lên thì tớ đói đến mức sắp nuốt chửng cả Aaron rồi đấy”.

Hai anh chàng này lại chưa đi ăn cơm! Ngải Mễ bèn trách họ: “Không phải vừa nãy đã bảo các cậu đi ăn rồi đó thôi?”.

“Đúng vậy, tớ nói bọn tớ đi ăn trước rồi mang về ít đồ ăn cho cậu, nhưng Aaron cứ đòi đợi cậu.” Đường Mộc kể khổ với cô.

Ngải Mễ quay sang nhìn Aaron, Aaron liền thanh minh như vừa làm sai chuyện gì: “Tớ sợ ảnh hưởng đến tình đoàn kết mà”.

“Thôi!” Đường Mộc từ trên ghế sofa bật dậy, “Thế thì bây giờ bọn mình đi ăn thôi”.

Muộn quá rồi, các quán ăn đã đóng cửa, nhưng cổng khu dân cư có chợ đêm, muốn cho no bụng cũng không có gì là khó, hơn nữa nói ra cũng lạ, những món ăn trên các sạp hàng ở chợ đêm ăn rất ngon.

Chúng nhìn một lát, có hai sự lựa chọn, hoặc là ăn cơm rang, bánh gạo xào, hoặc là lẩu xiên cay, Đường Mộc và Aaron bỏ phiếu cho cơm rang, Ngải Mễ bỏ phiếu cho lẩu xiên cay, quân đoàn cơm rang dẫn trước với tỉ số 2:1. Sau đó, chúng đi ăn lẩu xiên cay.

“Hóa ra bỏ phiếu chỉ là xem Ngải Mễ chọn món nào.” Đường Mộc nói một câu với vẻ không hài lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi vào vị trí.

Ông chủ tiệm bước đến cười chào khách: “Xin lỗi các vị, trước khi các vị đến đã có người đặt chỗ rồi, chúng tôi ở đây chỉ có một chiếc bàn lớn này, hay là các vị ngồi tạm sang chiếc bàn nhỏ bên cạnh vậy?”

Đường Mộc nhìn theo hướng ông ta chỉ, chiếc bàn nhỏ bên cạnh thực sự là quá tồi tệ. Đường Mộc nghĩ một lát rồi nói: “Ông chủ, bọn cháu ăn trước, khách quý của chú đến, bọn cháu sẽ nhường chỗ ngay”.

Lời đề nghị này cũng hợp tình hợp lý, và thế là ông chủ cũng không nói gì nữa.

Nhưng món lẩu xiên cay của chúng làm chưa xong thì vị khách đặt chỗ trước đã đến, anh ta nói gì đó với ông chủ, thỉnh thoảng lại ngo sang bên này. Đường Mộc hơi bực, anh ta chỉ có một mình, tại sao lại đuổi ba người sang chiếc bàn nhỏ.

Cậu ta nhìn sang bên đó, nhưng lại thấy người đó khá quen, trước khi cậu nhận ra người đó là ai, Aaron đã gọi: “Lý Tuấn Ninh!”

Aaron hào hứng đến mức chỉ còn thiếu nước nhảy cẫng lên, cậu vội ném lại một câu: “Để tớ sang đó xem sao”, rồi đi về phía Lý Tuấn Ninh. Ngải Mễ và Đường Mộc ngồi đó, nghe thấy tiếng Lý Tuấn Ninh ở đầu bên kia, cũng hết sức phấn khởi.

“Ha ha, tớ nghe nói cậu cũng chuyển trường sang đây, lúc đầu tưởng là ngày mai tập trung mới gặp được, không ngờ bọn mình vẫn rất có duyên với nhau.”

“Aaron và cậu ta là bạn thân à?” Đường Mộc hỏi Ngải Mễ.

Rõ ràng là Ngải Mễ nhìn thấy vẻ ghen tị trong mắt Đường Mộc, cô liền giải thích: “Hai cậu ấy đá bóng với nhau từ hồi nhỏ”.

“Hóa ra Aaron cũng là dân lưu manh nhỉ.”

Ngải Mễ lấy đũa gõ vào đầu Đường Mộc, nạt: “Cậu đừng nói linh tinh, không phải Lý Tuấn Ninh vẫn sợ anh cậu đó sao, nếu nói như vậy thì cậu cũng là hạng lưu manh à?”

“Cậu chỉ biết bệnh Aaron thôi!” Đường Mộc chưa ghen hết với người này đã chuyển sang ghen với người khác.

Aaron cùng Lý Tuấn Ninh và bạn cậu ta đi sang chỗ Đường Mộc và Ngải Mễ. Lý Tuấn Ninh vẫn giữ nguyên nụ cười như thường lệ chào Ngải Mễ, sau đó ánh mắt cậu ta liền dừng lại trên người Đường Mộc.

“Bạn cậu à?” Lý Tuấn Ninh quay đầu hỏi Aaron.

Aaron gật đầu, cậu giới thiệu: “Đường Mộc còn là người yêu của Ngải Mễ nữa”.

Lý Tuấn Ninh ngồi xuống, cậu với lấy một chiếc đũa trên bàn, xoay trong lòng bàn tay, phàn những kẻ học hành không ra gì, xoay bút đều rất giỏi. Lý Tuấn Ninh hỏi Aaron: “Aaron, cậu và Ngải Mễ chơi với nhau từ nhỏ, sao lại bị cậu ta cướp người yêu?”. Aaron không biết phải trả lời thế nào, cậu có thể cảm nhận được vẻ đối địch ra mặt của Lý Tuấn Ninh đối với Đường Mộc, nhưng không biết tại sao.

Ngải Mễ bèn lên tiếng: “Lý Tuấn Ninh, cậu đừng quan tâm đến những chuyện linh tinh”.

“Hè hè, chuyện của Mễ Mễ làm sao có thể coi là chuyện linh tinh được.” Hiện giờ cậu ta đã làm dân lưu manh quen rồi, cách ăn nói và vẻ mặt đó của cậu ta, Ngải Mễ chỉ thấy buồn nôn, kể cả là món lẩu cay thơm ngon, cũng không tài nào nuốt nổi.

“Đường Mộc à, cậu còn nhớ một câu nói mà trước đây tớ đã từng nói ở trường không?” Lý Tuấn Ninh lấy đũa chỉ vào Đường Mộc.

Đường Mộc cũng không luống cuống: “Mọi người đều nhớ gà trống gáy báo sáng, nhưng lại không có ấn tượng với tiếng ếch kêu”.

“Tớ không tranh cãi với cậu.” Lý Tuấn Ninh gõ đũa xuống bàn, cậu ta ghé sát vào Đường Mộc nói: “Trước đó tớ có nói rằng, kẻ nào dám yêu Ngải Mễ, tớ sẽ cho kẻ đó biết tay! Đương nhiên rồi, trừ Aaron ra”.

Ông chủ bưng món lẩu cay lên, nhưng lúc này đây, không ai còn muốn ăn nữa.

Ngải Mễ đứng lên nói: “Tớ không ăn”.

Lúc đến đây, cả ba đứa cùng vui vẻ cười nói, hiện giờ quay về, tất cả đều lặng lẽ không nói gì, Ngải Mễ bước đến chỗ Đường Mộc, khẽ hỏi: “Sao vậy, hình như Lý Tuấn Ninh không sợ anh họ cậu nữa”.

Đường Mộc lắc đầu, điều này cậu cũng không biết, nhưng cậu không quan tâm, điều khiến cậu cảm thấy không vui là tại sao Aaron lại thân thiết với Lý Tuấn Ninh như vậy? Trong lòng cậu có một cảm giác hụt hẫng khó tả.

Aaron bước đến an ủi cậu: “Đường Mộc, cậu yên tâm đi, tớ và Lý Tuấn Ninh khá thân, cậu ấy sẽ không gây khó dễ cho cậu đâu”.

Aaron không biết rằng câu nói an ủi này của mình, khiến Đường Mộc đang buồn lại càng buồn hơn.

Ngày hôm sau chúng đến trường tập trung, lại gặp Lý Tuấn Ninh và đám bạn ở cổng trường, xem ra hình như bọn họ cố tình đợi ở đây. Đám người này đều đi xe đua rất âm ỉ, lúc này đây kẻ thì dựa vào xe, kẻ thì ngồi trên xe, chặn cả cổng chính. Kể cả chiếc áo sơ mi trắng đầy vẻ thư sinh cũng bị họ mặc rất bụi bặm, ống tay bị xắn lên, cúc áo chỉ cài mấy chiếc dở dang. Có cô bé nào xinh xắn đi qua, bọn họ còn huýt mấy tiếng sáo. Hầu hết học sinh đều đứng từ xa liếc một cái rồi vội vàng đi qua cửa bên, đám người này tốt nhất nên tránh xa là hơn.

Nếu là người khác, đám Đường Mộc cũng sẽ tránh xa, nhưng Đường Mộc biết, Lý Tuấn Ninh đang đợi mình, mình không thể làm một kẻ nhát gan trước mặt bá quan văn võ.

Đường Mộc bỏ MP3 ra, rút vào túi xách đeo bên người, bước về phía Lý Tuấn Ninh.

“Đường Mộc, bọn mình đều lớp 12 cả rồi”. Trước tiên Lý Tuấn Ninh lại nói một câu không đầu không cuối như vậy, Đường Mộc dừng lại, cậu không biết Lý Tuấn Ninh định giở trò gì. Cậu cảm nhận được rằng, Aaron và Ngải Mễ đứng ngay sau lưng mình.

Lý Tuấn Ninh cười nói với Ngải Mễ: “Mễ Mễ, Aaron, bọn cậu mau vào điểm danh đi, đây là chuyện riêng của tớ và Đường Mộc”. Không ngờ cậu ta lại dám nói như vậy mà không biết ngượng mồm, lẽ nào đám người bên cạnh cậu ta, đều không phải là người hay sao?”

“Lý Tuấn Ninh, Đường Mộc là bạn trai của tớ.” Ngải Mễ tiến lên một bước.

“Gì cơ?” Lý Tuấn Ninh chỉ vào tai mình: “Tai tớ tính tình rất lạ, có những câu nói nó không muốn nghe, cậu nói lại một lần nữa được không?”.

Ngải Mễ im lặng, rồi cất cao giọng lên nhắc lại: “Đường Mộc là bạn trai của tớ”.

Lý Tuấn Ninh gật đầu, làm như vẻ đang suy nghĩ: “Ồ, Đường Mộc là bạn trai của cậu, Ngải Mễ, tớ muốn hỏi, cậu thích Đường Mộc không?”.

Thực ra ngay cả Đường Mộc cũng chưa bao giờ hỏi Ngải Mễ câu hỏi này. Đường Mộc chỉ hỏi cô rằng, cậu có chịu làm bạn gái tớ không, nhưng thực sự chưa bao giờ hỏi, cậu có thích tớ không?

Ngải Mễ ngẩn người. Trước mặt Aaron, làm sao cô có thể nói ra được rằng mình thích người khác.

Lại là Đường Mộc cứu cô: “Lý Tuấn Ninh, cậu có ngớ ngẩn hay không hả, cậu ấy không thích tớ thì có làm bạn gái của tớ không?”.

“Tớ có hỏi cậu đâu?” Lý Tuấn Ninh từ trên xe nhảy xuống, bước đến chỗ Đường Mộc, chiếc xe đua mà cậu yêu quý bị đẩy đổ xuống đất.

Theo phản xạ, Đường Mộc lùi ra sau một bước. Cậu đã quên việc Aaron đang đứng sau lưng mình, liền giẫm lên chân cậu ta, suýt thì ngã, Aaron đưa tay đỡ Đường Mộc.

“Cảm ơn cậu.” Đường Mộc nói.

Aaron gạt Đường Mộc ra sau, cậu bước đến đối mặt với Lý Tuấn Ninh trong tư thế hầm hằm.

“Lý Tuấn Ninh, cậu vẫn không có gì thay đổi.” Ánh mắt Aaron lộ rõ vẻ nuối tiếc. Bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, bao nhiêu chuyện đã xảy ra, thời gian đã nuốt trôi mọi sự vô lo vô nghĩ của thời niên thiếu, mọi người đều đã trưởng thành dù ít dù nhiều, nhưng Aaron nhìn thấy Lý Tuấn Ninh, vẫn là Lý Tuấn Ninh năm xưa cầm đầu một đám trẻ, đứng trước cổng nhà dọa cậu, nói: “Nếu cậu dám đi tìm Ngải Mễ, tớ sẽ đập vỡ cửa sổ nhà cậu”.

Lý Tuấn Ninh vẫn rất nề mặt Aaron: “Aaron, cậu sẽ không vì Đường Mộc mà trở mặt với tớ chứ?”.

“Đây là chuyện của Ngải Mễ, mọi người đều chơi với nhau từ nhỏ và lớn lên cùng nhau, cậu đừng làm những chuyện mất tình cảm như vậy.”

“Cậu vẫn bênh Ngải Mễ như vậy. Tớ nói rồi nếu cậu và cô ấy yêu nhau, tớ – Lý Tuấn Ninh sẽ là người ủng hộ đầu tiên.”

Aaron bước đến ôm Lý Tuấn Ninh: “Cậu là người anh em tốt của tớ, nhưng chuyện này không có liên quan gì đến cậu, cậu đừng nhúng tay vào”.

Nụ cười trên môi Lý Tuấn Ninh vụt tắt, cậu gạt tay Aaron ra khỏi người mình rồi nắm lấy tay Aaron, khẽ bóp lại: “Aaron, nếu cậu đã nói như vậy thì tớ nề mặt cậu, bọn mình lại thi đấu với nhau một chút có được không? Nếu cậu thắng thì sẽ như lời cậu nói, chuyện này không liên quan gì đến tớ, nhưng nếu như tớ thắng thì chuyện này nhất định tớ phải quản đến cùng. Vì thằng nhóc Đường Mộc này không xứng với Ngải Mễ!”.

Aaron không hiểu Lý Tuấn Ninh đang nói gì, và thế là Lý Tuấn Ninh lại nhắc lại một lần nữa rất nghiêm túc: “Thằng nhóc Đường Mộc này, không xứng với Ngải Mễ!”.

Đường Mộc bước lên kéo Aaron: “Aaron, chuyện này cứ để tớ giải quyết”. Cậu đã nghe thấy những câu Lý Tuấn Ninh nói ban nãy, cảm thấy chuyện này không đơn giản như việc Lý Tuấn Ninh giở trò lưu manh, Lý Tuấn Ninh nói một câu rất đúng, cậu thực sự không xứng với Ngải Mễ. Hoặc giả nói, điều bí mật của mình đã bị Lý Tuấn Ninh biết rồi, tuy nhiên, cậu ta đã biết bằng cách nào nhỉ?

Gần như Aaron không đếm xỉa đến Đường Mộc, cậu nói với Lý Tuấn Ninh: “Lần này bọn mình thi đá phạt đền, được không?”.

Điểm danh xong, bọn họ cùng ra sân bóng. Vì có mặt Aaron, rất nhiều ánh mắt trong trường vốn dành cho Đường Mộc đã chia sang cho Aaron. Nhưng Đường Mộc không ghen tị vì điều đó, càng có nhiều người thấy Aaron đẹp trai, càng chứng tỏ được rằng con mắt của cậu rất chuẩn.

Vì Aaron đề nghị phải thi nên Ngải Mễ rất không vui.

“Cậu coi tớ là gì hả, là món đồ chơi của bọn cậu ư?” Ngải Mễ cắn nhả câu này không dưới mười lần.

Aaron chỉ bình thản nói: “Không thi đá bóng, thế cậu định bắt bọn tớ đánh nhau à?”.

Hai đứa quay sang cãi nhau, Đường Mộc liền mượn cớ đi vệ sinh trốn ra chỗ khác.

“Thật không ngờ Lý Tuấn Ninh lại thích cậu như vậy.” Đợi Đường Mộc đi rồi, Aaron đã nói với Ngải Mễ như vậy.

Ngải Mễ nhìn Aaron với vẻ nghiêm túc, bắt đầu từ lúc chúng vô tình gặp nhau trong tối hôm đó ở cửa hàng lẩu cay, Ngải Mễ đã đoán rằng, đến bây giờ, cô cảm thấy lời dự đoán của mình đã đúng tám, chín mươi phần trăm.

“Aaron, cậu thích Lý Tuấn Ninh đúng không?”

Aaron giật nảy mình: “Cậu đang nói gì vậy?”.

“Cậu... thích... Lý Tuấn Ninh.” Ngải Mễ cố gắng kiên nhẫn, nhắc lại một lần nữa.

“Cậu đừng nói lung tung, làm sao tớ lại có thể thích Lý Tuấn Ninh được?”

“Tại sao cậu lại không thể thích Lý Tuấn Ninh?” Ngải Mễ nhìn Aaron đầy ẩn ý.

Aaron đã hiểu điều mà Ngải Mễ nói có ý là gì, suýt nữa thì cậu quên chuyện mình đã nói với Ngải Mễ rằng vì mình thích con trai, chính vì thế không thể yêu Ngải Mễ. Suýt nữa thì cậu không kìm được và nói ra sự thật, nhưng vì mẹ đã đồng ý sẽ nhận Ngải Mễ về, đợi thêm vài ngày nữa, dù sao chuyện này, dù là ai, cũng khó có thể chấp nhận ngay lập tức.

“Ngải Mễ, tớ không thích Lý Tuấn Ninh, cậu tin tớ đi.”

“Thực ra không phải là cậu thích con trai đúng không? Cậu hoàn toàn có thể nói với tớ rằng, Ngải Mễ, tớ không thích cậu, cậu hoàn toàn có thể dùng lý do này để từ chối tớ!”

Aaron hất cằm lên: “Lý Tuấn Ninh đến rồi”.

Lần này cậu ta đơn thương độc mã, mang theo một quả bóng, đưa chân sút mạnh từ xa, Aaron lấy chân chặn ngay bóng lại rất chắc chắn.

“Đường Mộc đâu? Cậu ta không đến xem à?” Giọng Lý Tuấn Ninh tỏ rõ vẻ châm biếm. Lúc này trên sân đang có học sinh lớp dưới thi đấu, Lý Tuấn Ninh bước lên chặn bóng lại, cậu giẫm lên quả bóng của các em, cười hì hì nói: “Các chú nghỉ giải lao giữa giờ đi, anh muốn mượn sân một lát, không ai có ý kiến gì chứ?”.

Mọi người đều rất âm ỉ, nhưng không ai dám nói năng gì, đành phải tránh sang một bên. Thậm chí Lý Tuấn Ninh còn nói: “Các cậu đừng đi xa nhé, xem bọn anh đá phạt đền, rất hấp dẫn đấy”.

Lúc này Đường Mộc mới quay lại, Ngải Mễ trách: “Đi vệ sinh mà cậu cũng phải mất nhiều thời gian đến vậy?”.

Sắc mặt Đường Mộc không tươi lắm, chỉ hỏi Ngải Mễ: “Cậu thấy tớ có xứng với cậu không?”.

Ngải Mễ không ngờ Đường Mộc lại để tâm đến câu nói của Lý Tuấn Ninh như vậy, cô như khóc dở mếu dở, tình yêu là điều vô lý nhất, việc gì còn phải tính toán xứng hay không xứng.

“Không ngờ, vì tớ mà Aaron phải đối chọi với bạn thân hồi nhỏ của cậu ấy.” Đường Mộc nhìn sân bóng, nói một câu rất ta đây.

Nghe vậy Ngải Mễ chỉ rửa thầm trong bụng, tưởng bỏ. Cô tin rằng Aaron thi đấu là vì mình, cuộc thi năm xưa, Aaron đã thua trận, lại còn để mất mặt, Ngải Mễ bước đến hôn Lý Tuấn Ninh. Trận đấu hiện tại, Aaron muốn lấy lại danh dự đã mất, và còn tình cảm đang mất dần giữa họ nữa.

Trước đó Ngải Mễ trách hai anh chàng coi cô là món đồ chơi, thực ra trong lòng cô thấy rất vui, cô cho rằng, đây giống như việc hai chàng trai quyết đấu là vì mình. Đối với một cô gái, đây là sự lãng mạn tuyệt vời nhất trên thế giới – chàng trai trẻ mặc áo giáp sắt rất hùng dũng, cưỡi Hãn Huyết bảo mã [Theo truyền thuyết, Hãn Huyết bảo mã là giống ngựa rất hiếm ở Tây Vực, có thể ngày phi ngàn dặm, và có đặc điểm là mồ hôi màu đỏ như máu.], tay cầm thanh bảo kiếm khắc lời thề, trào đèo lội suối vượt qua trăm núi ngàn khe... Thời gian trôi như tên bay, rất nhiều vị anh hùng đều khó đối chọi với trái tim vì bạn mà đập rất dũng cảm... Tiếng vó ngựa dồn dập, cuối cùng ghé sát bên tai, vén tóc mai bạn lên, giọng nói trầm ấm len vào trái tim, anh – đến – cưới – em... Mỗi tiếng đều có một ngôi sao rơi xuống, dùng sự nát thật tan xương của mình để đổi lại sự kiên cố, vững chắc của tình cảm này...

Aaron đặt bóng lên chấm phạt đền. Cậu ngẩng đầu nhìn Lý Tuấn Ninh, thật sự là rất lạ, cậu chưa bao giờ hận con người này, kể cả hồi còn nhỏ Lý Tuấn Ninh thường xuyên bắt nạt cậu, hoặc hiện nay vẫn ầu trĩ và ngang ngược như vậy, nhưng Aaron vẫn không hận Lý Tuấn Ninh, trong cuộc đời cậu chưa bao giờ hận ai. Số phận, cuộc sống, người thân, tất cả những điều này, dường như đều có thể khiến cậu phải hận, nhưng từ xưa đến nay Aaron đều nhẹ nhàng chấp nhận mọi điều giáng xuống đầu mình. Cùng lắm là cậu không thích Lý Tuấn Ninh, chứ tuyệt đối không hận cậu ta. Tuy nhiên bất luận đối xử với Lý Tuấn Ninh như thế nào, hôm nay Aaron vẫn muốn thắng cậu ta. Cậu muốn hỏi ý ông trời, cậu thực sự không kìm được chỉ muốn nói cho Ngải Mễ biết, anh là anh trai ruột của em, còn những chuyện khác, ví dụ mẹ, ví dụ ông bà của Ngải Mễ, cậu đều không quan tâm, nếu hôm nay thắng được Lý Tuấn Ninh, cậu sẽ trút ra tất cả.

Lý Tuấn Ninh đứng trước cầu môn, dang hai tay ra, khoe mép khê nhếch lên: “Aaron, vào đi”.

Lùi ra sau mấy bước, hít hơi thật sâu, chạy lấy đà, đưa chân lên, sút bóng. Là quả bóng trệt, bám sát mặt đất, lọt vào góc dưới bên phải khung thành, hơn nữa lại là góc chết, mặc dù Lý Tuấn Ninh đã có phản xạ, nhưng vẫn phải bó tay vì tốc độ của bóng quá nhanh, góc lại quá khó, Aaron đá vào! Dẫn trước 1:0.

Tiếp sau đây cho dù thế nào, Aaron vẫn đột phá được hơn rất nhiều so với mình năm xưa, hồi đó Aaron không đá vào được quả nào! Các học sinh lớp dưới bị Lý Tuấn Ninh đuổi ra ngoài, lúc này đây đều làm cổ động viên cho Aaron, nhìn thấy cậu đá vào, đều reo hò vỗ tay.

Hai bên đổi chỗ cho nhau, Aaron đứng trước cầu môn, Lý Tuấn Ninh sút bóng.

Cũng là một quả bóng đẹp, vừa nhanh vừa hiểm, Aaron bay người sang, cũng chỉ chạm được đầu ngón tay vào bóng, 1:1, cả hai lại quay trở về vạch xuất phát.

Đột nhiên Ngải Mễ nói với Đường Mộc: “Bọn mình cược bóng đi”.

“Cược bóng?”

“Ừ, nếu không bọn mình ngồi đây cũng chán lắm.”

“Cược tiền ư?” Đường Mộc thần thờ hỏi.

Ngải Mễ bật cười: “Tớ không gốc như vậy đâu, tớ muốn chơi một trò với cậu, mỗi khi họ chuẩn bị đá, bọn mình sẽ đoán là vào hay không?”.

“Ừ, thế cược cái gì?”

“Lời nói thật, hoặc sự mạo hiểm lớn.”

Lúc này đây Aaron lại quay về với chấm phạt đền, Ngải Mễ nói: “Tớ đoán Aaron đá vào, chính vì thế cậu sẽ đoán là Aaron đá không vào”.

Đường Mộc chưa kịp tranh cãi gì, quả bóng dưới chân Aaron đã bay đi như đạn pháo. Bình! Vào rồi. Ngải Mễ ngoái đầu lại nói với Đường Mộc: “Tớ thắng rồi! Lần này bọn mình chơi trò nói thật lòng nhé, tớ hỏi cậu một câu, cậu phải trả lời thật, không được nói dối đâu đấy”.

“Ừ.”

Xem ra vấn đề này đã được tính toán rất lâu trong đầu Ngải Mễ: “Đường Mộc, cậu có thích tớ thật không?”.

Đường Mộc không suy nghĩ gì mà gật đầu ngay.

Bây giờ đến lượt Lý Tuấn Ninh đứng trước chấm phạt đền, Đường Mộc trầm nghĩ, lần này đến lượt mình đoán rồi, kết quả cậu lại nghe thấy Ngải Mễ nói: “Lần này tớ vẫn đoán bóng sẽ vào, chính vì thế cậu vẫn đoán là bóng không vào”.

“Tại sao?” Đường Mộc cự nự.

Bóng của Lý Tuấn Ninh cũng đã bay vào lưới. Cậu ta hươ hươ nắm đấm. Trên sân chỉ có cậu ta là cổ động viên của mình.

Ngải Mễ vỗ tay: “Lần này tớ lại thắng rồi!”.

Đường Mộc bị o ép như vậy cũng không phản ứng gì mạnh, vì cậu trả lời vừa nãy, cậu đã nói dối. Cậu không hề thích Ngải Mễ.

Ngải Mễ nghiêng đầu nghĩ một lát: “Lần này chơi trò mạo hiểm lớn nhé”.

Đường Mộc không biết Ngải Mễ sẽ nghĩ ra quỷ kế gì.

Ngải Mễ ngồi bên cạnh cười rất ranh mãnh: “Hê hê, Đường Mộc à, lời nói thật, có thể cậu nói dối tớ cũng không biết, nhưng lời nói mạo hiểm thì cậu buộc phải làm đấy”.

“Thế... cậu bắt tớ phải làm gì?”

“Cậu đến đây...” Ngải Mễ vỗ tay bảo Đường Mộc ghé sát vào, Đường Mộc có phần rụt rè, nhìn đáng vẻ của cô, không phải là sẽ hôn mình chứ.

Kết quả là cậu nghe thấy giọng nói đanh ác của Ngải Mễ vang lên: “Tớ muốn cậu hôn Aaron”.

“Thần kinh à.”

“Kiểu gì thì tớ cũng sẽ nhớ, hê hê.”

Cuộc chiến đá phạt đền của Aaron và Lý Tuấn Ninh đã đến vòng cuối cùng. Thắng thua phụ thuộc vào quả này.

Aaron chuẩn bị đá quả cuối cùng. Ngải Mễ và Đường Mộc cùng nhìn cậu chăm chú, sau khi Ngải Mễ nói ra câu đó, Đường Mộc liền mềm người, mình đi hôn cậu ta! Là chuyện ngay cả nghĩ đến cũng không dám. Tuy nhiên chuyện này, Đường Mộc nhất định phải chống lại, cậu không thể thể hiện ra rằng mình cũng rất khát khao, cậu đã nghĩ kỹ rồi, Ngải Mễ nhắc đến chuyện này, cậu sẽ phải nói với vẻ rất căm ghét: “Biến đi”.

Aaron đứng trước chấm phạt đền, thả cỏ trên sân bóng của trường họ vừa mới được cắt tĩa lại trong không khí vẫn còn phảng phất mùi thơm của cỏ, lúc này đây, sau một ngày làm việc, mặt trời cũng đã cho phép mình được nghỉ ngơi, một nửa trốn trong tầng mây, ánh sáng hắt ra cũng lơ đãng, chiếu trên mặt mỗi người, phơi bày tất cả mọi nỗi buồn bã, rầu rĩ, bí mật cao thấp trong lòng ra ngoài.

Đột nhiên Aaron cúi người, cậu cầm bóng lên, hôn một cái, sau đó cậu lại đặt bóng xuống, lần này cậu lùi ra sau rất sâu, một đoạn chạy lấy đà rất dài, sinh mệnh cùng chạy lấy đà với cậu, Ngải Mễ và Đường Mộc cùng nín thở, Aaron đã sút bóng. Lý Tuấn Ninh nghiêng người bay ra, trước đó hai người không ai bắt được bóng do đối phương sút, lần này Lý Tuấn Ninh đã đoán chuẩn hướng, phản xạ ngay lập tức.

Nhưng Aaron lại không đưa ra một cú sút trời giáng, cậu đá bóng bổng, quả bóng bay lên cao, quét một đường vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, sau đó rơi vào lưới. Mọi người vỗ tay nhiệt liệt, Aaron đã thắng cuộc, hiện tại mọi sức ép đều dồn lên người Lý Tuấn Ninh.

Chắc là Lý Tuấn Ninh không thể ngờ rằng, sau bao nhiêu năm, Aaron lại tiến bộ nhanh đến vậy, cú sút cuối cùng, chỉ cần có một chút sai lệch là cậu sẽ thua cả trận.

Quả bóng bay về phía cầu môn như đạn pháo, vì tốc độ bóng quá mạnh, Aaron không phản ứng gì. Sau đó, tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng bịch rất lớn, bóng đập vào xà ngang, bật ra!

5:4, Aaron đã thắng cuộc.

Tất cả mọi người đều hoan hô, còn Aaron lại ngượng ngịu cúi đầu.

Lý Tuấn Ninh vẫn bắt tay Aaron rất phong độ, cậu nói với Đường Mộc đứng ở phía xa: “Nhóc ạ, cậu không cần phải lo nữa, tớ nói lời là giữ lời, sẽ không gây phiền hà cho cậu nữa”.

Đường Mộc vẫn mạnh mẽ đáp: “Bao giờ cậu thấy hối hận, muốn đến tìm tớ, tớ sẵn sàng đón tiếp”.

Lý Tuấn Ninh không đếm xỉa gì đến Đường Mộc nữa, cậu ta nói với Ngải Mễ: “Mễ Mễ, tớ có một thứ muốn cho cậu xem”.

“Cái gì vậy?”

Lý Tuấn Ninh không nói nữa, cậu nhìn Aaron và Đường Mộc đứng bên cạnh. Nhưng lúc này đây hai chàng trai thông minh không tìm cớ như đi vệ sinh hay gì đó để biết ý đi ra chỗ khác, chúng vẫn đứng nguyên tại chỗ, Aaron vẫn còn đang nhớ lại trận đấu vừa nãy, còn hồn Đường Mộc cũng không nằm trên người cậu.

Mãi cho đến khi Ngải Mễ nói: “Hai cậu tránh ra một lát đi, tớ muốn xem xem bạn Lý Tuấn Ninh cho tớ xem cái gì”.

Lý Tuấn Ninh lại nói: “Có họ ở đây cũng không sao, cái này vốn là của Đường Mộc, chỉ có điều tớ nghĩ cậu ấy sẽ không cho cậu xem đâu”.

Sau đó Lý Tuấn Ninh móc từ trong ba lô ra mấy lá thư.

Trong khoảnh khắc Lý Tuấn Ninh lấy thư ra, Đường Mộc đã trở về với thực tại, cậu đưa tay cướp lấy, Lý Tuấn Ninh đoán cậu sẽ phản ứng như vậy, bèn lấy tay che, chặn Đường Mộc lại.

Lý Tuấn Ninh không hề tỏ ra bực bội, cậu giơ mấy lá thư trong tay lên, cười nói với Ngải Mễ: “Ngải Mễ, cậu coi phản ứng của Đường Mộc kia, lần này đã có thể xác định độ chân thực và tầm quan trọng của những lá thư này rồi chứ”.

Ngải Mễ đưa tay ra, Lý Tuấn Ninh đặt thư lên tay cô. Lúc này đây Đường Mộc đã nhắm mắt lại một cách tuyệt vọng.

Nhưng cậu lại nghe thấy Ngải Mễ gọi:

“Đường Mộc”.

“Hả?”

Ngải Mễ bước đến nhét đám thư vào tay cậu, chưa bao giờ Đường Mộc nghe thấy cô nói với giọng dịu dàng như vậy: “Đây là đồ của cậu, cậu cất đi”.

“Ê, Ngải Mễ, cậu không đọc sẽ hối hận đấy” Lý Tuấn Ninh đứng bên cạnh sốt sắng.

“Tớ tôn trọng chuyện riêng tư của bạn trai tớ.”

Lý Tuấn Ninh lại cười rất ranh mãnh: “Tớ biết hai người một người muốn đánh, một người muốn được đánh”.

Cậu ta móc từ trong túi ra một tờ giấy: “Tớ mới chỉ đưa cho các cậu phong bì thôi, sau đây tớ xin đọc nội dung của lá thư: Anh ạ, hiện giờ điều mà em có thể xác định không phải là em không thích Ngải Mễ, mà là em mãi mãi sẽ không thể thích một cô gái nào.”

Đường Mộc nhắm mắt lại một cách tuyệt vọng.

7. Chương 07

Chương 7: Người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, “Gay” có Đường Mộc

[Người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố (Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố) là câu thành ngữ dùng để chỉ người tài như Lã Bố, ngựa tốt như ngựa Xích Thố thời Tam quốc.]

Có người nói, là người không được bắt cá hai tay.

Ngải Mễ lại hai lần chết đuối trong một trò đùa hoang đường.

Nếu trên thế giới này có thứ tình cảm, vừa không phải là tình yêu cũng không phải là tình bạn, cũng không phải là tình thân, thì Ngải Mễ có thể nói chuyện yêu đương với Aaron và Đường Mộc. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ được an ủi về mặt thể xác từ cơ thể họ, nhưng họ lại vì bí mật của cơ thể mà gạt cô ra ngoài.

Đến bây giờ, mới hiểu rằng, cô đơn không phải là lạc đơn. Cho dù một người lạc trên hoang đảo, nếu trong lòng có hình bóng một người, vậy thì, sẽ không phải là cô đơn. Chúng ta thường là, vì tâm hồn của mỗi người cảm nhận được sự trân trọng của đối phương nên đã tha thứ cho nỗi cô đơn trong kẽ tay khi bạn đưa tay ra mà không có ai nắm lấy. Chúng ta thường là, vì đã từng hứa với nhau nên bỏ qua việc không có người đưa tay ra ôm bạn vào lòng trong những lúc trần trọc giữa đêm khuya.

Tuy nhiên cái gọi là cô đơn lại là khi người này đứng trước mặt bạn, thậm chí hơi thở phả vào nhau, nhưng giữa các bạn, luôn có một lớp kính trong suốt ngăn cách, hàng triệu mũi tên của thần Cupid đều không xuyên qua được. Những mũi tên dững daim gây đôi trước vách sắt tường đồng đó, trong khoảnh khắc rơi xuống, cắm xuống mặt đất, vể hực hăng trên khuôn mặt, chính là cô đơn chẳng.

Vì yêu, Ngải Mễ cảm thấy mình không còn là mình nữa, cô, Ngải Mễ đã trở thành sự hóa thân của mỗi tình này, cử đi để đàm phán, giao chiến với người mà mình yêu.

Giờ đây, cô đã nường sạch mọi vốn liếng.

Lý Tuấn Ninh đã vạch ra sự thật.

Nhưng cô chỉ cảm thấy kinh ngạc, không thấy buồn gì nhiều.

Cuối cùng Ngải Mễ vẫn đọc thư của Đường Mộc và Thu Điền, hóa ra Đường Mộc tìm mình làm bạn gái, là vì nguyên nhân này, nhưng cô không giận, ngay cả tâm trạng trách móc Đường Mộc cũng không có. Ngải Mễ luôn cảm thấy Đường Mộc trong sáng đáng yêu, những chuyện như thế này, nếu là người khác làm, có lẽ sẽ cảm thấy kinh tởm, nhưng vì là Đường Mộc, trước khi cậu phạm tội tày trời, cô đã cho cậu một tấm thẻ vàng miễn tội chết.

Đường Mộc tuyên bố: “Tớ muốn về nhà ở một tuần, cậu và Aaron ở đây nhé, trong tuần này nếu gặp tớ ở trường cũng đừng hỏi han gì, tớ muốn được yên tĩnh một thời gian”. Cách làm này cũng rất ấu trĩ, nhưng lại là sự đáng yêu mang phong cách Đường Mộc.

Vậy là chỉ còn lại Aaron và Ngải Mễ. Đường Mộc không có nhà khiến hai đứa rất nhớ cậu.

Hai đứa dùng sự im lặng để đối chọi ba ngày, vẫn là Ngải Mễ không chịu được, một buổi tối sau khi tự đi học ôn về, Cuối cùng cô đã phá vỡ bầu im lặng, thở một hơi rất dài.

Aaron biết ý của cô, là cô không chịu được nữa, nhưng lại không muốn chủ động cắt lời trước, Aaron bèn hỏi: “Sao vậy?”.

“Tớ đang thở dài cho các cô gái trong thiên hạ.”

Aaron biết cô định nói gì, những vẫn giả vờ ngờ nghệch hỏi: “Lẽ nào cậu lên làm chủ tịch Hội phụ nữ rồi à? Tự dưng lại lo cho phụ nữ trong thiên hạ làm gì?”.

“Vì cậu và Đường Mộc mà!”

“Tớ và Đường Mộc làm sao?”

“Các cậu làm sao, còn hỏi tớ mà không biết ngại à, tớ thấy hai cậu đều giỏi giang như vậy, nhưng lại không thích con gái, cái này làm con gái sao chịu đựng nổi?”

Aaron chỉ biết cười trừ.

Ngải Mễ nói: “Aaron, có một số điều muốn nghiêm túc hỏi cậu?”.

Aaron đưa tay sờ lên gáy: “Cậu muốn hỏi tớ có tình cảm gì với Đường Mộc hay không chứ gì?”.

“Kinh, Aaron, cậu ghê thật đấy, cái này mà cũng bị cậu đoán ra được.”

Aaron lườm cô một cái: “Với đầu óc như cậu, suốt ngày chỉ nghĩ những cái đó thôi!”.

“Ê, cậu bảo cậu thích con trai, trong khi cậu ấy lại là một anh chàng tuyệt vời, tớ nghĩ như vậy có gì là sai ư? Điều này rất hợp tình hợp lý mà.”

“Cậu cảm thấy Đường Mộc rất tuyệt vời à?”

“Ừ, tớ cảm thấy như vậy, người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, “gay” có Đường Mộc!”

Lúc này Aaron đang uống nước, nghe thấy câu nói này của Ngải Mễ liền ho sặc sụa, cười chảy cả nước mắt. “Ngải Mễ, tớ xin cậu đấy, tớ xin cậu đấy câu nói kinh điển như thế mà cũng bị cậu lôi ra để ví von.”

“Cậu đừng lãng sang chuyện khác, cậu nói đi, cậu đánh giá thế nào về Đường Mộc?”

“Tớ thấy cậu ấy rất tốt.”

“Có nghĩa là, cậu thích cậu ấy ư?”

“Tớ đâu có nói như vậy.”

“Cậu xem, cậu nói cậu thích con trai, Đường Mộc lại là cậu bạn trộm về mọi mặt, tại sao cậu lại không thích cậu ấy chứ?”

“Nói là nói như vậy, nhưng cái chuyện thích này không thể suy diễn như vậy. Người mà chúng ta cần gặp không phải là người tốt, mà là người phù hợp.”

Nói xong câu này, Aaron liền nhìn thấy Ngải Mễ cười rất ranh mãnh, quả nhiên Ngải Mễ liền nói: “Nếu nói như vậy thì cậu vẫn thích con gái đúng không?”

Quả nhiên Ngải Mễ vẫn không chịu buông tha.

Vòng đi vòng lại, dù đi bao xa, vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của Aaron. Cô tưởng rằng mình trốn được đi rất xa, bỏ cậu lại ở phía chân trời, nhưng khi mặt trời lên cao, cậu cũng dâng lên cao, mọi sự bỏ chạy, di dời, trèo đèo lội suối của cô đều không thoát khỏi ánh mắt của cậu. Núi sông đất trời, đều không thắng nổi giọt nước mắt đỏ dưới mắt cậu.

“Aaron, cậu không được nói dối tớ.”

“Tớ không nói dối cậu.”

“Cậu đã bao giờ xem một đoạn phim nói rằng, nếu nói dối sẽ phải nuốt một nghìn cái kim chưa?”

“Hình như cậu rất muốn tớ biến thành con nhím thì phải.”

“Aaron, cậu không thích tớ, tớ sẵn sàng chấp nhận, nhưng nếu cậu lừa dối tớ, tớ sẽ không tha thứ cho cậu đâu.”

“Tớ không lừa cậu đâu, Ngải Mễ ạ.”

“Cậu thề chứ?”

“Ừ, tớ thề.”

Hai đứa bàn bạc với nhau, dù sao cũng đang ở căn hộ Đường Mộc thuê, tình hình hiện nay, dường như giọng khách át giọng chủ, vẫn nên mời anh chàng Đường Mộc trong “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, “gay” có Đường Mộc” quay về. Vậy sẽ để ai đi mời đây? Ngải Mễ không đi được, dù sao xảy ra chuyện này, vẫn thấy ngại, vậy thì chỉ còn Aaron mà thôi.

“Tớ không đi.” Nhưng Aaron cũng không chịu.

“Tại sao?”

“Bọn tớ đều là... cái đó, không tiện lắm.”

“Xem ra là cậu có tình ý với Đường Mộc nhỉ, nếu không cậu sẽ không lặn lội nhiều như vậy.”

“Tùy cậu thích nói gì thì nói, kiểu gì thì chuyện này tớ cũng không đi đâu.” Xem ra thực sự Aaron không muốn đi.

Chúng đã đợi một tuần, Đường Mộc vẫn không có ý định quay về như hôm cậu ta nói, cứ để thế này, sự việc sẽ càng ngày càng bất bình thường, thế thì ai sẽ là người đi nói với Đường Mộc đây.

Và thế là người này đã tự mình mò đến.

Cũng là vì mái tóc ba màu của Ngải Mễ khiến cô giáo chủ nhiệm không thể chịu được nữa, cô đã truyền tải thông điệp cuối cùng đến Ngải Mễ, nếu ngày mai tóc vẫn không biến thành màu đen thì đừng đến lớp nữa. Trước thông điệp của cô giáo chủ nhiệm, Ngải Mễ đành phải khuất phục, người thu dọn hiện trường vẫn phải là người đã bày ra hiện trường, Ngải Mễ bèn đến tìm Tư Nhiên.

Nhân viên phục vụ mỉm cười chào đón Ngải Mễ: “Chào em, hôm nay em đến đây là để...”

“A, em muốn nhuộm tóc thành màu đen.”

“Anh thấy để thế này rất đẹp, rất có cá tính.”

“Cô giáo của em lại không thấy như vậy.”

“Ô, em vẫn còn đang là học sinh à, em có quen người tạo mẫu tóc nào không?”

Ngải Mễ đang định trả lời, đúng lúc Tư Nhiên đi qua, trên tay anh đang cầm một bát thuốc nhuộm, nhìn là biết chuẩn bị nhuộm tóc cho ai, nhìn thấy Ngải Mễ, anh vội bước ngay đến.

“Ngải Mễ!”

“Hi.” Ngải Mễ cũng vui vẻ đáp lời, đương nhiên là cô biết Tư Nhiên đã trở thành nhóm trưởng của salon này, với thân phận này mà vẫn chạy đến chào mình, khiến cô cảm thấy oai hơn rất nhiều trước mặt nhân viên phục vụ.

Tư Nhiên dẫn Ngải Mễ tìm một chỗ ngồi xuống, gọi nhân viên phục vụ mang một chai nước ngọt đến: “Hôm nay em đến định làm gì vậy?”

“Trường không ang bộ tóc ba màu như thế này, cô giáo bắt em phải nhuộm trở lại màu đen.”

“Ồ, thật là tiếc nhỉ.”

Họ đang ngồi nói chuyện, thì có người đến gọi Tư Nhiên: “Ai sẽ bôi thuốc cho cô Trương đây?”

Ngải Mễ vội nói: “Anh cứ bận việc của anh đi, em đợi một chút cũng được”. Cô nói thật lòng, nhưng Tư Nhiên lại gọi người vừa này đến: “Thuốc anh đã pha sẵn rồi, em bôi đi, cứ nói là anh không cho em cơ hội, hôm nay em thử tay nghề đi nhé”.

Nhân viên phục vụ quay đi, nét mặt lộ rõ vẻ cảm kích. Ngải Mễ chứng kiến từ đầu đến cuối, bèn trêu: “Hóa ra anh đã bắt đầu có đồ đệ rồi đấy”.

Tư Nhiên chỉ cười, anh nói: “Em nhuộm tóc liên tục như vậy sẽ khiến tóc bị tổn thương rất lớn, lát nữa anh sẽ dưỡng cho em”.

Ngải Mễ vội lắc đầu: “Không đâu, dưỡng đất lắm”.

“Anh tặng em!”

Ngải Mễ vẫn lắc đầu: “Không được không được, sao có thể làm như vậy”.

Tư Nhiên liếc xung quanh, nén giọng nói: “Anh nói cho em biết nhé, giá nhập của những thứ này rẻ vô cùng”.

“Ồ, hóa ra là như vậy à.” Ngải Mễ tỏ vẻ chợt hiểu ra vấn đề.

Họ đang nói chuyện vui vẻ, anh chàng ban này lại quay lại, nét mặt tỏ vẻ ngại ngùng: “Cô Trương cứ đòi anh bôi thuốc cho cô ấy”.

Tư Nhiên hùng hổ: “Không thấy tôi đang bận hay sao?”

“Cô Trương nói, anh cứ làm cho cô ấy xong rồi chăm sóc khách hàng mới.”

Tư Nhiên bực bội: “Ai bảo bạn ấy là khách hàng mới, tôi nói cho cậu biết, khi bạn ấy đến đây làm tóc, tôi mới chỉ là nhân viên gội đầu mà thôi”.

Nhân viên phục vụ không nói gì nữa. Thực ra anh ta là người chịu oan nhiều nhất, cả hai đầu đều không được đắc tội, hai đầu đều lấy anh ta ra để trút bực. Một lát sau nhân viên phục vụ lại quay lại, đi sau là chủ salon.

“Tư Nhiên, tại sao em lại quên cô Trương người đã thương em nhiều như vậy!” Quả thật, dù là cửa hàng hay Tư Nhiên đều kiếm được không ít tiền từ cô Trương, vài ba hôm cô lại nhuộm tóc, hấp tóc, dưỡng tóc, tiền tip cho Tư Nhiên mỗi lần cũng phải một, hai trăm tệ. Tư Nhiên làm như vậy cũng có phần vong ân bội nghĩa.

Trước mặt chủ, Tư Nhiên vẫn ân cần nói: “Ông chủ, thuốc em đã pha ổn rồi, chỉ còn mỗi việc bôi thuốc, ai chẳng làm được”.

“Nhưng người ta chỉ đích danh muốn cậu làm, nếu là người bình thường, cậu nói cậu bận thì cũng không nói làm gì, đằng này lại là cô Trương, chúng ta không được để mất lòng.”

Cuối cùng Ngải Mễ lên tiếng: “Anh Tư Nhiên, anh cứ làm cho cô Trương trước đi!”.

“Thôi được, em ngồi đây đọc báo nhé, anh vào một lát rồi quay ra ngay.” Tư Nhiên không muốn rời, hồn vẫn để ở chỗ Ngải Mễ.

Cậu nhân viên phục vụ đứng ở cửa đón khách liền bắt chuyện với Ngải Mễ.

“Chị rất thân với anh Tư Nhiên nhỉ?”

“Cũng tạm.”

“Chị là bạn gái của anh ấy à?”

“Đâu có, sao lại nói như vậy?”

“Vì chưa bao giờ nhìn thấy anh Tư Nhiên nhiệt tình với ai như vậy.”

“Ha ha.”

Ngải Mễ không có cảm nhận gì nhiều về chuyện nhiệt tình hay không nhiệt tình, nhưng qua chuyện vừa rồi Ngải Mễ lại thấy được sự trọng nghĩa của anh, một suy nghĩ lướt qua đầu cô, bảo Tư Nhiên đến nhà Đường Mộc một chuyến, mời cậu ấy về, đây có phải là một ý tưởng hay không nhỉ?!

Tư Nhiên quay lại, liên tục xin lỗi Ngải Mễ, Ngải Mễ liền tranh thủ ngay thời cơ nói: “Nếu anh thực sự cảm thấy áy náy thì anh giúp em một việc nhé”. Cô biết, dù cô bắt Tư Nhiên nhảy vào lửa, anh cũng sẽ đồng ý. Tình yêu có thể dễ dàng hủy hoại một con người, cũng có thể khiến một con người trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Đường Mộc đoán rằng Aaron và Ngải Mễ sẽ đến mời mình về, nhưng không thể nghĩ được rằng viên sứ giả lại là Tư Nhiên.

Cậu mở cửa, nhìn thấy Tư Nhiên đứng trước cửa, Đường Mộc quay đầu lại nhìn vào trong nhà gọi: “Lệ Lệ, Tư Nhiên đến tìm chị này”.

Nhưng Lệ Lệ đang chăm chú nấu nướng trong bếp, không nghe thấy tiếng Đường Mộc gọi.

Đường Mộc ngoái cổ định gọi tiếp, Tư Nhiên liền kéo Đường Mộc lại: “Anh đến tìm em”.

“Đến tìm em?”

“Đúng vậy, anh đi thẳng vào vấn đề nhé, Aaron và Ngải Mễ muốn em quay về.”

“Các cậu ấy đã kể hết chuyện cho anh nghe rồi à?” Đường Mộc không kìm được bèn thốt lên.

“Đúng vậy.” Tư Nhiên thấy rất lạ, tại sao phản ứng của Đường Mộc lại mạnh như vậy. “Đường Mộc à, anh thấy Ngải Mễ và Aaron chỉ vì không cẩn thận nên mới lấy sữa rửa mặt của em làm dầu gội đầu thôi mà, em cũng không cần thiết phải giận dữ như vậy, lại còn tuyên bố về nhà mẹ ở một tuần, em xem, hiện giờ em về đã gần nửa tháng, đến lúc phải quay về rồi!”

Cuối cùng Đường Mộc đã yên tâm, Ngải Mễ và Aaron hay thật, lại bịa ra một lý do đáng yêu nhưng rất mang phong cách Đường Mộc như vậy. Được, thôi, nể tình họ không bán đứng mình trước mặt Tư Nhiên, đồng ý với lời yêu cầu của họ vậy. Cậu thầm nghĩ.

“Muốn em về cũng được, nhưng anh phải đồng ý với em một chuyện.” Đường Mộc ưỡn ẹo nói.

Tư Nhiên nhìn nét mặt cậu, cảm thấy chắc không phải là chuyện gì hay ho, nhưng anh vẫn vui vẻ đồng ý: “Em nói đi!”.

“Em có thể sờ mặt anh một chút được không?” Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, Đường Mộc đã không quên nước da mịn màng của Tư Nhiên, lúc này đây cậu đã nắm ngay lấy cơ hội, nhất định không được để lỡ.

Tư Nhiên cảm thấy đầu óc hơi quay cuồng, anh vịn tay vào tường đứng cho vững, hiên ngang lăm liệt nói: “Cậu nói lời phải giữ lời đây, sờ đi!”.

Anh trân trân nhìn Đường Mộc đưa tay về phía mình, sau đó thấy Đường Mộc mềm nhũn người ra một lát.

Tư Nhiên vẫn giữ nguyên vẻ cứng rắn nói chuyện với cậu ta: “Ngải Mễ nhuộm tóc trở lại như cũ rồi”.

“Hả, không phải Ngải Mễ...” Đường Mộc lẩm bẩm.

“À, đừng nói với chị là anh đến nhé, anh vẫn còn bận nhiều việc ở cửa hàng, nên không vào chào chị ấy nữa.”
“Vâng.”

Đường Mộc quay về, như người khải hoàn, cậu đã nhận được sự chào đón nhiệt liệt của Aaron và Ngải Mễ. Trên cửa cậu nhìn thấy Ngải Mễ và Aaron dán một tờ giấy dó, bên trên có viết: “Người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố”. Cậu hiểu hai người tặng bốc mình, đương nhiên cậu không biết sau câu này còn có một câu “Gay có Đường Mộc”.

Hôm nay Aaron đích thân vào bếp nấu cơm Ngải Mễ thì đi mua một chai rượu vang, ba đứa cùng nâng ly.

Ngải Mễ nói: “Đường Mộc, cậu rất dũng cảm, bọn tớ muốn mời cậu một ly”.

Aaron chỉ gật đầu phụ họa. Đường Mộc trầm nghĩ, hồ ly đã bị lộ đuôi rồi, lại còn được khen là dũng cảm, thế giới này cũng thật thần kỳ.

Ly được cụng vào nhau, phát ra tiếng cạch.

Mọi người đều một hơi uống cạn.

Ngải Mễ lại nói: “Vì Đường Mộc, tớ muốn tặng cho cậu một món quà nhỏ”.

“Hả, là gì vậy?”

Ngải Mễ rót đầy ly cho tất cả mọi người: “Để bọn mình uống thêm ly nữa”.

Lại một hơi uống cạn.

Nét mặt Ngải Mễ có vẻ ngà ngà say: “Đường Mộc, món quà của tớ rất đơn giản, đó là tớ muốn chia tay cậu”.

Mượn hơi men, Đường Mộc không nói gì, cậu đưa tay ra với chai rượu, nhưng dốc lên không còn giọt nào nữa, cậu ghé sát mắt vào nhìn chai rượu, bên trong thực sự không còn gì nữa, đã bị dốc sạch, không rót ra được giọt nào, cũng không ép được một giọt nào.

Cậu vật lộn một hồi, Ngải Mễ và Aaron đều không dám nói chuyện với cậu, cuối cùng cậu không còn chú ý đến chai rượu nữa mà nói với hai người bằng giọng rất đáng thương: “Hết rượu rồi”.

Ngải Mễ nhìn thấy thương, vội nói: “Thôi thôi thôi, thế thì bọn mình không chia tay”.

Đường Mộc túm chặt tay Ngải Mễ, Aaron người hơi lảo đảo, cuối cùng vẫn ngồi vững. Đường Mộc đan từng ngón tay Ngải Mễ vào ngón tay mình, sau đó lại tách từng ngón ra, nói từng lời:

“Bọn – mình – chia – tay – rồi.”

Đây là lần đầu tiên cậu nắm tay Ngải Mễ.

Ngải Mễ cố kìm chế không khóc, mỉm cười nói: “Trong bếp vẫn còn một chai rượu, để tớ vào lấy cho cậu”.

Aaron khẽ gọi một tiếng, nhưng Ngải Mễ không nghe thấy. Cô quay lại rót đầy ly cho Đường Mộc, buồn bã nói: “Đường Mộc, tớ không vui hơn cậu là bao, cậu thử nghĩ mà xem, cậu bạn mà cậu thích lại thích người bạn trai khác, đây là chuyện thật đáng buồn biết bao”.

Đường Mộc loáng thoáng nghe thấy Ngải Mễ nói, cậu tỏ ra hơi sửng sốt: “Ngải Mễ, cậu thích tớ thật sao?”.

Ngải Mễ không trả lời cậu, mà hỏi: “Đường Mộc, nếu cậu thích con gái thì liệu cậu có thích tớ không?”.

Đường Mộc cười: “Ngải Mễ à, trên thế giới này, tất cả các chàng trai thích con gái đều sẽ thích cậu chứ nhỉ?”.

Lúc này đây Aaron đã phá vỡ sự im lặng của mình, cậu bước đến bỏ ly của Ngải Mễ và Đường Mộc xuống, gạt tay họ ra: “Các cậu đừng uống nữa, say hết rồi, còn ra thể thống gì nữa?”.

Đường Mộc bước đến cướp ly rượu, Aaron kiên nhẫn khuyên cậu ta đừng uống nữa, bên này Ngải Mễ với lấy chai rượu, dốc hết nửa chai vào miệng, hành động này đã khiến Đường Mộc sợ tỉnh cả người.

“Làm thế nào hả?” Cậu quay sang hỏi Aaron.

Aaron nhìn Ngải Mễ, cô nắc lên một cái, sau đó nằm sấp xuống bàn, Aaron nghĩ một lát, nói: “Đưa cậu ấy về phòng ngủ thôi”.

Bọn họ đi Ngải Mễ đang trong trạng thái say mềm, không tài nào mà lên được gác trên. Sau một hồi cố gắng, cuối cùng quyết định bỏ cuộc, Aaron nói với vẻ bất lực: “Thôi để cậu ấy ngủ ở phòng tớ”.

“Còn cậu thì sao?”

“Tớ ngủ phòng cậu ấy.”

Nhưng sau khi lên gác Aaron lại quay xuống, lúc này đây Đường Mộc vẫn đang đợi ở phòng khách: “Sao vậy?”.

Aaron nhún nhún vai: “Cửa khóa rồi”.

Ngải Mễ cố tình uống say, chìa khóa cũng đã bị cô lén giấu đi từ lâu, kể cả họ chuyển cô lên gác, cũng không vào được phòng.

“Thế thì làm thế nào bây giờ?” Đường Mộc hỏi.

“Nếu cậu không ngại thì tớ sẽ ngủ cùng với cậu vậy.” Aaron nói.

Nghe xong câu này, hơi men trong người Đường Mộc bốc lên, người lại mềm nhũn. Lúc này cậu chỉ thấy hận, chỉ hận chiếc giường đáng chết đó trong phòng ngủ của mình, thực sự quá rộng.

Mặc dù mọi người ở cùng nhà, nhưng Aaron vẫn rất ít khi vào phòng của Đường Mộc, cậu cũng được coi là chàng trai thích sạch sẽ, tan học về đến nhà, giày chẳng buồn cởi, liền nằm vật xuống giường. Nhưng muốn vào phòng Đường Mộc, kể cả sau lưng bị hổ đuối, trước hết cũng vẫn phải cởi giày ra trước, đi đôi dép dành riêng để trong phòng, mới coi như lấy được tấm giấy thông hành.

Hôm nay cũng là vạn bất đắc dĩ, Đường Mộc mới ỉnh ngủ trên giường cậu ta. Aaron thâm nghĩ như vậy.

Đường Mộc lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo ngủ, ném cho Aaron: “Thay quần áo rồi đi ngủ đi”.

Aaron tỏ ra hơi bất ngờ: “Thời tiết như thế này tớ toàn cởi trần đi ngủ thôi”.

Câu nói này lại khiến Đường Mộc mềm nhũn người, cậu nuốt nước bọt, hậm hực nói: “Thế, thế thì tùy cậu”.

Aaron vẫn cởi áo phông thay sang áo ngủ, cậu cười hì hì nói: “Vẫn nên tuân lệnh là hơn”.

“Cậu muốn ngủ ở đâu nào?” Đường Mộc đi đi lại lại.

“Cái này, thế nào cũng được. Theo thói quen của cậu là được rồi.”

“Thói quen của tớ... Trước đây tớ chưa bao giờ ngủ với ai cả.”

“Ý tớ là thói quen ngủ bình thường của cậu ấy.”

“À, thói quen ngủ của tớ khoa trương lắm, về cơ bản là tớ lăn lộn một vòng trên giường, viết một chữ “đại”. Nhưng đêm nay tớ sẽ kiểm soát mình.”

Và thế là Đường Mộc bước đến đầu giường sát với tường, làm động tác mời Aaron: “Vậy thì, Aaron, bọn mình lên giường thôi”.

“...”

Aaron theo lệnh trèo lên giường.

Đường Mộc tắt đèn.

Hai người cùng rơi vào bóng đêm.

Bạn đã bao giờ có sự trải nghiệm như thế này hay chưa, trong phòng, sau khi vừa tắt đèn, bạn nhìn lên trần nhà, trước mắt bạn vụt tắt thành màn tối đen. Thi hài của ánh sáng, cũng sẽ phát sáng. Những tia

sáng này sẽ từ từ, từ từ, bay xuống từng chút một. Bay xuống mắt bạn, chất đóng trên mi mắt bạn, không tan đi, và thế là mi mắt bạn dần dần trĩu xuống. Sau đó bạn sẽ đi vào giấc ngủ.

Chỉ có điều đêm nay, chùm sáng toát ra từ cơ thể Aaron quá dũng mãnh, dồn lớp ánh sáng này quay trở lại trần nhà. Gian phòng tĩnh lặng như tờ, tĩnh lặng đến mức phát sợ. Đường Mộc không nghe thấy tiếng thở của mình, cũng không nghe thấy tiếng thở của Aaron. Tia sáng để ẩn mình, bước đi rón rén trong phòng, không nghe thấy tiếng động này, yên tĩnh đến mức khiến người ta ngạt thở.

Không hiểu tại sao Đường Mộc biết Aaron cũng không ngủ được, chỉ có điều không biết cậu có nên chủ động nói chuyện với cậu ta hay không?

Nói chuyện linh tinh gì đó, ví dụ cười nhạo từ lượng của Ngải Mễ tại sao lại kém đến vậy...

Đường Mộc thầm đếm cừu, đếm đến con thứ một trăm, cuối cùng cậu hạ quyết tâm, quay đầu sang nói với Aaron: “Cậu ngủ chưa?”.

Đúng lúc Aaron cũng quay người sang, hỏi một câu tương tự: “Cậu ngủ chưa?”.

Hóa ra cả hai đều chưa ngủ. Nhưng đều đang chờ đợi, cuối cùng đều không chịu được, thò xúc giác ra, thăm dò hư thực.

Hóa ra cậu cũng chưa ngủ à?

Aaron vươn vai cho thoải mái, xem ra vừa nãy giữ nguyên một tư thế không nhúc nhích cũng rất khó chịu.

“Có phải tớ làm ảnh hưởng đến cậu không?”

“Không, ý cậu muốn ám chỉ rằng tớ làm ảnh hưởng đến cậu chứ gì?”

Đột nhiên Aaron rút tay ra khỏi chỗ, vỗ một cái vào đầu Đường Mộc: “Đồ thần kinh”.

Đương nhiên Đường Mộc không thể chấp nhận sự sỉ nhục này, cậu cũng muốn vỗ vào đầu Aaron, nhưng bàn tay cậu vừa thò ra liền bị bàn tay cứng rắn của Aaron tóm chặt.

Đường Mộc giãy mạnh hơn, nhưng không thể thoát ra được, bất giác tay cậu liền mềm nhũn, cậu cũng đành bỏ cuộc, để mặc Aaron tóm tay cậu, cậu loáng thoáng nghe thấy Aaron nói: “Đường Mộc, tớ muốn nhờ cậu một chuyện”.

“Hả?”

“Cậu hãy nghe tớ kể một chuyện trước đã.”

“Ừ.”

“Chắc chắn cậu rất tò mò không hiểu tớ và Ngải Mễ có quan hệ gì đúng không? Trước khi tớ nói với cậu, cậu phải hứa với tớ, không được kêu toáng lên nghe chưa. Ồ, chuẩn bị xong rồi tớ sẽ kể với cậu. Thực ra, Đường Mộc ạ, chắc chắn cậu không thể ngờ rằng, Ngải Mễ là em gái tớ, là em gái ruột của tớ. Nhưng vừa chào đời, Ngải Mễ đã bị cho người khác để họ nuôi, mẹ không cho tớ nói sự thật với con bé, sợ phá hoại cuộc sống của nó, bây giờ lại chuẩn bị lên lớp 12 rồi. Mẹ đã hứa với tớ sau khi thi đại học xong sẽ nói hết sự thật với Ngải Mễ.”

“Đợi một lát, tức là mẹ đẻ của cậu, mẹ kế của tớ, chính là mẹ của Ngải Mễ ư?”

“Ừ.”

“Thật hay là giả vậy?”

“Việc này cần gì tớ phải lừa dối cậu đúng không?”

“Thế, may mà tớ và Ngải Mễ đã chia tay rồi, nếu không bọn tớ yêu nhau thực sự cũng có phần loạn luân. À, Aaron, cậu nói có chuyện muốn nhờ tớ, là chuyện gì vậy?”

“Đường Mộc, thực ra từ trước đến nay người mà Ngải Mễ thích là tớ, nhưng hiện giờ cậu cũng đã biết, tớ không thể yêu con bé, chính vì thế tớ luôn từ chối nó. Nhưng có lẽ là tớ không đủ dũng cảm, có lẽ là tớ sợ

con bé bị tổn thương, thực ra là rất khó nói, tóm lại, lý do tớ từ chối Ngải Mễ rất... nói ra cậu không được cười tớ đâu nhé, cũng không được xúc động đâu.”

“Tớ biết rồi, chắc chắn là cậu nói với cậu ấy rằng, Ngải Mễ, thực ra là tớ thích con trai.”

Aaron ngồi bật dậy, cậu vẫn túm chặt tay Đường Mộc, cậu bấm móng tay vào cổ tay Đường Mộc một cái: “Đường Mộc, cậu thật là thần kỳ, cậu không hổ là người có Lã Bối!”

“Đau...” Đường Mộc không kìm nổi bèn rên lên một tiếng.

“Hả?”

“Không sao cả. Có nghĩa là, trên thực tế, Aaron thích con gái, còn hiện tại, Aaron thích con trai. Cậu muốn dùng tớ để củng cố lời nói dối của cậu, để Ngải Mễ từ bỏ hẳn hy vọng, có đúng như vậy không?”

Bị Đường Mộc nói trúng tim đen, may mà ở trong bóng tối, nếu không bao nhiêu vẻ ngượng ngùng trên mặt Aaron đều bị Đường Mộc nhìn thấy hết.

“Đường Mộc, cậu chịu giúp việc này không?”

“Giúp việc gì vậy?”

“Giả vờ làm bạn trai của tớ.”

“Giả vờ? Làm bạn trai của cậu ư?”

“Đúng vậy, giả vờ, làm bạn trai của tớ. Chì là đóng kịch cho Ngải Mễ xem mà thôi.”

Cậu vừa thoát ra khỏi một trò giả dối, bị người khác lột ra mặt nạ, hiện giờ lại có người khác bê chiếc mặt nạ mới đến trước mặt cậu, nhờ cậu nói dối.

Nếu có một người, yêu một người khác, chuyện vĩ đại nhất mà cậu có thể làm cho anh ta, chính là nói dối ư?

Đường Mộc đã đồng ý.

“Ồ, nhưng Aaron ạ, cậu có thể hứa với tớ một chuyện hay không?”

“Cậu nói đi, tớ nhất định sẽ đồng ý.”

“Đêm nay...”

“Đêm nay sao cơ?”

“Đêm nay, tớ muốn cậu... ôm tớ... ngủ.”

Động tác ấm áp nhất giữa đôi tình nhân là gì?

Chắc là ôm nhau chẳng, vậy thì, hình thái ôm nhau ấm áp nhất là gì? Có lẽ là, ôm bạn vào lòng, phả hơi thở vào nhau. Trên thế giới có một loại tình cảm, thật tuyệt vọng và đẹp buồn bã biết bao.

Đó là bạn thích người đó, còn người ấy mãi mãi không bao giờ thích bạn, giống như việc Ngải Mễ thích Aaron. Nhưng Ngải Mễ không tin điều này, tại sao con trai thích con trai lại không yêu con gái?

Bạch Xà cũng có thể yêu được Hứa Tiên, người đẹp cũng có thể yêu được dã thú, người và ma còn không dứt được tình cảm. Chỉ có điều Aaron lại không thể dứt tay Ngải Mễ và sống trọn đời với cô.

Trên thế gian có một niềm hạnh phúc, đó chính là vào một buổi tối, người mà bạn thích có thể ôm bạn, để bạn ngủ trong lòng anh ấy, trước khi trời sáng, sự mềm mại của cả vũ trụ sẽ ập tới.

Aaron ôm Đường Mộc vào lòng, cậu không thích con trai, nhưng cậu cũng sẽ thương Đường Mộc, cậu thâm nghĩ, cả thế giới đều sẽ thương đứa trẻ như thế này. Thậm chí cậu cảm thấy, nếu như mình thích con trai, chắc chắn cũng sẽ thích Đường Mộc. Cậu ấy cần có người bảo vệ biết bao, nhưng phong cách này của cậu, không phải là nũng nịu, ươn ẹo. Cánh tay Aaron bị đè mỗi nhử, nhưng cậu lại nghiêng rằng chịu đựng, đây là điều cậu đã hứa với Đường Mộc, hiện giờ nhìn thấy Đường Mộc ngủ ngon như vậy, thực sự không nỡ lòng nào đánh thức.

Trời gần sáng Aaron mới tỉnh giấc, còn Đường Mộc chắc đã tỉnh rồi, nhưng vẫn giả vờ say giấc. Dù sao cảnh tượng hạnh phúc này, kéo dài thêm được giây nào hay giây ấy.

Cuối cùng vẫn là Ngải Mễ xông vào: “Ê, Đường Mộc, mấy giờ rồi mà còn chưa dậy...”

Sau đó là vẻ mặt sững sờ của cô: “Hả! Các cậu?!”

Cảnh tượng mà cô nhìn thấy là Aaron ôm Đường Mộc với nét mặt thanh thản, mấy tia nắng rập rờn hắt xuống mặt họ. Cô thực sự cảm thấy hai người này quá đẹp trai, nhưng họ đều không thể thuộc về mình, cô cũng thực sự mong họ được hạnh phúc, bèn bày một mưu nhỏ, chỉ có điều không ngờ rằng, mọi việc lại thuận lợi như vậy, tất cả đều diễn ra như những gì Ngải Mễ nghĩ, nhưng Ngải Mễ lại cảm thấy hơi ảm ức.

Không ngôn từ nào có thể miêu tả vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt Đường Mộc.

Nếu hiện giờ cô có được một giây, được làm Đường Mộc một lần, thì cô cảm thấy kiếp này không còn điều gì đáng tiếc nữa.

Aaron mở mắt ra, trong mắt hần lên những tia máu đỏ, cậu ngáp lớn định vươn vai, nhưng lại phát hiện ra cánh tay còn lại bị Đường Mộc gói lên. Ngải Mễ đã nhìn thấy hết, cô mỉm cười nói: “Các cậu cứ dậy từ từ, tớ đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho các cậu”.

Bữa sáng mà Ngải Mễ chuẩn bị rất đơn giản, cũng chỉ là sữa đậu nành và quẩy, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thịnh soạn. Aaron còn đang đánh răng rửa mặt, Đường Mộc và Ngải Mễ ngồi vào bàn trước. Hôm nay dường như Đường Mộc rất thèm ăn, đáng lẽ bữa sáng cậu đòi uống sữa ăn bánh ngọt nhưng hôm nay cũng ăn cả quẩy.

“Đêm qua có vẻ ngủ ngon quá nhỉ.” Ngải Mễ cười nói.

“Cái này cũng phát hiện ra được hả?”

“Đúng vậy, tớ phát hiện ra được.”

Đường Mộc có vẻ ngại ngùng, cậu đành phải lảng sang chủ đề khác: “Cậu không thấy ngại khi nói đến chuyện hôm qua à, cậu có biết tối qua cậu uống say mềm không, người thì nặng, tớ và Aaron không kéo được”.

Lúc này Aaron cũng đã ngồi xuống: “Cậu không được chê con gái nặng đâu, sẽ chết rất thảm đấy”.

Aaron vừa vào, Đường Mộc liền dồn mọi sự chú ý vào người cậu, nhìn cậu chăm chú, bất giác đưa tay ra lau miệng cho Aaron: “Đánh răng cũng không biết lau sạch”.

Aaron cũng không né tránh, để mặc Đường Mộc lau bột kem đánh răng dính trên miệng.

Ngải Mễ đứng bên cạnh vỗ tay cười: “Ôi ôi, người tớ mềm nhũn rồi đây này, tớ không thể nhìn được nữa”.

“Ngải Mễ cũng biết rồi à? Tớ và Đường Mộc...” Aaron chủ động nhắc lại chuyện này.

Ngải Mễ liền gật đầu.

“Hai cậu được ở bên nhau, tớ thực sự rất vui”.

“Cậu vui là được rồi.”

“Dở hơi à, cứ như để làm cho tớ vui, bọn cậu mới ở bên nhau vậy.”

Aaron và Đường Mộc đã ở bên nhau rồi. Rất nhiều lần Ngải Mễ tưởng mình bị thần kinh, nhưng thực tế lại đúng như vậy.

Hôm nay ban ngày bình an vô sự, nhưng đến tối, ăn xong, người nào về phòng người ấy làm bài tập. Hồi đầu Đường Mộc đều sang quấy rầy Ngải Mễ, vì cậu làm bài tập rất kém, rất nhiều câu phải hỏi, có lúc Ngải Mễ nổi cáu, đuổi cậu đi, cậu liền sang gõ cửa phòng Aaron, lần nào Aaron cũng giúp cậu.

Nhưng hôm nay, Đường Mộc lại ngồi yên. Dù thật sự có nhiều câu muốn hỏi, nhưng cậu cũng không dám đi hỏi.

12 giờ đêm, đèn trong phòng cậu vẫn sáng,

Ngải Mễ xuống tầng đi vệ sinh, bước đến đứng trước cửa. Cô không biết tại sao mình lại bước đến, nếu như chân cô biết nói, chắc chắn cô sẽ ép nó phải đưa ra một câu trả lời. Mặc dù con gái hay tò mò vào chuyện linh tinh, nhưng cô như thế này không hay lắm. Đột nhiên cô bừng tỉnh, định bỏ đi thì lại gặp ngay Aaron mở cửa ra, như chuẩn bị đi vệ sinh.

Cậu nhìn thấy Ngải Mễ đứng đó, cũng đã hiểu được phần nào, nhưng vẫn hỏi đùa một câu: “Ngải Mễ, cậu mộng du à?”

Ngải Mễ không có tâm trạng nào để đùa: “Tại sao cậu không vào phòng Đường Mộc?”

“Tại sao tớ phải vào phòng Đường Mộc?”

“Cậu tự trả lời tại sao cậu phải vào phòng Đường Mộc.”

Aaron nhìn Ngải Mễ một cái, cậu không thích vẻ hùng hổ như thế này của cô, nhưng lại cũng thấy thương khi cô quan tâm thực sự đến mình.

“Ngải Mễ, cậu đừng nghĩ linh tinh!”

“Tớ nghĩ linh tinh gì chứ?!” Ngải Mễ thấy hơi lạ, suy nghĩ của mình, tại sao lại bị Aaron đoán trúng nhỉ.

Lúc này đây Đường Mộc cũng đẩy cửa ra, vẻ mặt rất không hài lòng: “Các cậu sao vậy, đứng trước cửa phòng tớ cãi nhau, làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của tớ”.

Cậu đẩy Aaron một cái: “Aaron đáng chết, có phải cậu nhờ Ngải Mễ đến năn nhủ tớ, để tớ cho phép cậu sang phòng tớ ngủ không, tớ không chịu nổi tiếng ngáy của cậu đâu!”.

Hóa ra là như vậy, tại mình đã nghĩ linh tinh, Ngải Mễ đã yên tâm hơn, cô cũng nổi xung với Aaron: “Tớ nói cho cậu biết, cậu không được bắt nạt Đường Mộc đâu đấy, dù gì thì Đường Mộc cũng là bạn trai cũ của tớ!”.

“Đúng đúng đúng!” Đường Mộc bước đến khoác tay Ngải Mễ, “Ngải Mễ à, sau này bọn mình phải tác chiến với nhau, cùng chống lại kẻ xấu Aaron mới được”.

Ngải Mễ quay về chiếc tổ nhỏ của cô rồi, Aaron nói với Đường Mộc: “Cảm ơn cậu”.

“Không có gì.” Nét mặt Đường Mộc lại chuyển sang vẻ lạnh lùng, quay vào phòng, khóa cửa lại.

Cậu tựa lưng vào cửa, từ từ trượt người xuống, mãi cho đến khi ngồi bệt xuống đất. Cậu thấy hơi hối hận, nếu như vừa nãy trước mặt Ngải Mễ mình bảo Aaron sang ngủ cùng, Aaron cũng sẽ đồng ý. Nhưng nếu làm như vậy, chắc Aaron sẽ không vui.

Lúc đó cậu cũng chỉ yêu cầu, một đêm, Aaron ôm mình ngủ. Nhưng ai chẳng có lòng tham, lúc đó cậu nghĩ, có được một đêm, kiếp này cũng không có gì nuối tiếc nữa, nhưng sau khi một đêm trôi qua, trong lòng lại muốn có đêm thứ hai. Chỉ có điều lần thứ hai, cậu thực sự không có đủ can đảm và không có mặt mũi nào để nói ra.

Bản thân Đường Mộc cũng không thể ngờ rằng, sau đó không lâu, điều mà cậu mong ước lại thành hiện thực.

Cuối cùng một ngày nọ, mẹ Aaron muốn đến xem chúng ăn ở như thế nào. Bà đã nhắn tin thẳng cho Đường Mộc rằng: “Đường Mộc à, tối nay sau khi hết giờ tự học, cô muốn đến thăm cháu và Aaron”.

Lúc đó đang trong giờ học, Đường Mộc vội chuyển một mẩu giấy cho Aaron.

“Tối nay mẹ cậu muốn đến, làm thế nào bây giờ?”

“Thế thì cậu bảo Ngải Mễ đến ngủ với Lệ Lệ ở nhà cậu là được.”

Tan học về đến nhà, chúng vội vàng giấu đồ đạc của Ngải Mễ đi, tóm lại, căn nhà này mọi dấu vết đánh dấu sự tồn tại của Ngải Mễ đều bị lau chùi một cách kiên quyết, triệt để. Nhưng giường vẫn chưa thu dọn xong thì mẹ Aaron đã bấm chuông. Hai đứa đành phải chạy vội xuống tầng mở cửa.

“Cháu chào cô.” Đường Mộc cười tươi lên tiếng.

“Mọi người đều lo các cháu tự mình ăn ở sẽ bị gây đi, xem ra là cô và ba cháu lo xa quá thì phải.” Nhìn thấy cả hai đứa đều khá ổn, mẹ Aaron tỏ ra rất vui.

Đường Mộc đi pha trà ẹ Aaron, bà liền cười rất vui vẻ. Còn Aaron thì chỉ đứng bên cạnh, không nói gì, dường như Đường Mộc mới là con ruột của bà. Trong lòng Aaron thầm nghĩ, con gái ruột của người phụ nữ này cũng sống ở đây, vậy mà bà lại không biết nên cảm thấy buồn cười.

Mẹ Aaron bưng cốc trà lên, ngó nhìn xung quanh, tấm tắc khen: “Mẹ cứ tưởng hai thằng ở với nhau chắc chán nhà sẽ như cái ổ chuột, thật không ngờ!”.

Suýt thì Đường Mộc buột miệng nói ra, là do có Ngải Mễ dọn dẹp. Nhưng rồi câu nói này đã bị nuốt vào trong.

“Phòng rộng thật đấy.” Mẹ lại khen thêm câu nữa.

“Còn có cả gác xép nữa.” Đường Mộc hào hứng quá đà, đột nhiên buột miệng khai ra.

Aaron muốn ngăn cũng không còn kịp nữa.

Rõ ràng là mẹ cũng rất có hứng thú: “Thế à, thế thì mẹ muốn lên ngó xem sao”.

Vừa mới phát hiện ra cầu thang, mẹ liền hào hứng đi lên. Aaron trợn mắt nhìn Đường Mộc tỏ ý trách móc, Đường Mộc sợ quá thè lưỡi. Nhưng sở dĩ Đường Mộc bị Ngải Mễ ca ngợi “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, gay có Đường Mộc”, là vì cậu thực sự không phải là con người bình thường.

Trong đầu Đường Mộc nảy ra ngay một ý, cậu chạy lên kéo tay mẹ Aaron nói: “Cô ạ, hôm nay biết là cô đến nên Aaron còn đi mua hủn cho cô một bộ chăn ga, nói đêm nay muốn cô ngủ ở đây”.

“Vậy à?” Mẹ quay đầu lại nhìn Aaron. dĩ nhiên bà biết những chuyện như thế này, nếu có làm cũng chỉ là Đường Mộc làm, Aaron thì không bao giờ, nhưng bà vẫn muốn hỏi, nếu con trai mình nói dối có thiện ý với mình thì cũng là một điều rất tuyệt vời.

Aaron miễn cưỡng gật đầu.

Mẹ bèn cười tươi: “Nhưng đêm nay mẹ phải về, cảm ơn tấm lòng của các... con”.

Bà đã lên gác xép để ngó, tự nhiên lại nói ra một câu: “Không ngờ trên này cũng rộng như vậy, không ở thật là phí”.

Lúc bà nói như vậy, mọi người cũng không để ý gì. Bà lại ngồi thêm một lát, giống như bao bà mẹ khác, dặn dò thêm bao điều, nhắc nhở hai cậu con trai phải chú ý.

“Thấy các con như thế này, về cô sẽ nói với ba con, chắc chắn ông ấy cũng yên tâm. Thôi, các con cứ học đi, cô không làm phiền các con nữa.”

“Cô về ạ.” Đường Mộc tiễn bà ra cổng khu chung cư.

Nhưng mấy ngày sau, mẹ lại nhắn tin hẹn Aaron cùng Đường Mộc đi ăn cơm.

“Đi không?” Đường Mộc hỏi Aaron.

“Mẹ nhắn tin cho cậu, cậu tự quyết định đi.” Aaron không có ý kiến gì.

Đường Mộc lại quay sang hỏi Ngải Mễ, Ngải Mễ cũng vẫn nói câu đó: “Cô nhắn tin cho cậu, cậu tự quyết định đi”.

Cuối cùng Đường Mộc vẫn quyết định sẽ đi. Lý do dĩ nhiên là không thể nói ra, vì bà là mẹ của Aaron, chính vì thế đương nhiên là Đường Mộc phải kính trọng rồi.

Đặt bàn tại nhà hàng khá có tiếng ở Xuân Thành, Aaron và Đường Mộc đẩy cửa vào, cả hai đều sững người, có hai người ngồi bên cạnh mẹ, một người là Lý Tuấn Ninh.

Đường Mộc nghe thấy Aaron nói: “Cháu chào cô Trương”.

Xem ra người phụ nữ ngồi bên cạnh mẹ Aaron chính là mẹ Lý Tuấn Ninh.

Mẹ giới thiệu với Đường Mộc: “Đường Mộc à đây là mẹ của Lý Tuấn Ninh, Lý Tuấn Ninh bạn thân nhất của Aaron hồi nhỏ, hay đá bóng cùng nhau”.

“Dạ, cháu chào cô Trương.” Cậu nặng nhọc cất tiếng.

Giờ đây, Đường Mộc vẫn còn hậm hực không vui, không ngờ lại bảo mình đến ngồi ăn cùng Lý Tuấn Ninh, làm trò gì vậy! Điều quan trọng nhất là, còn nói những lời như Lý Tuấn Ninh là bạn thân nhất của Aaron hồi nhỏ, câu này vừa nghe đã thấy bực mình!

Mẹ gọi Đường Mộc ngồi xuống cạnh mình: “Đường Mộc à, cô có một chuyện muốn bàn với cháu”.

“Dạ, chuyện gì vậy ạ, cô cứ nói đi.”

“Là thế này, Lý Tuấn Ninh học cùng trường với các cháu, lớp 12 rồi mà bạn ấy cũng chuyển ra ngoài ở rồi, nhưng lại ở cùng với mấy cậu học hành không chăm chỉ, giờ muốn đổi sang môi trường khác, nhưng lại không tìm được nhà, cô thấy nếu tiện, đúng lúc bên nhà cháu có một gác xép...”.

Đường Mộc quay sang nhìn Lý Tuấn Ninh, trên môi cậu ta nở một nụ cười khó hiểu, chắc chắn sự việc không đơn giản như vậy. Gần như cậu có thể khẳng định, Lý Tuấn Ninh đến là vì Ngải Mễ.

Lúc này đây cô Trương cũng đã lên tiếng, vừa cất lời đã thấy sắc mặt thị dân: “Đường Mộc à, cô đã được nghe mẹ Aaron nói, cháu là người rất tốt cô cũng ngại mở lời, sợ ảnh hưởng đến cháu...”.

Đường Mộc nhìn Aaron, cậu chỉ chăm chú ăn xem ra cậu kiên quyết không chịu bày tỏ thái độ rồi.

“Đường Mộc à, nếu như cháu không vui thì cứ nói thẳng ra, không sao đâu cháu.” Mẹ Aaron nói thêm.

Đường Mộc lại cười nói: “Cô ạ, cô cứ cho Lý Tuấn Ninh đến ở cùng. Ba đứa có thể bảo ban nhau”.

Mẹ Aaron biết Đường Mộc sẽ đồng ý, chỉ không nghĩ rằng lại thoải mái đến vậy. Đường Mộc đồng ý, một phần là do bà là mẹ Aaron, một phần khác nữa là trong lòng cậu biết rất rõ, Lý Tuấn Ninh đến là vì Ngải Mễ, Lý Tuấn Ninh đến, Ngải Mễ không đi, chắc chắn sẽ phải thiếu một phòng, vậy thì, Aaron ngủ với mình là điều chắc như đinh đóng cột rồi.

Ăn cơm xong, cô Trương luôn miệng cảm ơn Đường Mộc, cô nói với Lý Tuấn Ninh và Aaron rằng: “Các cháu phải học Đường Mộc đấy, thật là một đứa trẻ ngoan”. Sau đó ra lệnh cho Lý Tuấn Ninh: “Con thu dọn đồ đạc đi, chiều nay không có giờ học, tranh thủ chuyển sang sớm, từ nay trở đi đừng có mà gây rắc rối gì cho Đường Mộc đấy!”.

“Con biết rồi mẹ ạ!”

Ba đứa bắt taxi về, Lý Tuấn Ninh chủ động ngồi lên ghế phụ, cậu cười hì hì nói: “Để tớ trả tiền”.

Trên bàn ăn Aaron không nói câu nào, lúc này mới mở miệng: “Lý Tuấn Ninh, cậu có ý gì vậy?”.

“Câu này, cậu hỏi lạ thật đấy, tớ mời bọn cậu đi xe mà.”

“Tớ không hỏi cái đó, tại sao cậu lại tìm đủ mọi cách để chuyển đến ở cùng bọn tớ, nếu cậu vì Ngải Mễ thì tớ khuyên cậu nên sớm từ bỏ ý định này đi.”

“Thật là lạ, cậu là gì của Ngải Mễ, cậu có tư cách gì để nói? Người ta là bạn trai cũ của Ngải Mễ còn không phát biểu gì nữa là.”

Đột nhiên tài xế ho một tiếng, ba người mới sực nhớ ra đang ngồi trên xe, và thế là cùng im lặng không nói gì nữa. Đường Mộc vẫn đang thắc mắc trong lòng, mình và Ngải Mễ mới chia tay nhau mấy ngày, tại sao Lý Tuấn Ninh lại biết nhỉ.

Đợi đến khi chúng xuống xe, Lý Tuấn Ninh mới nói: “Tớ luôn biết chuyện của Ngải Mễ”. Cậu ta nhìn Aaron bằng ánh mắt thách thức.

Đường Mộc đứng ở bên kéo Aaron lại, cậu thực sự sợ Aaron nổi nóng lại đánh nhau với Lý Tuấn Ninh. Dù gì thì họ cũng là bạn thân của nhau hồi còn nhỏ.

“Thôi, tớ đi thu dọn đồ đạc rồi sẽ quay lại ngay.” Nhìn vẻ bực dọc của Aaron, Lý Tuấn Ninh tỏ ra rất đắc ý.

Đợi đến khi Lý Tuấn Ninh đi rồi, Aaron liền trút giận lên đầu Đường Mộc: “Tại sao cậu lại đồng ý hả?”

“Phần vì mẹ cậu, phần vì cậu ta là bạn thân nhất của cậu hồi nhỏ, tớ từ chối được sao, nếu không về nhà mẹ cậu sẽ ăn nói thế nào với ba tớ?”

“Tớ thấy không phải vì điều đó mà cậu đồng ý.” Aaron nhằm trúng tim đen của Đường Mộc.

“Có phải vì cãi nhau với Lý Tuấn Ninh mà cậu giận cá chém thớt hay không?” sắp bị Aaron vạch trúng tim đen, Đường Mộc cũng tỏ ra luống cuống.

Aaron không nói gì, lên tầng, đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa, đúng lúc Ngải Mễ mở cửa ra, cô đứng trên tầng đã nhìn thấy họ rồi. Cô mím môi nhìn hai người từ đầu đến chân một lượt rồi đùa: “Sao vậy, hai vợ chồng cãi nhau à?”

Câu đùa này không hiệu quả, cả hai đều không cười, thậm chí Aaron còn cự nự với Ngải Mễ: “Chuyện gì cậu cũng kể với Lý Tuấn Ninh được à?”

“Cậu ấy hỏi nên tớ đã kể với cậu ấy, hơn nữa, tớ cũng cảm thấy những chuyện này chẳng có gì đáng xấu hổ cả.”

Hôm nay Aaron rất thất thường, một người từ trước đến nay vốn rất bình tĩnh như cậu cũng không bình tĩnh nữa, cậu đi vào trong, quay đầu lại lạnh lùng nói với Ngải Mễ: “Lý Tuấn Ninh chuẩn bị chuyển đến đây ở đấy, cậu tha hồ mà có thời gian nói những chuyện không đáng xấu hổ với cậu ta”.

8. Chương 08

Chương 8: Lá thư của Thu Điền

Thư Đường Mộc gửi cho Thu Điền

Thu Điền, anh không tốt! Rất không tốt! Thực sự không tốt!

Viết thư thì viết thư, tại sao anh lại còn viết trên phong bì rằng: Tặng người em trai thân yêu Đường Mộc của tôi? Anh ạ, một sẽ lá thư viết hồi sau này, đã bị một kẻ xấu là Lý Tuấn Ninh của trường em lấy mất, mọi bí mật của em đều bị hắn ta biết hết. Vì kẻ xấu này thích Ngải Mễ, chính vì thế hắn đã mang thư đến cho Ngải Mễ đọc, và thế là mọi việc đã hai năm rõ mười rồi. Sự thật đã bị bại lộ!

Anh ạ, em thực sự thích cảm giác khi được nói thật, đặc biệt là khi dùng những lời nói thật để kết thúc một lời nói dối lớn. Em cảm thấy mình như được tắm một lần nước ấm, gội sạch được mọi cái bẩn trên người đi. Cảm giác này thật sự rất dễ chịu. Anh ạ, anh không biết Ngải Mễ một cô gái tuyệt vời biết bao đâu, sau khi biết được thật cô ấy không hận sự lừa dối của em, mà ngược lại, cô ấy còn chúc phúc em rất thật lòng, mong em tìm được hạnh phúc riêng của mình.

Anh ạ, em cũng đã đi gặp mẹ kế rồi, chắc là cô ấy cũng là mọi người phụ nữ tốt, sợ dĩ em dành chút mực để nói về cô ấy, không phải là vì em cảm thấy cô ấy đức hạnh thế nào. Mà là anh ạ, em muốn nói về một người với anh, ái chà, vừa nhắc đến người này, em không biết phải bắt đầu từ đâu nữa. Cậu ấy, trước hết là con trai của mẹ kế em. Một điều vô cùng thần kỳ là, cậu ấy lại là người bạn thanh mai trúc mã với Ngải Mễ. Đây là điều mà ngay từ đầu em đã biết, sau đó dần dần hiểu được nhiều hơn, cậu ấy lại là anh ruột của Ngải Mễ. Chuyện này lát nữa em sẽ kể cụ thể cho anh nghe. À, em đã quên nói với anh rằng, tên cậu ấy là Aaron. Có phải là một cái tên rất hay đúng không, em sẽ không để tâm nếu trong tiểu thuyết của anh cũng có một nhân vật có cái tên như thế. Em nghĩ, như thế, tiểu thuyết của anh sẽ trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Nhưng em cảm thấy anh sẽ viết một tiểu thuyết đau đớn đúng không?

Nói đến những việc tới đây, em buộc phải nói về chuyện của Aaron và Ngải Mễ, mặc dù họ là anh em nhưng Ngải Mễ lại không biết chuyện này, còn Aaron lại vẫn đang giấu kín sự thật, vì Ngải Mễ vừa chào đời đã

bị cha mẹ đem cho người khác nuôi. Từ nhỏ họ đã lớn lên cùng nhau, Ngải Mễ rất thích Aaron, em nghĩ tình cảm này có lẽ chỉ có anh mới hiểu được. Theo như em đánh giá, tình cảm này có thể sánh với tình cảm mà anh dành cho Kiệt Tây, em nói như vậy anh cũng đừng giận nhé, bởi em cảm thấy thực sự Ngải Mễ rất thích Aaron. Nhưng vì họ là anh em ruột nên họ không thể đến được với nhau. Từ chối người ta thì cứ việc từ chối, đằng này anh chàng Aaron kỳ quặc ta lại viện ra một lý do ngớ ngẩn nhất thế gian, cậu ta nói với Ngải Mễ rằng: Tớ không thích cậu, không phải vì cậu không ra gì mà vì tớ chỉ thích con trai.

Cô ấy đã lên tìm đến em, nói với em rằng Aaron thích con trai, mặc dù cô gái ngây thơ này thích Aaron biết bao, nhưng cô ấy vẫn một mực tin vào lời nói dối của Aaron. Vì cô ấy biết em cũng thích con trai liền mong chúng em đến được với nhau, cô ấy nói rằng, vì cô ấy biết tụi em đều là người tốt, vì tụi em đều rất xuất sắc, nếu tụi em đến được với nhau và được hạnh phúc thì đây sẽ là kết cục tuyệt vời nhất của câu chuyện này. Đồng thời, Aaron cũng đã tìm đến em, cậu ấy cũng muốn em và cậu ấy đến với nhau, cậu ấy muốn em tăng thêm trọng lượng cho lời nói dối của cậu ấy, nhưng cậu ấy nói dối, xuất phát điểm cũng là vì em gái mình. Anh ạ, thế gian có rất nhiều chuyện, người này muốn anh đi về phía Đông, một người khác lại muốn anh đi về phía Tây, anh rất khó lựa chọn. Nhưng trong chuyện này, hai người đó đều muốn em đi về một phía nên em không thể từ chối.

Một nguyên nhân quan trọng nhất đồng thời cũng là điều mà cả hai người đó đều chưa biết, đó là em đã thực sự thích Aaron anh ạ. Em còn nhớ trước đây trong thư anh đã nói rằng, chỉ cần trái tim em đã chuẩn bị sẵn sàng, tình yêu đó sẽ một nắng hai sương, vượt qua những bụi gai dày đặc, trèo đèo lội suối và đến bên em.

Tuy nhiên hiện nay, trái tim em vẫn chưa có sự chuẩn bị đầy đủ, nhưng người đó đã một nắng hai sương, vượt qua bụi gai dày đặc, trèo đèo lội suối và đến bên em rồi.

Anh ạ, em thực sự rất lễ loi, rất lễ loi, trước mặt cậu ấy mỗi động tác, mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười, mỗi lời nói, em đều cảm thấy mình làm không tốt, em chỉ muốn chuyện gì cũng viết thư hỏi anh, em thật là vô dụng.

Đêm hôm đó, Ngải Mễ giả vờ say rượu, cô ấy còn giấu cả chìa khóa phòng mình đi, tóm lại là đêm hôm đó em đã ngủ với Aaron, rất lâu, rất lâu, tụi em đều không ngủ được. Sau đó tụi em đã nói chuyện với nhau, cảm giác này thật là kỳ diệu, Aaron đã cho em biết được sự thật nhiều chuyện mà em còn đang đoán già đoán non. Hóa ra không phải là Aaron thích con trai thật, cậu ấy muốn em đóng kịch cùng cậu ấy, em cũng đã đồng ý. Em chỉ xin cậu ấy rằng, tớ có thể đáp ứng yêu cầu mà cậu đưa ra, nhưng đêm nay cậu phải ôm tớ ngủ. Anh ạ, có lẽ đây là chuyện đúng cảm nhất mà em đã làm trong kiếp này, nghe thì có vẻ rất đáng xấu hổ, nhưng em mặc kệ, em đã nói ra rồi. Anh đoán kết quả sẽ thế nào? Aaron đã đồng ý.

Anh ạ, trước đây em đều cảm thấy hạnh phúc là một cái gì đó rất mù mịt, mù mịt, nhưng đêm hôm đó, Aaron thần kỳ đã biến hạnh phúc thành cái có thể sờ bằng tay, nhìn bằng mắt. Hạnh phúc là gì? Đó chính là khi tai em áp sát vào lồng ngực cậu ấy, lắng nghe trái tim cậu ấy đập, điều này giống như lúc em còn rất nhỏ, về quê bà nội ngủ trưa, nghe thấy nước suối sau nhà đập vào vách đá, âm thanh đó, khiến em cảm thấy yên lòng. Cậu ấy chỉ đồng ý ôm em, nhưng em đã lên nắm tay cậu ấy, ôm là một cảm giác ấm áp, còn nắm tay lại đem lại cảm giác rục rịch, em nắm tay cậu ấy, thực sự không muốn buông ra, cho dù là chìa súng vào đầu, em cũng không chịu buông tay. Anh ạ, đêm hôm đó em đã không chớp mắt được giây nào, em sợ chớp mắt một giây sẽ lãng phí một giây, hay nói cách khác, nếu em ngủ thiếp đi, tỉnh dậy chắc chắn sẽ không tha thứ ỉn, chắc chắn em sẽ từng xéo mình ra thành hàng nghìn mảnh. Thực sự là em hạnh phúc hơn Ngải Mễ nhiều, cô ấy cũng thích Aaron, nhưng cô ấy lại không được hạnh phúc như em.

Niềm hạnh phúc mà em có được đã khiến em cảm thấy sợ hãi, vì quá hạnh phúc nên trong đầu em đã nảy ra một suy nghĩ rất ngớ ngẩn rằng, ông trời ban cho em niềm hạnh phúc lớn lao như vậy, có phải tiếp theo đây sẽ giáng xuống đầu em một nỗi đau vô cùng lớn hay không, hoặc là ông trời cũng không giáng nỗi đau xuống đầu em, chỉ cần ông ấy cướp niềm hạnh phúc này đi, cũng đồng nghĩa với việc hủy diệt em rồi. Đêm hôm sau, Aaron vẫn về phòng mình, em nằm trong phòng, không làm được việc gì cả, đứng ngồi không yên, em ra sức nhớ lại đêm hôm trước, hồi ức rất hạnh phúc, em chỉ muốn khóc thật to, nhưng lại không khóc được, em chỉ sợ em vừa bật khóc, những hồi ức này sẽ biến thành nước mắt và trôi đi mất, em thực sự không muốn để mất.

Đêm hôm đó em đã tự ôm mình ngủ, cứ mười phút em lại tỉnh giấc một lần, mỗi lần tỉnh giấc là lại tìm Aaron trên giường, nhưng không tìm thấy cậu ấy, cậu ấy trốn đi rồi, em tìm khắp phòng mà không thấy

cậu ấy.

Sau đó cậu ấy đứng trước cửa phòng nói chuyện với Ngải Mễ, em mới chợt bừng tỉnh, Aaron không có ở trong phòng. Em nhớ cậu ấy biết bao, cậu ấy ngủ ngay sát phòng em, nhưng em lại không được ôm cậu ấy. Cảm giác này vô cùng tồi tệ.

Anh Thu Điền, em thực sự không viết tiếp được nữa.

Em mong mọi chuyện của anh đều tốt đẹp.

Đường Mộc

Thư Thu Điền gửi cho Đường Mộc

Đường Mộc, chào em!

Lá thư của em, những lời phàn nàn và cả trái tim rung động của em, anh đều đã nhận được.

Đường Mộc à, anh đã đọc thư em, không ngờ anh lại rơi nước mắt, thật là buồn cười. Nhưng thực sự anh rất cảm động, câu chuyện của em mặc dù không kinh thiên động địa, nhưng lại là nguồn suối trong lành nhất dưới trần thế, anh múc một thìa, là giải được cơn khát tình yêu trong lòng anh. Đường Mộc à, trên thế giới này, có được một người có thể khiến em yêu một cách toàn tâm toàn ý là điều hạnh phúc biết bao. Hiện giờ em đã có thể cảm nhận được tâm trạng của anh rồi chứ. Dĩ nhiên rồi, niềm hạnh phúc này không giống với niềm hạnh phúc cậu Aaron gì đó ôm em trong lòng. Người ta luôn muốn giành lấy niềm hạnh phúc thứ hai hơn, chỉ có điều rất nhiều người, khi nắm được hạnh phúc trong tay lại không biết trân trọng.

Tình hình của em hiện giờ thật phức tạp, anh cũng đã vẽ ra rất nhiều sơ đồ quan hệ giữa các nhân vật, mới hiểu rõ được sự việc. Hay cũng có nghĩa là, Đường Mộc ạ, em hoàn toàn không có quyền chủ động đối với Ngải Mễ, vì trước đó em đã lừa dối cô ấy nên chắc chắn em sẽ cảm thấy có lỗi, cô ấy bảo em đến với Aaron, chắc chắn em sẽ đồng ý, nhưng chuyện này không có gì, nói ra thì em vẫn hơi to. Về phía Aaron, mặc dù cậu ấy nói là vì dóng kịch nên mới đến với em, nhưng Đường Mộc ngốc nghếch ạ, em cũng sẽ không từ chối vở kịch hay này. Cho dù thế nào, em và Aaron đã đến được với nhau. Chỉ có điều nói đi rồi nói lại, sự đến với nhau này, dường như còn đau khổ hơn cả việc không đến thì hơn.

Đường Mộc, tiếp sau đây những điều anh muốn nói với em, có thể sẽ hơi tàn nhẫn, nhưng hãy tin vào tấm lòng của anh khi nói ra những điều này, là để bảo vệ em không bị tổn thương.

Đường Mộc, nếu em xác định, Aaron không thích con trai thì không phải là anh cầu xin em, mà là ra lệnh cho em, hãy dừng cảm hơn một chút, buông Aaron ra, đây là phương pháp xử lý tốt nhất ối quan hệ của hai đứa em. Nếu em tiếp tục yêu cậu ấy như vậy, không những sẽ hủy hoại mình, mà còn hủy hoại cả Aaron nữa. Dĩ nhiên rồi nếu Aaron thích con trai thì anh nói với em rằng, các em nhất định phải gắng hết sức mình để đến được với nhau, chỉ cần hai người yêu thương nhau, mọi khó khăn đều có thể khắc phục.

Còn về điều bí mật giữa hai anh em họ, qua thư của em anh cũng không biết thêm được nhiều điều, tóm lại, anh không muốn em bị tổn thương, càng không muốn em vì tình yêu mà bị tổn thương. Vì tình yêu là cái đẹp nhất trên thế gian, nếu chúng ta vì tình yêu mà bị tổn thương thì thực sự là một chuyện rất nực cười.

À, đúng rồi, em nói thư của em bị một kẻ xấu đọc được, nếu cậu ta chỉ nói với Ngải Mễ thì em cũng không cần phải so đo làm gì. Trong cuộc sống chúng ta không nên đặt quá nhiều suy nghĩ lên những kẻ tiểu nhân, sức người có hạn, chúng ta phải dành suy nghĩ của mình cho những người mà chúng ta đáng để tâm.

Còn nữa, anh cũng muốn báo cho em biết một tin, vì anh có nhiều biểu hiện tốt nên đã được giảm án ba năm tù. Bản thân anh cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa, vì dường như, dường như người mà mình thích không ở bên cạnh mình, dù mình ở đâu cũng là nhà tù. Thôi, không nói với em chủ đề buồn bã này nữa.

Cho anh gửi lời hỏi thăm ba em.

Thu Điền

Thư Đường Mộc gửi cho Thu Điền

Anh ạ!

Em thực sự rất vui!

Hiện giờ em đang viết thư cho anh bằng bàn tay run rẩy, mấy ngày qua xảy ra một số chuyện, em muốn kể chi tiết cho anh nghe. Còn nhớ lần trước em nói với anh về kẻ xấu đó không? Kẻ xấu đó đã chuyển đến chỗ bọn em ở rồi. Chuyện này nói ra thì rất dài, tóm lại là cậu ta đã chuyển đến chỗ bọn em rồi, dường như đến là vì Ngải Mễ thì phải? Tóm lại là đã đến rồi.

Vì cậu ấy đến nên bọn em bị thiếu một phòng. Anh đoán thế nào, Aaron đã ngủ ở phòng em. Em thực sự là yêu kẻ xấu đó chết đi được. Anh đừng trách em nhé, kẻ này là bạn thân nhất của Aaron hồi còn nhỏ, cậu ta đến rồi, Aaron liền nhường phòng của mình cho cậu ta, sau đó Aaron hỏi có thể chuyển sang phòng em ở được không. Anh Thu Điền ạ, em không thể từ chối chuyện này.

Em đã hỏi Aaron rồi, cậu ấy không thích con trai. Cậu ấy còn hỏi đùa em rằng có phải em đã thích cậu ấy rồi không. Em nói còn lâu tớ mới thích cậu, tớ có người trong mộng rồi. Thực ra em muốn nói với cậu ấy rằng em thích cậu ấy biết bao. Em nghĩ, chắc là cậu ấy cũng biết em thích cậu ấy thế nào. Chỉ có điều cả hai đứa em đều giả vờ không hiểu tình cảm này.

Anh ạ, anh bảo em buông tay ra, nếu không chính là sự tổn thương lớn nhất, nhưng thực sự em không nỡ lòng nào, em biết hiện tại em đang nắm một con dao hai lưỡi trong tay, nó có thể đem lại cho em niềm vui ngắn ngủi, một ngày nào đó cũng có thể khiến em rơi vào vực thẳm khổ đau vô cùng vô tận, nhưng chỉ vì niềm vui của ngày hôm nay mà em vẫn sẵn lòng gánh chịu nỗi đau trong tương lai.

Anh ạ, ngày anh ra tù, nhất định em sẽ đích thân đến đón anh và ôm anh thật lâu.

Cảm ơn anh.

Đường Mộc

9. Chương 09

Chương 9: Bốn đứa, đã sống với nhau một cách kỳ quặc như vậy

Mặt Lý Tuấn Ninh cũng thật dày.

Cậu ta chuyển đồ đạc đến, Ngải Mễ ra mở cửa, cũng chỉ lạnh lùng nhìn cậu ta, không nhúng tay vào, không ngờ cậu ta lại nói: “Ngải Mễ đừng động vào, để tớ tự làm”.

Cậu ta chất đồ đạc ở phòng khách, đám Đường Mộc đều đứng dẹp sang một bên. Cuộc sống thật thú vị, không ai có thể ngờ rằng Lý Tuấn Ninh lại trở thành một thành viên trong đại gia đình này. Ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ của Lý Tuấn Ninh liếc mọi người một lượt, cuối cùng hỏi: “Tớ biết Ngải Mễ ở trên gác, vậy thì tớ ngủ ở đâu?”.

Đã đến thời khắc quan trọng rồi, thực ra Đường Mộc đã đánh cược một vốn rất mạo hiểm, nếu Aaron nói, cậu ngủ cùng phòng tớ, chắc chắn Đường Mộc sẽ nghĩ đến cái chết. Cậu không dám nhìn vào mắt Lý Tuấn Ninh.

Cuối cùng bên tai nghe thấy tiếng Aaron: “Cậu vào phòng tớ đi”.

“Ừ, thế còn cậu thì sao?”

“Cậu không cần phải quan tâm.”

“Cậu không cần tớ phải quan tâm, nhưng nếu cậu sang ở cùng phòng Ngải Mễ thì tớ phải nhúng tay vào đây! Ha ha.” Lý Tuấn Ninh vẫn giữ nguyên dáng vẻ lưu manh đó.

Nhưng Aaron không đếm xỉa gì đến Lý Tuấn Ninh, cậu vào phòng mình, một lát đã thu dọn đồ đạc xong xuôi, sau đó cũng không cởi giày, liền vào phòng Đường Mộc, ném đồng đồ này sang một bên. Lúc này đây dĩ nhiên là Đường Mộc không trách cậu không cởi giày nữa, về mặt hằm hằm của Aaron nhìn rất sợ.

Aaron lại bước đến trước mặt Lý Tuấn Ninh, nói từng tiếng một: “Cậu đừng có hòng mà động vào một sợi lông chân của Ngải Mễ”.

Lý Tuấn Ninh không để ý, cậu ta lại cười hề hề nói với Aaron: “Thế thì tớ chỉ còn biết tuân lệnh thôi, cảm ơn cậu đã nhường phòng cho tớ”. Cậu ta chuyển quần áo mình vào căn phòng vốn thuộc về Aaron.

Lúc này đây Đường Mộc mới rụt rè nói với Aaron: “Aaron, cậu không sao chứ?”.

Aaron vẫn giữ vẻ mặt trầm tư đó, dường như cũng coi Đường Mộc là Lý Tuấn Ninh, cậu nói: “Đường Mộc, cậu phải hứa với tớ, ở đây, tuyệt đối không được để Lý Tuấn Ninh bắt nạt Ngải Mễ”.

Ngải Mễ đứng bên cạnh tỏ ra không vui: “Tớ còn không biết lo ình à?”.

Lòng tốt của Aaron lại bị Ngải Mễ nói như vậy, cũng tỏ ra không vui: “Cậu không thấy anh chàng này kinh tởm thế nào à?”.

“Aaron, cậu không cho phép người khác theo đuổi tớ ư?”

Aaron sững người ra một lát, cậu không ngờ Ngải Mễ lại nói như vậy.

Ngải Mễ lại nói: “Tuy nhiên, cảm ơn cậu, Aaron ạ”. Nói xong câu này, cô quay người đi lên phòng mình. Bỏ mặc Aaron ngẩn tò te đứng đó.

Đường Mộc cũng không dám quay sang an ủi cậu.

Có phòng riêng của mình nhưng Lý Tuấn Ninh không chịu ngồi yên trong phòng mà ra phòng khách ngồi. Cậu ta mang một chiếc máy ảnh DSLR đến, ai có việc gì đi qua, cậu ta đều chụp một kiểu và kêu lên rất to. [DSLR là máy ảnh kỹ thuật số ống kính đơn phản xạ.]

“Ồ, Aaron, đi vệ sinh à!” Tách một tiếng.

“Mễ Mễ, cậu cũng đi vệ sinh à!” Tách một tiếng.

“Ồ, Đường Mộc, uống nước à!” Lại tách một tiếng.

Nhưng dù là Aaron hay Đường Mộc cũng không đếm xỉa gì đến cậu ta, cậu ta cũng không thấy ngượng, cậu ta có đủ tài tự tìm niềm vui ình – Chỉ có Ngải Mễ đáp một câu bằng giọng là lạ: “Vâng, đúng vậy, bác ngồi à!”.

Đến khi Ngải Mễ từ nhà vệ sinh đi ra, lại nghe thấy Lý Tuấn Ninh la lớn: “A ha, Mễ Mễ đi vệ sinh xong rồi à?”.

Ngải Mễ cũng cố tình cất cao giọng, để tiếng mình có thể vọng vào phòng Đường Mộc: “Đúng vậy, Lý Tuấn Ninh vẫn ngồi à!”.

Đường Mộc biết, hiện giờ Ngải Mễ đang giả vờ với Aaron, hai người đang đấu nhau. Aaron ngồi trước bàn học đọc sách, cậu thì ngã xuống giường không dám nói gì, Đường Mộc biết, Aaron ngồi đó đọc sách cũng chỉ là giả bộ mà thôi, sắp đến giờ ăn tối rồi, bụng Đường Mộc kêu ục ục.

Aaron nghe thấy rồi, cậu quay người sang, cuối cùng nét mặt cũng không còn đáng sợ nữa: “Cậu đói rồi à?”.

Đường Mộc gật đầu với vẻ ngượng ngùng. “Thế thì bọn mình đi ăn nhé.”

“Ừ.”

“Chỉ có hai đứa mình thôi, biết chưa?”

Đường Mộc đang định nói gì, nhưng rồi lại nuốt vào, cậu chỉ gật đầu nói: “Ừ”.

Hai người đi ra, phát hiện thấy Lý Tuấn Ninh vẫn đang ngồi trong phòng khách, Lý Tuấn Ninh nhìn thấy hai người đi ra cửa, bèn ngửa cổ lên nói lớn: “Đường Mộc và Aaron đi ăn tối rồi!”.

Ngải Mễ biết chắc Đường Mộc và Aaron đã ra khỏi cửa rồi mới từ trên gác chạy xuống.

Lý Tuấn Ninh lại kêu lên: “Mễ Mễ xuống dưới rồi!”

“Cậu đừng hét nữa.” Cuối cùng Ngải Mễ phải quát Lý Tuấn Ninh.

“Tuân lệnh!” Lý Tuấn Ninh đứng dậy, chấp tay đi về phía Ngải Mễ.

“Lý Tuấn Ninh, hiện giờ bọn họ đều không có ở nhà, cậu có thể nói cho tớ biết rốt cục cậu đang làm gì được không?”

“Cuối cùng thì cậu cũng đã hỏi tớ.”

“Đúng vậy, để tớ hỏi, cậu trả lời.”

“Mễ Mễ, tớ thích cậu, sau đó tớ muốn được ở bên cậu.” Câu nói của Lý Tuấn Ninh khiến Ngải Mễ cảm thấy buồn cười, Ngải Mễ cho rằng cái tuyệt vời trong sáng như tình yêu làm sao có thể dính vào cậu ta được.

Nhưng cô vẫn kiên nhẫn giải thích với Lý Tuấn Ninh: “Lý Tuấn Ninh, không phải cậu thích một người là người đó sẽ yêu cậu”.

“Điều này tớ biết, vì Aaron cũng không yêu cậu mà.” Được lắm, cậu ta dám thẳng thắn chọc vào nỗi đau của Ngải Mễ.

“Cậu đã biết rồi thì cậu không nên theo đuổi tớ nữa, như thế sẽ không hay cho cả tớ và cậu.”

Lý Tuấn Ninh lại cười một tiếng rất lạ, cậu ta đứng dậy vung vẩy chân tay, sau đó lắc đầu nói: “Tiếc quá, tiếc quá, điều mà tớ biết, không chỉ có ít như vậy đâu”.

“Cậu còn biết điều gì nữa?” Giọng Ngải Mễ đã để lộ sự bối rối trong lòng cô.

“Có thật là cậu muốn nghe hay không?”

“Cậu mau nói đi.”

“Đường Mộc và Aaron yêu nhau.” Lý Tuấn Ninh mỉm cười nói.

Ngải Mễ vội vàng phủ nhận: “Cậu đừng tưởng rằng mình thông minh, tớ nói cho cậu biết nhé, đây là chuyện không thể xảy ra, chuyện của hai cậu ấy, tớ không biết nhiều hơn cậu hay sao?”.

“Thế thì chắc cậu phải biết những điều tớ nói có phải là thật lòng hay không. Mễ Mễ, cậu đừng coi tớ là thằng ngốc có được không?”

Ngải Mễ không muốn tranh luận với Lý Tuấn Ninh nữa, cô thực sự mệt rồi. Cô hỏi Lý Tuấn Ninh: “Sau đó thì sao, sau đó cậu muốn thế nào?”.

“Sau đó, tớ muốn được ở bên cậu, kể cả giống như khi cậu và Đường Mộc ở bên nhau vậy, hữu danh vô thực cũng không sao cả.”

“Như thế có thú vị không?”

“Không thú vị, nhưng ít nhất tớ có thể lừa dối mình rằng, Mễ Mễ là bạn gái của tớ.”

“Nếu không, cậu sẽ tung hê chuyện của hai người đó lên đúng không?”

“Không ai mong xuất hiện kết cục như vậy cả. Mễ Mễ, tớ biết là cậu rất yêu Aaron, vì cậu ấy mà cậu có thể làm rất nhiều điều, thế thì cậu cũng cần phải biết rằng, tớ rất yêu cậu, vì cậu, tớ cũng có thể làm rất nhiều điều.”

“Cậu đừng so sánh như vậy, cậu không cảm thấy mình rất ích kỷ hay sao?”

“Đúng, tớ rất ích kỷ, vì tớ rất thích cậu. Tớ không nói ra được những lời hay ý đẹp, tớ thích cậu, muốn ở bên cậu. Mễ Mễ à, nếu Aaron thích cậu, cậu có được niềm hạnh phúc riêng rồi thì cho dù ích kỷ đến đâu, tớ cũng chỉ có thể lặng lẽ đứng sang bên cạnh, giống như hồi đó cậu và Đường Mộc yêu nhau, không phải tớ cũng yên lặng đó sao? Chỉ có điều hiện tại, Ngải Mễ à, không ai có thể bảo vệ cậu, tớ mong tớ được là

người đó. Mẹ Mễ nếu như thật sự xuất hiện một người, cậu thích người ta, người ta cũng thích cậu, thì tớ sẽ hứa với cậu rằng, đến ngày đó, tớ sẽ rút lui.”

Những câu nói này của Lý Tuấn Ninh chắc là những lời tâm sự thật lòng của cậu ta, mặc dù nghe có vẻ hơi vô lý và ngang ngược, nhưng cũng khiến Ngải Mễ cảm động. Thế giới này, thật là buồn cười, bạn giương cung lên bắn, lại không bắn trúng người mà bạn yêu, nhưng lưng bạn, lại là mục tiêu mà người khác trân trọng.

Nếu như tớ thích cậu, cậu cũng thích tớ, thì đó là chuyện đơn giản biết bao. Hồi còn nhỏ, hạnh phúc là chuyện rất đơn giản, lớn lên rồi, đơn giản là chuyện rất hạnh phúc.

“Được, tớ đồng ý, Lý Tuấn Ninh ạ.” Cô không ngờ mình lại dễ mũi lòng như vậy, không ngờ cô cũng khóc trước những câu nói này của Lý Tuấn Ninh.

“Ừ, đừng nói với Aaron vội, tớ sẽ tìm cơ hội để nói với cậu ấy.”

“Cậu nên nhớ rằng, tớ đồng ý với cậu chẳng qua là không muốn để Aaron bị tổn thương, nếu cậu mà làm tổn thương Aaron thì tất cả những điều này đều không tính nữa.”

Nghe xong câu này, trong lòng Lý Tuấn Ninh cũng vô cùng chua xót. Vì cậu thích cô, trong khi cô không thích cậu, mà cậu lại biến thành con người hèn mọn như vậy.

Đường Mộc và Aaron ăn cơm ở ngoài nhưng vẫn nhắc đến Lý Tuấn Ninh.

“Sao lại có loại người đáng ghét như vậy nhỉ?” Rõ ràng là Aaron đã mất hết lý trí, trên đường đi cứ chửi lảm bảm.

Vì thấy cậu ta ghét Lý Tuấn Ninh, Đường Mộc mừng đến nỗi người như mềm nhũn.

Đường Mộc có một câu kim chế rất lâu rồi, lúc này không chịu được nữa bèn thốt ra: “Nhưng các cậu không phải là bạn thân chơi với nhau từ nhỏ đó sao?”

Aaron hiểu Đường Mộc đang ghen, lúc này dây cơn bực của cậu cũng đang bốc lên đầu, bèn nói: “Hồi đó tớ thực sự có mắt mà như mù!”

Đường Mộc vội thề lời: “Haizz, bây giờ tự nhiên làm cậu và Ngải Mễ đều mất vui, nếu mà biết sớm thì tớ đã từ chối cậu ta rồi”.

“Thôi, sự việc đã đến nước này rồi, đi bước nào tính bước đó vậy.”

“Nếu Ngải Mễ biết sự thật, chắc chắn sẽ cảm động phát ngất.”

“Mọi việc mà tớ làm, không phải là để Ngải Mễ cảm động, tớ chỉ muốn tốt cho Ngải Mễ mà thôi.”

“Ừ tớ hiểu, Ngải Mễ thật hạnh phúc khi có một người anh trai như vậy.”

“Đường Mộc, hay là cậu cũng nhận tớ làm anh trai?”

“Hả?” Chiếc thìa trong tay Đường Mộc suýt thì rơi xuống, “Không phải cậu bảo tớ làm bạn trai của cậu đó sao?”.

“Đó là giả vờ, còn việc này là tớ nói thật lòng.”

“Ừ.”

“Sao vậy, không thích à?”

Đột nhiên Đường Mộc tỏ ra dừng cảm một lần: “Tớ không muốn cậu làm anh trai tớ”.

Thực ra đằng sau còn nửa câu nữa, “tớ muốn cậu làm bạn trai tớ”. Nhưng Đường Mộc thực sự không đủ can đảm nói ra. Cậu chỉ nghe thấy Aaron nói: “Thế thì... thôi vậy”.

Đường Mộc cũng hận mình, không nên rơi vào giấc mộng này, lúc đầu Aaron cũng đã nói rõ ràng rồi, chỉ là đóng kịch cho Ngải Mễ xem, chỉ là vở kịch mà một người anh trai vì muốn bảo vệ em gái mình. Tuy nhiên cậu lại muốn vở kịch này kéo dài mãi. Đừng tỉnh giấc, cứ đứng trên sân khấu, tiêu hao toàn bộ sinh mệnh.

Họ về nhà, phát hiện thấy Lý Tuấn Ninh đang đợi ở cửa, thái độ khác lạ, nói với Aaron bằng vẻ rất thành khẩn: “Aaron, tớ muốn đi loanh quanh với cậu một lát, có một số chuyện tớ muốn nói với cậu”.

Aaron bèn nói với Đường Mộc: “Thôi cậu vào nhà trước đi”.

Đường Mộc há miệng ra, cậu muốn nói, cậu về sớm nhé, cậu cũng muốn nói, cậu cẩn thận nhé, nhưng trước mặt Lý Tuấn Ninh, cậu nói gì cũng không phù hợp. Và thế là cậu không nói gì nữa. Cậu quay về, mang cho Ngải Mễ một hộp cơm.

“Ngải Mễ, Ngải Mễ, tớ mang cơm về cho cậu đây này, mau xuống mà ăn.”

Aaron và Lý Tuấn Ninh sánh vai bên nhau đi rất xa, cả hai đứa đều không nói gì.

Đến khi mở lời, lại toàn nhắc đến chuyện ngày xưa.

Aaron nói: “Lý Tuấn Ninh, cậu còn nhớ lần đầu tiên bọn mình thi bóng với nhau không?”.

“Còn nhớ chứ, sao, có gì không?”

“Lần đó tớ thực sự muốn thắng, kết quả lại bị thua.”

“Ha ha, hồi nhỏ ai cũng coi trọng chuyện thắng thua mà.”

“Xem ra bây giờ cậu coi nhẹ chuyện thắng thua nhỉ?”

“Phải xem đó là cái gì.”

Aaron dừng lại, nhìn vào mắt Lý Tuấn Ninh, thực ra cậu ta cũng không đáng ghét đến vậy. Aaron nói: “Tớ có một suy nghĩ, cậu có muốn nghe không?”.

“Cậu cứ nói trước đi.”

“Tớ luôn nghĩ rằng cậu thích Ngải Mễ là để gây chuyện với tớ.”

Lý Tuấn Ninh không kìm được bèn bật cười: “Aaron à, trong mắt cậu, tớ không bao giờ yêu được người nào nghiêm túc hay sao?”.

“Nếu như cậu thực sự yêu cô ấy thì cậu phải tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy.”

“Đúng, nhưng nhờ cô ấy lựa chọn tớ thì cậu có chúc phúc cho tớ không?”

“Đây là điều không thể.”

“Tại sao lại không thể?” Lý Tuấn Ninh không thềm đếm xỉa đến vẻ mặt khó đăm đăm của Aaron, hiện giờ cậu lại phần nào mang phong cách của Aaron, hết sức điềm đạm.

Sự tự tin của Aaron phần nào đã dao động, nhưng cậu vẫn khẳng định: “Điều này là không thể”. Thực ra cậu cũng không biết tại sao mình lại phản cảm với chuyện Ngải Mễ và Lý Tuấn Ninh yêu nhau, ngẫm lại, dường như cũng là vì Lý Tuấn Ninh là một kẻ lưu manh, Aaron sợ cậu ta bắt nạt Ngải Mễ, nhưng với Ngải Mễ cậu ta lại rất si tình, nếu Ngải Mễ cũng thích cậu ta thật thì Aaron có tư cách gì để ngăn cản.

“Aaron.” Lý Tuấn Ninh kéo cậu trở về với thực tại.

“Hả?”

“Thực ra tớ cũng không hư đồn như cậu tưởng tượng đâu.”

“Tớ không bảo cậu hư đồn, chỉ có điều cách theo đuổi của cậu khiến người ta không ưa lắm.”

“Aaron, có một điều bí mật, cậu đã giấu bao nhiêu năm rồi, tớ cũng đã giấu kín cho các cậu.”

“Cậu nói gì vậy?” Aaron biết Lý Tuấn Ninh đang nói chuyện gì, thực ra cậu đã nghi ngờ từ lâu, chắc là Lý Tuấn Ninh biết điều bí mật này.

“Cậu biết tớ đang nói cái gì, tớ cũng vì vô tình được nghe mẹ tớ và mẹ cậu nói chuyện với nhau nên mới biết, nhưng từ trước đến nay tớ vẫn giấu kín trong lòng. Hồi đó cậu thua khi thi bóng với tớ, tớ vẫn cho cậu chơi cùng bọn tớ, tại sao lại như vậy, vì cậu là anh trai của người mà tớ thích.”

Trong chốc lát Aaron không biết phải nói gì, đành phải miễn cưỡng năn nỉ Lý Tuấn Ninh: “Chuyện này, tớ thực sự phải cảm ơn cậu, nhưng vẫn mong cậu giúp tớ giữ kín điều bí mật này”.

“Được, nhưng...”

“Nhưng gì cơ? Lý Tuấn Ninh, nếu Ngải Mễ thực sự muốn đến với cậu thì tớ cũng sẽ không can thiệp đâu.”

“Ừ câu này tớ ghi nhớ rồi. Tớ nói thật với cậu nhé Ngải Mễ đồng ý đến với tớ, chẳng qua là đóng kịch mà thôi. Cô ấy đồng ý để tớ thử xem sao, nếu xuất hiện một người nào đó mà họ đều thích nhau thì tớ sẽ rút lui. Aaron, thực ra tớ cũng rất đáng thương, tớ mong cậu hiểu cho.”

“Việc gì cậu phải như vậy?”

“Tớ cũng không biết mình đang làm gì nữa.”

Lúc nói câu này, ánh mắt Lý Tuấn Ninh không còn tỏ ra ngạo nghễ nữa. Nhìn thấy vậy, Aaron cũng thấy thương thương. Aaron nhìn Lý Tuấn Ninh, đột nhiên cậu lại nhớ đến chú chó Aaron, đã lâu lắm rồi cậu không nhớ đến nó. Hồi đó cậu nghĩ, trên thế gian này, có hai Aaron, vậy khi mất đi một Aaron, Ngải Mễ sẽ không buồn đâu. Hiện giờ cậu mới hiểu ra rằng, kể cả hai Aaron này không còn nữa, vẫn sẽ có người khác đứng ra, vẫn sẽ có cánh tay khác bảo vệ cô.

Nghĩ như vậy, cậu lại thấy mọi sự tính toán dày công của mình trước đó trở nên rất nực cười.

“Tuấn Ninh, bọn mình đi ăn thịt nướng, uống ít rượu đi.”

Nghe Aaron nói vậy, Lý Tuấn Ninh thấy hơi bất ngờ, nhưng cậu vẫn vui vẻ đồng ý.

Vừa nãy cậu và Đường Mộc vào tiệm ăn nhỏ gọi mấy món xào, cậu không thể tưởng tượng được rằng, cậu và Lý Tuấn Ninh cũng ngồi ở nơi như thế chăm chú ăn cơm, tình bạn giữa hai người, đáng lẽ phải là ngồi trên ghế con, tay cầm chai rượu, ăn thịt dê nướng hoặc màn thầu rán.

Thật đúng như câu nói đó, cái gì cũng ở trong rượu. Trên thế gian có rất nhiều chuyện không cần phải sử dụng ngôn ngữ, ví dụ bóng đá, tất cả đều được truyền tải một cách không lời, ví dụ uống rượu, tất cả đều nằm ở trong rượu. Các chai rượu lần lượt cạn sạch, vút ngổn ngang dưới chân chúng.

Aaron đặt tay mình lên vai Lý Tuấn Ninh, lúc này đây cậu không đổ rượu vào miệng nữa, nhưng vẫn có rượu từ khóe mép chảy ra.

“Tuấn Ninh à, ba tớ mất rồi, mẹ tớ lại đi lấy người khác, em gái tớ, tớ vẫn chưa thể nhận, nó còn thích tớ nữa... Cậu thử nói xem, trên thế gian này có người nào ngốc nghếch hơn tớ không. Cậu nói đi, nói đi.”

Lý Tuấn Ninh uống cũng khá nhiều, trông cậu còn phấn khích hơn cả Aaron, nước mắt nước mũi giàn giụa. Lý Tuấn Ninh tóm tay Aaron, nói với vẻ xúc động: “Bọn mình là anh em trong lúc hoạn nạn. Nào người anh em, uống đi!”

Cất cao giọng hát trước rượu, chàng thanh niên u sầu, chàng thanh niên u sầu, nhưng vẫn có thể cất cao giọng hát trước rượu. Cuộc đời có rất nhiều nỗi buồn khổ đều có cách giải, chỉ có tình yêu, chỉ còn cách tránh xa nó, mới có thể tránh được tai nạn, nhưng ai chẳng biết, núi tình yêu có hố dữ, nhưng lại vẫn tiến về phía nó!

Đường Mộc ở nhà đợi rất lâu, mãi không thấy Aaron quay lại, cậu bắt đầu thấy lo lo, không biết hai kẻ này có đánh nhau hay không, không dám nói với Ngải Mễ, cậu bèn lên chạy ra ngoài xem sao.

Từ xa cậu đã nhìn thấy Aaron và Lý Tuấn Ninh đang ôm nhau hát. Bên tai vẫn còn vang lên câu nói của Aaron: “Hồi đó tớ thật là có mắt như mù”.

“Đồ lừa đảo!” Đường Mộc chửi thầm Aaron, nước mắt cậu cũng không chịu nghe lời mà lăn dài xuống.

Hôm đó đợi đến lúc Aaron trở về nhà, Đường Mộc đã chui đầu trong chăn ngủ rồi. Người Aaron nồng nặc mùi rượu, vào tắm rửa kỹ một hồi, vẫn thấy còn mùi. Cậu liền sang gõ cửa phòng Lý Tuấn Ninh.

Lý Tuấn Ninh không có cả ý định đi tắm, đầu tóc bù xù thò đầu ra: “Sao vậy? Vẫn muốn đi uống nữa à?”.

“Không phải, Tuấn Ninh à, đêm nay tớ muốn ngủ ở phòng cậu.”

Lý Tuấn Ninh tỉnh ngay rượu: “Không được, đến lúc đó vợ cậu không tha cho tớ đâu”.

“Nghĩa là sao?”

“Đường Mộc ấy. Ha ha. Vừa nãy hiên ngang uống rượu như thế mà còn đòi giả vờ giả vịt trước mặt tớ nữa à.”

“Sao cậu lại biết!”

“Tớ...” Lý Tuấn Ninh nắc lên một tiếng, “Có việc gì của các cậu mà che được mắt tớ đâu”.

Cậu ta một phần là ngại ngủ, một phần do say nhưng Aaron vẫn nghe ra được, cậu ta không có ý đùa, anh chàng Lý Tuấn Ninh này thật không thể coi thường được.

Cậu dìu Lý Tuấn Ninh vào giường, sau đó đóng cửa lại, đi rót ỉnh một cốc nước. Lúc này cậu vẫn còn ngà ngà say, nhưng bây giờ lại sợ đến nỗi toát hết mồ hôi hột. Cậu quá hiểu Lý Tuấn Ninh, để đạt được mục đích, việc gì cậu ta cũng có thể làm. Cậu ngẫm nghĩ một lúc, thầm nói với lòng mình, chuyện của Ngải Mễ, vẫn nên để Ngải Mễ tự giải quyết, cậu cũng chỉ là anh trai cô, cô yêu ai, mình cũng không có quyền can thiệp.

Sau khi đã thả thông tư tưởng, cậu mới đẩy cửa bước vào phòng Đường Mộc. Mùi rượu thì mặc mùi rượu, chắc là Đường Mộc cũng không ghét lắm. Aaron tưởng rằng Đường Mộc đã ngủ say từ lâu, nhưng đến khi cậu rón rén nằm xuống cạnh Đường Mộc, cậu mới phát hiện ra Đường Mộc đang khóc.

Cậu lấy tay đẩy Đường Mộc: “Này, Đường Mộc, cậu làm sao vậy?”.

Cậu không hiểu một người đang tủi thân, tự nhiên lại được người khác quan tâm lại càng cảm thấy tủi thân hơn. Giờ thì thật tồi tệ, tựa như chạm vào một công tắc, Đường Mộc khóc thổn thức. Cậu không sợ Lý Tuấn Ninh ở phòng bên cạnh nghe thấy, cũng không sợ Ngải Mễ trên gác nghe thấy, bị Aaron bắt nạt, Đường Mộc cảm thấy vô cùng ảm ức.

“Đường Mộc, cậu làm sao vậy, cậu nói cho tớ nghe đi.”

Đường Mộc chỉ khóc, nói không ra lời. Đối với Aaron, Đường Mộc trong lúc này là một bài toán không thể giải, cậu không biết phải làm thế nào. Cậu nhìn đôi vai Đường Mộc rung lên, vô cùng yếu đuối, bèn ôm chặt vai cậu ta theo phản xạ, tiếng khóc của cậu ta nhỏ đi một chút, vai cậu ta chùng xuống, bất giác Aaron liền gơ tay ra, theo đà, ôm Đường Mộc vào sát ngực. Lúc này đây Đường Mộc liền đẩy Aaron ra, Aaron bèn lay hết sức ôm chặt Đường Mộc.

Đường Mộc không khóc nữa. Đường Mộc! Anh chàng được gọi là “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, gay có Đường Mộc” này, giây phút này đây, mỗi tế bào trên cơ thể, đều mềm nhũn rồi!

“Cậu hãy nói cho tớ biết, cậu làm sao vậy?”

“Tớ...” Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Đường Mộc đã hạ quyết tâm, cậu muốn dũng cảm nói ra câu này, có thể sau đó muốn đời muốn kiếp sẽ không trở lại được nữa.

“Sao vậy?” Aaron lại hỏi một lần nữa.

“Vừa nãy tớ đã gặp một cơn ác mộng.”

Aaron thở phào, thầm nghĩ, giấc mơ này khủng bố thật. Sự việc đã rõ ràng rồi, Đường Mộc đã bình tĩnh trở lại, nhưng vòng tay mà Aaron đưa ra đã không thể rút lại được nữa. Thôi cứ ôm cậu ta như vậy, chẳng lẽ mình cũng không tổn thất gì.

Sau đó, dường như ngày nào Đường Mộc cũng gặp ác mộng, Aaron cũng ngủ không ngon, thường là vừa đi vào giấc ngủ, Đường Mộc lại khóc, cậu lại phải đưa tay ra ôm Đường Mộc. Cuối cùng, lúc chuẩn bị ngủ, Aaron đã chủ động ôm Đường Mộc, cũng đỡ phải chứng kiến cảnh khóc lóc.

Hai đứa đã dần dần trở nên ăn ý như vậy, một đứa dang tay, một đứa đón nhận, rõ ràng lúc đầu là nói đóng kịch cho Ngải Mễ xem, hiện giờ trong thế giới hai người lại nhập vai đạt như vậy.

Và bốn đứa đã sống với nhau một cách kỳ quặc như vậy. Sống với nhau lâu, Đường Mộc cũng dần hiểu ra, lúc đầu khi Lý Tuấn Ninh mới đến, mọi người đều tỏ ra đối địch với nhau, nhưng dần dần, Đường Mộc phát hiện ra rằng, dường như Ngải Mễ cũng không ghét Lý Tuấn Ninh như trước nữa, thậm chí ngay cả Aaron – người ngày ngày vẫn ôm cậu ngủ cũng vậy. Còn bản thân Đường Mộc, vì sự xuất hiện của Lý Tuấn Ninh mà ngày ngày cậu được Aaron ôm ngủ, trong lòng vẫn thầm cảm ơn Lý Tuấn Ninh, sống với nhau rồi, cậu cũng không còn ghét Lý Tuấn Ninh nữa.

Cuối cùng đến một ngày nọ, bốn đứa đã ngồi ăn cơm cùng nhau.

Hiếm khi Aaron vào bếp, cả một bàn toàn đồ ăn ngon, lâu lắm rồi cậu không vào bếp, tay nghề vẫn không xuống cấp, mấy món ăn quen thuộc, nhưng mùi vị, màu sắc đều bắt mắt. Lý Tuấn Ninh và Ngải Mễ cũng bận rộn luôn tay luôn chân, tự nhiên Đường Mộc lại giống như người ngoài. Đột nhiên cậu nhớ đến lần mời Tư Nhiên đến nhà ăn

cơm, cảnh tượng trước mắt khá giống hôm đó.

Xem ra ba người đó có chuyện gì muốn nói với mình rồi.

Họ muốn thu hồi Aaron về ư? Cậu chỉ lo điều này, những chuyện khác đều không quan trọng.

Quả nhiên, ăn được một lúc, Ngải Mễ đặt bát đĩa xuống. Cả ba người đều dừng tay lại.

“Đường Mộc.”

“Hả?”

“Có một chuyện tớ muốn nói với cậu.”

“Ừ, nói đi.” Cậu hít một hơi thật sâu, mình đã có sự chuẩn bị về tình huống xấu nhất, để bão táp ập đến mạnh hơn đi.

“Việc này, Lý Tuấn Ninh, cậu nói đi.”

“Cũng không có gì cả, đó là, tớ và Mễ Mễ yêu nhau rồi.”

Câu này cậu nói rất rõ ràng, dĩ nhiên là Đường Mộc đã nghe thấy, cậu nhìn Aaron, Aaron gật đầu với cậu ta, xem ra lần này, không phải là Lý Tuấn Ninh tự mình tưởng bỏ nữa. Cậu không tỏ ra sửng sốt, mặc dù Lý Tuấn Ninh có nhiều điểm rất đáng ghét, nhưng trong chuyện thích Ngải Mễ lại là tấm gương của rất nhiều chàng trai.

Nếu bạn thích một người, người đó không thích bạn, thậm chí còn ghét bạn, người bình thường chẳng kiên trì được lâu như vậy. Nhưng Lý Tuấn Ninh đã kiên trì đến cùng.

“Thế thì, tớ chúc mừng các cậu thôi.”

“Được bạn trai cũ của Mễ Mễ chúc mừng, tớ thực sự rất vui.” Lý Tuấn Ninh bê bát cơm lên, “Thế thì để tớ lấy cơm thay rượu nhé, nào!”

Đường Mộc không kìm được liền bật cười:

“Đây là cái kiểu gì vậy! Ha ha ha”. Câu chuyện của họ ngoài sức tưởng tượng của Đường Mộc, hiện giờ trong lòng thấy rất vui. Và thế là cậu cũng bưng bát cơm lên: “Ngải Mễ, tớ cũng lấy cơm thay rượu, cậu tìm được hạnh phúc của mình, tớ cũng thấy mừng cho cậu”.

Tất cả đều bưng bát cơm lên: “Nào, chúng ta lấy cơm thay rượu!”.

Đêm hôm đó đi ngủ, Đường Mộc và Aaron còn nói chuyện với nhau một lát. Tay Aaron giờ đã thành thói quen, không ôm Đường Mộc, lại thấy trống trải.

“Không ngờ, bọn họ vẫn đến với nhau.”

“Chính vì thế mới nói, kiên trì là luồng sức mạnh vĩ đại nhất thế giới.”

“Ừ.”

Đột nhiên có người gõ cửa, tiếng nhỏ nhưng kiên quyết.

“Ai đấy?” Đường Mộc hỏi một câu với vẻ cảnh giác, cậu hận kẻ gõ cửa này chết đi được, giây phút âm cúng này lại bị cậu ta cắt đứt.

Aaron xuống giường ra mở cửa, Đường Mộc nghe thấy cậu khẽ gọi: “Ngải Mễ!”.

Ngải Mễ vội vàng lấy tay bịt miệng Aaron, cô lên vào, lúc này đây Đường Mộc đã bật đèn trên đầu giường. Aaron đóng cửa lại, hỏi bằng giọng quan tâm: “Ngải Mễ, cậu làm sao vậy?”. Dưới ánh đèn, chúng mới nhìn kỹ là Ngải Mễ mặc quần áo ngủ, đi chân đất chạy vào.

Đường Mộc đang định mở miệng hỏi cô, Ngải Mễ lại đặt ngón tay lên miệng, ra hiệu nói nhỏ thôi và thế là Đường Mộc nín giọng hỏi: “Sao vậy trong nhà vệ sinh có chuột à?”.

Ngải Mễ bắt chước động tác khoa trương của Đường Mộc, cũng nói rất khê, từng tiếng một “Không phải chuột, nhưng sợ hơn chuột nhiều”.

“Hả... đó là cái gì vậy?”

“Là Lý... Tuấn... Ninh!”

“Cậu ta! Cậu ta làm gì cậu vậy?!”

Hóa ra vừa nãy Ngải Mễ đi vệ sinh, lúc ra gặp ngay Lý Tuấn Ninh, luống cuống đưa cho cô một mẩu giấy, Ngải Mễ thầm nghĩ chắc là thư tình hoặc thơ tình gì đó, hiện giờ dù thế nào trên danh nghĩa cũng là bạn gái của cậu ta rồi, nhận một lá thư tình của cậu ta, cũng không có gì là ghê gớm. Lý Tuấn Ninh đưa thư tình xong, trốn vào phòng mình, Ngải Mễ tưởng là cậu ta xấu hổ. Nhưng sau khi đọc hết nội dung tờ giấy dưới ánh đèn, cô sợ đến nỗi chạy thẳng vào phòng Đường Mộc.

Lá thư này của Lý Tuấn Ninh không dài. Thậm chí không còn được gọi là thư, chỉ vẽ một bức tranh, trên giường, có một cô gái đang ngủ, nằm bên cạnh là một cậu con trai.

“Anh chàng Lý Tuấn Ninh này, rốt cục cậu ta muốn làm gì hả?” Aaron tức giận.

Đường Mộc hơi ngơ ngác: “Ngải Mễ, không phải các cậu đang yêu nhau đó sao...”

“Đường Mộc ngốc ẹ, Ngải Mễ đến với cậu ta, không phải vì Ngải Mễ thích cậu ta.” Aaron đứng bên cạnh nói, xem ra chỉ có Đường Mộc vẫn chưa hiểu rõ vấn đề.

“Thế là tại sao?”

“Vì Lý Tuấn Ninh biết chuyện của bọn mình, cậu ta lấy chuyện này để đe dọa Ngải Mễ!”

Lần này thì thực sự khiến Đường Mộc tức đến nổ đom đóm mắt, không ngờ lại còn có chuyện như vậy. Cậu tức quá, suýt thì hét lớn: “Thế thì cứ để cậu ta nói đi”. Nhưng chợt nghĩ lại, mình và Aaron không phải yêu nhau thật, hơn nữa cậu cũng phải giữ kín điều bí mật này cho Aaron, mình mà kích động làm những việc tổn thương đến Ngải Mễ, kiếp này, chắc chắn Aaron sẽ không tha thứ ỉn.

“Tớ phải làm thế nào?” Ngải Mễ hỏi.

Đường Mộc cảm thấy mình đang lấy lòng Aaron, cậu nói với Ngải Mễ: “Hay là, đêm cậu ngủ ở phòng bọn tớ vậy”.

Tuy nhiên từ phản ứng của Ngải Mễ và Aaron có thể thấy, hai đứa vẫn tỏ ra tán đồng trước lời đề nghị này.

Ngải Mễ nói: “Như thế không ổn lắm, liệu có làm phiền đến hai cậu không?”.

Aaron đứng bên tức giận: “Thần kinh”.

Đường Mộc lại ngồi dậy kéo Ngải Mễ – “Không sao, một đêm đâu có sao”.

Và thế là đêm ấy Ngải Mễ liền ngủ lại trong phòng Đường Mộc. Đối với cô, cuối cùng đã được ngủ chung giường với Aaron, mặc dù ở giữa bị ngăn cách bởi Đường Mộc, nhưng đối với Ngải Mễ thế cũng là đủ rồi.

Đến bây giờ, cô vẫn không hiểu mọi chuyện mà mình làm rốt cục có đáng hay không, cô không biết có phải ngay từ đầu, mình đã không tính toán sự báo đáp, chính vì thế hy sinh bao nhiêu đối với cô không phải so

đo nhiều. Đêm nay, Aaron không ôm Đường Mộc, nhưng chúng lại cầm tay nhau, bàn tay kia của Đường Mộc, cũng chủ động cầm tay Ngải Mễ. Ngải Mễ không nói gì, lặng lẽ đón nhận cảm giác ấm áp mà Đường Mộc trao cho cô, cô có thể tưởng tượng ra được rằng, bàn tay kia của Đường Mộc đang nắm tay Aaron, như thế, nhiệt độ cơ thể Aaron sẽ theo tay Đường Mộc từ từ truyền sang cô.

Nếu nói như vậy thì việc nắm tay Đường Mộc và nắm tay Aaron có gì khác nhau đâu.

Ba đứa nín thở nghe thấy Lý Tuấn Ninh chạy thành thịch lên gác, sau đó là gõ cửa, một lát sau liền đẩy cửa vào, chúng cố nhịn cười khi nghe thấy Lý Tuấn Ninh đi đi lại lại trong phòng, chắc là đang tìm Ngải Mễ. Sau đó lại chạy thành thịch xuống dưới, chắc là cậu ta đi một vòng quanh phòng khách, lại vào bếp, nhà vệ sinh tìm một lượt, sau đó cậu ta liền dừng lại trước cửa phòng Đường Mộc.

Bọn chúng đợi cậu ta gõ cửa, chắc là cậu ta cũng đang do dự, ba phút sau, nghe thấy Lý Tuấn Ninh đi về phòng mình, đóng cửa rầm một tiếng.

Đường Mộc nắm tay Ngải Mễ và Aaron, hai tay nắm chặt, lòng bàn tay hơi nóng. Vì hiện giờ chúng đang rơi vào cảnh hoạn nạn, nên càng trân trọng nhau hơn.

Cô đã ngủ thiếp đi trong nụ cười hạnh phúc, ngủ thiếp đi trong tiếng thở chỉ có ở con trai. Thích con trai cũng được, thích con gái cũng chẳng sao, thích bạn cũng được, không thích cũng chẳng sao, tuổi thanh xuân sẽ bắt gọn bạn. Chúng nằm cùng nhau trên giường, lằng lằng trong biển rộng của tuổi thanh xuân. Thực ra, bạn thích hạnh phúc của một người khác, anh ta không thích nỗi buồn của bạn, niềm vui các bạn ở bên nhau, những điều này không đủ để trở thành một dải màu trên cầu vồng thanh xuân rực rỡ hay sao? Nếu các bạn mỗi người giữ riêng một dải màu, thì thật đơn điệu biết bao.

10. Chương 10

Chương 10: Hiệp định quân tử

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lý Tuấn Ninh lại ra ngoài mua đồ ăn sáng, cậu đã tìm khắp các góc ngách xó xỉnh, đã chắc chắn Ngải Mễ ở trong phòng Đường Mộc. Chính vì thế khi Ngải Mễ từ phòng Đường Mộc đi ra, cậu ta cũng mỉm cười cất tiếng chào.

Mọi người đều không nhắc gì đến chuyện đêm qua, chỉ cảm ơn sự tận tình của Lý Tuấn Ninh, lại còn mua đồ ăn sáng ọi người. Đường Mộc còn trêu cái bánh màn thầu này suy dinh dưỡng thế nào, kết quả Ngải Mễ lạnh lùng buông một câu: “Thế mà cũng gọi là có kinh nghiệm sống, cái này đâu phải là màn thầu, rõ ràng là bánh ngọt mà”.

Và thế là họ lại cùng cười ha ha, giống như chưa từng xảy ra chuyện đêm qua.

Cuối cùng Lý Tuấn Ninh vẫn lên tiếng: “Thời gian này tớ ở đây thật là phiền cho các cậu quá”

Đột nhiên cậu ta lại nói ra câu đó, Đường Mộc trầm nghĩ, hay là cậu ta định chuyển đi? Nhưng sau đó lại nghe thấy Lý Tuấn Ninh nói: “Tớ có một thói xấu, trước đó tớ tưởng rằng mình đã sửa được rồi, nên không nói với các cậu, không ngờ đêm qua lại mắc phải, chính vì thế tớ muốn nhắc các cậu”.

“Thói xấu gì?” Đường Mộc hỏi một câu tỏ ra rất quan tâm.

“Đó là, tớ mắc bệnh mộng du.” Lý Tuấn Ninh sờ tay lên gáy, hiếm khi cậu ta lại tỏ ra ngại ngùng như vậy.

Ba đứa đưa mắt nhìn nhau, Ngải Mễ trầm nghĩ, chuyện đêm qua, mặt cậu ta lại có thể dày như vậy hay sao?

Bầu không khí dường như khá ngưng ngừng, và thế là Đường Mộc liền nói: “Cậu làm tớ nhớ đến một câu thơ, trong mơ đi một quãng đường rất dài, đến lúc tỉnh dậy, vẫn đang ở trên giường”.

“Ha ha, đại khái là như vậy. Nào, ăn thêm một cái mìn thầu phiên bản gầy nữa.” Lý Tuấn Ninh lại gấp cho Đường Mộc một miếng bánh ngọt.

“Cậu vật lộn cả đêm như thế không mệt à?”

Đột nhiên Aaron hỏi.

Câu hỏi này khiến Lý Tuấn Ninh hơi luống cuống, cậu ta đành phải trả lời lấp liếm: “Cũng hơi mệt, ai như thế cũng sẽ thấy mệt!”.

“Thế thì phải làm thế nào?” Aaron cau mày lại nghĩ ngợi.

Lý Tuấn Ninh nhìn thấy thời cơ đã chín muồi bèn đặt miếng mìn thầu xuống: “Chính vì thế tớ có một ý là, để đêm đến không làm ảnh hưởng đến các cậu, hay là để tớ và Ngải Mễ ngủ cùng nhau như thế cũng có người giám sát”.

Ngải Mễ đang uống nước đậu nành, liền phun hết ra ngoài, cô đi lấy khăn lau, vừa lau vừa giải thích yếu ớt: “Nước đậu nành nóng quá”. Cô nói thầm với mình rằng, xem ra không bao giờ nên đánh giá thấp độ dày mặt của Lý Tuấn Ninh.

“Không được, không được.” Aaron nghiêng đầu nghĩ một lát rồi nói.

“Tại sao?”

“Tuấn Ninh à, Ngải Mễ là bạn gái cậu, cậu nói mình mắc bệnh mộng du, lại còn bắt Ngải Mễ ngủ cùng cậu, người ta là con gái, chắc chắn sẽ sợ. Hơn nữa, đêm qua cậu đi đi lại lại trong cơn mộng du, sau này nhờ cậu lại giở vớ ứng chiến trong cơn mộng du thì sao, Ngải Mễ sẽ gặp nguy hiểm là cái chắc, cậu nỡ lòng nào đặt Ngải Mễ vào hoàn cảnh đó ư?”

“Thật tuyệt!” Ngải Mễ thầm khen ngợi Aaron.

“Thế nhưng, tớ thực sự sợ đêm đến làm ảnh hưởng đến các cậu.” Mặc dù Lý Tuấn Ninh thấy không còn hy vọng gì nữa nhưng vẫn cố vớt vát.

Aaron gật đầu: “Đây cũng là một vấn đề”.

“Chính vì thế tớ mới nói.”

“Nếu đã như vậy thì tớ cũng có một ý tưởng, sau này đợi đến khi cậu vào phòng ngủ rồi, bọn tớ sẽ khóa trái cửa, như thế cho dù cậu lẩn lộn như thế nào trong phòng, đều không làm ảnh hưởng đến bọn tớ, cậu cũng không phải áy náy vì chuyện này làm gì. Thế nào?”

Ngải Mễ lại phun nước đậu nành ra một lần nữa: “Nóng quá, nóng quá”. Cô nhìn vào khuôn mặt lúc này đã biến thành màu nhợt nhạt của Lý Tuấn Ninh giải thích.

Đến tối, đương nhiên là họ không khóa trái Lý Tuấn Ninh lại, nhưng họ cũng biết chắc là Lý Tuấn Ninh sẽ không quấy rối Ngải Mễ nữa.

Trước khi đi ngủ Đường Mộc vẫn chạy lên phòng Ngải Mễ nói chuyện với cô: “Ngải Mễ, cậu thật là vĩ đại”.

Ngải Mễ cười đau khổ: “Ý cậu muốn nói đến những chuyện mà tớ làm vì Aaron ư?”.

“Đúng vậy, khiến tớ vô cùng cảm động.”

“Nhưng tình yêu không phải mỗi cảm động là đủ. Tớ nghĩ, những chuyện mà tớ làm cũng khiến Aaron cảm động đúng không. Nhưng cảm động là cảm động, tình cảm là tình cảm.”

Đường Mộc nhìn Ngải Mễ, cô không hề biết những chuyện mà người anh trai Aaron đã làm vì cô. Một ngày nào đó, cô sẽ biết được sự thật, đến lúc đó, không biết tình cảm của cô dành cho Aaron có chuyển hết thành sự cảm động hay không? Nếu như vậy, sự cảm động này sẽ lớn biết bao.

“Ngải Mễ.”

“Hả?”

“Cậu không thích được người nào nữa à?”

“Tớ cũng muốn lắm, có một thời gian tớ còn tưởng là tớ thích cậu nữa cơ.”

“Tớ xin lỗi...”

“Đừng nói lời xin lỗi với tớ! Tớ cảm thấy hiện giờ mọi người đều tốt cả.”

“Cậu cứ nói đi, chắc chắn trong lòng cậu rất bức Lý Tuấn Ninh. Vì hai đứa tớ mà cậu phải chịu đựng những chuyện này.”

“Đường Mộc, tớ thật sự nghi ngờ động cơ của cậu, cậu đã đánh cược với Aaron, muốn đến chọc cho tớ khóc hay sao?”

“Không phải đâu, không phải đâu.” Đường Mộc vội vàng làm mặt ngáo ộp, đến khi chọc được Ngải Mễ cười rồi, cậu ta liền trốn đi. Chỉ ném lại một câu “Nếu Lý Tuấn Ninh lại đến bắt nạt cậu nữa thì giường của tớ lúc nào cũng chào đón cậu”.

Lúc xuống dưới, Đường Mộc nhìn thấy Lý Tuấn Ninh từ phòng cậu ta đi ra, cậu bèn đứng trên cầu thang nhìn cậu ta. Lý Tuấn Ninh cũng đứng ở đó, trong bóng tối, không nhìn rõ khuôn mặt nhưng dường như cũng đang nhìn mình. Hai đứa đều đứng yên như tượng ở đó. Một phút sau, Lý Tuấn Ninh gọi: “Đường Mộc à?”

“Ừ.”

“Sao cậu lại đứng ở đó làm tớ sợ thót tim.”

“Cậu mới là người làm tớ sợ thót tim, tớ cứ tưởng là cậu đang ở trong cơn mộng du cơ.”

“Đâu có đâu có, tớ đang định đi vệ sinh, sao cậu lại lên đó, suốt ngày lên phòng bạn gái tớ vậy?” Xem ra, Lý Tuấn Ninh có vẻ bức bối.

Đường Mộc từ bậc thang đi xuống, cậu bước đến trước mặt Lý Tuấn Ninh, ghé sát vào cậu ta khẽ nói: “Cậu ghen với tớ à? Có vẻ như là hơi thừa đấy”.

Lý Tuấn Ninh chưa kịp hiểu ra vấn đề thì Đường Mộc đã đi về phòng mình.

Cậu tỏ ra rất hào hứng, định kể với Aaron chuyện vừa xảy ra bên ngoài, nhưng vừa vào phòng, thì đã ngửi thấy mùi khói sặc sụa, cậu tưởng là phòng bị cháy, nhưng lại nhìn thấy ngay cánh Aaron ngồi trên bậc cửa sổ hút thuốc.

Nhìn thấy Đường Mộc bước vào, Aaron dập tắt điếu thuốc, nhảy từ trên bậc cửa sổ xuống xin lỗi Đường Mộc với vẻ ngại ngùng: “Xin lỗi nhé thực sự tớ thấy hơi bức nên đã hút một điếu”.

Đường Mộc không nói gì, cậu bước đến bên cạnh Aaron, cùng nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ thấp thoáng có mấy ngôi sao. Bầu trời đêm, màn đêm rất sáng, đằng sau màn đêm này, ẩn chứa một sự thật, nhưng từ xưa đến nay, không ai trong số các nhà chiêm tinh có thể nhìn thấu được những điều bí ẩn của bầu trời. Dưới bầu trời, trên đám mây, phải chăng đang có lá thắm tình yêu của mỗi người đang tung bay hay không, ai là quẻ trên, ai là quẻ dưới, chỉ khi một tình yêu đi đến điểm cuối, mới nhìn thấy được.

“Aaron buồn vì Ngải Mễ à?” Vì cậu thích Aaron nên luôn hiểu được tâm trạng của cậu ta.

Aaron gật đầu, đối với Đường Mộc, cũng không có gì để giấu.

Cậu cũng không thể ngờ rằng sự việc lại diễn biến theo chiều hướng này, vì Ngải Mễ, cậu mới đóng kịch với Đường Mộc, không ngờ hiện nay Ngải Mễ vì muốn cậu và Đường Mộc được ở bên nhau, nên mới âm ức chấp nhận Lý Tuấn Ninh, đây là điều Aaron hoàn toàn không nghĩ đến.

“Thế thì tớ đuổi Lý Tuấn Ninh đi nhé?” Đường Mộc nói.

Aaron lắc đầu, đây không phải là biện pháp căn bản để giải quyết vấn đề. Sau đó chúng lại đứng rất lâu, cả hai đều không nói gì.

Lâu lắm rồi Lệ Lệ không gặp Đường Mộc nên cũng hơi nhớ cậu, cô gọi điện thoại đến, bảo Đường Mộc đưa Ngải Mễ về nhà ăn cơm. Đường Mộc còn đang lưỡng lự, Ngải Mễ đứng bên cạnh nghe thấy liền nói lớn: “Chị Lệ Lệ, em cũng nhớ chị”. Thế nên cũng không thoái thác được.

“Vây, thế thì bọn em sẽ về, chị nấu nhiều đồ ăn lên một chút, gọi cả Tư Nhiên đến ăn cơm nữa.”

Cúp máy xong Đường Mộc mới chợt nhớ ra, Lệ Lệ vẫn chưa biết chuyện mình chia tay với Ngải Mễ.

Trước đó chị Lệ Lệ đã từng nói đùa rằng: “Đường Mộc à, nếu em làm chuyện gì có lỗi với Ngải Mễ thì chị sẽ không tha cho em đâu”.

Lúc đầu Aaron không muốn đi, nhưng ở nhà thì lại chạm trán với Lý Tuấn Ninh, cộng với việc Đường Mộc bám riết năn nỉ, cậu cũng đành miễn cưỡng nhận lời. Lần đầu tiên chị Lệ Lệ gặp cậu, Đường Mộc giới thiệu: “Chị Lệ Lệ à, cậu ấy là Aaron, bạn thân của Ngải Mễ..

“Thế à.” Lệ Lệ thâm thắc mắc, tại sao Ngải Mễ đưa một cậu bạn đẹp trai như thế này đến mà Đường Mộc không hề tỏ ra ghen gì cả.

Đường Mộc giới thiệu tiếp: “Aaron là con trai của người mẹ mà ba em mới tìm cho em”.

Lệ Lệ giật mình, cô phải ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu ra mối quan hệ này.

“Aaron, đây chính là chị Lệ Lệ xinh đẹp, chăm chỉ hiền lành mà ngày ngày tớ vẫn nói với cậu chị ấy đã nuôi tớ khôn lớn bằng cơm.” Cậu giới thiệu chị Lệ Lệ với Aaron.

Aaron mỉm cười chào chị.

Đường Mộc tìm một vòng quanh phòng, cậu hỏi: “Em bảo chị gọi cả Tư Nhiên đến cơ mà?”.

“Tư Nhiên bận, vị khách quan trọng của nó, cô Trương nào đó cứ bám riết lấy nó, chị bảo nó hết bận thì đến”

“Cô Trương... bò già muốn ăn cỏ non ư?”

“Thần kinh!”

“Vâng, vậy bọn mình đợi Tư Nhiên đến rồi cùng ăn.”

“Không cần đâu, bọn mình cứ ăn trước đi, ai biết bao giờ nó mới xong.”

“Không được, hôm nay phải nghe em!” Lần này Đường Mộc rất kiên quyết.

Ngải Mễ bước lên nắm tay chị Lệ Lệ: “Chị Lệ Lệ, bọn mình vào bếp đi, mặc kệ cậu ta”.

“Ừ, Ngải Mễ vẫn là tuyệt nhất.”

“À chị Lệ Lệ, lần trước em có xem cách dạy nấu một món ăn trên tivi, hôm nay bọn mình nấu thử có được không?”

“Được, được chứ.”

Đợi đến khi hai người vào bếp rồi Aaron lén kéo Đường Mộc sang một bên.

“Đường Mộc à, tớ có một câu muốn hỏi cậu, cậu phải trả lời thật nhé.”

“Cái gì vậy?” Đường Mộc thấy hơi thắc mắc trước vẻ nghiêm túc của Aaron, lẽ nào Aaron muốn tỏ tình với mình hay sao?

“Thế thì tớ đi thẳng vào vấn đề nhé.”

“Vào thẳng đi, vào thẳng đi.”

Aaron hỏi với vẻ hết sức nghiêm túc: “Cậu thích anh Tư Nhiên đó à?”.

Đường Mộc giật mình: “Sao cậu lại hỏi như vậy?”.

“Cậu trả lời tớ trước đi.”

Trong lòng Đường Mộc rất ảm ức, con người này lại nghi ngờ mình thích người khác, lẽ nào Aaron không nhận ra rằng Đường Mộc rất thích cậu ta hay sao?

“Không.” Cậu lạnh lùng trả lời.

“Không thì không chứ có sao đâu, tại sao sắc mặt lại như vậy?”

“Chỉ thấy lạ thôi, tại sao tự nhiên cậu lại hỏi tớ điều đó.”

“Cảm giác thôi, tại vì hôm nay lúc cậu nói đến anh ấy, tớ cứ thấy lạ lạ.”

Đường Mộc lắc đầu một cách chán nản: “Tớ tưởng là Aaron ghen cơ”.

“Thần kinh!”

Chúng đang nói chuyện thì chuông cửa vang lên, chắc là Tư Nhiên đã đến. Đường Mộc vui vẻ ra mở cửa trước ánh mắt coi thường của Aaron.

Đường Mộc mở cửa ra, Tư Nhiên liền cười tươi như hoa.

“Tư Nhiên, lâu lắm rồi không được gặp anh.”

“Chào Đường Mộc, cảm ơn em đã mời anh đến ăn cơm.”

Đường Mộc chớp chớp mắt, hạ thấp giọng xuống nói: “Em vẫn còn chưa kịp cảm ơn anh chuyện lần trước đến giảng hòa giúp bọn họ, vì thế hôm nay em phải cảm ơn anh vì đã cho em một cơ hội báo đáp”.

Vừa lúc Lệ Lệ và Ngải Mễ bưng thức ăn từ bếp ra. Từ khe hở Lệ Lệ nhìn thấy Đường Mộc và Tư Nhiên đứng trước cửa, bèn nói lớn: “Tư Nhiên à, Cuối cùng thì em cũng đã đến, Đường Mộc cứ bắt đợi em đến mới được ăn cơm”. Câu nói này khiến cả Tư Nhiên và Đường Mộc đều tỏ ra ngại ngùng. Giọng Lệ Lệ lại tiếp tục vọng ra: “Các em mau vào đi, còn đứng thần người ngoài đó làm gì”.

Tư Nhiên bước vào phòng, ánh mắt chạm ngay ánh mắt Ngải Mễ, Ngải Mễ trêu anh: “Em còn tưởng anh sẽ mang cô Trương đến cơ”.

Và thế là Tư Nhiên liền cúi đầu xuống: “Chuyện lần trước thật là ngại quá”.

“Em đùa anh thôi.”

Bọn họ ngồi vào bàn, Đường Mộc lại phải giới thiệu Aaron với Tư Nhiên, lúc Tư Nhiên nghe thấy Đường Mộc nói: “Aaron là bạn thân của Ngải Mễ hồi nhỏ, hai người đã lớn lên cùng nhau”, nét mặt thoáng vẻ gì đó hơi lạ, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng Đường Mộc vẫn phát hiện ra. Cậu nhìn Aaron một cái, phát hiện Aaron cũng đang nhìn Tư Nhiên, hai người đều phát hiện ra, sau đó bèn nhìn đi chỗ khác.

Không ngờ Aaron gửi ngay tin nhắn cho Đường Mộc, cậu mở ra xem.

“Tớ biết cậu đang nghĩ gì rồi.”

Chẳng ra đâu vào đâu cả! Đường Mộc xóa tin nhắn đi, cậu bắt đầu chăm chú ăn cơm, đồng thời liên tục khen ngợi tay nghề của chị Lệ Lệ tiến bộ rõ rệt. Lệ Lệ không chịu được nữa, bèn nói đùa: “Đường Mộc, em mà còn khen nữa thì Aaron sẽ nghĩ trước đây chị nấu ăn chắc là dở lắm”.

Aaron vội vàng bỏ bát xuống: “Thức ăn chị Lệ Lệ nấu ngon thật mà”.

Đường Mộc ngồi bên la lớn: “Chị Lệ Lệ nói gì vậy, em khen chị thật lòng mà chị còn nói em à!”.

“Ừ, ừ, ừ... cảm ơn em.” Lệ Lệ không chống cự được nữa bèn đầu hàng, nói tiếp: “Đường Mộc à em nhìn em xem, có người yêu lâu thế rồi mà vẫn còn như trẻ con, may mà Ngải Mễ là người hiểu biết. Haizz...”.

Nói đến đây Lệ Lệ liền dừng lại, vì chị nhìn thấy nét mặt của mọi người trên bàn ăn đều có vẻ bất thường. Cuối cùng vẫn là Đường Mộc nói: “Chị Lệ Lệ, em và Ngải Mễ chia tay nhau rồi”.

“Gì cơ!” Quả nhiên Lệ Lệ thốt lên ngạc nhiên, đúng như những gì Đường Mộc tưởng tượng.

“Chị đừng sợ hãi như vậy, em và Ngải Mễ chia tay nhau rồi.” Cậu nhắc lại một lần nữa bằng giọng nghiêm túc, quay sang nhìn Tư Nhiên, những người khác đều dừng tay lại, chỉ có Tư Nhiên vẫn gấp thức ăn.

Về mặt Đường Mộc rất nghiêm túc, nhưng Lệ Lệ vẫn không chịu tin, cô nhìn Ngải Mễ, chỉ mong Ngải Mễ nói: “Mặc kệ cậu ấy, cậu ấy mắc bệnh thần kinh đấy”, nhưng rõ ràng là Ngải Mễ lại gật đầu.

“Có chuyện gì vậy?” Lệ Lệ hỏi. Thực sự cô không thể hiểu, Ngải Mễ là cô gái tuyệt vời biết bao, Đường Mộc lại nói là chia tay rồi, đi đâu mới có thể tìm được cô gái như thế này?

“Vì... vì lớp 12 rồi, bọn em đều muốn tập trung cho học hành.”

Lệ Lệ đưa mắt nhìn xuống, cô cũng cảm thấy mình đang giống câu nói hoang đế không sót ruột thái giám lại sót ruột: “Ừ, chị Lệ Lệ luôn ủng hộ sự lựa chọn của hai em”.

Đường Mộc nói: “Chị Lệ Lệ yên tâm đi, mặc dù bọn em chia tay rồi nhưng vẫn là bạn rất tốt của nhau”.

Tuy nhiên sau đó bữa cơm diễn ra trong bầu không khí rất ngưng ngững, mọi người chỉ muốn nhanh chóng tiêu diệt hết số thức ăn trong bát mình. Ăn cơm xong, Tư Nhiên là người cáo từ đầu tiên.

“Anh xin nghỉ để đến đây ăn cơm nên phải về sớm.”

Và thế là mọi người liên tiếp Tư Nhiên ra cổng, anh chào tạm biệt từng người.

“Tạm biệt Đường Mộc, tạm biệt Aaron, tạm biệt chị, tạm biệt... Ngải Mễ.”

Lệ Lệ và Ngải Mễ thu dọn bát đĩa, Đường Mộc và Aaron xem ti vi ở ngoài.

Lệ Lệ đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn nói với Ngải Mễ: “Ngải Mễ à, các em gọi chị là chị, chị phải cho ra dáng người chị. Đường Mộc là một đứa trẻ con, haizz, chị biết Ngải Mễ phải chịu rất nhiều điều ảm ức.

“Chị Lệ Lệ.” Ngải Mễ gọi tên chị. Lòng tốt của chị Lệ Lệ dành cho Đường Mộc cũng khiến Ngải Mễ rất cảm động, không ngờ tình cảm mà chị dành cho Đường Mộc lại sâu sắc và chu đáo đến vậy. Vì chị Lệ Lệ, cho dù Đường Mộc phạm lỗi gì Ngải Mễ đều có thể tha thứ. Chỉ có điều thực tế lại quá nực cười và tàn nhẫn, Ngải Mễ cũng không nở lòng nào kể với chị.

“Hả?” Lệ Lệ động tai lên, cô muốn nghe xem Ngải Mễ nói thế nào.

“Tại em không tốt, tự em thấy gia cảnh nhà em và Đường Mộc cách nhau quá xa, em...”

Và thế là Lệ Lệ đã hiểu, hóa ra là như vậy. Tay cô ngâm trong nước, nếu không cô đã ôm lấy Ngải Mễ và nói với cô rằng, cô thật ngốc biết bao, những điều này, chị Lệ Lệ đều hiểu.

“Thật sự không thể trách Đường Mộc, nhưng em nghĩ, chắc Đường Mộc sẽ gặp được người tốt hơn.”

“Ngốc quá, ngốc quá.” Lệ Lệ chỉ có thể nói như vậy.

“Sao không trả lời tin nhắn của tớ?” Aaron hỏi Đường Mộc đang tỏ ra bức bối, cậu ngồi trên ghế sofa xem ti vi, đổi sang hết kênh này đến kênh khác, vẫn không thể tĩnh tâm trở lại.

“Cậu biết hết rồi thì tớ còn có thể nói gì nữa.”

Đường Mộc tắt ti vi đi.

Aaron ngồi sát vào vô vai Đường Mộc: “Đường Mộc, thực sự phải cảm ơn cậu. Tớ cũng cảm thấy, Tư Nhiên tuyệt hơn Lý Tuấn Ninh rất nhiều lần, nhưng tất cả mọi chuyện vẫn phải để nó diễn ra tự nhiên thôi”.

“Cậu không nhận ra Tư Nhiên rất thích Ngải Mễ à?” Đường Mộc hỏi Aaron bằng giọng rất nghiêm túc.

Aaron gật đầu, cái này, ai cũng có thể nhận ra chứ nhỉ?

Đường Mộc nói tiếp: “Lần đầu tiên đưa Ngải Mễ đi cắt tóc, tớ đã phát hiện ra rồi”.

“Nhưng điều quan trọng nhất là, Ngải Mễ có thích hay không?”

“Ừ, tớ chỉ nghĩ là, hay là để Tư Nhiên đến đóng kịch, không phải Lý Tuấn Ninh đã nói rồi đó sao, nếu như có một người như thế, cậu ta sẽ rút lui.” Cuối cùng Đường Mộc đã nói ra suy nghĩ của mình.

Aaron ghé lại gần hơn, Đường Mộc không biết cậu chuẩn bị làm gì.

“Đường Mộc, cậu hãy nhìn vào mắt tớ.”

“Ừ.” Đường Mộc đã nhìn vào mắt cậu ta rồi, mắt cậu ta đẹp biết bao.

Kết quả không phải Aaron hôn Đường Mộc như cậu ta tưởng, Aaron chỉ nói bằng giọng hết sức nghiêm túc: “Đường Mộc, tớ biết là cậu cũng tốt với Ngải Mễ, nhưng chúng ta đã đóng quá nhiều vở kịch, chúng ta không thể đóng tiếp nữa. Nếu Ngải Mễ thích Tư Nhiên, tớ sẽ gở cả hai tay tán thành, nhưng tớ không muốn Ngải Mễ bị tổn thương lần nữa, tớ thực sự không muốn nữa”.

Đến khi chúng về đến nhà đã rất muộn nhưng Lý Tuấn Ninh lại không có nhà. Khi chúng tắm gội xong xuôi, Lý Tuấn Ninh mới về, vẻ mặt rất hào hứng: “Aaron, có tin vui đây”. Lâu lắm rồi không thấy cậu ta vui như thế.

“Gì vậy?”

“Tối nay tớ vừa đi họp, cuối cùng đã xin được trường rồi, trước khi tốt nghiệp, trường sẽ tổ chức một giải thi đấu bóng đá.”

“Thật hả!” Aaron thốt ra rất thật lòng, đúng là, cậu và bóng đá đã xa nhau rất lâu rất lâu rồi.

“Tớ cảm thấy hai lớp bọn mình là ứng cử viên chức vô địch đấy.” Lý Tuấn Ninh phân tích, đây là sự khẳng định của cậu ta đối với năng lực của Aaron. Ngải Mễ trên gác cũng nghe thấy tin này, cô rất hào hứng, chạy thẳng xuống dưới. Vừa chạy vừa hỏi: “Thật hả, có thật là thế không?”.

Lý Tuấn Ninh bèn hắng giọng, nói rất ta đây: “Vì lần trước Ngải Mễ nói muốn xem thi đấu bóng đá chính thức, vì thế tớ đã xin thầy hiệu trưởng.”

Cậu ta nói như vậy, Đường Mộc đứng bên cạnh lén làm động tác “ợ” với Aaron.

Ngải Mễ liền cảm ơn Lý Tuấn Ninh, Lý Tuấn Ninh vội vàng xua tay: “Cậu đừng cảm ơn tớ, bọn mình là gì của nhau nhỉ. Ha ha”.

Đường Mộc không kìm nổi bèn xen vào: “Lớp 12 rồi mà hiệu trưởng lại đồng ý chuyện này”.

“Vì tớ nói với thầy rằng, sau cuộc thi bóng đá có thể bỏ hết các giờ thể dục. Tớ là hội trưởng hội thể thao trường mình mà.”

Bọn họ ngồi ở phòng khách nói chuyện một lát sau đó ai về phòng người nấy. Lúc về phòng, Đường Mộc ra hiệu với Ngải Mễ, nếu Lý Tuấn Ninh quấy rối cô thì phòng cậu lúc nào cũng chào đón cô đến ngủ.

Dạo này Aaron thường đứng trước cửa sổ ngắm bầu trời, hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Cậu cứ giả vờ tư lự đi.” Đường Mộc châm chọc.

“Tớ không giả vờ... Tớ đang nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì vậy? Nói với tớ được không?”

Aaron lắc đầu, cậu bắt chước lời thoại trong phim nói: “Biết càng ít, càng an toàn, cậu ngủ trước đi, tớ sang nói chuyện với Lý Tuấn Ninh”.

Đường Mộc liền tỏ ra không vui: “Đi đi, đi đi, tốt nhất là cậu ngủ luôn ở đó”.

“Thần kinh!”

Aaron sang gõ cửa phòng Lý Tuấn Ninh cậu ta liền ra mở cửa ngay.

“Tớ còn sợ làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cậu.” Aaron nói.

“Đâu có, đâu có, tớ đang đợi cậu sang mà.” Lý Tuấn Ninh làm động tác “mời”, để Aaron vào phòng. Mặc dù phòng Lý Tuấn Ninh chỉ được ngăn cách với phòng Đường Mộc bằng một bức tường nhưng cách bài trí bên trong lại khác hoàn toàn, phòng Đường Mộc thực sự không giống với phòng của con trai, còn phòng Lý Tuấn Ninh lại quá giống phòng con trai. Chính vì thế Aaron cũng không nề hà gì mà ngồi ngay lên giường Lý Tuấn Ninh.

“Sang tìm tớ có chuyện gì vậy?” Lý Tuấn Ninh ngồi xuống cạnh Aaron.

Aaron không trả lời cậu ngay: “Thế cậu đợi tớ sang đây làm gì vậy?”.

“Ha ha, tớ cũng đoán, nhưng không chắc là cậu sẽ sang thật, nếu không tớ đã thành Gia Cát Lượng rồi.”

“Thế thì tớ nói luôn nhé, vừa này cậu nói đến chuyện thi đấu bóng đá, tớ liền nghĩ, hay là bọn mình lại thi với nhau.”

Lý Tuấn Ninh bị Aaron nói trúng những điều cậu đang nghĩ, bèn bật cười: “Ha ha, cậu nói tiếp đi, thi với nhau, rồi sao nữa?”.

“Cậu biết là tớ muốn nói gì.”

“Tớ vẫn muốn cậu tự mình nói ra.”

“Được, nếu lớp bọn tớ thắng cuộc thì mời cậu chuyển đi chỗ khác, từ nay không được quấy rối Ngải Mễ nữa. Nếu như lớp các cậu thắng thì từ nay trở đi tớ sẽ không can thiệp vào chuyện của cậu và Ngải Mễ nữa.” Aaron nói liền một hơi.

Lý Tuấn Ninh lắc đầu liên tục: “Cái này bất công quá!”.

“Nhưng tớ không thể nói, nếu như lớp các cậu thắng thì tớ sẽ gả Ngải Mễ cho cậu đúng không? Nếu cậu yêu Ngải Mễ thật thì cậu cần phải biết rằng, cô ấy là con người, không phải là đồ vật.”

“Tớ biết, tớ biết, thế này nhé, nếu lớp tớ thắng thì cậu nhất định phải dốc lòng giúp tớ theo đuổi Ngải Mễ, có được không?”

Aaron nghĩ một lát, sau đó cậu đưa tay ra, vỗ vào mu bàn tay Lý Tuấn Ninh: “Được, tớ đồng ý”.

Lý Tuấn Ninh lấy bàn tay kia vỗ lên mu bàn tay của Aaron: “Aaron à, lần này cậu phải cố gắng lên, nếu không sau này có khi phải gọi tớ là em rể đấy”.

“Việc này thì cậu yên tâm, tớ sẽ cố gắng.”

Ngày hôm sau Aaron lấy được thể lệ thi đấu, cậu cũng không xem kỹ, những quy định về thi đấu bóng đá cậu đã thuộc lòng từ lâu. Chỉ có Đường Mộc là cảm thấy mới mẻ, mang ra nghiên cứu một hồi, lúc hết giờ lại chạy đến hỏi Aaron.

“Aaron này, ở đây nói, mỗi lớp có thể mời một cầu thủ ngoài, cầu thủ ngoài là gì? Có phải là nói người hoàn toàn không hiểu về bóng đá như tớ là cầu thủ ngoài hay không?”

Aaron giở thể lệ thi đấu ra xem, bên trong ghi rất rõ ràng, mỗi lớp có thể có một cầu thủ ngoài, cầu thủ ngoài không hạn chế là học sinh trong trường.

Cậu vội vàng chạy sang hỏi Lý Tuấn Ninh, dứt thể lệ thi đấu trước mũi Lý Tuấn Ninh, hằm hằm: “Cái này có nghĩa là gì?”.

“Hả?” Lý Tuấn Ninh giả vờ ngờ nghệch.

“Vì muốn giành chức vô địch mà cậu không từ thủ đoạn thế này ư?”

Aaron đã nói rõ vấn đề, Lý Tuấn Ninh cũng cảm thấy không cần thiết phải giả vờ nữa, cậu ta lại đưa tay sờ gáy mình: “Aaron à, đâu phải chỉ mỗi lớp tớ được nhờ cầu thủ ngoài đâu, lớp các cậu cũng có thể làm mà, tất cả các lớp đều có thể. Tớ cảm thấy đây là một chuyện rất công bằng”.

“Bọn họ ai chẳng biết cậu quen rất nhiều người thi đấu ở các câu lạc bộ.”

“Quen biết nhiều, không phải cũng là một sức mạnh đó sao? Nếu thực sự cậu cảm thấy rất ảm ức thì cậu có thể rút lui mà.” Lý Tuấn Ninh nói một cách vô liêm sỉ.

Aaron hằm hằm chạy về lớp, Đường Mộc đến hỏi cậu, cậu nói sơ qua tình hình, Đường Mộc nghiêng đầu nghĩ một lát nói: “Bọn mình có thể ra chợ việc làm để tìm mà!”.

Câu này khiến Aaron phải bật cười, cậu đang định nói cho Đường Mộc nghe lời giao kèo giữa mình và Lý Tuấn Ninh, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy làm như thế cũng chỉ gây rắc rối cho Đường Mộc, thế thì một mình tự chịu vậy.

Tiếp sau đó Lý Tuấn Ninh đã thông báo việc chia bảng, lớp của cậu ta và lớp của Aaron nằm ở hai bảng, cũng có nghĩa là, cậu ta chuẩn bị gặp Aaron ở trận chung kết. Để Aaron thua ở bước cuối cùng, đây có lẽ là mưu kế của Lý Tuấn Ninh.

Có thể nhiều năm sau, chúng ngoái đầu nhìn lại, tự mình cũng cảm thấy rất kỳ quặc, họ đấu đá nhau vì một trận thi đấu bóng đá của trường, chúng lại có thể mót nổi tình yêu với bóng đá.

Tuổi trẻ thật là tuyệt, tình yêu thật là tuyệt, tình yêu của tuổi trẻ, bao giờ cũng như nhảy vào biển lửa chứ không theo một trật tự nào cả.

Trận đấu bảng đã diễn ra yên ả, dựa vào tài năng của Aaron, lớp cậu thắng cả ba trận, lọt vào vòng trong từ rất sớm. Mặt khác, Lý Tuấn Ninh cũng đã lặp lại câu chuyện thần kỳ của Aaron. Thậm chí hai đứa còn theo sát nhau trong bảng cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất, không thua kém gì nhiều. Aaron đã đi xem trận đấu của lớp Lý Tuấn Ninh, muốn xem xem rốt cục cậu ta mời cầu thủ ngoài nào vào, nhưng xem ra Lý Tuấn Ninh vẫn giấu kín, trên sân không thấy xuất hiện gương mặt của cầu thủ ngoài, chắc là trong trận chung kết, cậu ta mới sử dụng như một kỳ binh.

Đường Mộc và Ngải Mễ là những cổ động viên trung thành nhất của Aaron trên sân, Ngải Mễ cũng không biết lời giao kèo giữa Aaron và Lý Tuấn Ninh, nếu chuyện này bị cô biết được, chắc là cô sẽ nổi trận lôi đình. Vì bảo vệ Ngải Mễ mà Aaron đã đi rất nhiều đường vòng, thực sự cậu không được phép thua.

Từ trước đến nay Đường Mộc chưa bao giờ chăm chú xem bóng đá như vậy, khi diễn ra trận đấu cuối cùng của vòng bảng, sau khi Aaron đá bóng vào lưới, đột nhiên cậu nói với Ngải Mễ: “Tớ phát hiện ra lúc đá bóng là lúc Aaron vui nhất”.

“Vớ vẩn. Giống như lúc cậu trang điểm, là lúc cậu hạnh phúc nhất chứ gì?”

Ngải Mễ nói trúng tim đen Đường Mộc, cậu liền cuống lên: “Ê! Tớ đâu có trang điểm? Tớ đã nói với cậu hàng trăm hàng nghìn lần rồi, đó là tớ chăm sóc da chứ không phải trang điểm!”.

“Đúng rồi, Đường Mộc, cậu còn nhớ lần trước Aaron thi đấu với Lý Tuấn Ninh, lời giao kèo đó của bọn mình...”

“Quên rồi, quên rồi.” Đường Mộc hơi mềm lòng, tạ ơn trời đất, cuối cùng Ngải Mễ đã nhớ ra chuyện này.

Trận đấu cuối cùng của vòng đấu bảng, Aaron đã lập hattrick, thời gian còn lại của trận đấu diễn ra thật vô vị. Sau khi đá vào quả thứ ba, Aaron liền bước về phía Đường Mộc và Ngải Mễ, Aaron vẫy tay gọi Đường Mộc, Đường Mộc đứng dậy, vội vàng đưa nước uống cho cậu.

Aaron lắc đầu, thở hổn hển nói với Đường Mộc: “Cậu lên đây một chút”.

“Hả?” Đường Mộc giật bắn người. “Cậu lên đây một chút” có nghĩa là gì nhỉ? Ngải Mễ nhìn chúng với vẻ rất hào hứng.

Aaron vẫy tay gọi một cậu bạn trong đội mình đến: “Hê, cậu và Đường Mộc đổi cho nhau đi”.

Dần dần Đường Mộc đã phần nào hiểu ra vấn đề: “Cậu... . cậu bảo tớ, vào đá ư?”.

Aaron lau mồ hôi, gạt đầu với vẻ rất hào hứng: “Đúng vậy, lẽ nào cậu không muốn thi đấu cùng tớ hay sao?”.

Lúc này đây Ngải Mễ cũng đã lên tiếng, cô đẩy Đường Mộc một cái: “Aaron bảo cậu vào đá với cậu ấy kìa”.

Hóa ra là lời đề nghị này, vậy mà cậu lại vẫn do dự! Lúc Đường Mộc chạy vội vã vào sân, lòng vẫn nghĩ thâm, nếu mình mời Aaron cùng chăm sóc da thì cậu ấy có đồng ý không nhỉ.

Đường Mộc vào sân, rất nhiều cô gái bắt đầu kêu lớn, cậu thầm tự đắc, hóa ra mình cũng rất quyến rũ. Chỉ có điều ở trên sân, cậu cảm thấy chân và tay đều không phải là của mình, đặt ở đâu cũng vướng víu. Mọi người xung quanh chạy qua chạy lại, chỉ có cậu hoàn toàn không có cảm giác về phương hướng.

Cậu loáng thoáng nghe thấy Aaron gọi tên cậu.

“Đường Mộc! Đón bóng!”

Sau đó quả bóng đó lại lăn về phía Đường Mộc. Quả bóng này Aaron chuyền riêng cho Đường Mộc, chuyền cũng không mạnh, tốc độ bóng cũng không nhanh, nhưng đây là lần đầu tiên Đường Mộc đá bóng, một quả bóng lăn đến, cậu nhấc chân lên và đá theo phản xạ. Cậu đá bằng mũi bàn chân, bóng bay cao tạo thành một hình vòng cung rất đẹp, cuối cùng bay thẳng vào mặt Ngải Mễ giữa những tiếng la hét lớn, Ngải Mễ kêu lớn rồi ngã vật xuống.

Ngoài Đường Mộc sững sờ đứng nguyên tại chỗ, tất cả đều chạy về phía Ngải Mễ. Cậu nghe thấy giọng sốt sắng của Aaron: “Ngải Mễ, cậu không sao chứ, không sao chứ?”

Ngải Mễ ôm mặt, không nói được gì, Aaron quay đầu lại, rõ ràng là đang tìm Đường Mộc, cậu gọi lớn: “Đường Mộc, mau lại đây giúp một tay”.

Rõ ràng là cậu dồn hết mọi tâm trí vào Ngải Mễ, không còn đầu óc nào để trách Đường Mộc. Lúc này đây Đường Mộc mới vội vàng chạy đến. Aaron ngồi xuống, cậu liền giúp chuyển Ngải Mễ lên lưng Aaron. Đường Mộc rất sốt sắng, động tác cũng rất cẩn thận, chỉ sợ để xảy ra sai sót gì, mặc dù Aaron không trách mình, nhưng sắc mặt nhìn cũng rất sợ. May mà đến phòng y tế của trường, sau khi kiểm tra, bác sĩ kết luận ngoài việc bị sưng mắt không có vấn đề gì khác.

Mọi người đều thở phào, lúc này đây Aaron mới nhớ đến việc mắng Đường Mộc: “Cậu ngớ ngẩn quá!”.

Đường Mộc nghe thấy cậu ta mắng mình, cuối cùng cũng đã thấy lòng nhẹ nhõm hơn, suýt nữa thì cậu bật cười. Ngải Mễ đang đắp khăn lạnh trên mặt, đưa tay ra khua khua trong không khí, Aaron vội vàng chạy đến.

“Sao cậu lại trách Đường Mộc?” Cô nói rất khẽ, nhưng Aaron và Đường Mộc đều đã nghe thấy.

Aaron không nói gì nữa, Đường Mộc chạy đến kéo tay Ngải Mễ: “Ngải Mễ, dù gì thì cậu cũng không thể nói với Aaron những câu kiểu như “tớ đá giỏi” chứ?”.

Mặc dù mặt Ngải Mễ bị khăn che kín, nhưng vẫn cảm nhận được cô đang cười rất vui: “Thế thì cậu cứ việc bênh cậu ta đi”.

Đường Mộc đá vào Ngải Mễ, nên ghi nhớ là mình đã làm một chuyện có lỗi với Aaron, cậu biết rất rõ vai trò của Ngải Mễ đối với Aaron, và nghĩ cần phải làm thế nào để đi lấy lòng Aaron. Nếu giúp Aaron giành được chức vô địch trong giải bóng đá này thì chắc chắn cậu ta sẽ rất vui? Đường Mộc chỉ hận mình không được khoác áo ra trận, cùng tác chiến với Aaron trên sân.

Cậu nhớ đến chuyện mời cầu thủ ngoài. Nếu mình tìm được cho Aaron một trợ thủ đắc lực, thì rất có hy vọng sẽ thắng được Lý Tuấn Ninh. Trước đó cậu đã đùa rằng sẽ ra chợ việc làm để tìm, hiện giờ nghĩ lại, phương pháp này cũng đáng để thử một lần. Lúc Aaron đi tắm, cậu liền gọi điện thoại cho Lệ Lệ.

“Chị Lệ Lệ, chị phải giúp em một việc nhé.”

“Gì vậy?”

“Em muốn chị ra chợ việc làm tìm giúp em một cầu thủ đá bóng.”

“Hả?” Lệ Lệ giật nảy mình.

“Em cũng không thể giải thích nhiều, tức là tìm một người đá bóng giỏi, đá bóng cho lớp em ấy.”

Lệ Lệ khóc đỏ mếu mếu: “Chợ việc làm làm gì có người như thế?”.

“Thế thì ở đâu có?”

“Ha ha.” Lệ Lệ vòng vo chưa muốn nói ra ngay.

“Chị nói đi! Em xin chị đây, chị Lệ Lệ.”

“Người này xa tận chân trời, gần trong gang tấc.”

Đường Mộc có thể tưởng tượng ra vẻ lắc lư cái đầu của Lệ Lệ.

Lẽ nào người mà chị Lệ Lệ nói là Lý Tuấn Ninh ư? Nhưng làm sao chị lại biết được Lý Tuấn Ninh nhỉ, họ đâu có quen nhau.

“Chị Lệ Lệ, chị mau nói cho em biết đi.”

“Người này chính là em trai chị, Tư Nhiên chứ ai.”

“Tư Nhiên?”

“Đúng vậy.”

“Không phải anh ấy là một nhà tạo mẫu tóc đó sao?” Đường Mộc hỏi một câu rất ngờ nghệch.

“Chị chỉ biết rằng, trước đây khi còn ở quê, ngoài việc hát hò, cậu ấy chỉ có đá bóng. Trông cậu ấy thư sinh như vậy mà đá bóng rất giỏi đấy.”

“Thế thì nhờ chị Lệ Lệ nói với anh Tư Nhiên, bảo anh ấy đá cho lớp em một trận được không?”

“Không cần phải khách sáo như vậy, chuyện này cứ giao cho chị.”

Cậu cúp máy, đúng lúc Aaron vừa tắm xong vào phòng, cậu liền báo cáo ngay: “Aaron, tớ muốn báo cho cậu biết một tin vui”.

Aaron ậm ừ đáp: “Tin gì vậy?”.

“Tớ đã tìm giúp cậu một cầu thủ ở ngoài cực giỏi.” Cậu cố tình nói bằng giọng dương dương tự đắc.

Đúng lúc Lý Tuấn Ninh đi qua cửa phòng, rõ ràng là đã nghe thấy lời Đường Mộc, bèn thò đầu vào: “Vậy hả? Có thể nói tên ra được không?”.

Đáng lẽ Aaron định ho một tiếng nhắc nhở Đường Mộc, nhưng chợt nghĩ, tình huống này Đường Mộc vẫn có thể đối phó dễ dàng. Quả nhiên là nghe thấy Đường Mộc nói: “Người này chính là tớ chứ ai, cậu thấy kỹ thuật đá bóng của tớ thế nào, hôm nay chỉ một cú đá là đá trúng bạn gái của đối thủ mạnh nhất!”.

Câu trả lời của Đường Mộc có thể nói là một mũi tên trúng hai đích, lúc Ngải Mễ bị thương, Lý Tuấn Ninh cũng có mặt ở hiện trường, nhưng với vai trò là bạn trai của Ngải Mễ, cậu ta lại là một kẻ bàng quan. Bản thân cậu cho rằng, Aaron và Đường Mộc đưa Ngải Mễ đến bệnh viện là chuyện hết sức nghiêm nhiên.

Lý Tuấn Ninh cụt hứng, để lại một câu rất có phong độ: “Thế thì bọn mình gặp nhau trong trận chung kết nhé”.

Đường Mộc và Aaron nằm trên giường, cuối cùng Aaron đã cất lời xin lỗi: “Hôm nay ở phòng y tế trường tớ hơi quá lời với cậu, có gì bỏ qua nhé”.

Đường Mộc tỏ vẻ không thèm chấp: “Có phải nếu tớ không nói đã tìm được một cầu thủ ngoài giỏi cho cậu, cậu sẽ không xin lỗi tớ đúng không?”.

“Không phải, không phải.” Bản thân Aaron cũng tự cảm thấy nói ra câu này sẽ khó tránh khỏi việc để Đường Mộc suy luận ra như thế. Cậu giơ tay lên thề: “Hai chuyện này thực sự không liên quan gì đến nhau!”.

“Thôi, cậu không cần thiết phải quá cẩn thận như thế.”

“Ừ, tớ biết Đường Mộc là người bạn tốt nhất mà.” Sau đó Aaron bèn quay sang làm việc khác, không để động gì đến chuyện cầu thủ ngoài nữa.

Đường Mộc tắm xong vào phòng, cậu đã ngủ rồi, Đường Mộc nằm xuống cạnh cậu, như thường lệ cậu vẫn đưa tay ra, ôm lấy Đường Mộc. Và thế là Đường Mộc liền bại trận, cậu đá Aaron một cái: “Cậu hư hỏng thật!”.

“Ha ha, vì tớ biết chắc chắn cậu sẽ không chịu được. Thôi, mau nói cho tớ biết người đó là ai đi.”

“Thực ra cậu cũng biết người đó.”

“Tớ biết hả?”

“Đúng vậy, đã từng ngồi ăn cơm với nhau, Tư Nhiên, em trai của Lệ Lệ, Tư Nhiên!”

Và thế là Aaron bật cười ha ha.

Đường Mộc nằm bên bực lẩm: “Cậu có ý gì hả, tớ nói nghiêm túc đấy”.

“Tớ biết cậu đang nghĩ gì rồi, chuyện của Ngải Mễ tớ đã nói rồi, cứ để tự nhiên.”

“Cứ để tự nhiên?” Đường Mộc hỏi lại.

Aaron đã ngửi thấy mùi không thân thiện: “Sao vậy? Lẽ nào không phải như vậy ư?”

“Nếu thật sự là cứ để tự nhiên thì Aaron đã không phải đánh cược với Lý Tuấn Ninh như vậy?”

“Sao cậu lại biết!” Đường như Aaron bị kim đâm nhói một cái, quả thật là, trong chuyện này, chỉ có Lý Tuấn Ninh và mình biết, tại sao Đường Mộc có vẻ như cũng biết hết mọi chuyện.

“Lý Tuấn Ninh nói với cậu ư?”

Đường Mộc gật đầu.

“Thằng chết tiệt.” Đường như đây là lần đầu tiên, Đường Mộc nghe thấy Aaron nói vậy.

“Aaron, cậu đừng giận, chuyện này gần như cả trường đều biết hết rồi, Lý Tuấn Ninh nói với mọi người rằng, cậu và cậu ta ai mà thua, người đó sẽ phải rút lui trong chuyện theo đuổi Ngải Mễ.”

Tự nhiên Aaron lại bình tĩnh trở lại: “Đường Mộc à, bao giờ bọn mình đi gặp Tư Nhiên?”.

“Được thôi.”

11. Chương 11

Chương 11: Cuối cùng chúng đã hôn nhau

Đã lâu lắm rồi Tư Nhiên không đá bóng, nếu Đường Mộc và Aaron không đến tìm anh thì anh đã quên chuyện mình đã từng là ngôi sao trong đội bóng của trường. Hồi còn trẻ, chúng ta đều đã từng dồn hết nhiệt huyết ột việc gì đó, chúng ta tưởng rằng suốt đời sẽ không rời nó. Đi qua một chặng đường dài, ngoảnh đầu lại nhìn mình, có lúc lại lẩm đến mức ngay cả mình cũng không nhận ra mình nữa. Nhưng ngoảnh đầu nhìn kỹ lại từng bước, đều là những bước mình đã từng đi, chỉ có điều con đường phía trước, có thể sẽ có phần nghiêng, nằm thẳng dần lại, cuối cùng mỗi người một ngã.

Nếu một ngày nào đó chúng ta được sống lại những cảm giác rực rỡ đã qua, nhìn về kiên định trong mắt mình, liệu có ngưỡng mộ hình ảnh mình, trong lòng vẫn có một giấc mơ. Chắc chắn khi về già, quay đầu nhìn lại mình bây giờ, sẽ vô cùng ngưỡng mộ. Khi tuổi còn nhỏ, trong lòng chúng ta có một giấc mơ. Thời trẻ trong lòng chúng ta có hình ảnh một người, về già, trong lòng chúng ta chỉ có những ký ức vô cùng rực rỡ nhưng vô cùng hoang vu.

Tư Nhiên rất gầy nên đá bóng chỉ dựa vào kỹ thuật và sự nhanh nhẹn. Anh thường len lỏi qua rất nhiều cầu thủ hậu vệ, nhẹ nhàng đưa bóng vào cầu môn được ghép bằng hai viên gạch. Người khác kéo anh, thậm chí xông vào xoạc, chặn anh lại, cũng không thể ngăn cản được các đợt lên bóng của anh. Anh cũng thường thấy ổn sẽ rút binh, chỉ tận hưởng niềm vui của bóng đá, không dùng kỹ thuật để điều khiển tỉ số, nhưng một hôm, lại nổi hứng, đá vào mấy quả liên tiếp, cuối cùng kích nộ cậu thủ môn to lực lưỡng của đối phương, xông đến đâm anh ngã dúm dụi.

Anh liền bò dậy theo bản năng, cũng đâm trả một quả, nhưng lại bị anh chàng thủ môn đó túm chặt, cậu ta cười một tiếng rất khinh miệt, đẩy mạnh một cái là Tư Nhiên ngã xuống đất. Mọi người đều xúm lại,

không có ai vào can, mọi người chỉ chăm chú xem. Tư Nhiên cảm thấy cùi trỏ, đầu gối mình đều bị trầy xước.

Anh chàng thủ môn vẫn chưa chịu thua, đá thẳng chân vào ngực anh, đây là động tác mang tính sỉ nhục cực lớn. Cuối cùng có người bật cười, Tư Nhiên – cầu thủ bình thường rất hào hoa phong độ trên sân bóng, lúc này đây lại thảm hại biết bao.

Anh cảm thấy lồng ngực như có một cốc rượu trắng bị đánh vỡ tóe lên trái tim, đau rát, ở nông thôn, bọn trẻ con thường đánh nhau, đứa trẻ gầy gò không đánh được đứa trẻ to khỏe cũng là chuyện thường gặp, nhưng miệng vẫn không chịu thua, thường hét lớn: “Đánh giỏi lắm”. Cuối cùng anh cũng đã hét lên câu đó: “Đánh giỏi lắm”. Thực sự anh cảm thấy, đánh rất giỏi.

Sau lần đó, anh đã dành nhiều công sức hơn cho việc hát hò, anh không hề hận cú đấm đó, cú đấm đó đã khiến anh bình tĩnh, nếu anh không nghĩ đến chuyện về thành phố, vẫn ở lại quê, thì sẽ vẫn dùng cú đấm để nói chuyện. Sau đó anh đã có chí tiến thủ hơn nhưng lại thất bại lớn, đến bây giờ anh cũng hơi hận cú đấm đó, nếu như sống một cuộc sống êm ả, lấy vợ sinh con, mãi mãi không bao giờ đến Xuân Thành thì kiếp này cũng sẽ trôi qua yên ổn. Đó cũng là một niềm vui, không phải người ta vẫn nói, yên phận cũng là cái hay đó sao?

Trên đường đi Đường Mộc và Aaron đã bàn bạc với nhau, để Tư Nhiên đến giúp, cũng nói về mối quan hệ hơn thiệt trong chuyện này cho anh nghe, một là cho thấy sự chân thành, hai là nếu nói vì Ngải Mễ, chắc chắn Tư Nhiên sẽ bất chấp mọi gian nguy sẵn sàng xông pha nơi khói lửa.

Aaron nghĩ một lát, cũng đồng ý với lời đề nghị này, chỉ có điều trước hết cậu muốn xem kỹ thuật chơi bóng của Tư Nhiên. Vì như lời Đường Mộc nói thì Tư Nhiên chẳng kém gì Pele.

“Lẽ nào bọn mình phải mang một quả bóng đi hay sao?” Đường Mộc hỏi.

Aaron lắc đầu, trả lời bằng giọng như đã có sẵn kế hoạch trong đầu: “Không cần bóng cũng vẫn có thể nhận ra kỹ thuật chơi bóng của một người”.

Họ đến salon tóc, cũng không đi thẳng vào vấn đề ngay, Đường Mộc chỉ nói mình muốn cắt tóc.

Tư Nhiên giải thích với cậu bằng giọng có lỗi: “Anh đang có một vị khách, em đợi một chút nhé”.

“Là cô Trương hả?” Lúc nào Đường Mộc cũng không quên việc trêu đùa.

“Ừ.” Tư Nhiên cũng bình thản gạt đầu.

“Anh cứ sang đi, cứ sang đi, em đợi anh đến khi biển cạn đá mòn.”

Anh quay người đi, Aaron nhìn chăm chú vào chân anh, một tay cậu chống cằm, lẩm bẩm: “Đúng anh ấy là cầu thủ thật”.

Đường Mộc có phần sững sốt: “Cái này cũng phát hiện ra được hay sao?”.

“Đương nhiên là được chứ, cậu không biết quan sát, tớ nói cho cậu biết, những người đá bóng hầu hết chân đều vòng kiềng.”

Đường Mộc liền nhìn Aaron, quả nhiên là như vậy, lại nghĩ đến Lý Tuấn Ninh, cũng là như thế, đợi đến khi Tư Nhiên quay lại, cậu lén quan sát một hồi, đúng thật, đúng là chân vòng kiềng thật.

“Tuy nhiên, có thể những người đá bóng đều có chân vòng kiềng, nhưng những người chân vòng kiềng chưa chắc đã phải những người đá bóng đúng không?” Đường Mộc phản bác lại Aaron.

“Chính vì thế tớ đã nghĩ rồi, tớ muốn làm một thí nghiệm.”

“Thí nghiệm?”

“Ừ, Đường Mộc, cậu cảm thấy kỹ thuật đá bóng của tớ thế nào?”

“Rất khá.”

“Thế cậu có dám thử làm một thí nghiệm hay không?”

“Gì cơ?”

“Cậu ném điện thoại di động lên cao, sau đó tớ sẽ dùng chân để đỡ, nếu không có gì bất trắc thì chắc là đỡ được.”

“Xem ra cậu vẫn không tin tưởng vào tớ đúng không.” Aaron đành phải dùng lời nói để kích tướng.

Đường Mộc nghĩ một lát nói: “Thôi vẫn bỏ qua cậu, làm thử nghiệm cho Tư Nhiên đi”. Sau đó Đường Mộc liền lôi chiếc điện thoại di động bảo bối của cậu ra an ủi một hồi, những câu như “kiếp sau mày vẫn phải làm điện thoại di động của tao” cũng vẫn lọt vào tai Aaron.

Chúng đợi một lát, cuối cùng Tư Nhiên cũng đã phục vụ cô Trương của anh xong, lúc quay lại liên mồm nói xin lỗi, nhưng chưa nói được mấy câu, điện thoại của Đường Mộc liền đổ chuông. Cậu rút máy ra nghe, sau đó tay cầm không chắc, điện thoại đã trượt ra khỏi tay! Đôi mắt Đường Mộc và Aaron đều nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tư Nhiên vội đưa tay ra đỡ lấy chiếc điện thoại.

“Cẩn thận chứ.” Anh đưa lại điện thoại cho Đường Mộc.

Đường Mộc và Aaron liền bật cười, ý tưởng này của chúng thật ngớ ngẩn. Chúng lại không nghĩ ra rằng ngoài chân ra, Tư Nhiên còn có tay.

Và thế là Đường Mộc đành phải đi thẳng vào vấn đề: “Anh Tư Nhiên ạ. em có một việc muốn nhờ anh giúp đỡ”.

“Hả?”

Đường Mộc liền nói sơ qua tình hình, đương nhiên cũng tập trung nói rằng chuyện này có liên quan với Ngải Mễ.

Tư Nhiên không trả lời thẳng bọn họ: “Tại sao các em lại biết trước đây anh đã từng đá bóng?”.

“Vì nhìn đôi chân vòng kiềng của anh.” Đường Mộc đùa trước. “Ha ha, thực ra là em bảo chị Lệ Lệ ra chợ việc làm tìm một người biết đá bóng, sau đó chị ấy liền giới thiệu anh.”

“Chắc chắn chị Lệ Lệ đã nói khoác giúp anh rồi, trước đây anh chỉ đá bóng ở trường thôi.”

“Anh khiêm tốn quá, nhưng việc này anh buộc phải giúp đấy.”

“Đường Mộc đã cất lời rồi thì anh phải tuân lệnh thôi.”

Hê, ai chẳng biết anh đồng ý là vì Ngải Mễ. Đường Mộc đứng bên, miệng thì cảm ơn Tư Nhiên nhưng trong lòng lại nghĩ như vậy.

Vòng loại trực tiếp 1/4 cũng diễn ra yên bình, mọi người cũng đều biết Aaron và Lý Tuấn Ninh hẹn sẽ gặp nhau trong trận chung kết, không ai có thực lực và tâm trạng nào để ngăn cản cuộc chiến tranh ngôi vô địch của họ.

Dựa vào cú đá vào, Aaron và Lý Tuấn Ninh đã nhẹ nhàng chiến thắng đối thủ của mình, lọt vào bốn đội mạnh nhất. Chỉ còn một bước nữa là đến trận chung kết. Aaron bảo Đường Mộc đi hẹn Tư Nhiên, chủ nhật ra ngoài tập để mọi người làm quen với nhau, để đến lúc vào sân đỡ lạ lẫm, như thế dù đá giải đến đâu cũng chẳng ăn thua. Dù sao bóng đá cũng là môn thể thao đồng đội.

Thời tiết rất đẹp, bọn họ gồm năm người, Aaron, Đường Mộc, Ngải Mễ, Tư Nhiên, Lệ Lệ cùng ra công viên chơi. Lệ Lệ và Tư Nhiên đến từ rất sớm, nhìn thấy Ngải Mễ và Aaron đều đã chuẩn bị tươm tất, đáng vẻ như có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

“Bọn mình đi thôi.” Lệ Lệ nói. Ngải Mễ chỉ vào phòng trong. Aaron cố nhịn để không bật cười.

“Gì vậy?” Lệ Lệ thắc mắc.

Ngải Mễ ghé sát vào nói nhỏ: “Đường Mộc đang trang điểm”.

Cuối cùng Tư Nhiên và Aaron đã bật cười.

Sau đó mọi người liền nghe thấy giọng Đường Mộc tức tối vọng ra: “Có phải các người lại đang cười chuyện tớ bôi kem dưỡng da hay không, tớ nói cho các người biết nhé, các người cứ cười đi, đợi hai mươi năm sau, vết nhăn, vết nám như dây leo bò trên mặt các người, tớ sẽ xem xem các người khóc thế nào”.

Lúc này đây chỉ có Ngải Mễ dám chọc lại Đường Mộc, cô hắng giọng nói lớn: “Cậu cứ bôi đi, cho dù cậu có bôi cả một túi bột mì lên mặt cũng không thể trắng như anh Tư Nhiên được”.

Bất thành linh được Ngải Mễ khen, Tư Nhiên mừng như mở cờ trong bụng.

Ngải Mễ và Aaron vốn len lén thu dọn đồ đạc, định tranh thủ lúc Lý Tuấn Ninh đang ngủ nướng rón rén đi ra, nhưng sự ồn ào đã khiến Lý Tuấn Ninh tỉnh giấc, cậu đẩy cửa ra, nhìn thấy Lệ Lệ và Tư Nhiên đứng một bên.

Cậu dụi dụi mắt, xác định mình không quen biết hai người.

“Khách ở mới à?” Cậu hỏi Ngải Mễ.

Ngải Mễ lắc đầu. Cô thăm rửa Đường Mộc, không đi sớm một chút, giờ thì tuyệt rồi, Lý Tuấn Ninh đã chui ra. Lý Tuấn Ninh cúi đầu nhìn đám đồ đạc dưới chân họ. Cậu ta liền la lớn bằng giọng sừng sốt như thường lệ: “Hả, các cậu đang làm gì vậy? Không phải là đi chơi đó sao?”.

Không có ai trả lời, cậu ta lại liếc mắt nhìn thấy quả bóng đựng trong túi lưới đặt dưới chân Aaron. Cậu ta càng thắc mắc dữ hơn: “Các cậu chuẩn bị đi đá bóng à?”.

Lúc này đây Đường Mộc đã xong việc, đứng ở trong cậu cũng đã nghe rõ mọi chuyện, cậu hô lớn:

“Tớ xong rồi, bọn mình xuất quân thôi!”. Ngải Mễ lập tức hiểu ngay sách lược của Đường Mộc đối với Lý Tuấn Ninh, đó là coi như cậu ta không tồn tại. Và thế là cô liền kéo Lệ Lệ và Tư Nhiên đang ngăn người trước cảnh tượng trước mắt: “Bọn mình đi thôi”.

“Đợi một lát!” Lý Tuấn Ninh kêu lên.

Mọi người vẫn dừng chân lại.

“Anh tên là Tư Nhiên đúng không?” Tự nhiên Lý Tuấn Ninh thốt lên.

Tư Nhiên quay đầu lại, anh chăm chú nhìn Lý Tuấn Ninh, cố gắng mừng tượng lại trong đầu, nhưng anh thực sự không biết người này là ai.

Lý Tuấn Ninh liền hỏi tiếp: “Anh là thợ cắt tóc đúng không?”.

Song song với việc Ngải Mễ nói “không phải”, Tư Nhiên lại gật đầu.

“Đúng rồi, đúng là anh rồi”, Lý Tuấn Ninh cười, “lần trước mưa to, em đến tiệm các anh để đưa ô ẹ em có gặp anh một lần, ở nhà mẹ em thường nhắc đến anh”.

Và thế là Tư Nhiên sực hiểu ra vấn đề: “À, em là con trai cô Trương hả, anh nhớ ra rồi”.

“Thôi, mọi người đi chơi đi.” Lý Tuấn Ninh khua tay.

Ngải Mễ biết mặc dù không hỏi, nhưng trong đầu Lệ Lệ và Tư Nhiên cũng vẫn đặt nhiều dấu hỏi, rốt cục anh chàng đáng ghét này là ai? Và thế là lúc đi xuống cô đã tự mình nói ra.

“Chị Lệ Lệ à, anh chàng vừa này là bạn trai hiện tại của em.”

Nếu Tư Nhiên không để ý, không nhanh tay túm lấy chị Lệ Lệ thì chắc là chị Lệ Lệ sẽ ngã nhào.

Ngải Mễ vội vàng nói thêm: “Giả vờ thôi. Mọi người đừng hỏi tại sao nhé, phức tạp lắm”.

Đường Mộc nhìn thấy mọi người đều tỏ vẻ trầm tư, bèn lao ra.

“Ấy, Aaron, tại sao cậu lại mang bóng đi?”, Đường Mộc tỏ ra rất khó hiểu, “Bọn tớ có biết đá bóng đâu”. Bọn tớ ở đây là chỉ Lệ Lệ, Ngải Mễ và chính bản thân cậu.

“Lát nữa bọn mình có thể chơi trò chơi.” Câu trả lời của Aaron khiến mọi người phải thấp thỏm.

Ai cũng tỏ ra hồi hộp trước lời tuyên bố của Aaron, đến công viên, tìm bãi cỏ, Đường Mộc bèn lên tiếng đòi chơi trò chơi.

Đây là trò chơi thật sự không công bằng, mặc dù về số người, Đường Mộc, Ngải Mễ, Lệ Lệ, ba người chiếm ưu thế, và xem ra luật chơi cũng rất có lợi cho đội Đường Mộc, trên bãi cỏ vẽ một vòng tròn rộng, nếu Aaron và Tư Nhiên để bóng rơi ra ngoài sẽ bị thua, với điều kiện này, chỉ cần Đường Mộc, Ngải Mễ, Lệ Lệ chạm vào bóng sẽ được coi là thắng. Điều kiện rất dễ nhưng đến khi thi lại không hẳn như vậy.

Đôi chân của Tư Nhiên và Aaron như được gắn nam châm, quả bóng cứ dính chặt lấy chân bọn họ. Con gái thường nói, con trai chơi bóng rổ rất đẹp trai, nhưng họ thực sự chưa bao giờ xem Tư Nhiên và Aaron đá bóng với nhau. Sau khi lấy hết sức chạy mấy vòng, Đường Mộc, Ngải Mễ, Lệ Lệ mới phát hiện ra rằng, ba người họ đối chọi với hai người kia, thắng cuộc chẳng khác gì chuyện khoa học viễn tưởng.

Cuối cùng Đường Mộc đã giơ tay xin hàng: “Không chơi nữa, không chơi nữa, tớ nhận thua!”.

Aaron cười ha ha: “Bọn tớ đội câu này của cậu từ lâu lắm rồi”.

Aaron rất phấn khởi: “Tư Nhiên lợi hại thật”. Có được cầu thủ như Tư Nhiên, đấu với Lý Tuấn Ninh sẽ chắc chắn phần thắng hơn.

Tiếp sau đó là show time của Đường Mộc.

Bây giờ đang là giữa mùa xuân. Dường như Đường Mộc là một cảnh hoa được lựa chọn từ hàng trăm loài hoa, cảnh nào cậu cũng đòi chụp một kiểu ảnh, như lời cậu nói là, không thể để hoa ghen tị vì mình được, chính vì thế mỗi đóa hoa, cậu đều phải chụp. Mọi người đều mặc kệ cậu, nếu Đường Mộc không như vậy thì không phải là Đường Mộc trong “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, gay có Đường Mộc” nữa.

Đi qua khu vui chơi, Đường Mộc hô hào mọi người đi tàu lượn siêu tốc, đợi đến khi tất cả mọi người đều đồng ý, cậu liền vào mua vé, nhưng chỉ mua bốn vé, cậu đứng một bên tỏ ra rất thỏa mãn vì đã được như ý: “Tớ chụp ảnh ọi người!”.

Cậu nhét vé vào tay từng người, nhìn thì có vẻ rất tùy ý, nhưng thực ra đã được cậu sắp đặt trước từ lâu, Aaron ngồi với Lệ Lệ, Tư Nhiên ngồi với Ngải Mễ. Aaron nhìn Đường Mộc bằng cái nhìn đầy ẩn ý, Đường Mộc biết mình làm như vậy, chắc chắn Aaron sẽ trách cậu, cậu bèn nhìn ra chỗ khác, nói lảng sang chuyện khác. Trong hoàn cảnh này, cậu cũng dám chắc Aaron sẽ không vạch mặt cậu ra để tính sổ với cậu.

Tư Nhiên nhìn Ngải Mễ thất dây an toàn, anh lơ lửng, vẫn rất chắc chắn, anh đã yên tâm hơn, anh hỏi Ngải Mễ: “Trước đây em đã chơi trò này bao giờ chưa?”.

Ngải Mễ lắc đầu, có thể nhận ra, cô ngồi ở đây cũng là vì nể mặt Đường Mộc.

Tư Nhiên liền cười: “Anh cũng chưa chơi bao giờ, bọn mình đều mắc mưu Đường Mộc rồi”.

Tàu từ từ khởi động, leo lên cao, lúc này đây họ vẫn đều nghe thấy Đường Mộc đứng dưới hét lớn: “Chị Lệ Lệ, chị cười đi. Ngải Mễ, tạo dáng đi”.

Ngải Mễ vẫn còn nghe thấy Aaron ngồi sau nói một câu: “Đường Mộc là món bảo bối sống mà”.

Nhưng giọng cậu mỗi lúc một nhỏ hơn.

Cuối cùng tàu đã leo lên đỉnh cao nhất, dừng lại một giây, sau đó không biết bắt đầu lao vun vút xuống giữa tiếng gào thét xé tai của ai đó. Ngải Mễ cảm thấy linh hồn của mình như đào ngũ, bị dừng giữa lưng chừng trời, cơ thể mình lại bị trói chặt trên tàu lượn lao xuống dưới. Cô cũng không biết mình đã túm chặt tay Tư Nhiên từ lúc nào, tóm lại, vì túm chặt tay anh, cô mới cảm thấy đỡ căng thẳng.

Gió vờn qua mặt, Ngải Mễ nhắm chặt mắt lại. Lúc này đây, cô lại nhớ lại hồi cô còn nhỏ, hồi Aaron còn nhỏ, hồi họ còn nhỏ, họ chơi đùa ở ngôi miếu cổ, cùng bắt nạt chú chó Aaron, cùng phát hiện ra đồng tiền xu đó. Những ký ức đó đều vụn vụn thân hình trượt qua bên tai, mang theo tiếng hét chói tai. Aaron lấy kẹo ra cho cô ăn, cô hôn Aaron, những cảnh tượng đó đều biến thành đám mực đen, bôi lên mặt. Thời gian và không gian cùng biến hình. Cô bị xé thành nhiều mảnh.

Cuối cùng con tàu đã từ từ dừng lại, không biết là do nhớ lại chuyện cũ, hay vì quá sợ mà khuôn mặt Ngải Mễ đầm đìa nước mắt, cô trở về với thực tại, mới ngại ngùng rút tay mình ra khỏi bàn tay Tư Nhiên.

“Cảm ơn anh Tư Nhiên.”

“Ừ.”

Đường Mộc chạy đến, vừa nẩy cựa ở dưới hào hứng chụp ảnh, còn hưng phấn hơn cả người ngồi trên tàu lượn siêu tốc, hiện giờ cậu đã biến thành phóng viên, cậu coi máy ảnh là micro đưa vào cạnh miệng Ngải Mễ.

“Xin hỏi Ngải Mễ, vừa nẩy ngồi tàu lượn siêu tốc, cậu đã nhớ đến ai?”

Thông thường trong tình huống như thế này, không ai muốn trả lời Đường Mộc, Đường Mộc cũng đã quen với việc những trò đùa của cậu bị mọi người thờ ơ, nhưng lần này, rất bất ngờ, cô lại trả lời Đường Mộc: “Vừa nẩy tớ nhớ đến Aaron, trong cả quá trình đều nhớ đến Aaron”.

Đường Mộc liền nhìn Aaron ngồi sau Ngải Mễ, cậu chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, cậu lại nhìn sang Tư Nhiên ngồi bên cạnh, sắc mặt anh tái đi.

Trận đấu của lớp Lý Tuấn Ninh diễn ra trước lớp Aaron, Aaron và mọi người đều đi xem, không ngờ trong trận đấu này, Lý Tuấn Ninh đã tung ra vũ khí bí mật của mình, Aaron không dự đoán nhầm, đúng là Lý Tuấn Ninh đã tìm một cầu thủ nhà nghề. Trên sân, anh ta chạy rất thành thạo, nhưng lại dễ dàng chuyển cho Lý Tuấn Ninh ba quả để đá vào. Ngay cả Đường Mộc – một người từ trước đến nay không hiểu gì về bóng đá cũng phải vỗ tay nhiệt liệt khen ngợi: “Thật lợi hại”. Và thế là Aaron không nỡ nói với cậu ta rằng, cầu thủ ngoài mà Lý Tuấn Ninh mời này, chưa xuất chiêu gì đâu.

Xem ra Lý Tuấn Ninh cảm thấy mình đã nắm chắc được phần thắng, kể cả thực lực bị mọi người biết trước cũng không có vấn đề gì. Cậu ta muốn thắng một trận khiến Aaron không còn lời gì để nói. Aaron lên hỏi Tư Nhiên: “Anh có lòng tin không?”. Tư Nhiên cũng đã nhìn thấy thực lực của đối thủ trong trận chung kết của họ, muốn thắng thực sự cũng hơi khó khăn, nếu anh là người ngoài cuộc, muốn đánh cược cho hai đội bóng này, chắc chắn anh sẽ lựa chọn đội Lý Tuấn Ninh. Nhưng anh vẫn nói: “Quả bóng hình tròn, mọi chuyện đều có thể xảy ra”.

“Vậy thì cố gắng lên nhé.”

Thực ra Aaron rất sợ đột nhiên Tư Nhiên nói: “Đã thế này thì nếu anh giúp em thắng được Lý Tuấn Ninh, em sẽ nhường Ngải Mễ cho anh nhé”. Nhưng thực tế đã chứng minh, cậu chỉ lo xa quá mà thôi. Không phải ai cũng yêu người khác như Lý Tuấn Ninh.

Trận bán kết, Tư Nhiên cũng ra sân. Sự xuất hiện của anh cũng giống như hôm Đường Mộc xuất hiện, đám con trai nhìn thấy thân hình gầy guộc của anh, bất giác trong lòng đều mong chờ cảnh Đường Mộc đá trúng Ngải Mễ ngày hôm trước lại tái diễn. Nhưng các nữ sinh đều muốn được làm Ngải Mễ của Tư Nhiên, trong trường họ chưa bao giờ nhìn thấy anh chàng nào đẹp trai như vậy, nếu như được anh đá trúng mặt, thì đó cũng sẽ là một điều tuyệt vời. Ít nhất anh sẽ chạy đến hỏi mình bằng giọng sốt sắng, lo lắng: “Bạn à, bạn không sao?”, vậy thì điều may mắn đó chắc chắn cũng sẽ giống như Ngải Mễ, che mặt và khóc, sau đó anh sẽ cống mình vào phòng y tế của trường, mặc dù lưng anh không rộng, nhưng cũng ấm áp, vững chãi. Chắc chắn cô sẽ ôm chặt cổ anh...

Sau đó, tất cả các nữ sinh đều biết hôm nay muốn để Tư Nhiên đá trúng mặt thì chỉ có một khả năng: ngồi trong cầu môn. Dường như Aaron nhường mọi cơ hội thể hiện cho Tư Nhiên, cậu biết hiện giờ đội cậu cần khí thế cần sự ủng hộ của các cổ động viên trên khán đài, có lẽ trình độ của Tư Nhiên không thể sánh được với cầu thủ mà Lý Tuấn Ninh mời đến, nhưng vẻ hấp dẫn của anh lại là điều mà người kia không thể bì được.

Tư Nhiên cũng vậy, mặc dù lâu lắm rồi không được tiếp xúc với bóng đá, nhưng sau một thời gian thích nghi trên sân, thực lực của Tư Nhiên đã dần dần thể hiện. Anh biết Aaron tạo cơ hội inh, và thế là anh cũng không phụ lòng tốt của Aaron, luôn trái lách phải, đánh đầu sút bóng, tổng cộng đá vào bốn quả. Anh đã đưa lớp Aaron vào thắng trận chung kết bằng trận thắng đậm đà.

Mặc dù bài biểu diễn tuyệt vời của anh đã đưa đội bóng mà mình hỗ trợ vào trận chung kết, nhưng đồng thời cũng đưa mình vào một vụ rắc rối lớn.

Sau khi xem xong màn biểu diễn mờ ảo của Tư Nhiên, điều đầu tiên mà Lý Tuấn Ninh nghĩ đến không phải là làm thế nào để phòng thủ anh, cậu ta đã nghĩ đến mẹ mình. Nếu như trong trận đấu ngày hôm đó, Tư Nhiên không thể xuất hiện thì đây không phải là phương pháp đơn giản nhất, hiệu quả nhất đó sao?

Đã đến ngày diễn ra trận chung kết, Lý Tuấn Ninh sang tìm Aaron: “Nói rồi đó nhé, không được hối hận đâu đấy”.

Aaron cười gằn: “Tớ đang định tìm cậu để nhắc câu này”.

“Thế thì bọn mình ngoắc tay nhau vậy?”

“Tùy thôi.” Aaron đưa tay ra, ngoắc vào ngón tay Lý Tuấn Ninh.

Cậu quay vào phòng ngủ, lại phát hiện ra Đường Mộc chuẩn bị đi đâu.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Để cho cậu được nghỉ ngơi thoải mái trong đêm nay, tớ quyết định sang ngủ với Ngải Mễ.”

“Không đơn giản như vậy chứ.” Aaron đã vạch trần quỷ kế của cậu ta.

Quả nhiên, khi cậu bước đến bên giường, liền nghe thấy giọng nói vui vẻ của Đường Mộc vang lên: “Tớ ngủ với Mễ Mễ đây”. Chắc là Lý Tuấn Ninh cũng sẽ nghe thấy. Đường Mộc dùng cách này để giầy vò Lý Tuấn Ninh, cũng được coi là “lấy gậy ông đập lưng ông”.

Đường Mộc ngồi trên giường Ngải Mễ, phân tích tỉ mỉ cho Ngải Mễ thấy được cục diện trước mắt:

“Cậu nhìn nhé, cậu, là bạn gái cũ của tớ, là bạn gái hiện nay của Lý Tuấn Ninh, sau đó người mà cậu thích là Aaron, hiện giờ tớ ngồi lên giường cậu...”.

Nói đến đây, chiếc gối của Ngải Mễ liền bay thẳng vào trán cậu.

“Đường Mộc, cậu muốn chết à.” Ngải Mễ đã thân với Đường Mộc, nên cũng không để ý đến hình ảnh thực nữ nữa.

Đường Mộc gãi gãi đầu, lẩm bẩm: “Đồ hồ cái! Đau quá”.

“Cậu sút tớ một cú không đau ư?” Ngải Mễ xuống giường nhặt chiếc gối gây sự đó lên, ném cho Đường Mộc: “Đêm cậu ngủ bằng cái gối này đấy”.

Đường Mộc làm động tác tỏ vẻ khinh thường: “Ngải Mễ, cậu vẫn còn hận cú sút đó của tớ ư?”.

“Đúng, kiếp này tớ khó có thể quên.”

“Thế thì tớ phải làm gì đây!” Đường Mộc cũng thấy sợ trước vẻ nghiêm túc của Ngải Mễ.

“Gửi gắm cuộc đời cho tớ thôi.” Ngải Mễ thấy Đường Mộc tưởng thật, bèn cố tình nói như vậy.

Đường Mộc liền cau mày, mặt mày đau khổ: “Tớ cũng muốn gửi gắm cuộc đời lắm chứ, nhưng cậu biết đây, tớ là...”

Ngải Mễ không kiềm chế được lại đánh cậu ta: “Tớ trêu cậu thôi, đồ thần kinh”.

Đường Mộc cũng ôm bụng cười: “Lẽ nào không phải tớ đã đóng kịch với cậu đó sao?”.

Hai đứa chọc nhau một hồi, đều thấy mệt rồi, dù sao ngày mai cũng phải cố vũ nhiệt tình cho Aaron và Tư Nhiên, và thế là hai đứa đều yên lặng quay ra ngủ. Gần sáng, Đường Mộc thấy trán hơi lạnh lạnh, dường như có nước nhỏ xuống trán cậu, tiếng nước nhỏ tí tách bên tai. Cậu mở mắt ra, liền nhìn thấy một trái cổ đang động đậy, không cần phải đoán, đây là trái cổ của Aaron. Trước đó rất nhiều lần, khi Aaron đã ngủ say, cậu liền lên đặt ngón tay lên trái cổ của Aaron, nhịp thở của Aaron phải truyền qua tay cậu. Ánh đèn ngoài cửa sổ, hoặc là ánh trăng, lúc này đây hắt xuống má Aaron, cậu ngắm nhìn vẻ đẹp của Aaron, thần thờ đờ đẫn. Ngón tay của cậu, kiểm soát nhịp thở của Aaron. Đây là điều bí mật nhỏ của Đường Mộc, sau đó cậu liền đặt ngón tay lên đầu mũi, như thể coi như Aaron đã hôn mình. [Trái cổ hay còn được gọi là trái táo Adam. Khi đàn ông trưởng thành, cục sụn đó trôi ra rõ hơn bởi họ có hộp thanh quản to hơn.]

Hôn có màu sắc gì, hình dạng gì, mùi vị gì nhỉ?

Còn hiện tại, nụ hôn của Aaron dừng lại trên trán, hóa ra, hôn chính là ánh trắng sáng, ánh trắng lười liềm. Đôi môi Aaron từ từ ập uống, dừng trên lông mày cậu, sau đó là sống mũi, cậu cảm nhận được hai cánh mũi của mình chứa đầy mồ hôi lấm tấm. Nụ hôn của Aaron đã lan tỏa sang nhân trung của cậu. Đường Mọc nhắm mắt lại, mọi cảm quan trên người cậu đều tạm thời mất kiểm soát, mọi dũng khí và năng lượng của sinh mệnh cũng đều tập trung trên miệng.

Cậu cảm nhận được hơi thở của Aaron đang phả vào mặt cậu, trên mặt cậu đã tràn ngập một cảm giác êm ái, lâng lâng. Hơi thở ướt nóng, chui vào mũi cậu, đôi môi của chúng chỉ còn cách nhau vài centimet.

Hãy để tớ chết đi. Cậu thầm nói với mình như vậy. Nụ hôn của Aaron, từ địa cực đi tới, cuốn theo hàng nghìn lớp bão, xen lẫn cả mấy tấn ánh nắng mặt trời, giữa tâm bão, có một mảnh đất là cõi đào nguyên, yên bình không có gió, hương hoa phảng phất khắp nơi, mặt bằng phẳng phiêu, hoàng tử mặc bộ quần áo trắng, gương mặt thanh tú, nét mặt thanh thản. Cậu đang chờ đợi một loại chất độc, lấy độc trị độc, loại chất độc này, người sống có thể chết, người chết có thể sống, sống chết chẳng qua chỉ cách nhau một ranh giới mà thôi.

Cuối.

Cùng.

Bọn.

Họ.

Đã.

Hôn.

Nhau.

Rồi.

Mặt bằng mệnh mông nứt toác, rất nhiều đóa sen tuyết nở rộ, cánh hoa đều biến thành những đôi cánh lấp lánh, lơ lửng giữa lưng chừng trời, ánh trắng sáng vằng vặc, màn đêm không còn là bầu trời trầm mặc, lúc này đây trời và biển đã dịch đổi vị trí cho nhau. Đằng sau ánh trắng và những chòm sao, là mặt biển với những gợn sóng lấp lánh. Người trần đứng trên mặt đất ơi, lúc này đây ngẩng đầu lên xem, sẽ nhìn thấy hai đứa đang hôn nhau. Hôn, là sự thân mật, gần gũi giữa hai người yêu nhau, nghĩ đến đã thấy thương, nghĩ đến đã muốn rơi nước mắt.

Nụ hôn của chúng rất dài, rất dài, từ trăng đời Tần đến tận ải nhà Hán.

[Trăng Tần, ải Hán là hình ảnh xuất hiện trong bài thơ Ra cửa ải của nhà thơ Vương Xương Linh:

Trăng Tần, ải Hán vẫn đây mà,

Mà khách trường chinh vẫn vắng nhà.

Phí tướng nếu giờ còn ở lại?

Âm sơn đâu có ngựa Hổ qua.]

Cuối cùng cậu đã nhớ ra, muốn nói một câu với Đường Mọc, môi tạm thời rút ra, nhưng lại nghe thấy đối phương nói: “Aaron, tớ yêu cậu”.

Và điều Đường Mọc muốn nói, cũng chính là câu nói này, cậu vô cùng thắc mắc, tại sao Aaron lại nói với mình như thế. Sau đó đột nhiên cậu mở mắt ra.

Cậu nhìn thấy Ngải Mễ cũng vừa mở mắt ra, nhìn mình với vẻ sững sốt, gần như hai đứa thốt lên cùng một lúc: “Sao lại là cậu!”. Sau đó Đường Mọc và Ngải Mễ mới ý thức ra được rằng, Ngải Mễ đang nằm đè lên người Đường Mọc.

Hai đứa lại cùng hét lên, Ngải Mễ vội vàng lật ra khỏi người Đường Mọc, tiện đà bật đèn lên. Đợi đến khi mắt đã dần dần quen với ánh sáng, Đường Mọc tìm khắp một lượt trong phòng, không thấy bóng Aaron đâu. Cậu mới quay sang hỏi Ngải Mễ: “Vừa nãy cậu nói gì vậy?”.

“Vừa nãy tớ nói, tại sao lại là cậu.”

“Không, câu trước đó cơ.”

“Tớ có nói gì đâu, nếu có thì cũng chỉ là nói mê thôi, chắc là tớ vừa nằm mơ.” Ngải Mễ cố gắng hồi tưởng lại.

“Mơ gì vậy?”

“Tớ không muốn nói.”

Đường Mộc cũng không bắt ép cô, chỉ lẩm bẩm: “Ngải Mễ, tớ cũng nằm mơ, tớ mơ thấy Aaron”.

Đúng như những gì cậu nghĩ, Ngải Mễ cũng buột miệng: “Tớ cũng mơ thấy Aaron”.

Hai đứa đưa mắt nhìn nhau, Đường Mộc thầm nghĩ đến cụm từ “đồng sàng dị mộng”, còn cậu và Ngải Mễ, chắc là đồng sàng đồng mộng.

Đường Mộc nói tiếp: “Tớ mơ thấy mình và Aaron hôn nhau”. Cậu cảm nhận được Ngải Mễ nắm chặt tay mình.

“Đường Mộc.”

“Hả?”

“Tớ cũng mơ thấy mình hôn Aaron.”

Cả hai đều giật nảy mình, không còn muốn ngủ thêm nữa, thế giới lại có chuyện thần kỳ như vậy! Chúng đối chiếu với nhau cảnh tượng trong giấc mơ, lập tức cảm thấy sờn cả gai ốc.

“Đường Mộc, tớ muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Hả?”

“Hôn Aaron cảm giác như thế nào?”

Đường Mộc không ngờ Ngải Mễ lại đưa ra câu hỏi này, suýt thì cậu buột miệng: “Tớ làm sao biết được”, may mà câu nói này đã được kìm lại, cậu nhắm mắt hồi tưởng lại cảnh tượng mình vừa hôn Aaron trong giấc mơ, cậu mỉm cười nói với Ngải Mễ rằng: “Rất đẹp, rất đẹp”.

“Lần trước bọn mình đánh cuộc với nhau, bắt cậu đi hôn Aaron, tớ chưa được nhìn thấy.” Ngải Mễ nhắc lại.

Đường Mộc đành phải nói: “Thế lần sau sẽ cho cậu xem vậy”.

Chúng không ngủ tiếp được nữa, Đường Mộc đề nghị: “Bọn mình dậy đi mua đồ ăn sáng cho Aaron đi”.

Cùng đến quầy ăn sáng chọn đồ ăn, bất thành lình Ngải Mễ nói với Đường Mộc: “Đường Mộc này, cậu nhất định phải đối xử tốt với Aaron đấy”.

Đường Mộc đang chăm chú chọn bánh màn thầu, bị Ngải Mễ nói như vậy, cũng giật nảy mình: “Sao cậu lại nói như vậy?”.

“Bởi vì cậu có thể dành cho cậu ấy những cái mà tớ không cho được, cậu nhất định phải hứa với tớ.”

Đến bây giờ, cậu mới hiểu rằng, Ngải Mễ thích Aaron biết bao. Cậu thích Aaron, vẫn muốn Aaron ôm mình, hôn mình. Cô thích Aaron, chỉ mong Aaron được hạnh phúc, được sống bình yên. Cô vẫn chưa biết rằng, cái gọi là ở bên Aaron, chỉ là vì Aaron muốn đóng kịch cho cô xem, để tình yêu của cô dành ỉn ỉn có thể hạ nhiệt, giảm nhẹ, dần dần tiêu tan. Nhưng Aaron đâu có biết rằng, tình yêu mà cô dành cho cậu, không giảm đi chút nào vì chuyện cậu thích con trai, không phải vì cậu đã tìm thấy người yêu mà thay lòng đổi dạ.

Đường Mộc không muốn nghĩ nữa, cậu chuyển sang chủ đề khác: “Cậu bảo bọn mình có nên mua cho Lý Tuấn Ninh một cái màn thầu, sau đó cho thuốc độc vào đó hay không?”.

“Thần kinh à.” Ngải Mễ biết Đường Mộc cố tình lảng sang chủ đề khác cũng là vì không muốn để mình quá buồn, nên cũng đón nhận rồi lại đùa với cậu. Cuối cùng chúng vẫn mua đồ ăn sáng về cho Lý Tuấn Ninh.

“Bọn mình phải dùng võ để thắng hẳn chứ!”

Đường Mộc nói rất hùng hồn, dường như vừa nãy, Ngải Mễ là người đưa ra lời đề nghị đầu độc vậy.

Buổi sáng hôm nay vẫn có giờ như thường lệ, nhưng Đường Mộc và Aaron không lọt tai tiếng nào, chúng liền viết giấy gửi qua gửi lại cho nhau. Dù sao thì chúng cũng ngồi cùng bàn, viết xong rồi đặt ra giữa là được, tiện lợi, lại kín đáo. Chính vì thế rất khả thi.

Đường Mộc: “Căng thẳng không?”.

Aaron: “Không căng thẳng lắm”.

Đường Mộc: “Tớ muốn hỏi cậu một câu”.

Aaron: “Cậu không hỏi thẳng ra được ư?”.

Đường Mộc: “Ngộ nhỡ, tớ nói là ngộ nhỡ, ngộ nhỡ bọn mình thua thì có thật là cậu sẽ giúp Lý Tuấn Ninh theo đuổi Ngải Mễ hay không?”.

Aaron không trả lời, cậu đặt bút xuống, nắm chặt bàn tay thành nắm đấm. Đường Mộc biết, chắc chắn cậu ta đã nghĩ đến vấn đề này. Mặc dù cậu ta không trả lời, nhưng Đường Mộc cũng biết đáp án, cậu ta chắc là sẽ giúp Lý Tuấn Ninh theo đuổi Ngải Mễ, nếu như vậy, Ngải Mễ sẽ đáng thương và buồn cười biết bao.

Aaron: “Cậu không hỏi được câu gì có ý nghĩa hơn một chút sao?”.

Đường Mộc: “Xin hỏi, công thức phân tử của Neon viết thế nào?”.

Lần đầu tiên trong lịch sử, vì một trận bóng mà trường được nghỉ nửa ngày. Sân bóng của trường nằm cạnh khu lớp học, và thế là bên cửa sổ của các lớp đều chen chặt cứng người, càng khỏi phải nói đến xung quanh sân bóng. World Cup mặc dù lớn, nhưng lại cách xa nghìn dặm, còn hiện tại, bọn họ đang chìm đắm trong bầu không khí náo nhiệt khác thường của mình.

Lúc đầu đã hẹn Tư Nhiên sẽ đến cùng ăn cơm trưa, nhưng mãi vẫn không thấy anh xuất hiện, cho đến khi trận đấu sắp bắt đầu, Đường Mộc cũng không gọi được điện thoại cho anh.

Chúng nhìn thấy chị Lệ Lệ đi tới, mừng muốn phát cuồng, ai ngờ vừa nhìn thấy chúng, câu hỏi đầu tiên của chị Lệ Lệ là: “Tư Nhiên đâu?”.

Trong trận giao đấu này Lý Tuấn Ninh đã mời tổ trọng tài chuyên nghiệp. Trong lúc ăn sáng cậu ta đã nói với Aaron: “Tớ sẽ không chiến thắng cậu bằng những thủ đoạn phi thể thao, nhất định tớ phải làm cho cậu thua tâm phục khẩu phục”.

Lúc này đây cậu ta bước đến, trên môi nở nụ cười khiến người ta phát mửa.

“Ấy, con át chủ bài của các cậu đâu?”

Aaron phần nào hiểu ra vấn đề, cậu tức đến nổi nghiêng răng ken két: “Lý Tuấn Ninh, nếu cậu dám làm gì với Tư Nhiên...”.

“Cậu giận dữ gì vậy, tớ chỉ bảo mẹ tớ đi tìm anh ấy để cắt tóc thôi, anh ấy là thợ cắt tóc, cắt tóc...” Nói được một nửa thì Lý Tuấn Ninh dừng lại, cậu ta nhìn ra phía sau lưng Aaron, nét mặt tỏ rõ vẻ không tin: “Mẹ, sao mẹ lại đến?”.

Aaron ngoái đầu lại nhìn, Tư Nhiên đang đứng bên cạnh cô Trương. Aaron chào cô Trương: “Cháu chào cô”.

Lý Tuấn Ninh trợn mắt nhìn Tư Nhiên, sự việc đã đến nước này, nói gì nữa cũng chẳng ăn thua, cậu đành phải quay về bàn bạc làm cách nào để đối phó với Tư Nhiên mà thôi.

Aaron lên kéo Tư Nhiên sang một bên: “Sao anh lại đưa được cô ấy đến đây?”.

Tư Nhiên chớp chớp mắt: “Thì anh nói thật ra thôi”.

Sức mạnh của lời nói thật có những lúc thực sự có thể đem lại rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng.

Lớp Aaron khoác chiến bào Đức, còn lớp Lý Tuấn Ninh thì mặc bộ quần áo của đội Braxin. Điều này khiến Ngải Mễ và Đường Mộc lại nhớ đến trận chung kết World Cup, đội Braxin đối đầu với đội Đức.

Giữa lúc căng thẳng, Ngải Mễ vẫn không quên cười nhạo Đường Mộc: “Có còn nhớ những gì cậu nói với tớ trong trận chung kết World Cup không?”.

Đường Mộc vội bịt chặt tai mình lại: “Cậu đừng nói nữa, tớ không muốn nghe, tớ không muốn nghe”.

Ngải Mễ bèn ghé sát vào tai cậu nói: “Trận chung kết năm nay diễn ra tại Yokohama, trận khai mạc của World Cup bốn năm sau sẽ được tổ chức ở thành phố Munich, tám năm sau hay bao nhiêu năm sau, tớ sẽ đều ở bên cậu”.

Nếu phải liệt kê ra những điều mà Đường Mộc nói dối Ngải Mễ, thì điều này còn nghiêm trọng hơn việc Đường Mộc nói với cô rằng “tớ thích cậu” nhiều lần. Tớ thích cậu, không bị giới hạn về thời gian, có thể trong khoảnh khắc tớ nói “tớ thích cậu” đúng là tớ thích cậu thật. Nhưng một người nói với một người khác rằng, bất luận bao nhiêu năm sau, tớ đều ở bên cậu. Cậu nói này, có lẽ những đôi tình nhân đang yêu nhau đều đã từng nói, nhưng có bao nhiêu người, thực sự được đi cùng nhau đến những năm tháng cuối cùng của cuộc đời? Tuổi trẻ ngông cuồng, chúng ta tưởng rằng mình có thể khêu được cả mặt trăng xuống cho người mình yêu, nhưng cuối cùng, cái mà chúng ta để lại cho đối phương chỉ là một tờ giấy với bao lời nói dối miên miên.

Trọng tài thổi còi khai cuộc.

Aaron mặc bộ quần áo trắng đen vội đưa mắt tìm Ngải Mễ trong đám đông, ánh mắt chúng chạm nhau, từ trước đến nay mỗi lần Aaron xuất hiện trên sân, tựa như diễn viên lên sân khấu, chìm đắm trong thế giới của riêng mình, nhưng hôm nay, Aaron lại mong mình được nhìn thấy vẻ khích lệ trong mắt Ngải Mễ. Cậu sẽ mang theo ánh mắt của cô để lập nên kỳ tích.

Aaron chuyển bóng cho Tư Nhiên cũng đang mang trên người bộ trang phục màu trắng đen, trận đấu đã bắt đầu. Có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của bóng đá chẳng, khi chúng ta khoác chiến bào cùng màu, trong cơ thể chúng ta cùng chảy siết một niềm tin.

Aaron biết, Tư Nhiên biết, Đường Mộc biết,

Lý Tuấn Ninh cũng biết, có lẽ ngoài Ngải Mễ ra, ai cũng đều biết, trận đấu này chiến đấu vì Ngải Mễ.

Vừa vào cuộc, cả hai đội đều đá rất dè dặt, thăm dò nhau một hồi, mãi cho đến khi Lý Tuấn Ninh sút xa trúng xà ngang, bóng đập bịch một tiếng mới được coi là thổi vang tiếng kèn tấn công, rượu quá tam tuần, hai bên bắt đầu gườm nhau. Nhưng chỉ sau ba phút, Tư Nhiên lách qua cầu thủ chuyên nghiệp mà Lý Tuấn Ninh mới đến, giơ chân sút bóng, bóng chạm vào cột dọc bắn ra ngoài, khiến Lý Tuấn Ninh toát cả mồ hôi hột.

Cô Trương đứng trên sân hét lớn, dường như cô quên cả việc trên sân có con trai mình, cô hoàn toàn là fan của Tư Nhiên.

Hiệp một hai bên hòa 0:0.

Aaron và Tư Nhiên ra khỏi sân, Đường Mộc vội vàng đưa khăn và nước. Aaron đón lấy khăn lau mồ hôi, cũng không nói câu “cảm ơn” Đường Mộc, chỉ đặt tay lên vai Tư Nhiên, cậu lắc vai Tư Nhiên đưa chai nước Đường Mộc vừa đưa ình. Tư Nhiên đón lấy chai nước, gật đầu với Aaron.

Cả hai đều không mở miệng, nhưng đều nói hết trăm câu ngàn ý.

Lý Tuấn Ninh đưa mẹ cậu ta lên, cậu chỉ vào Ngải Mễ nói: “Mẹ, để con giới thiệu nhé, đây là Ngải Mễ, bạn gái của con”. Cô Trương cũng không để ý đến ánh mắt đối địch của Đường Mộc và Aaron ở phía bên này, chỉ nhìn chăm chăm vào Ngải Mễ, cười nói: “Ha ha, xin chào! Xin chào!”. Đem qua Lý Tuấn Ninh bị Đường Mộc trêu tức một trận, hiện giờ coi như đã rửa được hận.

Hiệp hai, hai đội đổi sân, đến lượt đội Lý Tuấn Ninh phát bóng, đột nhiên Aaron nghe thấy một câu, không to lắm, nhưng lại lọt riêng vào tai cậu giữa những tiếng hò hét đinh tai nhức óc.

Đúng là như vậy, là giọng Ngải Mễ. Cô hét lớn: “Aaron cố lên!”. Bao nhiêu năm qua, Ngải Mễ xem cậu đá bóng rất nhiều, cậu cũng biết cô luôn đứng về phía mình, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy cô hò hét như vậy. Mặc dù phía sau còn kèm thêm một câu: “Tư Nhiên cố lên!”.

Cuộc chiến đấu vì Ngải Mễ của Aaron hiện tại lại có thêm một ý nghĩa nữa, chỉ riêng câu “Aaron cố lên” có thể khiến cậu biến thành đấu sĩ dũng mãnh nhất! Hiệp hai Lý Tuấn Ninh sắp xếp để cầu thủ chuyên nghiệp phòng thủ Tư Nhiên, mặc dù kỹ thuật của Tư Nhiên rất khá, nhưng cơ thể lại bị thua thiệt lớn. Sự phát huy của anh vẫn bị kẹp chặt.

Hai bên thay nhau tấn công, dựa vào sức của riêng mình, Lý Tuấn Ninh dường như phát động các đợt tấn công như thủy triều về phía cầu môn của lớp Aaron. Mặc dù thủ thành của lớp Aaron rất có kinh nghiệm, nhưng cuối cùng vẫn thất thủ giữa mưa bom bão đạn.

Cú sút của Lý Tuấn Ninh bị thủ môn đẩy ra, sau đó cầu thủ tiền đạo của lớp Lý Tuấn Ninh liền lao tới sút thẳng bóng vào cầu môn, tiếng còi của trọng tài vang lên, quả vào được tính. Lý Tuấn Ninh lao lên ôm chặt cậu bạn vừa đá vào như phát điên, đánh cậu ta, nâng cầm cậu ta lên, lấy mũi dụi vào tóc cậu ta, miệng la hét, không ai hiểu cậu ta đang hét gì, nhưng không ai để tâm cả.

Đường Mộc cảm thấy quả bóng đó đã đập lên đầu mình, cậu chỉ nhìn Aaron đứng trên sân kéo áo lên lau mồ hôi trên mặt, có quỷ mới biết đó là mồ hôi hay nước mắt. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy Aaron lẻ loi như vậy, phần sáng trên khuôn mặt cậu nghiền thành bọt chậm chậm từ khóe mắt lăn xuống. Đường Mộc muốn dùng cơ thể mình để ngăn chặn cú sút như đạn pháo. Nhưng điều mà cậu có thể làm, chỉ là ngồi ngoài sân, trong tích tắc, mặt tái đi, trong tích tắc, cậu nhìn thấy Aaron rạng ngời cũng hóa thành tro bụi.

Ngải Mễ lật đồng hồ trên cổ tay ra xem, lúc này đây cô vẫn rất bình tĩnh. Cô vỗ vào má Đường Mộc: “Vẫn còn mười phút nữa, đội trưởng đội cổ vũ, bọn mình phải hò hét thôi”.

Lại bắt đầu giao bóng, rõ ràng Aaron vẫn chưa hết bàng hoàng sau quả thua này, bóng Tư Nhiên chuyển cho cậu bị Lý Tuấn Ninh cướp mất. Lý Tuấn Ninh chuyển thẳng, cầu thủ chuyên nghiệp lao lên, cậu lách qua thủ môn, cầu môn để trống! Bóng đã vào! Chỉ trong một phút, cục diện vốn đang giằng co nhau đã bị phá vỡ triệt để, Lý Tuấn Ninh dẫn trước Aaron với tỉ số 2:0. Trận đấu vẫn còn 9 phút đồng hồ.

9 phút đồng hồ, có thể làm được rất nhiều rất nhiều chuyện, ví dụ nói với người mình yêu một câu “anh yêu em”. Ba chữ “anh – yêu – em”, mỗi giây một chữ, nói xong chỉ mất 3 giây, 9 phút đồng hồ có thể nói 180 câu “anh yêu em”. Hoặc là ôm người mình yêu một cái, một cái ôm bắt đầu, một bàn tay ôm qua vai bạn, đặt bạn trước ngực, một tay còn lại khoác vào, cũng chỉ mất 3 giây đồng hồ. Một cái ôm kéo dài 9 phút đồng hồ, đối với hai người yêu nhau, không là cái gì. 9 phút đồng hồ, có thể để hai người hôn nhau, hôn như ngày tận thế của thế giới sắp đến.

Chỉ có điều hiện tại, tất cả những cái yêu và được yêu, đều bị ngăn cản ở trên sân và dưới sân.

Đối với Aaron và Tư Nhiên, hiện tại điều họ cần nhất là thời gian, nhưng đối với họ thời gian lại là một sự giày vò. Aaron và Tư Nhiên đều đã bỏ giày sút của mình ra, những cơ hội lẻ tẻ khó khăn lắm mới có được cũng bị họ để lỡ bằng những cú sút vội vàng.

Phút cuối cùng, trong lúc phòng thủ, Aaron đã mất hết lý trí kéo Lý Tuấn Ninh ngã, bị phạt thẻ đỏ và đuổi ra sân, Lý Tuấn Ninh nhẹ nhàng đá phạt đền. Phần thắng đã nắm chắc trong tay, thậm chí cậu ta còn đưa tay lên xoa đầu Aaron để tỏ lòng an ủi. Aaron cũng không có phản ứng gì quá khích, cậu biết, cậu đã thua, trong cuộc đối đầu về bóng đá với Lý Tuấn Ninh, cậu lại một lần nữa bại trận.

3:0, đây là một tỉ số áp đảo. Khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, Aaron ngồi phịch xuống đất, Tư Nhiên bước đến nói: “Rất xin lỗi”, cậu cũng không có phản ứng gì.

Lúc tỉ số trận đấu là 2:0, cô Trương đã lặng lẽ rời sân. Cô đến xem chẳng qua là vì nể mặt Tư Nhiên, hiện giờ thấy cậu thất bại rút lui vẫn là thượng sách.

Lý Tuấn Ninh lại chạy đến, mang theo một nụ cười không kìm chế nổi, ghé sát vào tai cậu nói:

“Đừng quên lời giao hẹn của bọn mình nhé”. Chưa bao giờ trong mắt Aaron gương mặt của Lý Tuấn Ninh lại khó chịu như bây giờ, mặc dù Lý Tuấn Ninh không đẹp trai như cậu, nhưng các nét cũng rõ ràng, nhưng lúc này đây trong mắt Aaron, Lý Tuấn Ninh chẳng khác gì một con quỷ.

Cậu cũng không biết mình đã tung ra cú đấm từ lúc nào, thậm chí lúc Lý Tuấn Ninh ôm đầu lăn lộn dưới đất, cậu cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Mãi cho đến khi Tư Nhiên chạy đến kéo cậu lại, cậu mới liên hệ cú đấm của mình với việc Lý Tuấn Ninh đang nằm trên đất miệng kêu oai oái.

Lúc này bạn của Lý Tuấn Ninh cũng đã chạy đến, nhưng Lý Tuấn Ninh gọi giật ngay cậu bạn lại: “Không được động đến cậu ấy!”. Khó khăn lắm cậu ta mới bò được dậy, mắt cũng đã sưng lên, cậu ta túm chặt lấy cậu bạn cùng đội với mình. Cậu bạn bực lắm quặc lại: “Lý Tuấn Ninh, cậu bị đánh thành ra ngớ ngẩn rồi à!”.

Ngải Mễ và Đường Mộc cũng đã chạy đến. Vừa nãy họ được chứng kiến từ đầu đến cuối, Đường Mộc bước đến nắm chặt cổ tay cậu hỏi: “Cậu không sao chứ?”. Đường như vừa rồi, Aaron mới là người bị Lý Tuấn Ninh đâm ột quả.

Lý Tuấn Ninh vừa kéo cậu bạn sang một bên, vừa quay đầu lại hét với Aaron: “Cậu hãy nhớ lấy lời giao kèo của bọn mình!”.

“Lời giao kèo gì vậy?” Ngải Mễ hỏi.

“Chẳng có lời giao kèo gì đâu.” Đường Mộc không kìm được xen vào, nói xong, cậu mới hiểu ra rằng mình nói như vậy chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Ngải Mễ nhìn Aaron mặt mày vẫn đang phừng phừng vì giận, nghĩ bụng chắc không cạy được gì từ miệng cậu, bèn đuổi theo Lý Tuấn Ninh.

“Cậu nói cho tớ biết giữa cậu và cậu ấy có lời giao kèo gì đi?” Ngải Mễ túm lấy Lý Tuấn Ninh.

Lý Tuấn Ninh nhìn Aaron rồi lại quay sang nhìn Ngải Mễ, nói với vẻ vênh váo: “Không có gì cả, giữa bọn tớ không có lời giao kèo gì cả, vừa nãy tớ chỉ nói đùa thôi”.

Chương 12: Tạm biệt, Aaron

Thực ra trong lòng Ngải Mễ đã đoán được tám, chín phần, cái gọi là lời giao kèo đó, không phải là vì mình ư? Cô cũng nghĩ rằng, Aaron tận tâm với mình như vậy, là để bù đắp cho cô chẳng? Dù sao thì cô cũng thích cậu như vậy, còn cậu lại không thể thích cô.

Chính vì thế đợi đến khi Aaron lên phòng cô, đứng lại, vẫn chưa kịp mở lời, cô đã nói trước: “Cậu đừng xin lỗi, tớ biết là cậu vì tớ”.

Aaron bèn gật đầu, nhưng cũng không đi.

“Cậu còn việc gì nữa à?” Hiện giờ chúng rất ít khi ở riêng với nhau, cảm giác này rất lạ lẫm, khiến cả hai đều cảm thấy ngượng ngùng.

Cuối cùng Aaron đã dám ngẩng đầu lên nhìn cô: “Ngải Mễ, tớ muốn nhận cậu làm em gái tớ”.

Cuối cùng đã đến bước này, đây không phải là cảnh tượng quá quen thuộc trong tiểu thuyết phim ảnh đó sao? Một cô gái rất thích, rất thích chàng trai, cuối cùng vẫn không chiếm được trái tim của chàng, nhưng chàng vẫn dịu dàng nói: “Anh muốn nhận em làm em gái anh”.

Nếu chúng yêu nhau, có thể đến một ngày nọ sẽ phải chia tay, nhưng nếu thành anh trai em gái, mặc dù tình cảm giữa họ không còn là tình yêu nữa, nhưng lại có thể làm anh em suốt đời.

Hơn nữa, hiện giờ giữa chúng vốn cũng không có tình yêu. Một người thích một người khác, là sự tự do và quyền lợi của cậu ta, cũng có tự do được chấp nhận hoặc từ chối. Aaron đã làm rất tốt rồi, cái mà cậu không thể cho, chỉ là một danh phận mà thôi, lòng tốt mà cậu dành cho cô, gấp nhiều gấp nhiều lần tình cảm mà rất nhiều chàng trai dành cho bạn gái mình.

Đến bây giờ, cậu ta vẫn đến năn nỉ mình một cách đáng thương: “Ngải Mễ, tớ muốn nhận cậu làm em gái tớ”.

Cô, Ngải Mễ, đáng lẽ phải cảm thấy thỏa mãn.

Ngải Mễ gật đầu, lần này cô không khóc, cô thực sự cảm thấy rất vui, cậu là anh trai cô, những điều mà từ trước đến nay cậu vẫn làm, là những điều mà một người anh trai nên làm. Trước đó cô đều mơ tưởng rằng sẽ đến một ngày, cậu có thể trở thành chàng hoàng tử của mình, cô bay bổng bồng bềnh trên mây, hiện giờ thì ổn rồi, đã rơi xuống, đã đứng trên mặt đất.

Cô em gái sà vào lòng người anh.

Cô gọi một tiếng: “Anh ơi”.

Cô không hiểu được rằng Aaron đã đợi hơn mười năm câu “anh ơi” này của mình.

Aaron ôm chặt Ngải Mễ, cuối cùng cậu đã được gọi em gái mình: “Em ơi”.

“Em à, em thấy Tư Nhiên thế nào?”

“Vừa nhận em gái đã muốn tặng em gái cho người khác hay sao?” Cô cảm thấy chua xót trong lòng, cô vẫn còn đang nằm trong lòng anh, còn anh thì đã tính toán đẩy mình vào lòng người khác.

Cho dù thế nào, cuối cùng cô đã cảm thấy yên lòng. Tình yêu của cô đối với anh, giống như sợi tơ trơn bóng, con đường tơ lụa, là lớp thảm đỏ mà anh trải cho cô, anh cũng là người viết dấu chấm hết. Sau này cô vẫn còn yêu anh, nhưng tình yêu chảy dài này, sẽ thay đổi dung môi.

Trước khi đi Aaron còn nhắc đến Tư Nhiên: “Ngải Mễ, Tư Nhiên là một chàng trai tốt”.

Ngải Mễ cũng không để thời gian chết, tặng anh một câu: “Anh cũng đừng quên rằng, Đường Mộc cũng là một chàng trai tốt”.

Aaron cũng bắt chước câu cửa miệng mà Ngải Mễ và Đường Mộc thường nói khi cãi nhau: “Thần kinh!”.

Cậu quay về phòng, Đường Mộc đang đợi ở cửa, sốt sắng hỏi: “Thế nào rồi?”

Aaron không nói gì, chỉ nhìn cậu.

Đường Mộc liền tỏ ra luống cuống: “Sao lại thế được, cậu ấy không đồng ý à?”.

Aaron vẫn không nói gì, cậu chỉ chăm chú nhìn Đường Mộc mà Ngải Mễ từng nói là “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, gay có Đường Mộc” mà thôi.

Giọng Đường Mộc nghe như sắp khóc: “Cậu mau nói cho tớ biết đi! Cậu đừng im lặng như thế!”.

Aaron không trêu Đường Mộc nữa mà bước đến ôm chặt cậu: “Cảm ơn cậu, cảm ơn ý tưởng tồi của cậu”.

Đường Mộc bị cậu ôm chặt, cuối cùng thở phào: “Tớ đã bảo mà”.

“Thật sự là cảm ơn cậu, Đường Mộc ạ.”

“Thế thì cậu muốn tớ cảm ơn như thế nào đây?”

Đường Mộc nhớ đến giấc mơ đó, cậu nói lí nhí như muỗi kêu: “Cậu thơm tớ một cái”.

“Hả?” Aaron thực sự nghe không rõ, nếu không cũng đã không hỏi to như vậy.

Đường Mộc ngại không dám nói.

Bạn có bao giờ cảm thấy có những lúc người khác nói, bạn không nghe rõ, lúc mở miệng hỏi lại anh ta, câu này tự nhiên lại hiện rõ trong đầu.

“Cậu thơm tớ một cái.”

Đúng vậy, Đường Mộc đã nói như vậy.

Cậu không tìm được lý do gì để từ chối Đường Mộc. Nếu thơm, sẽ bày tỏ được lời cảm ơn này, vậy thì Aaron vẫn còn lãi.

Aaron bèn thơm cậu.

Bọn họ không ai để ý rằng, lúc đó Lý Tuấn Ninh đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách cầm điện thoại của mình lên chụp mấy kiểu.

Nụ hôn của chúng đã bị Ngải Mễ cắt đứt, cô xuống tầng tìm nước uống, nhìn thấy Đường Mộc và Aaron hôn nhau trước cửa, không kìm được bèn thốt lên.

Nhưng sự sững sốt của cô chỉ kéo dài trong một giây, Ngải Mễ lập tức hiểu ngay ra vấn đề, nói với hai kẻ đang luống cuống: “Ê, các cậu cũng không cần phải diễn bài tình cảm như thế chứ nhỉ?”.

Hai đứa bèn buông nhau ra, Đường Mộc trở về với thực tại nói: “Này, cái tớ nợ cậu, giờ trả được rồi chứ?”. Lúc này bọn họ mới nhìn thấy trong phòng khách còn có Lý Tuấn Ninh đang ngồi.

Lý Tuấn Ninh giơ cao chiếc điện thoại di động lên lắc lư: “Vừa nãy tớ chơi điện tử, tớ nói cho các cậu biết nhé, tớ không nhìn thấy gì đâu”.

Tối nay, Đường Mộc đã bày cho Aaron hai điệu kè vừa nãy sử dụng một ở chỗ Ngải Mễ, còn điệu kè còn lại dành cho Lý Tuấn Ninh, không ngờ cậu ta cũng có mặt ở đây.

Và thế là Aaron liền bảo mọi người ngồi xuống, đợi tất cả đã yên vị, cậu bèn cất lời: “Hiện giờ mọi người đều đã biết lời giao kèo đi kèm trong trận đấu bóng vừa qua, tớ đã nói là làm, Lý Tuấn Ninh, tớ thua cậu rồi, tớ sẽ làm đúng những gì tớ đã hứa, nhưng điều mà tớ muốn nhắc cậu là cậu cũng đừng quên lời giao kèo giữa cậu và Ngải Mễ”.

“Tớ vẫn nhớ, nếu cậu ấy tìm được một người phù hợp, hai người có tình cảm với nhau thì tớ sẽ rút lui.”

“Đúng vậy. Cảm ơn vì cậu vẫn còn nhớ.” Aaron thở phào, trước đó cậu còn lo Lý Tuấn Ninh sẽ giở trò cù nhậy.

“Vấn đề là, hiện giờ các cậu đã tìm được người này chưa, đừng có nói với tớ người đó là một trong hai các cậu, điều này tớ sẽ không tin đâu.”

“Không phải, làm sao có thể là tui tớ được chứ?”

“Đó là ai?”

“Cậu đã từng gặp rồi.”

“Ý các cậu nói là Tư Nhiên ư?”

“Cậu rất thông minh.”

“Tớ có thể nhận ra rằng anh ấy thích Ngải Mễ, nhưng tớ không thấy Ngải Mễ thích anh ấy.”

“Ngải Mễ đang có mặt ở đây, bọn mình để cậu ấy tự phát biểu là được.”

Lúc này đây Ngải Mễ mới hiểu tại sao trước đó Aaron lại nói, Tư Nhiên là một chàng trai tốt.

Mọi ánh mắt đều dồn lên khuôn mặt Ngải Mễ, Ngải Mễ nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Ai trong số các cậu có thể cho tớ một lý do là không thích Tư Nhiên được không?”.

Lý Tuấn Ninh tức nổ đom đóm mắt, cậu ta đứng dậy bước về phía Đường Mộc, Aaron vội vàng đứng trước mặt Đường Mộc: “Cậu định làm gì vậy?”.

Lý Tuấn Ninh hiểu rằng Aaron hiểu lầm cậu ta sẽ ra tay với Đường Mộc, cậu ta đẩy nhẹ Aaron ra, vẫn đưa tay về phía Đường Mộc, Đường Mộc ngần ngừ một lát cuối cùng vẫn nắm chặt tay cậu. Lý Tuấn Ninh nói: “Cảm ơn sự tiếp đãi của cậu trong những ngày qua”.

“Cậu chuẩn bị đi ư?” Đường Mộc hỏi thẳng.

Lý Tuấn Ninh cũng gật đầu rất thoải mái: “Đúng vậy”.

Ngày hôm sau mọi người tỉnh dậy, phát hiện thấy Lý Tuấn Ninh đã đi thật rồi, trước đó bọn họ đã cầu nguyện vô số lần mong ông trời mau để Lý Tuấn Ninh đi, đến khi nhìn thấy phòng cậu ta trống rỗng, trong lòng tự nhiên lại thấy hơi hụt hẫng, bọn họ đã nhìn thấy một tờ giấy Lý Tuấn Ninh để lại trên bàn ăn. Mẩu giấy viết gửi Ngải Mễ.

“Ngải Mễ, tớ sẽ tiếp tục đợi, đợi đến ngày Tư Nhiên không thích cậu, cậu hãy nhớ rằng, tớ vẫn yêu cậu.”

Cậu ta còn để lại một tấm ảnh, nhìn từ cửa sổ ra bầu trời. Cậu đã thể hiện rất thành công nỗi cô đơn của mình.

Lý Tuấn Ninh đi rồi, người cảm thấy hẫng hụt nhất lại là Đường Mộc. Cậu nằm sấp trên giường, toàn là mùi của Aaron, chỉ sợ đêm nay, đêm mai, đêm ngày kia, vì chủ nhân của thứ mùi đó không còn nữa, vì xen tạp rất nhiều nỗi nhớ nhung, chỉ sợ thứ mùi này sẽ càng ngày càng đậm, đến lúc đó thực sự là “cái lạnh ở canh năm, dù đắp chăn lụa cũng không che được”.

Aaron bước vào phòng, vỗ vào vai Đường Mộc: “Cậu sao thế, sao lại u sầu như vậy!”.

Đường Mộc lẩm bẩm: “Vì Lý Tuấn Ninh đi rồi...”.

Thực ra Aaron rất thông minh, biết cậu đang nghĩ gì, nhưng lại cố tình trêu: “Ê, sao lại có chuyện đó nhỉ, Đường Mộc của tớ lại thay lòng đổi dạ à”. Cậu còn giả vờ khóc mấy tiếng.

“Aaron.”

“Hả?”

“Nếu cậu đã ngủ quên cái giường này rồi thì để tớ chuyển sang phòng bên.” Giọng Đường Mộc rất tội nghiệp.

Thực sự Aaron không nỡ lòng nào ép cậu khóc một lần nữa, bèn vội nói: “Cậu đừng khóc nữa, hiện giờ tớ ngủ, không ôm đồ gì trong lòng lại thấy không quen”.

“Gi cơ, ý cậu muốn nói tớ là đồ gì ư.”

“Cậu không phải là Đông Tây, lẽ nào lại là Nam Bắc ư?” Cậu véo cổ Đường Mộc, bị Đường Mộc túm tay hất xuống, Đường Mộc quay người lại, hai người mặt đối mặt. [Trong tiếng Trung, từ “đồ đạc” cũng có nghĩa là “Đông Tây”.]

Aaron giật mình, cậu vội lảng sang chủ đề khác: “Đường Mộc này, cậu bảo có thật là Ngải Mễ thích Tư Nhiên không?”.

“Như lời Ngải Mễ đã nói, cậu có thể cho cô ấy một lý do là không thích Tư Nhiên được không?”

“Thế thì bọn mình bảo Tư Nhiên chuyển đến đây ở được không?”

“Hay quá!” Cậu lại một lần nữa có cảm nhận rằng cuộc sống tươi đẹp biết bao.

Mặc dù hiện tại Tư Nhiên là nhà tạo mẫu tóc trong salon, nhưng vẫn đang ở trong nhà tập thể với đám đàn em. Lệ Lệ gọi điện thoại cho anh, nói ý của Đường Mộc, theo như ý định ban đầu của anh, là muốn từ chối, nhưng dĩ nhiên là anh cũng nghĩ đến Ngải Mễ. Và thế là anh bèn nói với chị gái: “Việc này, e rằng không tiện nhỉ?”.

Lệ Lệ đã nghe ra được ý của em trai. Cậu muốn đi, nhưng lời mình nói chưa có sức thuyết phục lớn lắm.

“Không đâu, các em ấy đều rất quý em mà, nói em đến ở, từ sau sẽ không phải đến salon tóc nữa.”

“Nếu như vậy thì, thôi... được.”

Tư Nhiên không thể ngờ được rằng, lại có một ngày mình cũng sống trong căn hộ này, anh không hiểu được các câu chuyện ở đây, anh nhìn thấy Aaron và Đường Mộc ở chung một phòng, bèn ngại vì mình đã chuyển đến.

Ngải Mễ và Đường Mộc đưa mắt nhìn nhau, chúng không biết phải giải thích với Tư Nhiên như thế nào, không ngờ Aaron lại lên tiếng: “Anh Tư Nhiên à, bọn em ở cùng phòng với nhau chắc chắn là vì bọn em thích ở chung, anh cứ yên tâm ở đi”.

Và thế là Tư Nhiên gật đầu một cách lơ mơ.

Hỏi Lý Tuấn Ninh chuyển đến, thực ra Aaron rất nhiều lần lo ngại không biết có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng mãi cho đến khi cậu ta rời chốn này, mọi chuyện đều khá êm ả, không ngờ sau khi Tư Nhiên chuyển đến, lại có chuyện xảy ra.

Xảy ra chuyện giữa cậu và Đường Mộc.

Ba đứa cùng đi học, vừa vào trường đã cảm thấy có gì bất thường, mọi người đều nhìn chúng bằng ánh mắt rất lạ. Trước đây chúng đi với nhau, cũng rất bắt mắt, nhưng sự bắt mắt đó, là do mọi người cảm thấy chúng rất đẹp. Nhưng hôm nay, lại không phải như vậy, dường như trên mặt chúng mọc ba con mắt.

Đường Mộc lẩm bẩm: “Sao lại vậy nhỉ, thua một trận bóng lại nhìn người ta như vậy sao”.

Aaron cau mày nghĩ một lát, cậu nói với Đường Mộc: “Chắc chắn không phải chuyện liên quan đến trận đấu bóng đá”.

“Thế thì là chuyện gì nhỉ?”

“Tớ không biết, nhưng tớ cảm thấy không phải là chuyện gì hay ho!”

Chúng vẫn chưa đi đến khu lớp học liền bị thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy của trường chặn lại, trên tay thầy còn cầm một tờ giấy, đối chiếu với Đường Mộc và Aaron nhìn chăm chú hồi lâu. Sau khi xác định thân phận của hai cậu học sinh trước mặt, thầy thở dài một tiếng, sau đó nhét tờ giấy trên tay đó vào tay Aaron.

Ba đứa liền xúm lại xem, không ngờ lại là tấm ảnh Đường Mộc và Aaron đứng hôn nhau trước cửa, mặc dù độ phân giải không cao lắm, hơi mờ, nhưng trong vẻ mờ mờ đó vẫn nhận ra được một đứa là Đường Mộc, một đứa là Aaron. Tối hôm đó, Aaron đứng trước cửa hôn Đường Mộc, bị tiếng thét của Ngải Mễ ngăn lại, sau đó chúng mới phát hiện ra rằng Lý Tuấn Ninh cũng ngồi ở phòng khách, tay cầm điện thoại, lúc đó cậu ta còn nói: “Tớ không nhìn thấy gì cả, tớ đang chơi điện tử”. Lúc đó chúng cũng không nghĩ gì nhiều, hiện giờ tất cả đều đã rõ ràng.

Sắc mặt của thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy của trường rất khó coi: “Trước tiên các em phải kiểm tra hết các góc trong trường cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy những thứ này khi đi lại quanh trường, sau đó các em hãy mang cái này lên thẳng phòng hiệu trưởng, tôi đợi các em ở đó”.

Chúng không nói gì, nhìn thấy giáo quay người bỏ đi, thực ra chúng hoàn toàn có thể phản bác.

Ví dụ nói: “Tại sao lại bắt bọn em đi bóc, bọn em có phải là người dán chúng lên đâu”.

Ví dụ nói: “Bọn em chỉ là đùa mà thôi, việc gì nghiêm trọng đến mức phải lên phòng hiệu trưởng?”.

Nhưng chúng không nói gì cả.

Ngải Mễ là người rơi nước mắt đầu tiên, cô cho rằng, Đường Mộc và Aaron đến với nhau, hoàn toàn là lỗi của cô, nếu cô không ép Aaron đến với Đường Mộc thì những chuyện này đã không xảy ra. Nếu ngày hôm đó mình không nổi cáu đòi hỏi lời giao kèo đó cho bằng được, Aaron lên khuyên mình, chuyện này cũng đã không xảy ra.

Trong lòng Aaron cũng rối bời. Vì muốn che giấu lời nói dối của mình, cậu đã lợi dụng tình cảm mà Đường Mộc dành ỉn, để Đường Mộc đóng kịch với mình. Nụ hôn mà cậu trao cho Đường Mộc, là sự thương tình, là nỗi cảm kích, là tất cả những cái khác, thực sự không liên quan gì đến tình yêu. Đây là chuyện bất công đối với Đường Mộc biết bao. Bao nỗi ân oán giữa Lý Tuấn Ninh với mình, để Đường Mộc cũng biến thành vật hy sinh oan uổng. Đây đều là lỗi của Aaron.

Đường Mộc tưởng rằng, Lý Tuấn Ninh đi rồi, và thế là kỳ thi đại học mới là dấu chấm hết của cuộc sống hạnh phúc này, không ngờ, ngày hôm nay lại đã đến trước.

Aaron nói với Đường Mộc và Ngải Mễ: “Các cậu đi tiêu diệt các tấm ảnh, bây giờ tớ sẽ lên phòng thầy hiệu trưởng”.

Đường Mộc nói: “Tớ đi với cậu”.

Về mặt Aaron nhìn rất sợ: “Tớ nói chưa đủ rõ ràng hay sao, hai cậu đi thu dọn các tấm ảnh, tớ lên phòng thầy hiệu trưởng”.

Đường Mộc nói: “Thế thì cậu lại đây, tớ sẽ bảo cậu nên nói thế nào”.

Aaron liền nghe theo, Đường Mộc luôn đưa ra những lời gợi ý hay.

Aaron đến cửa phòng hiệu trưởng, nghe thấy tiếng thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy của trường và tiếng thầy hiệu trưởng:

“Anh xem xem, bọn trẻ bây giờ, thật không biết xấu hổ là gì!”

“Haizz, chuyện này nếu xảy ra vào hai mươi năm trước thì bị coi là phạm tội chứ chẳng chơi.”

Aaron gõ cửa rất mạnh.

Thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy vội ra mở cửa, nhìn thấy Aaron, mặt hầm hầm: “Gõ cửa như vậy tôi còn tưởng là đến lĩnh học bổng cơ”.

Aaron bước về phía thầy hiệu trưởng, khể chào: “Em chào thầy ạ”.

Thầy hiệu trưởng chỉ vào ghế sofa: “Em ngồi đi, tôi cho em cơ hội giải thích, em hãy giải thích rõ ràng sự việc cho tôi”.

“Thầy ạ, thực ra sự việc rất đơn giản, là thế này ạ, bọn em chơi trò chơi, sau đó bị thua, đây chính là cách chịu phạt.”

“Là như vậy ư?”

“Vâng, đúng là như vậy ạ.”

“Tôi đã cho em cơ hội nhưng em không chịu nắm lấy.” Thầy hiệu trưởng lắc đầu, rồi lại quay sang gật đầu với thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy.

Và thế là thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy liền bước đến đặt một tập ảnh vào tay Aaron rồi nói: “Lẽ nào các cậu cũng chơi trò chơi này hay sao?”.

Tập ảnh này rất nét, bên trên còn in ngày tháng, là cảnh Đường Mộc và Aaron ngủ với nhau ở các tư thế. Xem ra là chụp bằng máy ảnh với độ phân giải rất cao, thậm chí có thể là máy ảnh DSLR. Aaron liền nhớ ngay đến chiếc máy ảnh DSLR đó của Lý Tuấn Ninh.

Cậu nhắm chặt mắt lại một cách tuyệt vọng.

“Tại em. Em đã ép bạn ấy.”

“Ép? Cậu ấy cũng là con trai, không biết chống cự hay sao?”

“Em hay đá bóng nên khỏe hơn.”

Lúc này đây thầy phụ trách công tác giảng dạy của trường liền nói xen vào: “Chuyện đá bóng là chuyện thật, giải bóng đá gần đây của trường, cậu này thua trận, lại còn đánh cầu thủ đội bạn sưng cả mắt...”.

Thầy hiệu trưởng liền nhìn Aaron: “Có thật vậy không?”.

Aaron gật đầu, sự việc đã đến nước này, cậu cũng đã bỏ cuộc, chỉ cần gỡ được tội cho Đường Mộc là tốt rồi.

“Thầy ạ, em muốn đi vệ sinh một lát ạ.”

Thầy hiệu trưởng liền giơ tay lên.

Cậu vội gọi điện thoại cho Đường Mộc.

Đường Mộc còn sốt ruột hơn cả cậu: “Thầy hiệu trưởng đã nói không sao hay chưa?”.

“Đường Mộc, cậu nghe tớ nói đây, sự việc không đơn giản như vậy đâu, cậu nhất định phải làm theo lời tớ, nếu không kiếp này tớ sẽ không tha thứ cho cậu, sẽ không bao giờ nhìn cậu nữa, sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu một câu nào nữa. Chính vì thế, cậu hãy nghe tớ nói đây...”

Năm phút sau, Đường Mộc xuất hiện ở phòng thầy hiệu trưởng với đôi mắt sưng húp vì khóc.

Vì thấy hiệu trưởng vừa nghe câu chuyện Aaron kể, nên tỏ thái độ nhẹ nhàng với cậu: “Đường Mộc, em nói đi, chuyện này là thế nào”.

Thầy hiệu trưởng vừa hỏi, Đường Mộc lại khóc nức lên.

Thầy hiệu trưởng đã đoán ra được vấn đề, ông bảo thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy đưa Aaron ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ông và Đường Mộc.

“Được rồi, hiện giờ em có thể yên tâm mà kể rồi, em đừng lo sau này cậu ta vẫn sẽ bắt nạt em. Đường Mộc, tôi và ba em còn là bạn thân của nhau, chính vì thế chắc chắn tôi sẽ đứng về phía em.”

Đường Mộc vẫn khóc, trong đầu cậu đang nghĩ đến những điều mà Aaron vừa nói qua điện thoại.

“Cậu nghe tớ nói đây, sự việc không đơn giản như vậy đâu, cậu nhất định phải làm theo lời tớ, nếu không kiếp này tớ sẽ không tha thứ cho cậu, sẽ không bao giờ nhìn cậu nữa, sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu một câu nào nữa.”

“Đường Mộc, em nói đi, có thầy làm hậu thuẫn, em còn sợ gì nữa?”

“Dạ... những chuyện này, đều là do cậu ấy ép em.”

Sự ra đi của chú chó Aaron là vì thần Nhị Lang cảm thấy quá cô đơn, thì sự ra đi của Aaron, sẽ khiến cho rất nhiều người cảm thấy cô đơn. Khi Ngải Mễ cất lời gọi Aaron, đã không còn ai đáp lại nữa. Mùa xuân hoa nở, mùa thu trăng sáng, mùa đông mặt trời lặn, mùa hạ côn trùng ca hát, ai hát người đó nghe, ai gọi Aaron người đó thưa. Sau này năm tháng đã trôi qua trái tim vẫn trẻ, dây đàn đã đứt vẫn là tri âm, ai cho tôi một câu dặn dò, ai nhìn thấy bóng người dưới ánh tà dương.

Sau tuổi thơ, trước tuổi thành niên, chúng lại đến ngôi miếu tồi tàn, luôn mang theo một vẻ buồn bã. Cuối cùng vở kịch này đã kết thúc bằng việc đuổi học Aaron, bị đuổi học là chuyện nhỏ, dù sao thì Đường Mộc cũng đã may mắn thoát nạn, chỉ có điều ba Đường Mộc không cho phép Aaron tiếp tục ở bên Đường Mộc nữa. Ông gọi Aaron vào phòng làm việc để nói chuyện, sau khi trở thành ba dượng của cậu, ông đã chăm sóc cậu rất tận tình, không ngờ lại xảy ra chuyện này, nhưng ba của Đường Mộc vẫn kìm chế được mình.

“Aaron à, có lẽ ra nước ngoài là sự lựa chọn không tồi đối với mọi người.”

Aaron gật đầu. Cậu hiểu tất cả những điều này đã là niềm ân huệ đối với cậu.

“Thế cháu muốn sang nước nào?”

“Nước Đức ạ.”

“Hà?”

“Vì kỳ World Cup tới sẽ diễn ra tại đó.”

“Cháu còn trẻ con quá.”

Thực ra cậu vốn là một đứa trẻ, tất cả những điều này, đều chỉ là quá trình trưởng thành mà thôi. Chúng ta đều bén rễ, nảy mầm, phát triển thành cây đại thụ trong quá trình làm tổn thương người khác vì bị người khác làm tổn thương. Có một câu nói ý rằng: một vị tướng muốn thành công sẽ phải trả giá bằng cái chết của hàng vạn người, khi chúng ta chào đời, trên con đường trưởng thành của chúng ta, có bao nhiêu bóng người buồn bã của ngày hôm qua nằm xuống. Chúng ta cứ tiến từng bước như vậy. Đi sai đường, cũng không thể quay đầu lại, thực ra niềm vui của cuộc đời cũng nằm ở đây.

Ngải Mễ không thể nào tin, giờ này ngày mai, người ngồi bên cạnh mình này sẽ xa vời như ngôi sao trên bầu trời, trước kia người ta nói, khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới, là khi em ở bên anh, nhưng trái tim anh lại ở nơi khác, trước đây Ngải Mễ cũng đã từng nghĩ như vậy. Đến giờ, cô cảm thấy, đó chẳng qua là trò đùa của nhà thơ mà thôi, đợi đến khi người đó không còn ở bên bạn, bạn lại muốn trái tim anh ta không ở bên cũng được, chỉ cần con người anh ta vẫn ở bên mình là được rồi.

“Có thật là anh sẽ đi hay không?” Cô đã hỏi một nghìn lần, lúc này đây vẫn hỏi thêm một lần nữa.

Và thế là Aaron liền trả lời một cách uể oải: “Anh không đi nữa”.

“Còn lâu em mới tin!” Ngải Mễ nói xong, cả hai đứa đều cười.

“Aaron, Aaron, Aaron, Aaron, Aaron...” Cô gọi hết lần này đến lần khác, gọi cho đủ số lần cậu không ở bên cô.

Aaron khóc dở mếu dở: “Ngải Mễ à, anh em mình có thể lên mạng Internet, gọi điện thoại, chat bằng hình ảnh. Hiện giờ khoa học phát triển như vậy, em ở nơi nghìn dặm xa xôi gọi anh, anh đều có thể trả lời”.

Hai đứa cùng nhau đến ngôi miếu cũ.

“Bọn mình vái lạy tượng phật đi.” Ngải Mễ đề nghị.

Hai đứa liền quỳ xuống trước mặt thần Nhị Lang, chăm chú vái ba vái, Ngải Mễ khẩn cầu:

“Mong cho Aaron thượng lộ bình yên, sớm trở về”.

Cô quay sang hỏi Aaron: “Anh khẩn gì vậy?”.

Aaron lắc đầu: “Anh không khẩn gì cả”.

“Thế anh không nói gì à?”

“Không hẳn là như vậy.”

“Thế anh khẩn gì, nói cho em nghe đi.”

“Anh xin thần một cái hộp, chính là cái hộp đựng tiền xu ngày trước.”

Rất nhiều ngày sau đó, Ngải Mễ vẫn nhớ những lời Aaron nói với cô khi nhét chiếc hộp đó vào tay cô: “Sau này nếu em nhớ anh thì cứ vứt một đồng xu vào đó”.

“Em sợ chẳng mấy chốc mà đầy.”

“Thế thì em đổi thành tiền giấy vậy.”

Hóa ra nỗi nhớ có thể đổi thành tiền giấy, Aaron đi rồi, Ngải Mễ nhớ cậu biết bao, nỗi nhớ của cô có một tệ, mười tệ, một trăm tệ, từ trước đến giờ cô không có nhiều tiền, nhưng cô có lòng tin, nỗi nhớ của cô đổi với Aaron, chắc chắn sẽ biến cô thành nữ tỉ phú.

Aaron không ngờ lại có nhiều người ra sân bay tiễn cậu như vậy. Bao nỗi sinh ly tử biệt trong cuộc đời, thực sự là sự trừng phạt đau đớn nhất của ông trời. Cậu không dám quay đầu nhìn lại, quay đầu rất dễ, sau khi quay đầu, muốn ngoảnh lại đi tiếp sẽ vô cùng khó khăn. Cậu đã dành cả buổi tối cuối cùng cho Ngải Mễ, không dành phút nào cho Đường Mộc, đến bây giờ, người mà cậu lo lắng nhất là Đường Mộc. Nếu có thể, cậu muốn nâng cầm Đường Mộc lên biết bao, nói với cậu ấy rằng, thực ra mỗi đêm, khi cậu sờ vào trái cổ của tớ, tớ đều đang thức. Nếu có thể, cậu muốn nhìn vào đôi mắt Đường Mộc, kể cả đôi mắt đó đã cháy bỏng từ lâu, nhưng cậu cũng vẫn muốn nói rằng, cậu là cậu bé dễ thương nhất trên thế gian này, mong cậu hãy tiếp tục dũng cảm.

Nhưng hiện tại, ngay cả việc nói câu “tạm biệt” với Đường Mộc, cậu cũng không có đủ tư cách. Cậu kéo va li bước đi, trên vai có bao ánh mắt dõi theo, cậu hòa vào dòng người, cuối cùng mất hút.

Tạm biệt Xuân Thành. Thành phố để lại quá nhiều câu chuyện, vì tình yêu mà thù hận lên quá nhiều điều dối trá.

Tạm biệt Lý Tuấn Ninh, cảm ơn những khoảnh khắc vui vẻ mà cậu đã đá bóng cùng tớ khi đang còn nhỏ, cảm ơn tất cả những gì mà cậu đã làm, cho dù thế nào, cậu vẫn là người anh em tốt duy nhất của tớ.

Tạm biệt mẹ, cảm ơn mẹ đã cho con sự sống, hiện giờ mẹ sống hạnh phúc, con cũng đã cảm thấy yên lòng.

Tạm biệt chú, cảm ơn chú đã tha thứ cho tội lỗi của cháu, cảm ơn sự khoan dung của chú đối với mẹ con cháu, chú sẽ có được lời chúc phúc của Thượng đế.

Cảm ơn ba, lễ thanh minh năm sau, kể cả con không thể đi, Ngải Mễ cũng sẽ đặt một đóa hoa tươi lên mộ ba.

Tạm biệt Ngải Mễ, cuối cùng đã được gọi em là em gái, em cũng đã có thể gọi anh là anh trai, giữa hai anh em chúng ta cũng không cần danh phận gì. Xin em hãy để lại một khoảng rộng trong trái tim cho người mà em thực sự yêu quý.

Còn lại một khoảng nhỏ, thỉnh thoảng nhớ đến anh là được.

Sorry, sorry Đường Mộc, tớ không biết sự ra đi của tớ có ý nghĩa gì đối với cậu, nhưng tớ biết chắc chắn cậu sẽ vượt qua được, bởi cậu là “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố gay có Đường Mộc!”.

Xin hãy tha lỗi vì ngày hôm đó tớ đã bắt cậu làm một chuyện khó khăn đối với cậu như vậy. Nhưng cảm ơn vì cậu đã làm, nếu không kiếp này tớ sẽ không tha thứ được ình. Đường Mộc, Đường Mộc. Tớ không ngờ rằng, khi tớ chuẩn bị rời xa thành phố này, người mà tớ lưu luyến nhất lại là cậu. Có thể, trong cuộc đời tớ phải có người em trai như cậu chẳng.

Tạm biệt, tuổi thanh xuân với những vết thương dày đặc trên người của tôi. Trong một giây, tóc xanh biến thành tóc bạc, trong mười phút, năm tháng rơi từ đầu cành xuống vỡ tan. Kiếp này là như vậy, sau mấy câu chuyện ngọn sóng, liền nằm vật xuống bãi cát, mặc cho ai đến, đem đến một, hai dấu chân. Sau đó lại bị một ngọn sóng mới xóa đi dấu vết.

Ngải Mễ rất muốn đến an ủi Đường Mộc, nhưng Aaron đã đi rồi, cô nói gì cũng chẳng ăn thua. Cuối cùng cô đã đến tìm Đường Mộc, những lời mà cô muốn nói, thực ra là rắc nắm muối lên vết thương của cậu.

Cô nói: “Đường Mộc, bọn mình yên lặng có lẽ sẽ hay hơn, tớ muốn quay về ở trường một thời gian”.

Ánh mắt Đường Mộc thần thờ, không biết cậu có nghe hiểu hay không, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Ngải Mễ cũng im lặng.

Cô biết, lúc này đây, không nói chính là lời nói lớn nhất.

Tư Nhiên quay về, không hiểu gì về biến cố đã xảy ra, chỉ nhìn thấy mẫu giấy Đường Mộc để lại.

“Tư Nhiên, mọi người đang đùa với anh, đều quay về nhà ở hết rồi, chỗ này, anh muốn cứ việc ở, không ở cũng không sao.”

Tư Nhiên gọi điện thoại cho Lệ Lệ, hỏi biết Đường Mộc không sao cả, bèn thu dọn đồ đạc của mình về nhà.

Chỉ trong một đêm, bốn người cùng sống trong một mái nhà đã mỗi người mỗi ngả.

Từ đó trở đi Ngải Mễ liền ở lại trường, gần như không nói lời nào, Lý Tuấn Ninh biết sự ra đi của Aaron đã gây ra một cú sốc lớn đối với cô. Cậu lặng lẽ chờ đợi một tháng trời, đoán chắc Ngải Mễ đã với bớt được phần nào nỗi lòng. Một hôm sau khi tan học, cậu ta đã chặn đường Ngải Mễ ở cổng trường. Ngải Mễ không đếm xỉa gì đến cậu ta, cậu ta chặn bên trái, cô liền sang bên phải, cậu ta sang bên phải, cô liền tránh sang bên trái. Cuối cùng Lý Tuấn Ninh nổi cáu, hỏi: “Ngải Mễ, rốt cục cậu còn muốn tớ làm gì nữa mới hiểu được lòng tớ?”.

Cô không trả lời cậu ta, chỉ cảm thấy con người này rất đáng sợ.

Cuối cùng cậu đã buông tha cho cô, nhưng vẫn đứng sau lưng gọi với theo với vẻ không cam lòng: “Cậu ta thích con trai, cậu ta đã sang Đức rồi mà cậu vẫn không từ bỏ ý định đó hả? Một người yêu cậu như vậy, một người cậu yêu nhưng mãi mãi sẽ không bao giờ yêu cậu, tại sao cậu không đưa ra được sự lựa chọn đúng đắn hả?”.

Ngải Mễ không nói gì, chỉ để lại chiếc bóng cứng rắn cho Lý Tuấn Ninh.

Một người là người yêu bạn, một người là người bạn yêu, bạn giương cung lên, trên chiếc thuyền cỏ đã đi xa đó chứa mười vạn nỗi nhớ của bạn, nhưng chiếc bia trên lưng bạn, cũng đã bị mũi tên của người khác bắn trúng. Người yêu bạn, đã bị bạn chà đạp đến mức tưởng như tình yêu này đối với anh ta là một lời trách móc của nhân thế. Người mà bạn yêu, ra lệnh cho bạn tự giã vò mình đến mức tột độ, mười vạn mũi tên của thần Cupid đều đã bật ngược trở lại, trái tim tan nát đã từ lâu.

Đối với Ngải Mễ, người yêu đích thực là Tư Nhiên, mặc dù tình yêu của anh không lời, nhưng đã dày công gây dựng cho cô một mảnh đất từ lâu.

Ngải Mễ đã sắp đi tới ngã ba, lúc này đây Lý Tuấn Ninh lại đuổi theo, cậu ta thực sự không thể chịu nổi thái độ đó của Ngải Mễ, nhưng lúc đưa tay túm Ngải Mễ, tay lại bị một bàn tay khác túm chặt.

Chủ nhân của bàn tay này là Tư Nhiên.

“Anh?” Cậu ta hơi thắc mắc, tại sao anh chàng này lại xuất hiện ở đây.

“Là tôi.” Tư Nhiên buông tay xuống.

“Tránh ra.” Lý Tuấn Ninh tỏ ra rất coi thường Tư Nhiên – kẻ tự xưng xuất hiện giữa đường. Ánh mắt cậu đằng đằng sát khí, nếu Tư Nhiên không tránh ra nữa, chắc chắn cậu sẽ giải quyết anh bằng phương thức đơn giản nhất.

Tư Nhiên biết mình không phải là đối thủ của Lý Tuấn Ninh, nhưng anh vẫn hiên ngang đứng trước Ngải Mễ.

Lý Tuấn Ninh xắn tay áo sơ mi lên, để lộ ra bắp tay vạm vỡ, cậu ta khẽ gằn một tiếng qua mũi: “Anh tránh ra”.

Nhưng Tư Nhiên vẫn không hề nhúc nhích.

Lý Tuấn Ninh nói: “Tôi đếm 3, 2, 1, anh tránh ra cho tôi”. Nhưng cậu ta vẫn chơi xấu, ngay cả 3, 2, 1 cũng chưa đếm đã xuất chiêu rồi. Tư Nhiên rất dũng cảm, người gầy như vậy, trước khi anh đưa ra phản ứng, quả đấm của Lý Tuấn Ninh đã tung trúng mặt Tư Nhiên, anh ngã sòng soài xuống đất. Nhưng khác với lần trước, lần này anh không để Lý Tuấn Ninh giẫm lên người mình mà bò dậy ngay.

Anh đã đứng vững, mỉm cười với Lý Tuấn Ninh. Lý Tuấn Ninh lại tung ra một cú đấm nữa, lần này, anh loạng choạng lùi ra sau mấy bước mới ngã xuống. Anh lấy tay vuốt lên mặt mình, máu đã chảy, nhưng đã không phân biệt được vị trí chảy máu nằm ở đâu, gần như anh không mở mắt ra được. Anh nằm dưới đất, nhìn lên trên, dáng Ngải Mễ lơ mơ trước mặt, anh nhìn thấy Lý Tuấn Ninh bước về phía mình, nụ cười của Lý Tuấn Ninh từ từ nhỏ xuống. Anh gắng gượng bò dậy. Anh thực sự đứng không vững, thậm chí phải kéo tay Lý Tuấn Ninh mới bò dậy được.

Cú đấm ban nãy đánh trúng vào mắt anh, hiện giờ Tư Nhiên nhìn không rõ lắm, anh không biết Lý Tuấn Ninh là ai, nói một câu mơ màng: “Cảm ơn”.

Từ đầu đến cuối, Ngải Mễ chỉ đứng nhìn. Cái mà anh phải chịu đựng hộ cô, giống như mặt trông bị dùi gõ xuống, từng tiếng một, đều là những lời tâm tình đẹp nhất thế gian, lúc này đây đang thì thầm bên tai cô.

Chỉ có điều lúc này, đột nhiên Lý Tuấn Ninh lại buông Tư Nhiên ra, chạy về phía cô, cô nhìn cậu ta, cảm thấy nét mặt cậu ta rất kỳ lạ. Từ trước đến nay khuôn mặt Lý Tuấn Ninh đều toát lên vẻ lưu manh, kể cả là trước mặt Ngải Mễ, cũng tỏ ra rất cà lơ phất phơ, nhưng hiện tại, cậu ta lại tỏ ra rất nghiêm túc, như một con mãnh hổ lao tới. Ngải Mễ chưa kịp phản ứng gì, đã bị Lý Tuấn Ninh đẩy đi mấy mét, không ngờ cậu ta đã đánh cô.

Trong tích tắc ngã xuống, cuối cùng cô đã phóng tầm mắt ra xa, cô nhìn thấy Lý Tuấn Ninh bay bổng trên không trung, không biết ai đã làm đổ lọ mực, bầu trời tràn ngập màu đỏ tanh như máu, cô cảm thấy trời mưa rồi, có một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống trán. Lý Tuấn Ninh mà cô nhìn thấy, bị các nét mực vẽ lên màu đỏ tương, một trận mưa máu từ trên trời rơi xuống đỉnh đầu cô. Lúc này cô mới hiểu ra là máu của Lý Tuấn Ninh, cô cảm nhận được đây là nhiệt độ cơ thể của cậu ta. Bình thường cô rất sợ máu, lúc này đây tự nhiên lại cảm thấy rất ấm áp.

Máu của cậu thấm qua da cô, ngấm vào trái tim cô.

Trên thế gian này, có thể là có kẻ xấu thật, hoặc giả là một người tốt, thực sự đi làm một việc xấu, nhưng tất cả những cái mác này, đều không thể chứng tỏ người này sẽ không yêu một người khác thật lòng. Nếu tình yêu của một người, tựa như dòng nước, chảy qua sinh mệnh của bạn, là niềm hạnh phúc của bạn. Nếu tình yêu của một người, giống như dòng máu nóng, trong tích tắc đổ xuống đầu bạn, xin hãy nhớ cho rằng, đó là món quà quý giá của bạn.

Tình yêu, là bản năng, anh yêu em, muốn bảo vệ em, những điều này viết lên giấy da sẽ rất đẹp, nhưng nếu thực sự biểu diễn bằng hành động, mới là vĩ đại nhất.

Chúng cãi nhau, ở ngã ba, vừa nãy có một chiếc xe lao nhanh về phía Ngải Mễ. Nhưng trong giây cuối cùng, Lý Tuấn Ninh đã lao tới, đẩy cô ra.

Lái xe vội vàng phanh gấp, nhưng anh ta biết đã không còn kịp nữa, thậm chí cô gái đó còn không ý thức được rằng mối nguy hiểm đang kề cận, anh ta nhắm mắt lại. Đợi đến khi mở mắt ra, lái xe lại nhìn thấy cô gái đó không có hề hấn gì, chỉ sững sờ đứng ở đó. Lái xe thấy lạ, lẽ nào vừa nãy anh ta khấn một câu “A di đà phật” thực sự đã khiến Bồ Tát hiển linh ư?

Lái xe lại đưa mắt ra chỗ khác, đột nhiên thấy lạnh toát người.

Lý Tuấn Ninh và Tư Nhiên nằm song song nhau giữa vũng máu.

Ngải Mễ gần như bò đến, ngay cả khóc cô cũng không biết khóc nữa, cô chỉ quỳ bên cạnh hai chàng trai. Cuối cùng cô đã thốt ra được thành tiếng, lưỡi cô đang run rẩy, nhưng cô vẫn thốt ra từng chữ một.

“Lý Tuấn Ninh, tớ hiểu lòng cậu, tớ rất hiểu, cậu có nghe thấy tớ nói hay không, Lý Tuấn Ninh, cậu nói gì đi chứ! Là con trai cậu phải nói gì đi chứ, bình thường cậu hống hách như thế cơ mà, sao bây giờ cậu lại không nói gì! Cậu nói gì cho tớ đi chứ!”

Tư Nhiên cảm thấy mình cũng sắp chết rồi, mặc dù anh nhìn không rõ, nhưng vẫn có thể cảm nhận Ngải Mễ đang ở bên cạnh mình, anh đưa tay ra, nhét vào Ngải Mễ một tấm danh thiếp, Tư Nhiên nói: “Ngải Mễ, cửa hàng... bảo, bọn anh đặt... tên tiếng Anh, anh đã tự đặt ỉnh một cái, từ nay trở đi, có thể gọi anh là Aaron...”

Xe cấp cứu ỉnh ỏi lao tới.

12. Chương 12

Chương 12: Tạm biệt, Aaron

Thực ra trong lòng Ngải Mễ đã đoán được tám, chín phần, cái gọi là lời giao kèo đó, không phải là vì mình ư? Cô cũng nghĩ rằng, Aaron tận tâm với mình như vậy, là để bù đắp cho cô chăng? Dù sao thì cô cũng thích cậu như vậy, còn cậu lại không thể thích cô.

Chính vì thế đợi đến khi Aaron lên phòng cô, đứng lại, vẫn chưa kịp mở lời, cô đã nói trước: “Cậu đừng xin lỗi, tớ biết là cậu vì tớ”.

Aaron bèn gật đầu, nhưng cũng không đi.

“Cậu còn việc gì nữa à?” Hiện giờ chúng rất ít khi ở riêng với nhau, cảm giác này rất lạ lẫm, khiến cả hai đều cảm thấy ngượng ngùng.

Cuối cùng Aaron đã dám ngẩng đầu lên nhìn cô: “Ngải Mễ, tớ muốn nhận cậu làm em gái tớ”.

Cuối cùng đã đến bước này, đây không phải là cảnh tượng quá quen thuộc trong tiểu thuyết phim ảnh đó sao? Một cô gái rất thích, rất thích chàng trai, cuối cùng vẫn không chiếm được trái tim của chàng, nhưng chàng vẫn dịu dàng nói: “Anh muốn nhận em làm em gái anh”.

Nếu chúng yêu nhau, có thể đến một ngày họ sẽ phải chia tay, nhưng nếu thành anh trai em gái, mặc dù tình cảm giữa họ không còn là tình yêu nữa, nhưng lại có thể làm anh em suốt đời.

Hơn nữa, hiện giờ giữa chúng vốn cũng không có tình yêu. Một người thích một người khác, là sự tự do và quyền lợi của cậu ta, cũng có tự do được chấp nhận hoặc từ chối. Aaron đã làm rất tốt rồi, cái mà cậu

không thể cho, chỉ là một danh phận mà thôi, lòng tốt mà cậu dành cho cô, gấp nhiều gấp nhiều lần tình cảm mà rất nhiều chàng trai dành cho bạn gái mình.

Đến bây giờ, cậu ta vẫn đến năn nỉ mình một cách đáng thương: “Ngải Mễ, tớ muốn nhận cậu làm em gái tớ”.

Cô, Ngải Mễ, đáng lẽ phải cảm thấy thỏa mãn.

Ngải Mễ gật đầu, lần này cô không khóc, cô thực sự cảm thấy rất vui, cậu là anh trai cô, những điều mà từ trước đến nay cậu vẫn làm, là những điều mà một người anh trai nên làm. Trước đó cô đều mơ tưởng rằng sẽ đến một ngày, cậu có thể trở thành chàng hoàng tử của mình, cô bay bổng bồng bềnh trên mây, hiện giờ thì ổn rồi, đã rơi xuống, đã đứng trên mặt đất.

Cô em gái sà vào lòng người anh.

Cô gọi một tiếng: “Anh ơi”.

Cô không hiểu được rằng Aaron đã đợi hơn mười năm câu “anh ơi” này của mình.

Aaron ôm chặt Ngải Mễ, cuối cùng cậu đã được gọi em gái mình: “Em ơi”.

“Em à, em thấy Tư Nhiên thế nào?”

“Vừa nhận em gái đã muốn tặng em gái cho người khác hay sao?” Cô cảm thấy chua xót trong lòng, cô vẫn còn đang nằm trong lòng anh, còn anh thì đã tính toán đẩy mình vào lòng người khác.

Cho dù thế nào, cuối cùng cô đã cảm thấy yên lòng. Tình yêu của cô đối với anh, giống như sợi tơ trơn bóng, con đường tơ lụa, là lớp thảm đỏ mà anh trải cho cô, anh cũng là người viết dấu chấm hết. Sau này cô vẫn còn yêu anh, nhưng tình yêu chảy dài này, sẽ thay đổi dung môi.

Trước khi đi Aaron còn nhắc đến Tư Nhiên: “Ngải Mễ, Tư Nhiên là một chàng trai tốt”.

Ngải Mễ cũng không để thời gian chết, tặng anh một câu: “Anh cũng đừng quên rằng, Đường Mộc cũng là một chàng trai tốt”.

Aaron cũng bắt chước câu cửa miệng mà Ngải Mễ và Đường Mộc thường nói khi cãi nhau: “Thần kinh!”.

Cậu quay về phòng, Đường Mộc đang đợi ở cửa, sốt sắng hỏi: “Thế nào rồi?”

Aaron không nói gì, chỉ nhìn cậu.

Đường Mộc liền tỏ ra luống cuống: “Sao lại thế được, cậu ấy không đồng ý à?”.

Aaron vẫn không nói gì, cậu chỉ chăm chú nhìn Đường Mộc mà Ngải Mễ từng nói là “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố, gay có Đường Mộc” mà thôi.

Giọng Đường Mộc nghe như sắp khóc: “Cậu mau nói cho tớ biết đi! Cậu đừng im lặng như thế!”.

Aaron không trêu Đường Mộc nữa mà bước đến ôm chặt cậu: “Cảm ơn cậu, cảm ơn ý tưởng tồi của cậu”.

Đường Mộc bị cậu ôm chặt, cuối cùng thở phào: “Tớ đã bảo mà”.

“Thật sự là cảm ơn cậu, Đường Mộc ạ.”

“Thế thì cậu muốn tớ cảm ơn như thế nào đây?”

Đường Mộc nhớ đến giấc mơ đó, cậu nói lí nhí như muỗi kêu: “Cậu thơm tớ một cái”.

“Hả?” Aaron thực sự nghe không rõ, nếu không cũng đã không hỏi to như vậy.

Đường Mộc ngại không dám nói.

Bạn có bao giờ cảm thấy có những lúc người khác nói, bạn không nghe rõ, lúc mở miệng hỏi lại anh ta, câu này tự nhiên lại hiện rõ trong đầu.

“Cậu thơm tớ một cái.”

Đúng vậy, Đường Mộc đã nói như vậy.

Cậu không tìm được lý do gì để từ chối Đường Mộc. Nếu thơm, sẽ bày tỏ được lời cảm ơn này, vậy thì Aaron vẫn còn lãi.

Aaron bèn thơm cậu.

Bọn họ không ai để ý rằng, lúc đó Lý Tuấn Ninh đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách cầm điện thoại của mình lên chụp mấy kiểu.

Nụ hôn của chúng đã bị Ngải Mễ cắt đứt, cô xuống tầng tìm nước uống, nhìn thấy Đường Mộc và Aaron hôn nhau trước cửa, không kịp được bèn thốt lên.

Nhưng sự sững sốt của cô chỉ kéo dài trong một giây, Ngải Mễ lập tức hiểu ngay ra vấn đề, nói với hai kẻ đang luống cuống: “Ê, các cậu cũng không cần phải diễn bài tình cảm như thế chứ nhỉ?”.

Hai đứa bèn buông nhau ra, Đường Mộc trở về với thực tại nói: “Này, cái tớ nợ cậu, giờ trả được rồi chứ?”. Lúc này bọn họ mới nhìn thấy trong phòng khách còn có Lý Tuấn Ninh đang ngồi.

Lý Tuấn Ninh giơ cao chiếc điện thoại di động lên lắc lư: “Vừa nãy tớ chơi điện tử, tớ nói cho các cậu biết nhé, tớ không nhìn thấy gì đâu”.

Tối nay, Đường Mộc đã bày cho Aaron hai điệu kè vừa nãy sử dụng một ở chỗ Ngải Mễ, còn điệu kè còn lại dành cho Lý Tuấn Ninh, không ngờ cậu ta cũng có mặt ở đây.

Và thế là Aaron liền bảo mọi người ngồi xuống, đợi tất cả đã yên vị, cậu bèn cất lời: “Hiện giờ mọi người đều đã biết lời giao kèo đi kèm trong trận đấu bóng vừa qua, tớ đã nói là làm, Lý Tuấn Ninh, tớ thua cậu rồi, tớ sẽ làm đúng những gì tớ đã hứa, nhưng điều mà tớ muốn nhắc cậu là cậu cũng đừng quên lời giao kèo giữa cậu và Ngải Mễ”.

“Tớ vẫn nhớ, nếu cậu ấy tìm được một người phù hợp, hai người có tình cảm với nhau thì tớ sẽ rút lui.”

“Đúng vậy. Cảm ơn vì cậu vẫn còn nhớ.” Aaron thở phào, trước đó cậu còn lo Lý Tuấn Ninh sẽ giở trò cù nhậy.

“Vấn đề là, hiện giờ các cậu đã tìm được người này chưa, đừng có nói với tớ người đó là một trong hai các cậu, điều này tớ sẽ không tin đâu.”

“Không phải, làm sao có thể là tụi tớ được chứ?”

“Đó là ai?”

“Cậu đã từng gặp rồi.”

“Ý các cậu nói là Tư Nhiên ư?”

“Cậu rất thông minh.”

“Tớ có thể nhận ra rằng anh ấy thích Ngải Mễ, nhưng tớ không thấy Ngải Mễ thích anh ấy.”

“Ngải Mễ đang có mặt ở đây, bọn mình để cậu ấy tự phát biểu là được.”

Lúc này đây Ngải Mễ mới hiểu tại sao trước đó Aaron lại nói, Tư Nhiên là một chàng trai tốt.

Mọi ánh mắt đều dồn lên khuôn mặt Ngải Mễ, Ngải Mễ nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Ai trong số các cậu có thể cho tớ một lý do là không thích Tư Nhiên được không?”.

Lý Tuấn Ninh tức nổ đom đóm mắt, cậu ta đứng dậy bước về phía Đường Mộc, Aaron vội vàng đứng trước mặt Đường Mộc: “Cậu định làm gì vậy?”.

Lý Tuấn Ninh hiểu rằng Aaron hiểu lầm cậu ta sẽ ra tay với Đường Mộc, cậu ta đẩy nhẹ Aaron ra, vẫn đưa tay về phía Đường Mộc, Đường Mộc ngần ngừ một lát cuối cùng vẫn nắm chặt tay cậu. Lý Tuấn Ninh nói: “Cảm ơn sự tiếp đãi của cậu trong những ngày qua”.

“Cậu chuẩn bị đi ư?” Đường Mộc hỏi thẳng.

Lý Tuấn Ninh cũng gật đầu rất thoải mái: “Đúng vậy”.

Ngày hôm sau mọi người tỉnh dậy, phát hiện thấy Lý Tuấn Ninh đã đi thật rồi, trước đó bọn họ đã cầu nguyện vô số lần mong ông trời mau để Lý Tuấn Ninh đi, đến khi nhìn thấy phòng cậu ta trống rỗng, trong lòng tự nhiên lại thấy hơi hụt hẫng, bọn họ đã nhìn thấy một tờ giấy Lý Tuấn Ninh để lại trên bàn ăn. Mẩu giấy viết gửi Ngải Mễ.

“Ngải Mễ, tớ sẽ tiếp tục đợi, đợi đến ngày Tư Nhiên không thích cậu, cậu hãy nhớ rằng, tớ vẫn yêu cậu.”

Cậu ta còn để lại một tấm ảnh, nhìn từ cửa sổ ra bầu trời. Cậu đã thể hiện rất thành công nỗi cô đơn của mình.

Lý Tuấn Ninh đi rồi, người cảm thấy hụt hẫng nhất lại là Đường Mộc. Cậu nằm sấp trên giường, toàn là mùi của Aaron, chỉ sợ đêm nay, đêm mai, đêm ngày kia, vì chủ nhân của thứ mùi đó không còn nữa, vì xen tạp rất nhiều nỗi nhớ nhung, chỉ sợ thứ mùi này sẽ càng ngày càng đậm, đến lúc đó thực sự là “cái lạnh ở canh năm, dù đắp chăn lụa cũng không che được”.

Aaron bước vào phòng, vỗ vào vai Đường Mộc: “Cậu sao thế, sao lại u sầu như vậy!”.

Đường Mộc lẩm bẩm: “Vì Lý Tuấn Ninh đi rồi...”.

Thực ra Aaron rất thông minh, biết cậu đang nghĩ gì, nhưng lại cố tình trêu: “Ê, sao lại có chuyện đó nhỉ, Đường Mộc của tớ lại thay lòng đổi dạ à”. Cậu còn giả vờ khóc mấy tiếng.

“Aaron.”

“Hả?”

“Nếu cậu đã ngủ quên cái giường này rồi thì để tớ chuyển sang phòng bên.” Giọng Đường Mộc rất tội nghiệp.

Thực sự Aaron không nỡ lòng nào ép cậu khóc một lần nữa, bèn vội nói: “Cậu đừng ngốc nữa, hiện giờ tớ ngủ, không ôm đồ gì trong lòng lại thấy không quen”.

“Gì cơ, ý cậu muốn nói tớ là đồ gì ư?”

“Cậu không phải là Đông Tây, lẽ nào lại là Nam Bắc ư?” Cậu véo cổ Đường Mộc, bị Đường Mộc túm tay hất xuống, Đường Mộc quay người lại, hai người mặt đối mặt. [Trong tiếng Trung, từ “đồ đạc” cũng có nghĩa là “Đông Tây”].

Aaron giật mình, cậu vội lảng sang chủ đề khác: “Đường Mộc này, cậu bảo có thật là Ngải Mễ thích Tư Nhiên không?”.

“Như lời Ngải Mễ đã nói, cậu có thể cho cô ấy một lý do là không thích Tư Nhiên được không?”

“Thế thì bọn mình bảo Tư Nhiên chuyển đến đây ở được không?”

“Hay quá!” Cậu lại một lần nữa có cảm nhận rằng cuộc sống tươi đẹp biết bao.

Mặc dù hiện tại Tư Nhiên là nhà tạo mẫu tóc trong salon, nhưng vẫn đang ở trong nhà tập thể với đám đàn em. Lệ Lệ gọi điện thoại cho anh, nói ý của Đường Mộc, theo như ý định ban đầu của anh, là muốn từ chối, nhưng dĩ nhiên là anh cũng nghĩ đến Ngải Mễ. Và thế là anh bèn nói với chị gái: “Việc này, e rằng không tiện nhỉ?”.

Lệ Lệ đã nghe ra được ý của em trai. Cậu muốn đi, nhưng lời mình nói chưa có sức thuyết phục lớn lắm.

“Không đâu, các em ấy đều rất quý em mà, nói em đến ở, từ sau sẽ không phải đến salon tóc nữa.”

“Nếu như vậy thì, thôi... được.”

Tư Nhiên không thể ngờ được rằng, lại có một ngày mình cũng sống trong căn hộ này, anh không hiểu được các câu chuyện ở đây, anh nhìn thấy Aaron và Đường Mộc ở chung một phòng, bèn ngại vì mình đã chuyển đến.

Ngải Mễ và Đường Mộc đưa mắt nhìn nhau, chúng không biết phải giải thích với Tư Nhiên như thế nào, không ngờ Aaron lại lên tiếng: “Anh Tư Nhiên à, bọn em ở cùng phòng với nhau chắc chắn là vì bọn em thích ở chung, anh cứ yên tâm ở đi”.

Và thế là Tư Nhiên gạt đầu một cách lơ mơ.

Hỏi Lý Tuấn Ninh chuyển đến, thực ra Aaron rất nhiều lần lo ngại không biết có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng mãi cho đến khi cậu ta rời chốn này, mọi chuyện đều khá êm ả, không ngờ sau khi Tư Nhiên chuyển đến, lại có chuyện xảy ra.

Xảy ra chuyện giữa cậu và Đường Mộc.

Ba đứa cùng đi học, vừa vào trường đã cảm thấy có gì bất thường, mọi người đều nhìn chúng bằng ánh mắt rất lạ. Trước đây chúng đi với nhau, cũng rất bắt mắt, nhưng sự bắt mắt đó, là do mọi người cảm thấy chúng rất đẹp. Nhưng hôm nay, lại không phải như vậy, dường như trên mặt chúng mọc ba con mắt.

Đường Mộc lẩm bẩm: “Sao lại vậy nhỉ, thua một trận bóng lại nhìn người ta như vậy sao”.

Aaron cau mày nghĩ một lát, cậu nói với Đường Mộc: “Chắc chắn không phải chuyện liên quan đến trận đấu bóng đá”.

“Thế thì là chuyện gì nhỉ?”

“Tớ không biết, nhưng tớ cảm thấy không phải là chuyện gì hay ho!”

Chúng vẫn chưa đi đến khu lớp học liền bị thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy của trường chặn lại, trên tay thấy còn cầm một tờ giấy, đối chiếu với Đường Mộc và Aaron nhìn chăm chú hồi lâu. Sau khi xác định thân phận của hai cậu học sinh trước mặt, thầy thở dài một tiếng, sau đó nhét tờ giấy trên tay đó vào tay Aaron.

Ba đứa liền xúm lại xem, không ngờ lại là tấm ảnh Đường Mộc và Aaron đứng hôn nhau trước cửa, mặc dù độ phân giải không cao lắm, hơi mờ, nhưng trong vẻ lơ mơ đó vẫn nhận ra được một đứa là Đường Mộc, một đứa là Aaron. Tối hôm đó, Aaron đứng trước cửa hôn Đường Mộc, bị tiếng thét của Ngải Mễ ngăn lại, sau đó chúng mới phát hiện ra rằng Lý Tuấn Ninh cũng ngồi ở phòng khách, tay cầm điện thoại, lúc đó cậu ta còn nói: “Tớ không nhìn thấy gì cả, tớ đang chơi điện tử”. Lúc đó chúng cũng không nghĩ gì nhiều, hiện giờ tất cả đều đã rõ ràng.

Sắc mặt của thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy của trường rất khó coi: “Trước tiên các em phải kiểm tra hết các góc trong trường cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy những thứ này khi đi lại quanh trường, sau đó các em hãy mang cái này lên thẳng phòng hiệu trưởng, tôi đợi các em ở đó”.

Chúng không nói gì, nhìn thấy giáo quay người bỏ đi, thực ra chúng hoàn toàn có thể phản bác.

Ví dụ nói: “Tại sao lại bắt bọn em đi bóc, bọn em có phải là người dán chúng lên đâu”.

Ví dụ nói: “Bọn em chỉ là đùa mà thôi, việc gì nghiêm trọng đến mức phải lên phòng hiệu trưởng?”.

Nhưng chúng không nói gì cả.

Ngải Mễ là người rơi nước mắt đầu tiên, cô cho rằng, Đường Mộc và Aaron đến với nhau, hoàn toàn là lỗi của cô, nếu cô không ép Aaron đến với Đường Mộc thì những chuyện này đã không xảy ra. Nếu ngày hôm đó mình không nổi cáu đòi hỏi lời giao kèo đó cho bằng được, Aaron lên khuyên mình, chuyện này cũng đã không xảy ra.

Trong lòng Aaron cũng rối bời. Vì muốn che giấu lời nói dối của mình, cậu đã lợi dụng tình cảm mà Đường Mộc dành ỉn, để Đường Mộc đóng kịch với mình. Nụ hôn mà cậu trao cho Đường Mộc, là sự thương tình, là nỗi cảm kích, là tất cả những cái khác, thực sự không liên quan gì đến tình yêu. Đây là chuyện bất công đối với Đường Mộc biết bao. Bao nỗi ân oán giữa Lý Tuấn Ninh với mình, để Đường Mộc cũng biến thành vật hy sinh oan uổng. Đây đều là lỗi của Aaron.

Đường Mộc tưởng rằng, Lý Tuấn Ninh đi rồi, và thế là kỳ thi đại học mới là dấu chấm hết của cuộc sống hạnh phúc này, không ngờ, ngày hôm nay lại đã đến trước.

Aaron nói với Đường Mộc và Ngải Mễ: “Các cậu đi tiêu diệt các tấm ảnh, bây giờ tớ sẽ lên phòng thầy hiệu trưởng”.

Đường Mộc nói: “Tớ đi với cậu”.

Về mặt Aaron nhìn rất sợ: “Tớ nói chưa đủ rõ ràng hay sao, hai cậu đi thu dọn các tấm ảnh, tớ lên phòng thầy hiệu trưởng”.

Đường Mộc nói: “Thế thì cậu lại đây, tớ sẽ bảo cậu nên nói thế nào”.

Aaron liền nghe theo, Đường Mộc luôn đưa ra những lời gợi ý hay.

Aaron đến cửa phòng hiệu trưởng, nghe thấy tiếng thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy của trường và tiếng thầy hiệu trưởng:

“Anh xem xem, bọn trẻ bây giờ, thật không biết xấu hổ là gì!”

“Haizz, chuyện này nếu xảy ra vào hai mươi năm trước thì bị coi là phạm tội chứ chẳng chơi.”

Aaron gõ cửa rất mạnh.

Thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy vội ra mở cửa, nhìn thấy Aaron, mặt hầm hầm: “Gõ cửa như vậy tôi còn tưởng là đến lĩnh học bổng cơ”.

Aaron bước về phía thầy hiệu trưởng, khể chào: “Em chào thầy ạ”.

Thầy hiệu trưởng chỉ vào ghế sofa: “Em ngồi đi, tôi cho em cơ hội giải thích, em hãy giải thích rõ ràng sự việc cho tôi”.

“Thầy ạ, thực ra sự việc rất đơn giản, là thế này ạ, bọn em chơi trò chơi, sau đó bị thua, đây chính là cách chịu phạt.”

“Là như vậy ư?”

“Vâng, đúng là như vậy ạ.”

“Tôi đã cho em cơ hội nhưng em không chịu nắm lấy.” Thầy hiệu trưởng lắc đầu, rồi lại quay sang gật đầu với thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy.

Và thế là thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy liền bước đến đặt một tập ảnh vào tay Aaron rồi nói: “Lẽ nào các cậu cũng chơi trò chơi này hay sao?”.

Tập ảnh này rất nét, bên trên còn in ngày tháng, là cảnh Đường Mộc và Aaron ngủ với nhau ở các tư thế. Xem ra là chụp bằng máy ảnh với độ phân giải rất cao, thậm chí có thể là máy ảnh DSLR. Aaron liền nhớ ngay đến chiếc máy ảnh DSLR đó của Lý Tuấn Ninh.

Cậu nhắm chặt mắt lại một cách tuyệt vọng.

“Tại em. Em đã ép bạn ấy.”

“Ép? Cậu ấy cũng là con trai, không biết chống cự hay sao?”

“Em hay đá bóng nên khỏe hơn.”

Lúc này đây thầy phụ trách công tác giảng dạy của trường liền nói xen vào: “Chuyện đá bóng là chuyện thật, giải bóng đá gần đây của trường, cậu này thua trận, lại còn đánh cầu thủ đội bạn sưng cả mắt...”.

Thầy hiệu trưởng liền nhìn Aaron: “Có thật vậy không?”.

Aaron gật đầu, sự việc đã đến nước này, cậu cũng đã bỏ cuộc, chỉ cần gỡ được tội cho Đường Mộc là tốt rồi.

“Thầy ạ, em muốn đi vệ sinh một lát ạ.”

Thầy hiệu trưởng liền gơ tay lên.

Cậu vội gọi điện thoại cho Đường Mộc.

Đường Mộc còn sốt ruột hơn cả cậu: “Thầy hiệu trưởng đã nói không sao hay chưa?”.

“Đường Mộc, cậu nghe tớ nói đây, sự việc không đơn giản như vậy đâu, cậu nhất định phải làm theo lời tớ, nếu không kiếp này tớ sẽ không tha thứ cho cậu, sẽ không bao giờ nhìn cậu nữa, sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu một câu nào nữa. Chính vì thế, cậu hãy nghe tớ nói đây...”

Năm phút sau, Đường Mộc xuất hiện ở phòng thầy hiệu trưởng với đôi mắt sưng húp vì khóc.

Vì thấy hiệu trưởng vừa nghe câu chuyện Aaron kể, nên tỏ thái độ nhẹ nhàng với cậu: “Đường Mộc, em nói đi, chuyện này là thế nào?”

Thầy hiệu trưởng vừa hỏi, Đường Mộc lại khóc nức lên.

Thầy hiệu trưởng đã đoán ra được vấn đề, ông bảo thầy giáo phụ trách công tác giảng dạy đưa Aaron ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ông và Đường Mộc.

“Được rồi, hiện giờ em có thể yên tâm mà kể rồi, em đừng lo sau này cậu ta vẫn sẽ bắt nạt em. Đường Mộc, tôi và ba em còn là bạn thân của nhau, chính vì thế chắc chắn tôi sẽ đứng về phía em.”

Đường Mộc vẫn khóc, trong đầu cậu đang nghĩ đến những điều mà Aaron vừa nói qua điện thoại.

“Cậu nghe tớ nói đây, sự việc không đơn giản như vậy đâu, cậu nhất định phải làm theo lời tớ, nếu không kiếp này tớ sẽ không tha thứ cho cậu, sẽ không bao giờ nhìn cậu nữa, sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu một câu nào nữa.”

“Đường Mộc, em nói đi, có thầy làm hậu thuẫn, em còn sợ gì nữa?”

“Dạ... những chuyện này, đều là do cậu ấy ép em.”

Sự ra đi của chú chó Aaron là vì thần Nhị Lang cảm thấy quá cô đơn, thì sự ra đi của Aaron, sẽ khiến cho rất nhiều người cảm thấy cô đơn. Khi Ngải Mễ cất lời gọi Aaron, đã không còn ai đáp lại nữa. Mùa xuân hoa nở, mùa thu trăng sáng, mùa đông mặt trời lặn, mùa hạ côn trùng ca hát, ai hát người đó nghe, ai gọi Aaron người đó thưa. Sau này năm tháng đã trôi qua trái tim vẫn trẻ, dây đàn đã đứt vẫn là tri âm, ai cho tôi một câu dạn dò, ai nhìn thấy bóng người dưới ánh tà dương.

Sau tuổi thơ, trước tuổi thành niên, chúng lại đến ngôi miếu tồi tàn, luôn mang theo một vẻ buồn bã. Cuối cùng vở kịch này đã kết thúc bằng việc đuổi học Aaron, bị đuổi học là chuyện nhỏ, dù sao thì Đường Mộc cũng đã may mắn thoát nạn, chỉ có điều ba Đường Mộc không cho phép Aaron tiếp tục ở bên Đường Mộc nữa. Ông gọi Aaron vào phòng làm việc để nói chuyện, sau khi trở thành ba dượng của cậu, ông đã chăm sóc cậu rất tận tình, không ngờ lại xảy ra chuyện này, nhưng ba của Đường Mộc vẫn kìm chế được mình.

“Aaron à, có lẽ ra nước ngoài là sự lựa chọn không tồi đối với mọi người.”

Aaron gật đầu. Cậu hiểu tất cả những điều này đã là niềm ân huệ đối với cậu.

“Thế cháu muốn sang nước nào?”

“Nước Đức ạ.”

“Hà?”

“Vì kỳ World Cup tới sẽ diễn ra tại đó.”

“Cháu còn trẻ con quá.”

Thực ra cậu vốn là một đứa trẻ, tất cả những điều này, đều chỉ là quá trình trưởng thành mà thôi. Chúng ta đều bén rễ, nảy mầm, phát triển thành cây đại thụ trong quá trình làm tổn thương người khác vì bị người khác làm tổn thương. Có một câu nói ý rằng: một vị tướng muốn thành công sẽ phải trả giá bằng cái chết của hàng vạn người, khi chúng ta chào đời, trên con đường trưởng thành của chúng ta, có bao nhiêu bóng người buồn bã của ngày hôm qua nằm xuống. Chúng ta cứ tiến từng bước như vậy. Đi sai đường, cũng không thể quay đầu lại, thực ra niềm vui của cuộc đời cũng nằm ở đây.

Ngải Mễ không thể nào tin, giờ này ngày mai, người ngồi bên cạnh mình này sẽ xa rời như ngôi sao trên bầu trời, trước kia người ta nói, khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới, là khi em ở bên anh, nhưng trái tim anh lại ở nơi khác, trước đây Ngải Mễ cũng đã từng nghĩ như vậy. Đến giờ, cô cảm thấy, đó chẳng qua là trò đùa của nhà thơ mà thôi, đợi đến khi người đó không còn ở bên bạn, bạn lại muốn trái tim anh ta không ở bên cũng được, chỉ cần con người anh ta vẫn ở bên mình là được rồi.

“Có thật là anh sẽ đi hay không?” Cô đã hỏi một nghìn lần, lúc này đây vẫn hỏi thêm một lần nữa.

Và thế là Aaron liền trả lời một cách uể oải: “Anh không đi nữa”.

“Còn lâu em mới tin!” Ngải Mễ nói xong, cả hai đứa đều cười.

“Aaron, Aaron, Aaron, Aaron, Aaron...” Cô gọi hết lần này đến lần khác, gọi cho đủ số lần cậu không ở bên cô.

Aaron khóc dở mếu dở: “Ngải Mễ à, anh em mình có thể lên mạng Internet, gọi điện thoại, chat bằng hình ảnh. Hiện giờ khoa học phát triển như vậy, em ở nơi nghìn dặm xa xôi gọi anh, anh đều có thể trả lời”.

Hai đứa cùng nhau đến ngôi miếu cũ.

“Bọn mình vái lạy tượng phật đi.” Ngải Mễ đề nghị.

Hai đứa liền quỳ xuống trước mặt thần Nhị Lang, chăm chú vái ba vái, Ngải Mễ khẩn thềm:

“Mong cho Aaron thượng lộ bình yên, sớm trở về”.

Cô quay sang hỏi Aaron: “Anh khẩn gì vậy?”.

Aaron lắc đầu: “Anh không khẩn gì cả”.

“Thế anh không nói gì à?”

“Không hẳn là như vậy.”

“Thế anh khẩn gì, nói cho em nghe đi.”

“Anh xin thần một cái hộp, chính là cái hộp đựng tiền xu ngày trước.”

Rất nhiều ngày sau đó, Ngải Mễ vẫn nhớ những lời Aaron nói với cô khi nhét chiếc hộp đó vào tay cô: “Sau này nếu em nhớ anh thì cứ vứt một đồng xu vào đó”.

“Em sợ chẳng mấy chốc mà đầy.”

“Thế thì em đổi thành tiền giấy vậy.”

Hóa ra nỗi nhớ có thể đổi thành tiền giấy, Aaron đi rồi, Ngải Mễ nhớ cậu biết bao, nỗi nhớ của cô có một tệ, mười tệ, một trăm tệ, từ trước đến giờ cô không có nhiều tiền, nhưng cô có lòng tin, nỗi nhớ của cô đổi với Aaron, chắc chắn sẽ biến cô thành nữ tỉ phú.

Aaron không ngờ lại có nhiều người ra sân bay tiễn cậu như vậy. Bao nỗi sinh ly tử biệt trong cuộc đời, thực sự là sự trừng phạt đau đớn nhất của ông trời. Cậu không dám quay đầu nhìn lại, quay đầu rất dễ, sau khi quay đầu, muốn ngoảnh lại đi tiếp sẽ vô cùng khó khăn. Cậu đã dành cả buổi tối cuối cùng cho Ngải Mễ, không dành phút nào cho Đường Mộc, đến bây giờ, người mà cậu lo lắng nhất là Đường Mộc. Nếu có thể, cậu muốn nâng cằm Đường Mộc lên biết bao, nói với cậu ấy rằng, thực ra mỗi đêm, khi cậu sờ vào trái cổ của tớ, tớ đều đang thức. Nếu có thể, cậu muốn nhìn vào đôi mắt Đường Mộc, kể cả đôi mắt đó đã cháy bỏng từ lâu, nhưng cậu cũng vẫn muốn nói rằng, cậu là cậu bé dễ thương nhất trên thế gian này, mong cậu hãy tiếp tục dũng cảm.

Nhưng hiện tại, ngay cả việc nói câu “tạm biệt” với Đường Mộc, cậu cũng không có đủ tư cách. Cậu kéo va li bước đi, trên vai có bao ánh mắt dõi theo, cậu hòa vào dòng người, cuối cùng mất hút.

Tạm biệt Xuân Thành. Thành phố để lại quá nhiều câu chuyện, vì tình yêu mà thù dệt lên quá nhiều điều dối trá.

Tạm biệt Lý Tuấn Ninh, cảm ơn những khoảnh khắc vui vẻ mà cậu đã đá bóng cùng tớ khi đang còn nhỏ, cảm ơn tất cả những gì mà cậu đã làm, cho dù thế nào, cậu vẫn là người anh em tốt duy nhất của tớ.

Tạm biệt mẹ, cảm ơn mẹ đã cho con sự sống, hiện giờ mẹ sống hạnh phúc, con cũng đã cảm thấy yên lòng.

Tạm biệt chú, cảm ơn chú đã tha thứ cho tội lỗi của cháu, cảm ơn sự khoan dung của chú đối với mẹ con cháu, chú sẽ có được lời chúc phúc của Thượng đế.

Cảm ơn ba, lễ thanh minh năm sau, kể cả con không thể đi, Ngải Mễ cũng sẽ đặt một đóa hoa tươi lên mộ ba.

Tạm biệt Ngải Mễ, cuối cùng đã được gọi em là em gái, em cũng đã có thể gọi anh là anh trai, giữa hai anh em chúng ta cũng không cần danh phận gì. Xin em hãy để lại một khoảng rộng trong trái tim cho người mà em thực sự yêu quý.

Còn lại một khoảng nhỏ, thỉnh thoảng nhớ đến anh là được.

Sorry, sorry Đường Mộc, tớ không biết sự ra đi của tớ có ý nghĩa gì đối với cậu, nhưng tớ biết chắc chắn cậu sẽ vượt qua được, bởi cậu là “người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố gay có Đường Mộc!”.

Xin hãy tha lỗi vì ngày hôm đó tớ đã bắt cậu làm một chuyện khó khăn đối với cậu như vậy. Nhưng cảm ơn vì cậu đã làm, nếu không kiếp này tớ sẽ không tha thứ được ình. Đường Mộc, Đường Mộc. Tớ không ngờ rằng, khi tớ chuẩn bị rời xa thành phố này, người mà tớ lưu luyến nhất lại là cậu. Có thể, trong cuộc đời tớ phải có người em trai như cậu chẳng.

Tạm biệt, tuổi thanh xuân với những vết thương dày đặc trên người của tôi. Trong một giây, tóc xanh biến thành tóc bạc, trong mười phút, năm tháng rơi từ đầu cành xuống vỡ tan. Kiếp này là như vậy, sau mấy câu chuyện ngọn sóng, liền nằm vật xuống bãi cát, mặc cho ai đến, đem đến một, hai dấu chân. Sau đó lại bị một ngọn sóng mới xóa đi dấu vết.

Ngải Mễ rất muốn đến an ủi Đường Mộc, nhưng Aaron đã đi rồi, cô nói gì cũng chẳng ăn thua. Cuối cùng cô đã đến tìm Đường Mộc, những lời mà cô muốn nói, thực ra là rắc nắm muối lên vết thương của cậu.

Cô nói: “Đường Mộc, bọn mình yên lặng có lẽ sẽ hay hơn, tớ muốn quay về ở trường một thời gian”.

Ánh mắt Đường Mộc thẫn thờ, không biết cậu có nghe hiểu hay không, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Ngải Mễ cũng im lặng.

Cô biết, lúc này đây, không nói chính là lời nói lớn nhất.

Tư Nhiên quay về, không hiểu gì về biến cố đã xảy ra, chỉ nhìn thấy mẫu giấy Đường Mộc để lại.

“Tư Nhiên, mọi người đang đùa với anh, đều quay về nhà ở hết rồi, chỗ này, anh muốn cứ việc ở, không ở cũng không sao.”

Tư Nhiên gọi điện thoại cho Lệ Lệ, hỏi biết Đường Mộc không sao cả, bèn thu dọn đồ đạc của mình về nhà.

Chỉ trong một đêm, bốn người cùng sống trong một mái nhà đã mỗi người mỗi ngả.

Từ đó trở đi Ngải Mễ liền ở lại trường, gần như không nói lời nào, Lý Tuấn Ninh biết sự ra đi của Aaron đã gây ra một cú sốc lớn đối với cô. Cậu lặng lẽ chờ đợi một tháng trời, đoán chắc Ngải Mễ đã với bớt được phần nào nỗi lòng. Một hôm sau khi tan học, cậu ta đã chặn đường Ngải Mễ ở cổng trường. Ngải Mễ không đếm xỉa gì đến cậu ta, cậu ta chặn bên trái, cô liền sang bên phải, cậu ta sang bên phải, cô liền tránh sang bên trái. Cuối cùng Lý Tuấn Ninh nổi cáu, hỏi: “Ngải Mễ, rốt cục cậu còn muốn tớ làm gì nữa mới hiểu được lòng tớ?”.

Cô không trả lời cậu ta, chỉ cảm thấy con người này rất đáng sợ.

Cuối cùng cậu đã buông tha cho cô, nhưng vẫn đứng sau lưng gọi với theo với vẻ không cam lòng: “Cậu ta thích con trai, cậu ta đã sang Đức rồi mà cậu vẫn không từ bỏ ý định đó hả? Một người yêu cậu như vậy, một người cậu yêu nhưng mãi mãi sẽ không bao giờ yêu cậu, tại sao cậu không đưa ra được sự lựa chọn đúng đắn hả?”.

Ngải Mễ không nói gì, chỉ để lại chiếc bóng cứng rắn cho Lý Tuấn Ninh.

Một người là người yêu bạn, một người là người bạn yêu, bạn giương cung lên, trên chiếc thuyền cỏ đã đi xa đó chứa mười vạn nỗi nhớ của bạn, nhưng chiếc bia trên lưng bạn, cũng đã bị mũi tên của người khác bắn trúng. Người yêu bạn, đã bị bạn chà đạp đến mức tưởng như tình yêu này đối với anh ta là một lời trách móc của nhân thế. Người mà bạn yêu, ra lệnh cho bạn tự giã vò mình đến mức tột độ, mười vạn mũi tên của thần Cupid đều đã bật ngược trở lại, trái tim tan nát đã từ lâu.

Đối với Ngải Mễ, người yêu đích thực là Tư Nhiên, mặc dù tình yêu của anh không lời, nhưng đã dày công gây dựng cho cô một mảnh đất từ lâu.

Ngải Mễ đã sắp đi tới ngã ba, lúc này đây Lý Tuấn Ninh lại đuổi theo, cậu ta thực sự không thể chịu nổi thái độ đó của Ngải Mễ, nhưng lúc đưa tay túm Ngải Mễ, tay lại bị một bàn tay khác túm chặt.

Chủ nhân của bàn tay này là Tư Nhiên.

“Anh?” Cậu ta hơi thắc mắc, tại sao anh chàng này lại xuất hiện ở đây.

“Là tôi.” Tư Nhiên buông tay xuống.

“Tránh ra.” Lý Tuấn Ninh tỏ ra rất coi thường Tư Nhiên – kẻ tự xưng xuất hiện giữa đường. Ánh mắt cậu đang sáng sủa, nếu Tư Nhiên không tránh ra nữa, chắc chắn cậu sẽ giải quyết anh bằng phương thức đơn giản nhất.

Tư Nhiên biết mình không phải là đối thủ của Lý Tuấn Ninh, nhưng anh vẫn hiên ngang đứng trước Ngải Mễ.

Lý Tuấn Ninh xắn tay áo sơ mi lên, để lộ ra bắp tay vạm vỡ, cậu ta khẽ gầm một tiếng qua mũi: “Anh tránh ra”.

Nhưng Tư Nhiên vẫn không hề nhúc nhích.

Lý Tuấn Ninh nói: “Tôi đếm 3, 2, 1, anh tránh ra cho tôi”. Nhưng cậu ta vẫn chơi xấu, ngay cả 3, 2, 1 cũng chưa đếm đã xuất chiêu rồi. Tư Nhiên rất dũng cảm, người gầy như vậy, trước khi anh đưa ra phản ứng, quả đấm của Lý Tuấn Ninh đã tung trúng mặt Tư Nhiên, anh ngã sòng soài xuống đất. Nhưng khác với lần trước, lần này anh không để Lý Tuấn Ninh giẫm lên người mình mà bò dậy ngay.

Anh đã đứng vững, mỉm cười với Lý Tuấn Ninh. Lý Tuấn Ninh lại tung ra một cú đấm nữa, lần này, anh loạng choạng lùi ra sau mấy bước mới ngã xuống. Anh lấy tay vuốt lên mặt mình, máu đã chảy, nhưng đã không phân biệt được vị trí chảy máu nằm ở đâu, gần như anh không mở mắt ra được. Anh nằm dưới đất, nhìn lên trên, dáng Ngải Mễ lơ mơ trước mặt, anh nhìn thấy Lý Tuấn Ninh bước về phía mình, nụ cười của Lý Tuấn Ninh từ từ nhỏ xuống. Anh gắng gượng bò dậy. Anh thực sự đứng không vững, thậm chí phải kéo tay Lý Tuấn Ninh mới bò dậy được.

Cú đấm ban nãy đánh trúng vào mắt anh, hiện giờ Tư Nhiên nhìn không rõ lắm, anh không biết Lý Tuấn Ninh là ai, nói một câu mơ màng: “Cảm ơn”.

Từ đầu đến cuối, Ngải Mễ chỉ đứng nhìn. Cái mà anh phải chịu đựng hộ cô, giống như mặt trông bị dùi gõ xuống, từng tiếng một, đều là những lời tâm tình đẹp nhất thế gian, lúc này đây đang thì thầm bên tai cô.

Chỉ có điều lúc này, đột nhiên Lý Tuấn Ninh lại buông Tư Nhiên ra, chạy về phía cô, cô nhìn cậu ta, cảm thấy nét mặt cậu ta rất kỳ lạ. Từ trước đến nay khuôn mặt Lý Tuấn Ninh đều toát lên vẻ lưu manh, kể cả là trước mặt Ngải Mễ, cũng tỏ ra rất cà lơ phất phơ, nhưng hiện tại, cậu ta lại tỏ ra rất nghiêm túc, như một con mãnh hổ lao tới. Ngải Mễ chưa kịp phản ứng gì, đã bị Lý Tuấn Ninh đẩy đi mấy mét, không ngờ cậu ta đã đánh cô.

Trong tích tắc ngã xuống, cuối cùng cô đã phóng tầm mắt ra xa, cô nhìn thấy Lý Tuấn Ninh bay bổng trên không trung, không biết ai đã làm đổ lọ mực, bầu trời tràn ngập màu đỏ tanh như máu, cô cảm thấy trời mưa rồi, có một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống trán. Lý Tuấn Ninh mà cô nhìn thấy, bị các nét mực vẽ lên màu đỏ tương, một trận mưa máu từ trên trời rơi xuống đỉnh đầu cô. Lúc này cô mới hiểu ra là máu của Lý Tuấn Ninh, cô cảm nhận được đây là nhiệt độ cơ thể của cậu ta. Bình thường cô rất sợ máu, lúc này đây tự nhiên lại cảm thấy rất ấm áp.

Máu của cậu thấm qua da cô, ngấm vào trái tim cô.

Trên thế gian này, có thể là có kẻ xấu thật, hoặc giả là một người tốt, thực sự đi làm một việc xấu, nhưng tất cả những cái mác này, đều không thể chứng tỏ người này sẽ không yêu một người khác thật lòng. Nếu tình yêu của một người, tựa như dòng nước, chảy qua sinh mệnh của bạn, là niềm hạnh phúc của bạn. Nếu

tình yêu của một người, giống như dòng máu nóng, trong tích tắc đổ xuống đầu bạn, xin hãy nhớ cho rằng, đó là món quà quý giá của bạn.

Tình yêu, là bản năng, anh yêu em, muốn bảo vệ em, những điều này viết lên giấy da sẽ rất đẹp, nhưng nếu thực sự biểu diễn bằng hành động, mới là vĩ đại nhất.

Chúng cãi nhau, ở ngã ba, vừa nãy có một chiếc xe lao nhanh về phía Ngải Mễ. Nhưng trong giây cuối cùng, Lý Tuấn Ninh đã lao tới, đẩy cô ra.

Lái xe vội vàng phanh gấp, nhưng anh ta biết đã không còn kịp nữa, thậm chí cô gái đó còn không ý thức được rằng mỗi nguy hiểm đang kề cận, anh ta nhắm mắt lại. Đợi đến khi mở mắt ra, lái xe lại nhìn thấy cô gái đó không có hề hấn gì, chỉ đứng sững ở đó. Lái xe thấy lạ, lẽ nào vừa nãy anh ta khấn một câu “A di đà phật” thực sự đã khiến Bồ Tát hiển linh ư?

Lái xe lại đưa mắt ra chỗ khác, đột nhiên thấy lạnh toát người.

Lý Tuấn Ninh và Tư Nhiên nằm song song nhau giữa vũng máu.

Ngải Mễ gần như bò đến, ngay cả khóc cô cũng không biết khóc nữa, cô chỉ quỳ bên cạnh hai chàng trai. Cuối cùng cô đã thốt ra được thành tiếng, lưỡi cô đang run rẩy, nhưng cô vẫn thốt ra từng chữ một.

“Lý Tuấn Ninh, tớ hiểu lòng cậu, tớ rất hiểu, cậu có nghe thấy tớ nói hay không, Lý Tuấn Ninh, cậu nói gì đi chứ! Là con trai cậu phải nói gì đi chứ, bình thường cậu hống hách như thế cơ mà, sao bây giờ cậu lại không nói gì! Cậu nói gì cho tớ đi chứ!”

Tư Nhiên cảm thấy mình cũng sắp chết rồi, mặc dù anh nhìn không rõ, nhưng vẫn có thể cảm nhận Ngải Mễ đang ở bên cạnh mình, anh đưa tay ra, nhét vào Ngải Mễ một tấm danh thiếp, Tư Nhiên nói: “Ngải Mễ, cửa hàng... bảo, bọn anh đặt... tên tiếng Anh, anh đã tự đặt ỉnh một cái, từ nay trở đi, có thể gọi anh là Aaron...”

Xe cấp cứu ỉnh lao tới.

13. Chương 13

Chương 13: Ngải Mễ, có cậu thật là tuyệt

Hai tháng sau.

Mỗi lần, ở salon tóc, những lúc ngơi tay, Tư Nhiên luôn thẩn thờ, mỗi khi salon bật những ca khúc, các thợ cắt tóc đều ngâm nga theo, chỉ có Tư Nhiên là không. Thỉnh thoảng các đồng nghiệp cũng đến KTV, họ kéo Tư Nhiên đi cùng, Tư Nhiên không chống lại được liền bị kéo đi, nhưng anh cũng không hát, anh nói: “Tớ hát khó nghe lắm, sợ lại làm các cậu chạy mất.” Cũng có người vô tình nói: “Tư Nhiên à, anh đẹp trai như vậy, nếu mà biết hát, có khi lại thành ngôi sao ca nhạc ấy chứ”. Có một lần bọn họ đi hát, đến gần sáng mọi người đều ngủ la liệt, không tìm được Tư Nhiên bèn hát một bài, không ngờ một người bạn tỉnh dậy, gần như cậu ta nhảy phắt dậy: “Tư Nhiên, anh đang hát ư?”. Tư Nhiên chỉ lên màn hình: “Tớ để ca sĩ hát đó chứ”.

Nếu như năm xưa Tư Nhiên có một triệu nhân dân tệ đó, phải chăng hiện tại đã có album riêng của mình rồi? Có tác phẩm riêng ỉnh rồi chẳng? Phải chăng các bài hát của anh đã được nhà nhà biết tới? Phải chăng mỗi khi anh đi xe buýt, vào siêu thị, đều nghe được giọng hát trong sáng của mình? Phải chăng đồng nghiệp của anh cũng sẽ ngồi ở KTV và hát các bài hát của anh?

Nhưng từ xưa đến nay cuộc đời không bao giờ chấp nhận nếu như, hiện tại Tư Nhiên là giám đốc điều hành của salon tóc này. Nếu nói một cách không khiêm tốn, về sự nghiệp, là đã khá thành công, còn về tình yêu, sau bao nỗ lực vất vả cuối cùng anh đã có được tình yêu đích thực của mình – Ngải Mễ.

Hôm đó ở bệnh viện, anh tỉnh lại, Ngải Mễ nói: “Aaron, Lý Tuấn Ninh mất rồi”.

Anh im lặng hồi lâu, nói: “Ngải Mễ, hãy cho anh thử chăm sóc em nhé”.

“Vâng.” Không ngờ Ngải Mễ lại đồng ý.

Anh đã rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cái gọi là ước mơ, là mặt biển màu xanh lam khi lộn ngược trời lại. Anh là một chú cá, không thể bay lượn trên không trung; anh là một con chim, không thể ngao du trong biển lớn. Hiện tại anh đứng trên mặt đất, ánh nắng rực rỡ như tơ lụa trải dài trên chặng đường sinh mệnh. Niềm hạnh phúc bình dị này lại không phải ai cũng có được.

Hết giờ tự học, Ngải Mễ đến salon tìm anh. Hai người cùng đi trên con đường dài, thỉnh thoảng có tiếng xe taxi lướt qua, cả thế giới đều tĩnh lặng. Bàn tay Tư Nhiên buông thõng, đúng lúc chạm vào tay Ngải Mễ, rồi anh nắm tay cô một cách rất tự nhiên.

Bàn tay cô nhỏ nhắn, mềm mại, giống như không có xương vậy, anh rất thích bàn tay cô, nhưng lại không thích bàn tay mình. Vì thường xuyên phải pha thuốc nên lòng bàn tay Tư Nhiên lúc nào cũng trơn như có dầu, hàng ngày sau khi hết giờ làm việc anh đều phải rửa tay nhiều lần. Nhưng một ngày nọ Ngải Mễ lại nói: “Tư Nhiên, em rất thích cái mùi trên tay anh”.

“Hả?” Anh tưởng đây là một sự châm chọc.

“Em cảm thấy thợ cắt tóc thực sự là một nghề rất lãng mạn. Chỉ khi có tâm hồn, bàn tay mới trở nên khéo léo, anh đã bao giờ xem bộ phim có tên là Edward Scissorhands (Edward bàn tay kéo) hay chưa, em cảm thấy anh chính là Edward của em.”

Tư Nhiên kéo Ngải Mễ đứng lại, anh nâng bàn tay Ngải Mễ lên, anh chưa bao giờ thấy thích nghề của mình, đó chỉ là một cách mưu sinh, xét về bản chất, việc anh cắt tóc cũng như việc ba anh xây nhà.

Họ đứng ở đó, đột nhiên có đám lá ngô đồng dày đặc rơi xuống, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là những người thợ làm vườn đang tỉa cây, đám lá xanh mượt đó tự dưng thi nhau rơi xuống. Tư Nhiên cảm thấy điều này rất giống với việc mình cắt tóc, đám tóc đó vẫn còn xanh, nhưng lại bị cắt dưới bàn tay kéo của anh, chỉ có điều cảnh tượng trước mắt, tất cả đều đã được phóng đại, vốn là mình cắt lách cách, cái rơi xuống, là tóc của người khác, cũng là giấc mơ của mình. Giấc mơ của anh vẫn chưa già đi, đã giống như đám lá xanh tươi tốt này, chúng nằm trên mặt đường, bên trên được mạ ánh đèn đường màu vàng, nhưng nỗi buồn không thuộc về chúng. Chúng không chết đi, chỉ để sinh mệnh nở rộ ở một nơi khác. Nhưng giấc mơ của anh, lại đợi chờ ở đâu?

“Ngải Mễ.”

“Em đây.”

“Anh muốn hôn em.”

“Bất ngờ vậy sao.”

“Đúng vậy, vì là trận mưa lá ngô đồng hiếm có mà, cảnh tượng này chỉ có trong phim mà thôi...” Anh vẫn đang nói, đã bị Ngải Mễ nuốt chứng nửa câu còn lại.

Cô kiểm soát lên hôn anh.

Năm xưa cô chủ động hôn Aaron. Sau đó vì Aaron thua cuộc, cô đã nói là làm nên đã đi hôn Lý Tuấn Ninh. Nói cho đúng, đều không vì tình yêu, chỉ có lần này, cô cảm nhận được chàng trai này thích mình biết bao, còn mình, cũng thích anh biết bao.

Lá ngô đồng không ngừng rơi xuống đầu họ, dường như các thợ làm vườn cũng đang cố gắng tạo thêm vẻ lãng mạn cho cảnh tượng này. Nếu hôn nhau dưới mưa, mỗi giọt mưa đều bao bọc những mảnh vỡ ánh nắng của lớp áo mưa. Hôn nhau dưới tuyết, mỗi bông tuyết đều khắc lại những lời tâm tình mà đôi tình nhân chưa nói. Còn hôn nhau trong cơn mưa trên lá ngô đồng, mỗi chiếc lá đều bay thành một cái cây. Mỗi khi họ nhớ lại buổi tối tuyệt đẹp có một không hai này, rặng cây này sẽ bén rễ vươn cành, lớn nhanh như thổi, nụ hôn của họ được may trên đường gân của mỗi chiếc lá. Giữa vũ trụ, chúng ta chỉ là một hạt bụi, nhưng chúng ta đã từng yêu hết mình, tình yêu của chúng ta đã để lại dấu chân của chính mình.

Hồi kết của màn hôn nhau đầy màu sắc này hơi buồn cười, Ngải Mễ đưa tay tát Tư Nhiên một cái: “Tay anh chẳng yên phận chút nào”.

Tiếp sau đó Ngải Mễ bèn hằm hằm bỏ đi, Tư Nhiên lẻo đẻo theo sau giải thích: “Cái này thật sự không phải là lỗi của anh, tay anh, tự nhiên cứ đặt vào chỗ đó của em, thực sự là anh không cố tình”. Thực ra Ngải Mễ không phải là giận thật, cô cũng biết, lúc này đại não của con trai đều bị ngắn mạch, nhưng cô thích nhìn vẻ cuồng quýt của Tư Nhiên. Sau khi chính thức có quan hệ với Tư Nhiên, cô đã lên mạng và tham gia vào một topic trên diễn đàn có tên là: Chúng tớ thích giày vò boyfriend, cô còn nhớ có một chị đã post một câu nói khiến mình cảm động nhất mà chồng mình đã từng nói: “Vợ sinh ra là để được chiều chuộng”. Nếu người yêu bạn chiều chuộng bạn, đương nhiên là anh ta sẽ phải chịu đựng cơn giận nhỏ này. Càng hưởng chi, tối nay Tư Nhiên là người phạm lỗi đầu tiên.

Tư Nhiên đi theo cô, mãi cho đến khi về đến nhà, Ngải Mễ mới quay đầu lại ôm chặt Tư Nhiên: “Ngốc ạ, nhìn anh luống cuống kìa”.

Tư Nhiên vẫn còn chưa hết vẻ sợ hãi: “Em không giận anh nữa à?”.

“Em có giận gì đâu.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt, lần sau anh sẽ chú ý.”

“Tư Nhiên.”

“Hả?”

“Sau này em là người của anh rồi, anh phải đối xử tốt với em đấy.”

Cô nói như vậy lại khiến Tư Nhiên phải ôm chặt cô vào lòng, và thế là hai người lại quấn quýt với nhau một hồi. Đột nhiên Tư Nhiên nghĩ ra một chuyện: “Ngải Mễ, anh hỏi em một câu, em phải trả lời thật lòng nhé”.

“Câu gì vậy?”

“Có thật là Đường Mộc chưa bao giờ hôn em hay không?”

“Thần kinh!”

“Em mau trả lời anh đi.”

“Chưa bao giờ! Chưa bao giờ thật mà!” Ngải Mễ la lớn, thực ra là cô đã nói dối, đêm hôm đó, hai đứa ngủ với nhau, cả hai đều mơ thấy Aaron, đều tưởng đối phương là Aaron nên đã hôn nhau rất mãnh liệt một lần!

Tư Nhiên liền trêu: “Hê, nhìn nét mặt của em có vẻ như rất lấy làm tiếc”.

Ngải Mễ không biết phải nói gì.

Tư Nhiên bèn nói: “Thật là tiếc, một anh chàng như thế đứng trước cô gái xinh đẹp như thế này mà không thấy động lòng, thật là thần kỳ”.

“Thôi, muộn rồi, ngày mai anh còn phải đi làm, về sớm đi anh.”

“Ừ, ngày mai em còn phải đi học, em cũng nghỉ sớm đi.”

Tư Nhiên nhìn Ngải Mễ vào nhà, Ngải Mễ bước vào rồi lại chạy ra, Tư Nhiên vẫn đang thần thờ nhìn về phía cửa, cô thấy thương cho sự si tình của anh, bước đến ôm chặt Tư Nhiên: “Tư Nhiên, có anh ở bên thật là tuyệt vời”.

“Ngốc ạ.”

“Đúng thế mà, có anh ở bên thật là tuyệt vời, có anh ở bên thật là tuyệt vời.”

“Ngốc ạ! Ngốc ạ! Ngốc ạ!”

Cuối cùng cũng đã dỗ dành được Ngải Mễ vào nhà, Tư Nhiên quay ra, miệng anh vẫn còn đang cười cười. Dĩ nhiên, tối nay anh rất hạnh phúc, dĩ nhiên, anh cũng không thể ngờ rằng, đây là lần đầu tiên và cũng là

lần cuối cùng anh hôn Ngải Mễ, đây không phải là lần đầu tiên nhưng lại là lần cuối cùng anh đưa Ngải Mễ về nhà.

Tư Nhiên quay lại con đường đó, đám lá ngô đồng đã bị gom thành một ngọn núi nhỏ, anh nhặt một chiếc lá lên, đây là một buổi tối tuyệt đẹp, nếu muốn lấy một cái gì đó làm kỷ niệm, thì chiếc lá ngô đồng trên con đường này là sự lựa chọn tuyệt nhất. Tư Nhiên đặt chiếc lá ngô đồng vào gối, ngọt ngào đi vào giấc ngủ, trước khi ngủ, trong đầu anh nghĩ rằng, ngày mai vẫn đưa Ngải Mễ về nhà, vẫn cầm tay cô, hoặc là có thể vẫn được hôn cô nữa.

Hôm sau Tư Nhiên trực ca sáng, và buổi sáng thường là thời điểm nhàn nhất trong ngày của salon tóc, mọi người đều tỏ ra uể oải. Tư Nhiên ngồi trong phòng nghỉ, chỗ này rất chật hẹp, nhưng lại bị nhét vào một chiếc ghế sofa, nếu chủ salon không có mặt thì đây là chỗ ngồi dành riêng cho Tư Nhiên. Người khác ra ra vào vào, đều không ảnh hưởng gì đến anh. Tuổi trẻ của anh cùng với anh bị nhốt vào căn phòng nhỏ này, dần dần héo tàn. May mà Ngải Mễ xuất hiện, tựa một chùm sáng, xuất hiện trong hoang mạc vô vọng này.

Sáng nay, Tư Nhiên chủ động dọn dẹp vệ sinh trong tiệm. Hành động khác thường của anh thực sự khiến mấy cậu phụ trách dọn vệ sinh phải giật mình, cậu em vội vàng chạy đến, vẻ mặt ngượng ngùng: “Anh ạ, anh đừng chế giễu em bằng những câu châm chọc như vậy được không? Anh mau đi nghỉ đi, nhất định em sẽ quét dọn thật sạch!”

Tư Nhiên nghiêm mặt lại: “Cửa hàng là nhà anh, muốn sạch sẽ thì phải dựa vào tất cả mọi người, anh chế giễu chú làm gì, không quét nhà thì chú không còn việc gì để làm nữa hay sao? Chú không lau kính hay làm việc gì đó khác được hay sao?”

Câu nói của Tư Nhiên lại khiến cậu đồng nghiệp giật bắn mình, nhưng cậu thấy những lời Tư Nhiên nói cũng rất có lý, điều quan trọng nhất là, anh ấy là Tư Nhiên, những điều anh ấy nói, mình nên chấp hành vẫn hơn.

Tư Nhiên quét dọn rất nhiệt tình, cũng không nghĩ lại có khách sớm như vậy.

Người đó bước vào vỗ vai anh: “Đồng chí, chủ salon có ở đây không?”

Tư Nhiên nhìn người đó, dáng người không cao, tuổi tác cũng không cao, không gầy không béo, không đẹp trai không xấu, đội mũ lưỡi trai, nét mặt rất sốt sắng, không giống vẻ đến đây cắt tóc. Trong tình huống này, kể cả chủ tiệm có ở đây, anh cũng sẽ nói: “À, thật không may, chủ salon của chúng tôi không có ở đây”.

“Vậy à, các anh có nhà tạo mẫu tóc không, nhà tạo mẫu trưởng gì đó ấy?”

“Anh định làm gì?”

“Anh trả lời tôi, có ở đây hay không, có việc gì tự tôi nói với ông ấy.”

Tư Nhiên bèn lạnh lùng đáp: “Không có”.

Anh chàng đội mũ lưỡi trai tỏ ra rất nóng lòng, nhìn xung quanh cửa tiệm, chỉ có một cậu em đang chăm chú lau kính, trong tích tắc anh ta quay người đi với vẻ thất vọng chuẩn bị ra về, ánh mắt anh ta liếc nhanh trước ngực Tư Nhiên rồi lập tức sáng lên, vì bên trên đó rõ ràng có viết: Nhà tạo mẫu trưởng.

“Anh là nhà tạo mẫu trưởng của salon này.”

Tư Nhiên gật đầu. Anh chàng đội mũ lưỡi trai liền bước đến ra sức túm tay Tư Nhiên.

“Hả? Anh làm gì vậy?”

Anh chàng đội mũ lưỡi trai cố gắng để mình bình tĩnh trở lại, nhưng sau khi đấu tranh một hồi với sự luống cuống của mình, anh ta vẫn bại trận.

Tư Nhiên đi rót cho anh ta cốc nước: “Có việc gì, anh cứ bình tĩnh nói”.

Anh ta bưng cốc nước trong tay, cũng không uống, nhưng cuối cùng đã nói năng bình tĩnh trở lại: “Anh nhất định phải giúp tôi, anh nhất định phải giúp tôi”.

“Anh nói là việc gì đi đã?”

“Đoàn làm phim của chúng tôi quay cảnh phim mặt trời lặn buổi chiều, nhưng chuyên gia trang điểm lại bận việc gia đình, không đến được. Hôm nay là ngày quay cảnh thủy triều lên xuống đẹp nhất, nếu để lỡ hôm nay thì phải đợi đến tháng sau, mong anh nhất định phải giúp.” Anh ta nói liền một mạch, còn bổ sung thêm một câu: “Tiền nong không thành vấn đề”.

“Không phải là buổi chiều sao, gì phải vội vàng như vậy?”

“Từ đây đến đó cũng phải mất ít thời gian, lại còn phải chuẩn bị nữa, đừng tưởng bây giờ đang là buổi sáng, thời gian rất gấp.”

Tư Nhiên nghe câu được câu chẳng, nhưng có một từ anh nghe rất rõ, bèn nói với anh chàng đang sốt sắng này: “Nhưng, tôi không phải là chuyên gia trang điểm”.

“Tôi biết anh không phải là chuyên gia trang điểm, nhưng anh có thể làm tóc đúng không, đạo diễn nói rồi, chỉ cần làm được tóc là ổn...”

Hóa ra là như vậy. Lúc này đây cậu đồng nghiệp cũng dừng lại, đến gần ngó tình hình, cậu ta vốn coi Tư Nhiên là thần tượng của mình, lúc này đây nhìn ánh mắt Tư Nhiên, lại có thêm vài phần khâm phục.

Tư Nhiên nghĩ một lát, vẫn từ chối nói: “Nhưng tôi đang đi làm mà”.

“Tôi nói rồi, tiền không thành vấn đề, anh bỏ một ngày làm sẽ bị phạt bao nhiêu tiền?”

Tư Nhiên không trả lời, cậu đồng nghiệp bên cạnh bèn nói xen vào: “Sẽ bị phạt ba ngày lương, ngoài ra tiền thưởng của tuần này sẽ không có”.

Anh chàng đội mũ lưỡi trai liền vỗ tay, nói như đinh đóng cột: “Thế này nhé, số tiền anh bị thiệt, chúng tôi sẽ bù gấp ba lần cho anh!”.

“Đây không phải là vấn đề về tiền...” Thực ra Tư Nhiên cũng biết mình đang do dự điều gì, thế giới đó, anh đã từng mơ ước được đặt chân vào, hiện giờ anh thâm nhập vào bằng thân phận này, vẫn cảm thấy hơi kỳ quặc.

“Thôi anh cố gắng giúp cho.” Anh chàng đội mũ lưỡi trai vẫn đang năn nỉ.

“Đúng vậy, anh Tư Nhiên, người ta đã nói đến nước này, anh cố đi giúp họ đi.” Cậu đồng nghiệp đứng bên cạnh cũng quay sang hỗ trợ.

“Thôi... được.” Từ trước đến nay Tư Nhiên là người rất dễ mềm lòng.

Ngoài salon đã có một chiếc ô tô đợi sẵn. Anh chàng đội mũ lưỡi trai sợ Tư Nhiên thay đổi ý định, hai tay nắm chặt cánh tay Tư Nhiên, mãi cho đến khi nhét được anh lên ô tô.

Họ vừa ổn định chỗ ngồi, xe bắt đầu chuyển bánh, điện thoại di động của anh ta liền đổ chuông.

Vừa nhìn số điện thoại, anh ta liền chuẩn bị ngay một nụ cười rồi mới nghe máy: “A lô, đạo diễn ạ, em đã giúp anh tìm được một nhà tạo mẫu tóc trưởng. Hả? Gì cơ? Tiểu Kiệt Tây cũng đến hả? Sao lại thế! Vâng vâng, em biết rồi, em sẽ nghĩ cách, em sẽ đưa nhà tạo mẫu tóc trưởng đến đó trước cho anh”.

Anh ta cúp máy, gầm lỏn với lái xe bằng giọng vô cùng kích động: “Chú Trưởng, chú nhanh lên một chút”.

Lái xe vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Không nhanh hơn được nữa, nếu mà nhanh thêm chút nữa thì thành bay mất”. Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng thực tế vẫn tăng tốc lên.

Xe đang lao như bay, trái tim Tư Nhiên cũng vậy, anh rất muốn nói với ông lái xe rằng, chú dừng lại để tôi nghĩ một lát, nhưng anh muốn nghĩ gì, bản thân anh cũng chưa nghĩ ra. Mọi chuyện xảy ra, anh đã không thể kiểm soát được.

Họ vội vã tới đó, xe vẫn chưa dừng hẳn, anh chàng đội mũ lưỡi trai liền mở cửa, nhảy xuống, hô lớn với một người: “Đạo diễn, đến rồi! Đến rồi!”.

Đợi đến khi Tư Nhiên xuống xe, vẫn chưa kịp hóng trận gió biển nào, anh chàng đội mũ lưỡi trai liền kéo đạo diễn chạy đến.

Ông đạo diễn chỉ nhìn anh một cái, rồi quay sang nói với anh chàng đội mũ lưỡi trai với vẻ mừng rỡ: “Tôi còn tưởng cậu đưa chuyên gia trang điểm đến, không ngờ cậu lại đưa được Tiểu Kiệt Tây đến đây, ha ha, lần này thực sự khiến tôi bất ngờ quá!”.

Anh chàng đội mũ lưỡi trai định giải thích người mà anh ta mang đến là nhà tạo mẫu tóc chứ không phải là Tiểu Kiệt Tây gì cả, nhưng ông đạo diễn nói như vậy, anh ta bèn nhìn Tư Nhiên chăm chú, không kìm được cũng thốt lên: “Ái chà, vừa nãy vội quá, sao tôi lại không để ý nhỉ, nhìn cậu ấy giống Kiệt Tây quá! Đạo diễn, em nói cho anh biết nhé, cậu ấy còn là nhà tạo mẫu tóc trưởng của một salon tóc khá có tiếng ở Xuân Thành này, lần này em thực sự là một mũi tên trúng hai đích rồi!”.

Trong lúc họ nói chuyện, Tư Nhiên nhìn ông đạo diễn đó chăm chú, ký ức tựa như nước biển, đẩy vỏ ốc lên bờ cát, mọi vỏ ốc đều đã đầy đủ, sau đó tổ hợp thành các chữ cái hoàn chỉnh, Tư Nhiên đã nhớ ra tất cả, nhưng anh lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Là ông”.

“Hả?” Ông đạo diễn có phần ngỡ ngàng, hiện tại, ông đích thực là đạo diễn có tiếng hàng đầu trong nước, rất nhiều người nhìn thấy ông, đều gọi ông là đạo diễn Tô, hoặc thầy Tô, chưa bao giờ có người nào nói với ông bằng giọng điệu như vậy, hơn nữa lại là một thằng nhóc nhìn vất mũi chưa sạch.

“Là ông.” Tư Nhiên nhắc lại một lần nữa, anh không thể ngờ rằng, hôm nay anh lại gặp người này ở đây, anh rất ít xem ti vi, dù có xem cũng không quan tâm đến những thông tin của làng giải trí, nếu không anh đã nhìn thấy người này trên ti vi từ lâu rồi. Hôm nay gặp mặt, cũng không đến mức phải nói như vậy. Ông đạo diễn của cuộc thi giọng hát hay năm xưa, hiện giờ đã leo lên được đến đây rồi. Bất giác Tư Nhiên lại nhớ đến những lời ông ta nói: “Đưa tôi một triệu nhân dân tệ, tôi sẽ lãng xê cho cậu trở nên nổi tiếng”. Lúc đó anh không nghĩ con người này nói đùa. Chỉ có điều đến tận bây giờ, anh cũng không trả được một triệu nhân dân tệ đó.

Anh chàng đội mũ lưỡi trai vỗ anh một cái, “Người anh em, anh không sao chứ?”, rồi kéo Tư Nhiên sang một bên, “Tôi muốn bàn với anh một chuyện, đáng lẽ là tôi gọi anh đến để làm tóc, cũng là do tôi sơ ý, không phát hiện ra. Haizz, tôi nói với anh thế này nhé, bộ phim này của chúng tôi đã mời nam diễn viên nổi tiếng nhất cả nước hiện nay là Kiệt Tây đến quay, nhưng trong đó có một phần nói về Kiệt Tây hồi nhỏ. Vốn chúng tôi có một diễn viên, nhưng hôm nay không đến được...”

Nói đến đây, anh chàng đội mũ lưỡi trai liền bị ông đạo diễn ngắt lời, vẫn động tác của năm nào, ông ta lấy tay chỉ vào Tư Nhiên: “Chính là cậu, chính là cậu, cậu giống Kiệt Tây hơn cậu đóng vai Kiệt Tây hồi trẻ đó nhiều. Tôi muốn thay diễn viên, để cho cậu đóng!”.

Anh chàng đội mũ lưỡi trai trợn tròn mắt vì những câu nói này, nhưng Tư Nhiên vẫn rất bình tĩnh, anh hỏi ông đạo diễn: “Đạo diễn, ông thật sự không nhận ra tôi à?”.

Ông đạo diễn lắc đầu: “Chúng ta gặp nhau rồi à?”.

“Ha ha, không nhớ cũng là điều bình thường, đạo diễn đã từng cắt tóc ở salon chúng tôi mà.”

“Vậy à? Điều này thực sự tôi không có ấn tượng gì. Nhưng cậu em à, những điều anh nói với cậu là rất nghiêm túc đấy, hiện giờ cậu đang làm ở salon tóc đúng không, cậu đi làm thuê cho người khác, làm nhà tạo mẫu tóc trưởng là đỉnh cao nhất rồi đúng không, hãy tạo nên một cách sống khác đi, thử xem sao, có khi cậu lại trở nên nổi tiếng đấy!”

Tư Nhiên gật đầu, trong lòng anh không dậy sóng, hóa ra giấc mơ đó anh chưa buông tay, vì giây phút này mà anh đã chuẩn bị từ rất lâu. Hoa kính bắt tăng duyên khách tảo, bông môn kim thủy vị quân khai. [Trích trong bài thơ Khách đến của Đỗ Phủ. Ý thơ: Con đường nhỏ trong sân mọc đầy hoa cỏ chưa được quét dọn để chào đón khách, cổng nhà từ trước đến nay vẫn khép kín hôm nay mới được mở ra để đón người.]

Trước mặt anh, đạo diễn Tô đã gọi điện thoại cho diễn viên đóng Kiệt Tây hồi nhỏ, nói với anh ta rằng vai diễn của cậu ta đã có người đóng thế ngay cả lý do giải thích cũng không có.

Tư Nhiên đợi ông ta cúp điện thoại rồi hỏi: “Đạo diễn Tô, mấy ngày nữa nếu phát hiện ra diễn viên nào tuyệt hơn tôi là ông lại thay tôi ư?”.

Đạo diễn Tô cười: “Cũng có thể là như vậy”.

Một điều trùng hợp lạ lùng hơn là, lúc này đây chuyên gia trang điểm lại có mặt, Tư Nhiên than thầm, anh có được cơ hội này, hoàn toàn là do gia đình của chuyên gia trang điểm có chuyện. Cái gọi là hiệu ứng cánh bướm chính là như vậy.

Đạo diễn Tô biết Tư Nhiên đang nghĩ gì: “Cậu xem, đây là cơ duyên của cậu, chính vì thế cậu phải cố gắng nắm bắt lấy”.

Buổi chiều, đích thân chủ salon tóc đã gọi điện thoại đến.

“Tư Nhiên à, có chuyện gì vậy cậu, hôm nay có việc gì thì xin nghỉ, hôm qua cậu đã hẹn với cô Trương rồi, cậu cũng phải nói với cô ấy một tiếng chứ, khổ thân người ta mất công đến...” Sau khi Lý Tuấn Ninh mất, ngày nào cô Trương cũng đến tiệm, trong lòng Tư Nhiên cũng thấy hơi sợ nhưng vẫn lấy hết can đảm tiếp đón.

Chủ salon vẫn chưa dứt lời, nhưng Tư Nhiên đã cúp máy. Chủ salon lại gọi một lần nữa, cậu vẫn cúp máy, trong lúc giải lao, cậu nhắn tin cho Ngải Mễ, nói: “Buổi tối anh có việc, em đừng đến tìm anh, anh sẽ giải thích cho em sau”. Sau đó Tư Nhiên liền tắt máy. Anh muốn toàn tâm toàn ý đóng vai Kiệt Tây hồi trẻ.

Phim quay đến tận lúc gần sáng, không phải vì Tư Nhiên vào vai không đạt, mà là vì anh diễn quá đạt, đạo diễn không nỡ hô dừng lại. Còn Tư Nhiên, đến hôm nay, anh mới cảm thấy mình đang sống, con người anh hơn hai mươi năm trước đó, hóa ra chỉ là một thi hài biết đi mà thôi. Trong cơ thể anh có bao ống đèn xếp dàn hàng ngang với nhau, vì gặp được Ngải Mễ, anh phát hiện ra có một bóng đèn bật sáng, và đến ngày hôm nay, cả cơ thể anh đã sáng rực. Thực ra anh còn rất trẻ, rất trẻ, tương lai rạng ngời đang chờ đợi anh ở phía trước.

Cảnh quay cuối cùng đã xong. Đạo diễn hô lớn: “Cắt”. Mọi người im lặng nửa giây, sau đó ào lên vỗ tay.

Đạo diễn Tô nước mắt rưng rưng bước về phía Tư Nhiên, ông ta dang hai tay ra trước Tư Nhiên, ông ta gần như phát điên: “Cậu sinh ra là vì máy quay! Cậu sinh ra là để đóng phim!”.

Đoàn người quay về khách sạn, trời sắp sáng rồi, đạo diễn Tô hạ lệnh với mọi người: “Quay về phòng, đi ngủ ngay cho tôi, 12 giờ trưa tập hợp ở sảnh lớn của khách sạn, yêu cầu đúng giờ!”.

Mọi người lần lượt lấy thẻ phòng rồi về phòng nghỉ ngơi, rất nhiều nhân viên chạy đến hỏi thăm Tư Nhiên, ánh mắt đều lộ rõ vẻ khen ngợi, Tư Nhiên đứng đó lần lượt chào hỏi mọi người. Anh chàng đội mũ lưỡi trai đưa thẻ phòng cho Tư Nhiên, anh ta hạ thấp giọng nói: “Phòng giường rộng đấy, trong đoàn làm phim chẳng mấy ai được hưởng chế độ như anh đâu”.

Tư Nhiên và anh chàng đội mũ lưỡi trai cùng bước vào thang máy, anh chàng đội mũ lưỡi trai nhìn chăm chăm vào mặt Tư Nhiên không hề giấu giếm, tặc lưỡi khen: “Giống, giống thật!”.

“Anh đừng cười tôi nữa!”

“Tôi nói thật đấy, Tiểu Kiệt Tây à, sau này anh mà nổi như cồn thì đừng quên tôi đấy!”

Đến tầng của anh chàng đội mũ lưỡi trai, hai người chào nhau, anh chàng đội mũ lưỡi trai bước ra khỏi thang máy, một mình Tư Nhiên lên tầng cao nhất của khách sạn, đó là khu yên tĩnh và tốt nhất, chỉ có điều Tư Nhiên cầm thẻ phòng, nhưng không biết dùng thế nào, anh chưa bao giờ vào khách sạn. May mà có nhân viên phục vụ đi qua, giúp anh mở cửa, tấm thẻ nhỏ này, quẹt vào tay cầm của cửa là được.

Vì thế mà tự nhiên Tư Nhiên cảm thấy hơi hẫng hụt, anh ngồi xuống giường, trong lòng vô cùng chán chường, tấm thẻ đó, anh cũng làm như lời nhân viên phục vụ nói, cắm vào khe ổ điện trên tường để bật điện.

Anh đã bay lên không trung rồi, vì một tấm thẻ, lại khiến anh rơi phịch xuống đất.

Và thế là anh liền nghĩ đến Ngải Mễ, muộn thế này rồi, chắc là cô đã ngủ say, cũng không biết cô có trả lời tin nhắn hay không. Mở điện thoại ra, Lệ Lệ liền gọi ngay đến, lâu lắm rồi cô không nói chuyện với Tư Nhiên bằng giọng bực tức như thế này.

“Em đi đâu vậy?! Em có biết là Ngải Mễ sắp báo công an rồi không?!”

Anh chưa kịp mở lời Lệ Lệ đã đưa điện thoại di động cho Ngải Mễ, hóa ra họ đang ngồi với nhau.

“Tư Nhiên...” Cô thốt lên, đợi anh lên tiếng, cô liền bật khóc, “Tư Nhiên, anh có biết là em sợ thế nào không...”

“Anh vẫn ổn, em khóc gì vậy?!”

Ngải Mễ bị anh trách như vậy, mới sực nhớ ra chuyện cần hỏi anh: “Anh đang ở đâu vậy? Tại sao lại tắt máy cả ngày vậy?”

“Anh... anh được tiệm cử đi học, đi vội quá nên không có thời gian nói với em.”

“Chuyện này mà anh không gọi được điện thoại nói với chị Lệ Lệ hay sao?”

“Anh xin lỗi, anh sai rồi. Muộn thế này rồi, em nên đi nghỉ đi, ngày mai cả anh và em đều phải đi học mà.”

“Em hỏi anh, bao giờ anh về?”

“Chưa xác định được, còn phải xem mọi người sắp xếp thế nào đã.”

“Thôi được, anh nhớ chăm sóc mình cho tốt đấy.”

Lệ Lệ cầm lấy điện thoại, bỏ đầu mắng ột hồi, Tư Nhiên thề lười, dù sao thì mình đã sai, kệ chị thích nói gì thì nói.

Tư Nhiên cúp máy, bản thân anh cũng cảm thấy lạ, tại sao mình lại phải nói dối Ngải Mễ. Anh đâu có đi hẹn hò với cô gái nào đâu, mình được đạo diễn ngấm trúng và được đóng một vai trong phim, đây là một niềm vui đáng để chia sẻ. Nhưng anh lại lựa chọn cách nói dối. Đây là một lời dối không cần thiết, nhưng anh vẫn nói dối Ngải Mễ.

Mười giờ, anh bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại trong phòng.

“Có phải anh Tư Nhiên không ạ, chúng tôi là lễ tân, đạo diễn của các anh bảo tôi gọi anh dậy, 11 giờ anh phải có mặt ở sảnh lớn tầng dưới.”

“Không phải đã hẹn là 12 giờ rồi đó sao?”

“Điều này đạo diễn của các anh vừa thông báo cho tôi biết.”

Tư Nhiên cũng không trách móc gì nhiều, anh vẫn là người chịu được khổ, đặc biệt bây giờ lại chịu khổ vì giấc mơ.

Đạo diễn Tô đã có mặt ở sảnh lớn từ lâu để đợi anh, ông bước đến dặn dò: “Tư Nhiên này, lát nữa có một buổi họp báo, cậu phải tham gia một lát. Tức là tôi sẽ giới thiệu chuyện thay diễn viên, sau đó cậu sẽ giới thiệu với các phóng viên tình hình của cậu, tài liệu này tôi đã chuẩn bị hết rồi, cậu ngó qua đi.”

Tư Nhiên cầm lấy tờ giấy, xem lướt qua một lượt rồi hỏi ông đạo diễn: “Đạo diễn, chú có nhầm không?”

Đạo diễn Tô chớp chớp mắt, ông ta đoán được ra Tư Nhiên sẽ phản ứng như vậy: “Tôi không nhầm đâu.”

“Tuổi nhỏ hơn tuổi thực của cháu hai tuổi, đến từ Đài Bắc, vừa đi du học ở Mỹ về...”

“Cậu cứ coi đó là đóng phim đi, nói ra những điều này là được.” Đạo diễn khuyên nhủ anh.

“Đây khác gì nói dối?”

“Lẽ nào trong cuộc sống cậu chưa bao giờ nói dối hay sao Tư Nhiên?” Đạo diễn chỉ nói một câu đã khiến Tư Nhiên cứng họng không nói được gì. Đêm qua anh đã nói dối người rất quan trọng trong cuộc đời anh.

Cuối cùng anh vẫn làm theo những gì đạo diễn chỉ đạo, lần trước, muốn anh trở nên nổi tiếng, bắt anh phải bỏ ra một triệu nhân dân tệ, anh không có. Lần này, muốn anh trở nên nổi tiếng, chỉ bắt anh phải nói dối – lời nói dối không có gì nghiêm trọng, anh đã làm đúng lời.

Có một điều đạo diễn Tô nói rất đúng, anh sinh ra là để làm diễn viên, để ngồi trước ánh đèn quay phim, rõ ràng là anh trẻ hơn tuổi thực hai tuổi, quê Đài Bắc, trước đó từng đi du học ở Mỹ, anh nở một nụ cười tuyệt vời không thể chê được điểm nào trên môi.

Đạo diễn Tô rất hài lòng trước sự thể hiện của Tư Nhiên.

Phóng viên đứng dưới hỏi: “Đạo diễn Tô, ông cảm thấy sau này Tiểu Kiệt Tây có phát triển được như Kiệt Tây không?”

Đạo diễn Tô giả vờ tức giận: “Đừng vì Tư Nhiên đóng vai Tiểu Kiệt Tây mà các vị gọi cậu ấy là Tiểu Kiệt Tây, xin các vị hãy nhớ cho rằng, tên của cậu ấy là Tư Nhiên! Sau này có thể Kiệt Tây còn phải đi đóng vai Tư Nhiên lúc về già đó!”

Dạo này Lệ Lệ không có việc gì để làm nên suốt ngày chỉ xem ti vi.

Cô được xem những câu chuyện khác nhau của những con người khác nhau ở khắp các vùng đất trên thế giới qua ti vi, Lệ Lệ trầm nghĩ, trái đất mệt thật, phải chịu đựng nỗi vui buồn hờn giận của bao nhiêu con người.

Cô không thể ngờ rằng, trên màn hình ti vi lại xuất hiện khuôn mặt của cậu em trai mình, lúc đổi sang kênh khác, đúng vào buổi họp báo của bộ phim gì đó. Cảnh quay dành cho Tư Nhiên chỉ diễn ra trong mấy giây, rõ ràng cô nghe thấy Tư Nhiên nói: “Chào mọi người, tôi là Tư Nhiên, năm nay mười tám tuổi, tôi đến từ Đài Bắc, trước đó tôi du học ở Mỹ, rất mong mọi người sẽ ủng hộ”.

Đợi đến khi chiếc điều khiển trong tay Lệ Lệ rơi xuống đất, cô mới bừng tỉnh, anh chàng Tư Nhiên trong ti vi và cậu em trai Tư Nhiên của mình giống nhau quá.

Và thế là cô cũng không xem được gì nữa mà chuyên tâm đợi Ngải Mễ về. Hôm đó Ngải Mễ đến khóc một hồi, cô bèn nói với Ngải Mễ rằng, trong thời gian Tư Nhiên đi vắng thì tối em cứ đến đây ngủ, Ngải Mễ cũng vui vẻ đồng ý.

Đợi đến khi Ngải Mễ hết giờ tự học quay về, nhìn thấy Lệ Lệ đứng đợi ở ngoài cổng, nhìn có vẻ rất hào hứng, cô còn tưởng Tư Nhiên đã về, không ngờ Lệ Lệ liền túm chặt tay cô nói: “Hôm nay trên ti vi chị nhìn thấy một người trông rất giống Tư Nhiên!”

Không ngờ Ngải Mễ không hề tỏ ra hào hứng: “Chắc chắn người mà chị nhìn thấy là Kiệt Tây, hai người đó quả thật nhìn rất giống nhau”.

“Người này nhìn trẻ hơn Kiệt Tây nhiều, em tưởng là chị không biết Kiệt Tây à? Em đừng coi thường chị nhé, phim do Kiệt Tây đóng chị đều xem hết, chắc chắn không phải là Kiệt Tây.”

“Thôi được, thôi được, tức là chị đã nhìn thấy một người rất giống Tư Nhiên.”

Nhìn thấy Ngải Mễ như vậy, Lệ Lệ cũng không vui lắm, cô kéo Ngải Mễ vào nhà, chuyển sang kênh đó: “Em cứ đợi mà xem, chị nhớ chương trình tin nhanh của làng giải trí này sẽ được phát lại, sẽ đến ngay bây giờ đấy”.

Chưa bao giờ Ngải Mễ thấy Lệ Lệ tỏ ra nghiêm túc như vậy, và thế là cô cũng ngồi xuống trước màn hình ti vi chờ đợi.

Đạo diễn Tô nói: “Sau đây, chúng tôi xin mời diễn viên trẻ Tư Nhiên – người đóng vai Tiểu Kiệt Tây tự giới thiệu về mình”.

Tư Nhiên từ cánh gà đi lên, ngồi xuống, cầm micro nói: “Chào mọi người, tôi là Tư Nhiên, năm nay mười tám tuổi, tôi đến từ Đài Bắc, trước đó tôi du học ở Mỹ, rất mong mọi người sẽ ủng hộ”.

Lệ Lệ nhìn Ngải Mễ với vẻ rất đặc ý: “Thế nào, có giống hay không?”.

Ngải Mễ không trả lời, nhìn thấy Tư Nhiên trên ti vi là điều rất bất ngờ, nhưng điều khiến cô bất ngờ hơn là, là chị ruột của Tư Nhiên mà tại sao Lệ Lệ không nhận ra được em trai mình?

Đúng lúc điện thoại di động của Ngải Mễ đổ chuông, Tư Nhiên gọi.

“Ngải Mễ, em đang ở đâu vậy?”

“Em đang ngồi cùng chị anh, anh tan học chưa?”

“VẬY à, em không biết thầy giáo của bọn anh thú vị thế nào đâu. Hôm nay bài học của bọn anh nói về nhuộm tóc, sau đó thầy giáo liền bảo bọn anh kể từ ngày bước vào nghề cho đến nay, chuyện thú vị nhất liên quan đến chuyện nhuộm tóc là gì, thế là anh liền kể hai lần em đến tìm anh, em muốn làm bộ tóc ba màu mang màu cờ nước Đức, bạn bè trong lớp đều cười vỡ bụng, nói cô gái đó hay thật. Nói thật nhé, hồi đó em thực sự làm anh giật mình... A lô, Ngải Mễ, em vẫn đang nghe đó chứ?”

“Vâng, em đang nghe.”

Lệ Lệ ngồi bên cạnh không tìm được nữa bèn giật lấy điện thoại: “Tự Nhiên, ở đằng đó em có tí vi không?”.

Tự Nhiên không biết tại sao tự nhiên chị gái lại hỏi như vậy: “Có”.

“Thế à, thế thì em bỏ lỡ rồi, chị nói cho em chuyện này, hôm nay chị nhìn thấy một người rất giống em trên ti vi, cậu ta cũng tên là Tự Nhiên, nhưng người ta là người Đài Loan.”

“Chị.”

“Hả?”

“Sao vậy, có gì thì nói đi.”

“Người đó chính là em chị ạ.”

Lệ Lệ vẫn chưa hiểu ra vấn đề: “Là em? Tại sao lại thế được, không phải em đang đi học đó sao?”.

“Chị, em xin lỗi, em đã nói dối chị.”

Lệ Lệ cầm điện thoại, nhìn Ngải Mễ đang lặng lẽ khóc bên cạnh. Cuối cùng cô mới hiểu ra, người này, hóa ra là em trai mình thật.

Hôm sau Tự Nhiên liền đến năn nỉ đạo diễn, anh muốn bạn gái của mình Ngải Mễ được đến thăm mình.

Sau khi nghe xong, đạo diễn Tô liền buông ra một câu: “Giờ chưa phải là lúc gây tin giật gân”.

Tự Nhiên đã hiểu ra vấn đề, khóc dở mếu dở, anh liền giải thích: “Đạo diễn ạ, đúng là em có bạn gái, cô ấy muốn đến thăm em vào cuối tuần. Em đến đây đóng phim đột xuất quá, cũng không có thời gian giải thích với cô ấy”.

“Cậu cảm thấy có ổn không?”

“Em cảm thấy không có vấn đề gì, để cô ấy đứng một bên xem, cô ấy sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của chúng ta đâu.”

“Tự Nhiên, tôi mạo muội hỏi cậu một câu, bạn gái cậu là ngôi sao à?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi.”

“Tức là người không có tiếng tăm gì đúng không? Tự Nhiên, cậu phải ghi nhớ cho tôi rằng, bắt đầu từ bây giờ, ít nhất với bên ngoài cậu phải nói rằng hiện đang đơn thân, cậu hiểu chưa?”

Tự Nhiên nhìn đạo diễn Tô, anh xác định những điều ông nói là nghiêm túc. Đạo diễn Tô không để tâm đến việc Tự Nhiên nhìn ông ta chăm chăm, thậm chí ông ta còn cười với Tự Nhiên đầy ẩn ý.

Thực ra không phải là Ngải Mễ chủ động đòi đến thăm anh, mà do anh thực sự thấy nhớ cô. Anh bảo cô đến, cũng là do mình đã nói dối, cảm thấy có lỗi với cô, có những vết thương, trăm ngàn câu nói không bù đắp được mà cần phải có một cái ôm mới có thể an ủi.

Sau đó anh liền năn nỉ Ngải Mễ qua điện thoại: “Bà xã, nếu cuối tuần không phải đi học thì em đến thăm anh đi”.

“Anh đừng nói linh tinh! Ai là bà xã của anh hả?!” Ngải Mễ miệng thì nạt nhưng trong lòng lại thấy vô cùng hạnh phúc.

“Anh nói thật lòng mà, lẽ nào em không muốn đến thăm anh hay sao?”

“Không phải, không phải vậy.”

“Thế thì đến thăm anh đi!!”

“Không ảnh hưởng đến chuyện quay phim của anh hay sao?”

“Không! Giống như việc em đến salon tóc thăm anh thì anh không biết cắt tóc nữa hay sao? Anh nghĩ nếu có bà xã ở bên, chắc chắn anh sẽ có động lực hơn.”

“Thôi được, thế thì thứ Bảy em sẽ đến thăm anh, ông hoàng Oscar của em ạ!”

Chỉ có điều bây giờ, Tư Nhiên lại phải gọi điện thoại, nói với cô rằng không được đến. Anh hiểu suy nghĩ của cô, anh biết cô yêu mình biết bao, mấy ngày qua chắc là trái tim cô không ở trên lớp học, kể từ lúc Tư Nhiên nói muốn cho cô đến thăm, trái tim cô đã mọc thêm đôi cánh bay về phía bầu trời bao la của Tư Nhiên. Anh đã phụ cô.

Đúng là rất tàn nhẫn.

Tư Nhiên đã từng nhủ với mình rằng, thực sự Ngải Mễ đã bị tổn thương quá nhiều lần, lúc đó anh nói: “Ngải Mễ, hãy cho anh chăm sóc em”. Đây là một câu nói rất bình thường, nhưng lại hàm chứa một sự quyết tâm rất lớn của Tư Nhiên, anh muốn làm bạn trai của cô, càng muốn làm dấu chấm cuối cùng chấm dứt mọi nỗi khổ của cô. Nhưng đến cuối mới phát hiện ra rằng, bao nhiêu lời hay ý đẹp thốt ra ngày hôm qua, cuối cùng đều biến thành sự thật với bộ mặt gớm ghiếc, làm tổn thương người mình muốn bảo vệ nhất.

Điện thoại gọi cho Ngải Mễ đã đổ chuông.

Nếu ở thời cổ đại, chúng ta không có điện thoại di động, không gọi được điện thoại, không nhắn được tin, chúng ta nhớ thương một người, phải nhờ hồng nhan đưa thư, kể cả chúng ta làm tổn thương một người, gửi đi một bức thư chia tay, nó cũng phải trải qua trăm núi ngàn khe, trèo đèo lội suối, đến khi nó đến được tay bạn, đã tràn đầy thơ tình ý họa. Chàng muốn bỏ rơi thiếp, cũng dày công như thế này, làm sao không khiến người ta cảm động?

Nhưng hiện tại, sau khi điện thoại đổ chuông, trong mười giây, Ngải Mễ đã nghe điện thoại.

“Ngải Mễ, anh đây.”

“Vâng, gốc ạ, em biết là anh, điện thoại hiển thị mà.”

“Anh muốn nói với em một chuyện.”

“Chuyện gì vậy anh?”

“Ngày mai bọn anh không quay ở Xuân Thành nữa mà phải đi nơi khác...”

“Chính vì thế em không phải đi nữa đúng không!” Giọng Ngải Mễ xem ra lại có vẻ rất vui.

“Đúng vậy, anh xin lỗi, Ngải Mễ.”

“Có gì đâu, đúng dịp ngày mai em có thể đi tìm hội Đường Mộc để chơi mà.”

Họ có nói thêm cũng vô vị, nên nói nhanh mấy câu liền cúp máy.

Đương nhiên là Tư Nhiên hiểu Ngải Mễ, cô yêu anh như vậy, kể cả khi Tư Nhiên làm sai việc gì, cô cũng không muốn để anh cảm thấy khó xử. Vì cô yêu anh, chính vì thế thậm chí cô còn giúp anh lừa dối mình.

14. Chương 14

Chương 14: Dành tràng vỗ tay cho đôi vợ chồng trẻ và đôi tình nhân mới

Tư Nhiên đã trở thành người nổi tiếng.

Bộ phim đã hoàn thành thuận lợi, anh cùng đạo diễn Tô đi khắp nơi để quảng cáo cho bộ phim mới, đạo diễn Tô còn lấy một bài hát ai hát cũng thành danh từ công ty, vốn anh là người thích ca hát, lại đẹp trai, lại có tinh thần hợp tác với đồng đội nên chẳng mấy chốc tiếng nổi như cồn.

Anh không thể ngờ rằng, lúc này chị gái Lê Lê lại gọi điện thoại bảo lấy chồng, hơn nữa lại quay về quê. Thậm chí anh còn muốn để chị đến làm trợ lý ình.

“Chị, sao tự nhiên chị lại nảy ra ý định này?”

Trước câu hỏi của anh, chị chỉ giải thích: “Đường Mộc cũng lớn rồi, em cũng đã có chỗ đứng rồi, chị phải tính đến cuộc sống cho riêng mình”.

“Tính đến cuộc sống cho riêng mình? Lấy một ông chồng nông dân là sống cuộc sống cho riêng mình ư?” Nói xong, Tư Nhiên mới thấy mình hơi nặng lời.

Nhưng Lê Lê cũng không để tâm: “Tư Nhiên, đây là sự lựa chọn của chị”.

“Thế chị định bao giờ làm đám cưới? Em muốn chuẩn bị một chút.”

“Em không cần phải chuẩn bị, ngày mai chị sẽ lấy chồng.”

“Ngày mai? Hiện tại em đang quay ở Bắc Kinh, sao chị không nói trước với em? Ngày mai làm sao em về kịp.”

Lê Lê liền cười: “Chị biết em bận nên mới cố tình để đến lúc này mới nói với em”.

“Không được, không được, đám cưới của chị làm sao em có thể vắng mặt?”

“Thôi em cứ yên tâm ở lại quay phim.”

“Chị, hay là chị lùi đám cưới mấy ngày đi.”

“Em cũng nói ra được những lời trẻ con đó à, thôi, chị cũng phải đi lo việc đây, không làm phiền em nữa.” Rồi chị vội vàng cúp máy, cảm thấy mình cũng buồn cười, nếu Tư Nhiên của mình vẫn là Tư Nhiên cắt tóc, thì cho dù cậu ở chân trời góc biển cũng phải bắt cậu đến.

Chị đoán Tư Nhiên vẫn sẽ gọi điện thoại lại.

Anh gọi điện thoại để hỏi: “Chị, chị chuẩn bị lấy ai?”.

“Chị hả, lấy anh rể em thôi.”

“Chị, em hỏi chị nghiêm túc đấy, chị mau cho em biết đi, chị lấy người nào trong làng vậy?”

Trốn cũng không trốn được nữa, thôi đành trả lời cậu ta vậy. Lê Lê nói: “Dương Thế Trường”.

“Cái gì?!”

“Đúng vậy, chính là anh ấy.”

“Không được đâu chị, làm sao chị có thể lấy anh ta được, chị ngớ ngẩn à?” Tư Nhiên nổi trận lôi đình.

“Thôi, em còn gì muốn hỏi nữa không, nếu không chị cúp máy đây.”

Tư Nhiên không tài nào hiểu nổi, tại sao chị gái mình lại đi lấy ông điếc trong làng? Hiện giờ anh đã không còn là Tư Nhiên ngày trước nữa, vậy thì, đáng lẽ Lê Lê cũng không phải là cô Lê Lê ngày xưa nữa, kể cả là cô Lê Lê ngày xưa, cũng chẳng tội gì phải lấy một ông chồng điếc!

Ngay trong đêm hôm đó, Tư Nhiên vẫn gọi điện thoại cho đạo diễn Tô.

“Đạo diễn Tô, ngày mai là ngày chị em tổ chức đám cưới, em...”

“Sao lại như vậy, chị cậu làm đám cưới, chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới nói với tôi là sao!”

“Chị em sợ ảnh hưởng đến việc quay phim của em, em cũng vừa mới biết, thế nên đạo diễn ạ, em muốn ngày mai về nhà.”

“Ngày mai? Ngày mai không được. Tư Nhiên à, cậu đừng quên ngày mai là ngày gì nhé.”

“Đạo diễn, ngày mai là ngày chị em tổ chức đám cưới.”

“Cậu nên nhớ rằng, nắm bắt tốt ngày mai là cậu có thể bay lên cao, Tư Nhiên, vì cậu mà tôi đã phải mất rất nhiều công sức, cậu thử nghĩ mà xem, bên nào nặng, bên nào nhẹ.”

Đạo diễn Tô đã cúp máy.

Tư Nhiên chưa kịp nghĩ gì thêm, lại một cuộc điện thoại nữa gọi tới, là Ngải Mễ, đã lâu lắm rồi họ không nhắn tin và gọi điện cho nhau.

Anh bấm nút nghe máy.

“A lô, Ngải Mễ à?”

“Vâng, anh Tư Nhiên.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Chị Lệ Lệ bảo em gọi điện thoại cho anh, bảo anh cứ yên tâm đóng phim, ngày mai em sẽ làm phù dâu cho chị.”

“Ừ, em vất vả quá, Ngải Mễ.”

Sau đó họ không nói gì nữa, phải đến một phút điện thoại để không, vẫn nghe được tiếng thở của đối phương, nhưng họ không nói gì cả.

Nước mắt từ trên khóe mắt Tư Nhiên lăn xuống cằm rồi rơi xuống bàn tay.

Cuối cùng anh lại lên tiếng: “Ngải Mễ, em vẫn còn ở đó chứ?”

“Vâng, em đây.”

“Ngải Mễ, có chuyện anh muốn nói với em.”

“Vâng, anh nói đi.”

“Anh...” Tư Nhiên thực sự không nói ra được.

“Tư Nhiên, đúng lúc em cũng có một chuyện muốn nói với anh, hay là để em nói trước đi.”

“Ừ.”

“Em chuẩn bị thi đại học rồi, em muốn dành thời gian cho việc học hành, hay là, Tư Nhiên, bọn mình chia tay nhau thôi.”

Nước mắt anh rơi xuống ngón tay, bàn tay anh đã từng nắm tay Ngải Mễ. Hiện giờ đang đau nhói.

Tại buổi ca nhạc từ thiện.

Phóng viên và khán giả chen nhau bên thảm đỏ, đèn sáng rực rỡ.

Sự xuất hiện của Tư Nhiên đã đẩy bầu không khí lên cao trào, đương nhiên người ta cũng chú ý đến cô gái mà anh đang khoác tay, cô ấy là người giành giải nhất trong cuộc thi tìm diễn viên năm nay. Đối với Tư Nhiên, cô còn là khách – ngày hôm đó đạo diễn Tô đã giới thiệu cho anh làm quen với hai người, một người là ông sếp và người còn lại là con gái của ông ấy. Anh chỉ hận trí nhớ của mình quá tốt, ngày hôm đưa tang cha Tư Nhiên, có mấy vị khách từ thành phố đến, trong đó có một người cầm một tờ giấy, bảo mẹ ký tên là có thể lấy được một khoản tiền bồi thường. Tư Nhiên lại nhớ như in khuôn mặt của ông ta. Chỉ có điều ông ta không thể nhớ ra mình.

Đạo diễn Tô nói: “Bộ phim mới của chúng ta, sếp Lý là người đầu tư”.

Trên môi Tư Nhiên nở một nụ cười tuyệt vời nhất: “Chào chú Lý, rất mong sau này được chú quan tâm giúp đỡ”.

Ông Lý đưa bàn tay mập tròn ra nắm lấy tay Tư Nhiên: “Tư Nhiên à, sau này con gái tôi phải nhờ vào sự giúp đỡ của cậu”.

Đạo diễn Tô đứng bên cạnh nói đùa: “Chà, anh nhìn hai đứa mà xem, đúng là trai tài gái sắc!”.

Ông Lý cũng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Đạo diễn Tô tranh thủ thời cơ nói luôn: “Sếp Lý ạ, mấy ngày nữa có một buổi biểu diễn ca nhạc từ thiện, xoay quanh vấn đề hôn nhân, báo chí rất quan tâm, nhưng họ yêu cầu khách tham dự phải là vợ chồng hoặc người yêu.”

Ông Lý liền tiếp lời ngay: “Nếu Tư Nhiên không chê...”

“Đâu có, đâu có, cháu cảm thấy mình không với được ấy chứ.” Tư Nhiên vội nói.

Hiện tại anh nắm tay cô, đứng trước ống kính, nở một nụ cười nghiêng thành.

Cách xa nghìn dặm.

Người đàn ông đang ngâm điếu thuốc lá bỏ điếu thuốc trên miệng xuống, châm ngòi cho pháo, tổ chức đám cưới ở nông thôn, mục đích là làm cho vui vẻ, pháo vừa nổ, không khí náo nhiệt hơn hẳn. Nhà cô ở cuối làng, lấy chồng ở đầu làng mà thôi, nhưng trưởng thôn vẫn mượn được một chiếc BMW. Lê Lệ ngồi trong xe, bên cạnh là Ngải Mễ, hai người nắm tay nhau.

“Em và Tư Nhiên, nhất định phải bền lâu đấy.”

Ngải Mễ ra sức gật đầu: “Chị cứ yên tâm, bọn em rất ổn mà”.

Có đám cháu của nhà trưởng thôn chặn xe lại, Ngải Mễ kéo cửa kính xuống, cho chúng thuốc lá, kẹo, rồi còn cả bao lì xì để dỗ chúng. Tất cả đều toát lên bầu không khí vui vẻ, náo nhiệt.

“Ngải Mễ, em thật vất vả quá.”

“Chị, chị nói thế là coi em như người ngoài rồi.”

Tư Nhiên nắm tay cô gái, bước lên sân khấu, MC đón lấy mực in dấu vân tay, để hai người để lại dấu vân tay, mười ngón tay đan xen vào nhau. MC hỏi: “Tư Nhiên, có phải anh có chuyện gì muốn tuyên bố với mọi người hay không?”.

Nụ cười của Tư Nhiên càng quyến rũ hơn, anh ôm eo cô sát hơn: “Hôm nay tôi có một chuyện muốn nói với mọi người, tôi muốn giới thiệu với mọi người bạn gái của tôi Lý Khả Nhi...”

“Phu thê giao bá!” Vị chủ hôn hô lớn, cô quỳ xuống, đến giây phút này, cuối cùng cô đã trở thành vợ người ta.

Cuối cùng Lê Lệ đã khóc, cô vội vàng nói với Ngải Mễ đứng cạnh: “Chị không sao cả, chỉ vì chị mừng quá mà thôi”.

Lúc này đây, khán giả ở cả hai nơi đều vỗ tay rào rào, nhiệt tình cổ vũ cho đôi vợ chồng trẻ và đôi tình nhân mới.

15. Chương 15

Chương 15: Hôm nay là ngày Thu Điền ra tù

Hôm nay là ngày Thu Điền ra tù.

Sau khi Thu Điền viết thư nói với Đường Mộc ngày này, Đường Mộc liền đi mua một tấm bảng trắng, bên trên có dán lịch, mỗi sáng tỉnh dậy, cậu liền khoanh một vòng tròn vào ngày hôm đó, đợi đến khi tất cả các ngày đều đã được khoanh tròn, đều được giam cầm thì Thu Điền sẽ được trả tự do.

Tự do và tình yêu là hai thứ khác nhau, chỉ khi có được tình yêu, mới hiểu thế nào là niềm hạnh phúc, còn tự do, chỉ sau khi để mất, mới hiểu hóa ra nó tuyệt vời biết bao. Vì tình yêu mà Thu Điền mất đi tự do, vì anh đã từng được trải nghiệm tình yêu kỳ diệu như thế nào, chính vì thế anh không muốn để mất, còn trước đó anh không biết mất tự do là chuyện đáng sợ như thế nào, vì thế mới ra nông nổi này.

Tuy nhiên, tất cả đều đã trôi qua, thời gian là vĩ đại nhất, trải qua quãng thời gian dài như vậy, chắc là đã có thể quên đi một người. Trải qua quãng thời gian dài như vậy, tại điểm cuối của cuộc hành trình này, thời gian đích thân nâng tự do lên và trả lại cho bạn.

Ba Đường Mộc muốn đi cùng nhưng đã bị Đường Mộc từ chối. Ngày hôm nay là ngày dành riêng cho Thu Điền và Đường Mộc, không ai được can thiệp vào. Xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, cậu muốn kể hết cho Thu Điền nghe.

Cậu đi xe bus đến cửa nhà tù, viết tờ khai ở đó.

Ông bảo vệ hỏi cậu đến thăm ai.

Đường Mộc trả lời với vẻ tự hào: “Thu Điền”. Thu Điền thực sự là vị anh hùng của cậu.

“Thu Điền?” Nghe thấy cái tên này, một vẻ kinh ngạc hiện thoáng qua trên nét mặt người này, ông ta cầm điện thoại lên và bấm số.

“A lô, anh Lý à, tôi hỏi anh một chút, người đi tối hôm qua có phải là Thu Điền không? Tôi cũng có chút ấn tượng về cậu ta. Có người đến thăm, không sao, không sao, được được, tôi sẽ nói với cậu ấy.”

Ông ta quay sang hỏi Đường Mộc: “Cậu là gì của Thu Điền?”

“Chú ạ, cháu là em họ của Thu Điền, vừa nãy các chú nói anh ấy đi tối hôm qua, anh ấy được thả từ tối qua ư?”

Ông bảo vệ chưa kịp trả lời Đường Mộc, điện thoại lại đổ chuông, ông ta nhấc máy lên, chăm chú lắng nghe đầu bên kia dặn dò, đầu gật liên hồi.

Đường Mộc linh cảm thấy có điều gì đó chẳng lành.

Một anh lính gác từ bên trong đi ra, anh ta giơ tay chào Đường Mộc rồi nói với vẻ mặt vô cảm:

“Xin mời anh đi theo tôi”. Trên đường đi anh lính hỏi Đường Mộc: “Nhà anh ấy có còn người thân nào nữa không?”

“Không, ba mẹ anh ấy đều mất rồi.”

“Vậy à, anh ấy cũng không để lại đồ đạc gì, chỉ có một lá thư, gửi cho Đường Mộc, anh tên là gì nhỉ?”

Lúc này đây nước mắt Đường Mộc đã giàn giụa.

“Sao lại thế sao lại thế không phải trong tù vẫn có người gác đó sao?”

“Xin lỗi, đó là sự sơ hở của chúng tôi, sự việc này chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng và có lời giải thích với người nhà.”

Nhân viên đã đưa cho Đường Mộc một lá thư dày, bên trên có viết hai chữ – Đường Mộc, nét bút vô cùng quen thuộc...

Bây giờ là 5 giờ sáng, xung quanh đều rất yên tĩnh, anh nghe thấy tiếng chim hót, rất lạnh lót. chính vì vậy, anh nghĩ, khi em đọc được lá thư này, cũng sẽ nghe thấy một, hai tiếng chim hót.

Đường Mộc!

Chào em!

Nếu em đọc được bức thư này chắc là em cũng chỉ có thể nhìn thấy nụ cười gượng gạo đó trên khuôn mặt của anh. Trước đây anh từng tưởng rằng mình là kẻ tham sống sợ chết, nhưng khi anh viết lá thư này, anh lại nghĩ thấy mùi thơm tuyệt vời của cái chết. Thực ra Đường Mộc ạ, sau khi tình yêu của anh chết đi, anh chưa từng có cảm giác là mình đang sống, một điều may mắn là, anh ở trong tù, xét trên phương diện nào đó có thể nói, chốn này không khác gì địa ngục. Anh cảm thấy cuộc sống như thế này là một sự tận hưởng, hành trình mỗi ngày đều được sắp đặt trước, giống như Kiệt Tây, hàng ngày, lịch trình của anh ấy cũng được xếp kín, muốn làm việc gì cũng không được chủ động. Bọn anh đều là những người không có sự tự do. Chính vì thế, Đường Mộc ạ, nếu ngày mai không phải là ngày mãn hạn tù thì anh vẫn muốn được tiếp tục sống cuộc sống như thế này, anh đã từng hỏi người bạn cùng phòng với anh rằng, làm thế nào để được ở đây thêm một thời gian nữa, anh ấy bảo anh là ít nhất anh phải đi giết một người. Anh nghĩ, anh không thể đi giết ai nữa. Chính vì thế, ngày cuối cùng trong cuộc đời anh đã đến, anh đã dang đôi tay của mình ra chào đón nó. Anh nghĩ, ngay cả việc mất đi Kiệt Tây anh cũng không sợ thì còn việc gì anh có thể sợ nữa?

Thực ra những ngày ngồi tù này lòng anh thực sự đã bình tĩnh trở lại. Trước đó anh đã từng kể với em qua thư đúng không? Những công việc mà nhà tù giao cho anh, anh lại thích nhất là việc đan áo, anh không biết cuối cùng ai sẽ là người mặc chiếc áo len mà anh đan nhưng anh vẫn tỉ mỉ đan từng mũi một, chắc chắn suốt đời người đó sẽ không biết chiếc áo len mặc trên người anh ta là do anh đan. Nhưng anh nghĩ, một chiếc áo len được đan từ đôi bàn tay của một tù nhân, chắc là cũng sẽ đem lại được sự ấm áp cho con người. Em có biết không, những lúc đan áo len, trong lòng anh lại tìm lại được cảm giác bình yên như hồi đầu ngồi cạnh Kiệt Tây. Anh ra sức đan áo, chỉ cần anh đan thêm được một chiếc, lại sẽ có thêm cơ hội để Kiệt Tây được mặc. Em đừng cười và chê anh ngốc nhé. Nếu em cười và chê anh ngốc thì mong em hãy nói cho anh biết rằng, rốt cục ngốc là gì, thông minh là gì?

Đường Mộc, thực ra anh thực sự rất muốn được gặp em, đập lại vòng tay nóng bỏng của em, cùng em về nhà, chào ba em. Anh cũng rất muốn được gặp chàng trai tên là Aaron đó, người khiến Đường Mộc say mê như vậy chắc chắn cũng không phải đơn giản. Trên thế giới này, có hàng triệu lý do có thể khiến anh tiếp tục sống, và hơn nữa dường như mỗi lý do đều khiến anh không thể từ chối. Anh đã đấu tranh với bản thân mình rất nhiều ngày, nhưng cuối cùng con người tham sống sợ chết của anh đó vẫn thua cuộc. Anh thực sự không dám nghĩ, quyết định này của anh sẽ đem lại điều gì cho em.

Anh biết, anh cũng không có tư cách để yêu cầu em điều gì. Anh chỉ muốn tặng em mấy câu.

Thế giới này, có rất nhiều điều không tốt, thậm chí tồn tại nhiều mặt xấu xa, nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục sống một cách dũng cảm và hạnh phúc, đó là vì, hoặc là chúng ta đã từng yêu, hoặc là chúng ta đang yêu, hoặc là phía xa có một tình yêu đang chờ đợi em.

Trong tù anh đã hoàn thành bản thảo đầu tiên của tiểu thuyết Thu Điền, em cũng sẽ nhận được. Anh mong em cố gắng dành thời gian để chỉnh sửa một lần. Anh không muốn làm tác giả của cuốn tiểu thuyết này, anh chỉ muốn đóng nhân vật nam chính trong câu chuyện này, anh muốn có một happy ending, mong em hãy hứa với anh, được không em?

Hồi đầu anh đã từng hứa với Kiệt Tây sẽ viết một kịch bản cho anh ấy, anh nghĩ, đây là món quà tuyệt vời nhất mà anh để lại cho anh ấy.

Đường Mộc, anh sẽ phù hộ để em được hạnh phúc. Thần linh cũng sẽ phù hộ độ trì cho em.

16. Chương 16

Chương 16: Nói dối sẽ phải nuốt 1.000 cái kim

Sau khi Thu Điền mất, một đêm nọ, Đường Mộc đã mơ thấy Thu Điền.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, chiếc quần bò đã bạc màu, đi đôi giày Converse, nụ cười nghiêng thành. Đường Mộc đứng trước mặt anh, chỉ cảm thấy mình là bức tranh cũ kỹ trên màn hình tivi đen trắng.

“Thu Điền, Thu Điền.” Đường Mộc gọi tên Thu Điền, vẻ như chưa gọi đủ. Kể từ khi Thu Điền mất, cậu chưa bao giờ nhắc đến hai chữ này.

Thu Điền dang tay ra, đám lau sậy xung quanh họ cũng bắt đầu đung đưa, bụi lá màu xanh thẫm cũng nhuộm xanh bầu trời. Đều là những hình ảnh mơ hồ. Chỉ có đôi mắt Thu Điền là rõ nét, anh mỉm cười, nhìn mình.

“Đường Mộc.” Anh khẽ đáp lời cậu.

“Thu Điền, em sợ em không thể kiên trì được nữa.” Vì là Thu Điền nên cậu trở nên vô cùng yếu đuối.

Thu Điền gật đầu với cậu: “Đường Mộc à, trong cuộc đời của chúng ta, không phải vì sự xuất hiện của ai mà cho em dừng lại, để em tiến bước. Khi chúng ta chỉ còn lại một mình, chúng ta cũng cần phải dừng lại. Chúng ta không giống với cỏ cây hoa lá, ngoài việc được phú cho sinh mệnh, chúng ta còn có tình cảm, chúng ta có thể rất vui rất vui, cũng có thể rất buồn rất buồn, chúng ta có quyền được như vậy. Nhưng điều duy nhất chúng ta phải kiên trì, là phải tiếp tục sống”.

“Nhưng tại sao anh lại không tiếp tục sống?”

Thu Điền sờ lên mặt Đường Mộc: “Đường Mộc à, nếu em cũng giống anh, trải qua một tình yêu như vậy thì kể cả em cũng muốn từ bỏ cuộc đời, anh cũng sẽ không trách em”.

Xem ra nỗi tương tư mà Đường Mộc dành cho Aaron, không thể sánh được với mối tình cảm động trời đất đó của Thu Điền.

“Thu Điền, em nhớ anh rồi, em nhớ Aaron, thậm chí em nhớ cả Lý Tuấn Ninh.”

“Thế thì em cứ nhớ đi, nhớ cho thật sâu vào.”

Cậu nhớ như in câu nói mà Thu Điền nói trong giấc mơ đó.

“Thực ra, Đường Mộc à, để mất rồi mới biết trân trọng, chính là vì hiện tại anh không còn sinh mệnh nên anh mới hiểu hóa ra sinh mệnh là điều tuyệt vời biết bao. Chính vì thế mong em hãy ra sức mà sống.”

Điểm thi đại học đã có, Ngải Mễ đến tìm Đường Mộc để bàn chuyện chọn nguyện vọng.

“Tớ muốn lên phía Bắc.” Ngải Mễ nói, điểm của cô rất cao, cô có thể tùy ý lựa chọn một số trường khá tốt.

“Là để trốn chạy mọi thứ ở đây ư?” Đường Mộc chìa thẳng vào vấn đề.

“Đây có lẽ không gọi là trốn chạy, tớ chỉ muốn đến thành phố khác, muốn tìm đến sự mới mẻ, tớ nhìn thấy cái gì, cùng lắm cũng chỉ cảm thấy dường như đã gặp ở đâu đó chứ không đến nỗi nhìn cảnh lại nhớ tới người.”

“Cậu nỡ lòng bỏ lại tớ ư?” Đường Mộc nửa đùa nửa thật.

Không ngờ đến cuối cùng, hai đứa lại sưởi ấm cho nhau. Ngải Mễ thở dài, nói bằng giọng buồn buồn: “Đường Mộc cũng phải bắt đầu lại từ đầu một mình đi”.

“Ý Ngải Mễ là, để tớ sau khi đã liền vết thương, quên đi mùa đông sẽ tiếp tục chấp nhận một sự tổn thương khác ư?”

“Thần kinh à!”

Lâu lắm rồi cô không nhìn cậu một cách chăm chú, hiện tại cảm thấy giờ chia tay sắp đến, bèn nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống lấy cậu, một thời gian không để ý, giờ cậu đã trở thành một chàng trai đỉnh đạc. Nhưng cô vẫn không dám nhìn vào mắt cậu, đôi mắt cậu, là cạm bẫy mà tất cả con gái đều cam tâm tình nguyện sa vào.

Cậu ngơ ngác, lẻ loi, hụt hẫng, ảm ức, yêu đuối. Tất cả những điều không nên xuất hiện ở con trai lại tụ hội trên người Đường Mộc.

“Cậu có dự định gì trong tương lai?”

“Tương lai, nó đã đến đâu.”

“Ý tớ nói là, cậu sẽ đi học tiếp ư?”

“Mấy hôm trước ba tớ còn nhắc đến chuyện này, ông nói đưa tớ ra nước ngoài du học. Tớ trầm nghĩ, liệu một ngày nào đó đi trên con đường không một bóng người ở nước ngoài, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bước về phía tớ, tóc cậu ấy là tóc của Aaron, vàng trán cậu ấy là vàng trán của Aaron, mũi cậu ấy là chiếc mũi của Aaron, miệng cậu ấy là miệng của Aaron, nụ cười của cậu ấy là nụ cười của Aaron, cậu ấy cũng vẫn nhận ra tớ, nhưng cậu ấy lại dắt tay người khác...”

“Cậu cứ suy nghĩ linh tinh đi. Nhưng Đường Mộc à, có lẽ đi du học là một lựa chọn không tồi.”

“Tớ biết, nhưng tớ không muốn xa Xuân Thành.”

“Hả?”

“Mặc dù giữa tớ và ba không có tình cảm gì với nhau, nhưng tớ vẫn muốn sống cùng với ông ở một thành phố.” Hiện tại cậu đã thực sự trưởng thành, nói ra những lời này, cũng là thật lòng.

Ngải Mễ gật đầu, câu nói này của Đường Mộc đã đâm vào trái tim cô. Mối quan hệ giữa Đường Mộc và ba cậu, có thể nói là rất nhạt nhẽo, nhưng Đường Mộc lại nói, tớ vẫn muốn sống cùng với ông ở một thành phố. Trong khi tình cảm giữa Ngải Mễ và ông bà nội lại sâu đậm như vậy, một giọt máu đào hơn ao nước lã, cô lại nở lòng ra đi.

Ông trời rất không công bằng, từ nhỏ cô đã không có tình yêu của cha và mẹ, nhưng cuộc đời luôn bù đắp cho cô ở một góc độ khác. Tình yêu của ông bà, cũng đủ ấm rồi. Nếu như cô vẫn phàn nàn không có tình cảm của người thân thì thực sự là không biết hài lòng với những gì mình đang có.

Đến gần sáng, chúng vẫn không lựa chọn được trường sẽ học. Đường Mộc đi pha hai cốc cà phê: “Bọn mình cứ việc nói chuyện suốt đêm”.

“Đường Mộc, tớ muốn dẫn cậu đến một nơi.”

“Nơi nào vậy?”

“Cậu đi rồi sẽ biết.”

“Gì mà bí mật vậy.”

“Rốt cục có đi hay không?”

“Ừ, ngay bây giờ ư?”

Đường Mộc cảm thấy chắc chắn mình điên rồi, đêm hôm khuya khoắt lại nhận lời Ngải Mễ đi leo núi. May mà ngọn núi này không cao, gió đêm cũng thổi bay cái nóng của mùa hè trong người. Ánh sao rất tiết kiệm, cả ngọn núi đều tối om om, Đường Mộc liền nắm tay Ngải Mễ rất tự nhiên, trên đường đi hai đứa không nói với nhau lời nào, nhưng lại cảm thấy trái tim đang dính chặt lấy nhau.

Ngải Mễ dẫn đường, Đường Mộc đi sau, cuối cùng đã đến nơi cần đến.

Là ngôi miếu cổ đó.

Dĩ nhiên là Đường Mộc không hiểu câu chuyện trong này, cậu nhìn cánh cửa tối om của ngôi miếu, thấy hơi rờn rợn. Lúc này đây bất giác Ngải Mễ buông tay cậu ra, đi vào trong mấy bước, mới phát hiện ra Đường Mộc đứng nguyên tại chỗ.

Cô quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”.

“Ngải Mễ, đây là?”

Ngải Mễ mới sực hiểu ra rằng Đường Mộc thấy sợ, cô quay lại: “Ha ha, nhát gan thế, chị Ngải Mễ sẽ hại cậu ư?”.

“Cậu phải nói cho tớ biết trước đây là đâu?”

“Đây là nơi tổ và Aaron thường chơi hồi nhỏ.”

Đường Mộc thè lưỡi: “Hồi nhỏ các cậu chơi những trò tối tăm ghê nhỉ!”. Cậu bị Ngải Mễ kéo, miễn cưỡng đi vào trong, Đường Mộc miệng thì nói:

“Cậu đừng tưởng tổ là kẻ nhát gan nhé, tổ không sợ đâu”, nhưng chân lại bị vấp vào bậc cửa ngã sõng soài, sợ hết hồn hết vía. Ngải Mễ cười khúc khích: “Cậu thì chỉ được cái mạnh mẽ thôi!”.

Mắt đã quen hơn với bóng tối trong miếu, chắc là đã nhìn thấy một số cảnh tượng, Ngải Mễ lần lượt giới thiệu với Đường Mộc: “Đây là Quan Âm nương nương, đây là thần Nhị Lang...”

“Tớ xin, nghe giọng cậu sao tớ cứ có cảm giác là mọi người đã quen nhau từ trước, lẽ nào cậu là tiên nữ giáng trần ư?”

“Thần kinh!”

“Hiện tại ngoài việc chửi tớ là thần kinh, cậu còn nói được gì nữa?”

“Đồ thần kinh!”

“...”

“Đường Mộc, cậu không biết, hồi đó tổ và Aaron cùng ngồi làm bài tập ở đây. À đúng rồi, hồi đó còn có một con chó, chắc chắn cậu không thể đoán được rằng tên của nó cũng là Aaron...”

“Thôi, đừng có nhớ lại chuyện xưa bằng giọng cảm thương như thế, nghe như bạn Aaron đã...”

“Thần kinh! Đồ thần kinh!”

Chúng đứng ở trong miếu rất lâu, Đường Mộc lại bị Ngải Mễ kéo ra một nơi khác.

“Bọn mình ra đó xem mặt trời mọc đi.”

Nhưng đợi đến khi mặt trời ló ra, Ngải Mễ lại nói với Đường Mộc một sự thật khác: “Chỗ này là nơi chôn chửu chửu Aaron đó”.

Đường Mộc chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát. Chính vì thế đợi đến khi Ngải Mễ nói: “Đường Mộc, tớ đưa cậu đến chỗ khác nữa nhé”. Cậu liền vội vàng từ chối rất nghiêm túc.

Ngải Mễ chỉ vào con ngõ dưới núi: “Tớ đưa cậu về nhà tớ nhé, chắc chắn cậu chưa bao giờ đến đúng không? Tớ và Aaron đã lớn lên ở đây”.

Và thế là chúng lại xuống núi, lúc đặt chân đón chân núi, Ngải Mễ túm chặt cánh tay Đường Mộc: “Đường Mộc này, vài năm sau, cậu đừng quên Ngải Mễ – người đã cùng lên núi cùng cậu để đợi mặt trời mọc vào mùa hè năm đó nhé”.

Đường Mộc được Ngải Mễ dẫn về nhà. Cô gõ cửa: “Ông bà ơi, ông bà mở cửa đi, cháu về rồi!”.

Không có ai trả lời.

Ngải Mễ lấy chìa khóa từ trong túi mình ra rồi giải thích với Đường Mộc: “Chắc là đi vắng rồi”.

Đường Mộc hơi thắc mắc: “Bây giờ mới mấy giờ mà đã đi vắng”.

Ngải Mễ cười: “Đúng vậy, Đường Mộc, có lẽ cậu không biết ông bà tớ làm nghề gì đâu, họ sống bằng nghề nhặt rác, chính vì thế buộc phải đi sớm về khuya”.

Hóa ra ông bà Ngải Mễ làm nghề này, Đường Mộc không biết phải nói gì. Kể từ ngày quen Ngải Mễ, cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, cậu tưởng rằng những chuyện mà cô phiền muộn, chẳng qua cũng giống như mình, trong cuộc sống chỉ có tình cảm, tình cảm, tình cảm! Có biết đâu rằng, tình cảm chỉ là hoạt động tinh thần sau khi cơm no rượu say, một người nếu ăn không no, làm gì còn sức để nói chuyện tình yêu.

Đường Mộc thầm cảm kích, gia cảnh thế này là khó khăn, Ngải Mễ chịu đưa mình đến, chắc là hết sức tin tưởng vào mình.

“Đường Mộc, cậu rửa mặt đi, tớ đi mua đồ ăn sáng cho cậu. Lần trước cậu nói nghiện sữa đậu nành và quẩy, tớ nói cho cậu biết nhé, sữa đậu nành ở khu nhà tớ mới được gọi là tuyệt.” Về đến nhà mình, Ngải Mễ tỏ rõ phong độ của chủ nhân.

Và thế là Đường Mộc ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh bàn, đợi Ngải Mễ đi mua đồ ăn sáng, cả đêm không ngủ, nếu không bổ sung thêm năng lượng thì hôm nay thực sự không có sức để đăng ký nguyện vọng nữa.

Cậu nhìn khắp phòng, đây thực sự là một gia đình không khá giả, nhưng qua chiếc làn đựng rau treo trên xà nhà và tấm tranh cắt bằng giấy đỏ dán trên cửa sổ có thể nhận ra sự sung túc của cuộc sống. Sau đó đôi mắt cậu liền dừng lại bên tay mình, cậu thật là ngốc nghếch, đến bây giờ mới phát hiện ra trên bàn có đặt một lá thư.

Trên phong bì có viết hai chữ: Ngải Mễ.

Nét chữ nghiêng ngả như chữ của học sinh cấp một.

Cậu cầm lá thư lên, phong bì không dán, thư liền rơi ra ngoài.

“Không phải tớ cố tình đòi đọc đâu nhé.” Cậu lẩm bẩm, nhưng vẫn mở lá thư ra.

Ngải Mễ, bà không biết chữ, ông cháu lại rất ngang, không chịu viết thư cho cháu. Bà liền nhờ cậu cháu mập của bà Lý viết lá thư này. Ngải Mễ, bà chỉ nói ngắn gọn thôi. Thực ra là cháu có cha có mẹ, cháu là em ruột của Aaron. Trong này có rất nhiều nguyên do, có cơ hội thì cháu hỏi mẹ cháu, hoặc là hỏi anh cháu nhé. Đừng lo cho ông bà, ông bà đã vất vả cả đời rồi, hiện giờ cũng phải về quê để dưỡng già thôi. Sau này đợi đến khi Ngải Mễ lấy chồng, nếu ông bà vẫn còn sống, nhất định ông bà sẽ đến uống rượu cưới của cháu.

Đường Mộc vừa đọc xong, liền nghe thấy tiếng bước chân của Ngải Mễ. Cậu không suy nghĩ gì nhiều mà gấp ngay lá thư lại giấu vào trong túi mình.

“Ý, Đường Mộc, cậu đang xem gì vậy, sao lại khóc hả?” Ngải Mễ xách sữa đậu nành và quẩy tung tủy bước vào nhà. Cô đã nhìn thấy hàng nước mắt chưa kịp lau trên mặt Đường Mộc.

Đường Mộc chợt bừng tỉnh, cậu giơ bàn tay mình ra trước mặt Ngải Mễ: “Cậu nhìn xem, bàn tay mềm mại biết bao, tớ nhìn một lúc tự nhiên cảm động phát khóc”.

Ngải Mễ đặt đồ ăn sáng lên bàn, cô cũng không tra hỏi tại sao Đường Mộc lại khóc, chỉ mắng một câu theo thói quen: “Thần kinh!”.

Đường Mộc đã biết điều bí mật của Ngải Mễ từ lâu, để bảo vệ điều bí mật này mà Aaron đã phải trả giá bằng mọi thứ, Đường Mộc cũng biết. Ông bà rời xa Xuân Thành, chẳng qua là muốn để Ngải Mễ yên tâm đi học đại học cho tốt ở miền Bắc, điều này, Đường Mộc cũng biết.

Cậu trách thầm trong lòng, hai người lớn này, thực sự là chẳng hiểu biết gì cả, để lại một lá thư đơn giản như thế này, nói đi là đi. Cậu nhìn Ngải Mễ chăm chú đổ sữa đậu nành vào bát, cắt quẩy đặt lên đĩa, nét mặt có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn toát lên cảm giác thỏa mãn từ đáy lòng.

Nếu Ngải Mễ nhìn thấy lá thư này, cô ấy sẽ nghĩ gì? Thực sự cậu không dám tưởng tượng tiếp.

Lời nói dối này, dính dáng đến bao nhiêu người, kéo dài bao nhiêu năm như vậy, đây có lẽ là một lời nói dối không có điểm cuối. Nhưng tại sao đến bây giờ, tất cả đều phải dừng lại, không có sự quá độ, sự thật sắp được phơi bày.

Chắc là cô ấy sẽ điên mất?

“Ngải Mễ.”

“Hả?”

“Cậu không buồn ngủ à?”

“Không, lát nữa còn phải đến trường đăng ký nguyện vọng nữa, cậu có về cùng với tớ không?”

Đường Mộc nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đồng ý: “Ừ!”. Cậu nhìn Ngải Mễ thu dọn bát đĩa, không tìm được liên hồi: “Ngải Mễ này, cậu đã quyết định chưa, Cuối cùng cậu sẽ học trường nào?”.

“Tớ đã quyết định rồi.” Ngải Mễ nói rất thoải mái, dường như vừa mới đưa ra một quyết định có nên đến KTV hát hay không.

“Hả, cậu quyết định từ bao giờ vậy?”

“Trong lúc tớ đi mua đồ ăn sáng ban này. Tớ nghĩ, về phương Bắc học sẽ không được ăn những đồ ăn sáng ngon miệng như thế này đâu nhỉ?”

“Chính vì thế..

“Chính vì thế tớ quyết định ở lại Xuân Thành rồi.”

“Không được!” Đột nhiên Đường Mộc sốt sắng, Ngải Mễ cho rằng, sự sốt sắng này của Đường Mộc hoàn toàn không có lý do, cô thấy rất lạ, thậm chí còn bật cười: “Thần kinh à, sao tự nhiên cậu lại phản ứng mạnh như vậy?”.

“Cậu không được ở lại Xuân Thành!”

Ngải Mễ thực sự không hiểu Đường Mộc: “Gì cơ, do cậu một đêm không được ngủ hay là uống sữa đậu nành bị ngộ độc rồi? Tại sao tự nhiên lại kỳ cục như vậy?”.

Cậu không biết phải trả lời như thế nào.

Lúc này đây mẹ Aaron lại đến.

“Cháu chào cô.” Ngải Mễ nhiệt tình chào bà.

“Ngải Mễ, ông bà đâu?”

“Ông bà đi ra ngoài rồi ạ, buổi sáng cháu về cũng không nhìn thấy ông bà đâu.”

Bà đã hiểu ra vấn đề, hóa ra đến tận bây giờ, Ngải Mễ vẫn chưa nhìn thấy lá thư đó, nhưng lá thư đó đâu, hai cụ cũng buồn cười thật, lá thư quan trọng như vậy, lẽ nào lại nhét xuống gầm giường ư?

Ngải Mễ mời bà ngồi xuống, bà liền hỏi tiếp: “Ngải Mễ à, cháu đã quyết định sẽ đăng ký trường nào chưa?”.

Ngải Mễ đưa mắt nhìn Đường Mộc, xác định rằng câu trả lời của mình sẽ không khiến cậu phải bật dậy: “Cháu nghĩ cháu sẽ ở lại Xuân Thành cùng ông bà cháu”.

“Ngải Mễ hiểu thảo quá.”

Ngải Mễ thu dọn xong xuôi, nhưng thấy mẹ Aaron không tỏ ý chuẩn bị ra về, cô bèn nói: “Cô ạ, cháu chuẩn bị đến trường để đăng ký nguyện vọng đây”.

Cuối cùng bà đã nghĩ ra một kế, bèn nói với Ngải Mễ: “Ngải Mễ à, vừa nãy đi mua đồ ăn sáng cô có gặp ông bà, họ nói để một bức thư ở nhà cho cháu...”

“Hả? Gì cơ ạ?”

“Họ nói để một bức thư ở nhà cho cháu.” Lần này bà nói dứt khoát hơn nhiều.

“Gửi cho cháu một lá thư? Ông bà gửi cho cháu một lá thư? Có nghĩa là gì ạ?”

“Ông bà để một bức thư ở nhà cho cháu, không biết cháu đã đọc chưa?”

Giờ thì Ngải Mễ đã hiểu ra đôi chút, nhưng có một điểm cô vẫn chưa thể hiểu, tại sao ông bà lại viết ình một lá thư? Hay là do cô thi đại học đạt điểm cao, ông bà định tặng gì đó để khuyến khích, đây là một điều bất ngờ ư?

Cô liền đi tìm lá thư, trong nhà cũng bài trí đơn giản, chẳng mấy chốc đã tìm xong khắp nhà một lượt. Chỉ có điều không có lá thư nào, nhưng việc gì mẹ Aaron phải nói dối mình nhỉ?

Mẹ Aaron bèn hạ quyết tâm: “Thôi không tìm thấy thư thì để cô nói vậy”.

Từ nãy đến giờ Đường Mộc vẫn ngồi im bên bàn, lúc này đây mới đứng dậy, cậu móc lá thư nhẵn nhúm từ trong túi áo ra, đặt lên bàn.

Ngải Mễ không ngờ rằng Đường Mộc đã giấu thư đi, nhưng cô cũng không có thời gian trách Đường Mộc, lá thư đó, cô đang cầm trên tay. Thực ra lúc Đường Mộc lấy lá thư ra, cô cũng đã liên tưởng đến vẻ mặt khác lạ của Đường Mộc lúc trước, cô đoán rằng, chắc đây không phải là chuyện gì đáng mừng. Mọi người đều nín thở, nhìn cô đọc thư, đợi cô khóc lóc, thậm chí bất tỉnh.

Nhưng Ngải Mễ lại bình tĩnh một cách khác thường, cô gấp lá thư lại, ra hiệu cho Đường Mộc rồi vội vã đi ra. Đường Mộc bước đi theo cô, cả đêm không ngủ, nhưng hiện giờ không thấy buồn ngủ chút nào, đi qua con ngõ, chạy ra đường.

Đúng lúc có chiếc taxi đến, vậy lại, Đường Mộc chui vào xe theo Ngải Mễ, nghe thấy Ngải Mễ nói với lái xe: “Ga Xuân Thành”.

Đường Mộc cũng đã hiểu ra vấn đề, xem ra Ngải Mễ muốn ra ga để đuổi theo ông bà nội.

Năm phút trước cô đã biết được thân thế của mình, nhưng điều đầu tiên mà cô nghĩ đến lại là ra ga ngay. Tình cảm của cô đối với ông bà khiến Đường Mộc thấy cảm động.

Anh lái xe cũng nhận ra vẻ sốt ruột trên khuôn mặt Ngải Mễ bèn tăng tốc.

Cuối cùng Ngải Mễ đã nói chuyện với Đường Mộc, một câu hỏi khiến Đường Mộc không thể trả lời: “Nếu như ông bà đi rồi thì tớ phải làm gì đây?”.

Đường Mộc bèn nắm chặt tay cô: “Không đâu, chắc chắn bọn mình sẽ đuổi kịp họ”.

Mặc dù chúng đã cố gắng hết sức, cũng nhờ nhân viên nhà ga thông báo qua loa phóng thanh, nhưng phép lạ đã không xảy ra, hoặc ông bà cũng nghe thấy lời nhắn nhủ của Ngải Mễ ở phòng đợi, nhưng cuối cùng họ vẫn chịu đựng vì tương lai của Ngải Mễ.

Đến trưa, cuối cùng Đường Mộc đã khuyên Ngải Mễ: “Thôi đến trường đăng ký nguyện vọng trước đi, nếu ông bà mà biết cậu để lỡ chuyện đăng ký nguyện vọng, chắc chắn họ sẽ giận cậu đấy”.

“Cậu ngốc quá Đường Mộc ạ, đáng lẽ cậu phải nói với tớ ngay.” Cuối cùng Ngải Mễ đã lên tiếng trách Đường Mộc.

“Tớ sợ cậu không chịu nổi chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Aaron là anh ruột của cậu.”

Ngải Mễ cười đau khổ: “Đường Mộc ngốc nghếch, Aaron ngốc nghếch, thực ra tớ đã nghĩ đến những chuyện này từ lâu”.

“Gì cơ?”

“Trong đêm ba mắt, gần như tớ đã hiểu hết mọi chuyện, nhưng tớ không dám đi chứng thực, vì khi tất cả những điều này là thật, việc tớ thích Aaron đã trở thành một mệnh đề giả, không tồn tại nữa. Thà tin Aaron thích con trai còn hơn là chấp nhận anh ấy là anh trai tớ.”

Giờ thì đến lượt Đường Mộc sửng sốt, cậu há hốc miệng, hồi lâu không nói được gì. Hóa ra Ngải Mễ thông minh đã biết mọi chuyện.

Nếu có một người, yêu một người khác, chuyện vĩ đại nhất mà anh ta có thể làm cho người đó là gì? Tôi nghĩ, chắc là nói dối.

Nếu có một người khác, yêu người đó, chuyện vĩ đại nhất anh ta có thể làm là gì? Ngoài việc tha thứ cho lời nói dối, chính là giúp anh ta cùng nói dối.

Ngày hôm đó, cuối cùng Ngải Mễ để tương lai của mình ở lại Xuân Thành.

“Ông bà nói rồi, họ vẫn sẽ quay lại uống rượu cưới của tớ.”

Cô nói với Đường Mộc: “Đường Mộc này, cậu quay về bảo với cô ấy rằng, tớ sẽ không nhận cô ấy đâu, hôm nay không nhận, ngày mai không nhận, sau này cũng sẽ không nhận”.

“Ừ, Ngải Mễ, cậu cứ yên tâm, dù cậu quyết định thế nào tớ cũng sẽ ủng hộ cậu, bên cạnh cậu luôn luôn có tớ.”

“Lần này cậu không nói dối chứ?”

“Đồ thần kinh! Nói dối sẽ phải nuốt một nghìn cái kim đấy.”

“Nếu quả thật là như vậy thì cậu đã biến thành nhím Đường Mộc từ lâu rồi!”

Tại nhà ga, chúng không tìm được ông bà nội, nhưng lại gặp một người.

Ngải Mễ và Đường Mộc cùng nhìn thấy cậu ấy.

Là Aaron!

Mặc dù cậu mặc trang phục của nhân viên, vội vã đi qua, nhưng Ngải Mễ và Đường Mộc xác định 100% người này chính là Aaron.

“Aaron!” Ngải Mễ gọi một câu. Rõ ràng người đó đã nghe thấy tiếng gọi của cô, bước đi nhanh hơn.

Đường Mộc và Ngải Mễ cùng đuổi theo. Chỉ có điều người trong phòng đợi quá đông, thoáng một cái đã không theo kịp.

Hai người đã sắp phát điên, chỉ cần nhìn thấy người mặc trang phục của nhân viên liền đến kéo lại để rồi được nghe một câu: “Thần kinh à!”. Cuối cùng chúng lại đến phòng phát thanh, nhân viên ở đó thấy chúng lại đến, đã không còn kiên nhẫn được nữa. Đường Mộc cố gắng mỉm cười năn nỉ ông ta: “Chú ạ, vừa nãy bạn ấy đã nhìn thấy anh trai ruột của mình...”.

Nhân viên phòng phát thanh vừa tức vừa buồn cười: “Không phải vừa nãy còn tìm ông bà đó sao, sao giờ lại quay sang tìm anh trai? Các cô các cậu không đùa đó chứ?”

Nhưng ông lại cảm thấy hối hận ngay vì sự nghi ngờ của mình, chàng trai đẹp trai này đang quỳ xuống trước mặt mình, Đường Mộc thực sự đã liều mạng, người đó là Aaron mà. Cậu thể với nhân viên phòng phát thanh: “Nếu như cháu lừa chú thì ra đường sẽ bị xe đâm chết ngay...”.

“Thôi được thôi được, các cháu mau nói đi, chú không chịu được trách nhiệm vụ này đâu.” Nhân viên quản lý vội nhường ghế cho hai đứa.

Ngải Mễ cố gắng để mình bình tĩnh trở lại, cô nghe thấy giọng mình xoay tròn trên trần cao của phòng đợi.

“Aaron, anh trai của em, em đã nhìn thấy anh. Aaron, anh trai của em, em đã nhìn thấy anh. Ngày hôm nay, em đã biết hết mọi chuyện rồi, Aaron, em không thể ngờ rằng, sẽ có một ngày, anh lại trốn em. Hồi nhỏ bọn mình chơi trốn tìm, anh đều cố tình để lộ ra đôi giày của anh, thực ra em biết, anh cố tình nhường cho em. Hiện giờ anh cũng đang chơi trò trốn tìm với em ư, nhưng Ngải Mễ không tìm thấy, Ngải Mễ ngờ nghệch hơn rồi. Con mèo ngốc là anh, giờ đã trở nên thông minh hơn. Anh không thể bắt nạt em như vậy, Aaron, nếu bị thần Nhị Lang biết được, nếu bị Quan Âm nương nương biết được, chắc chắn họ sẽ không tha thứ cho anh. Anh ạ, em rất nhớ, rất nhớ anh, anh có biết không, Lý Tuấn Ninh, và cả anh họ của Đường Mộc, họ đều, họ đều... Anh, anh mau đến đây đi anh, em thực sự năn nỉ anh đấy. Trước đây Ngải Mễ đã làm sai rất nhiều chuyện, em nói lời xin lỗi anh, tại em không ngoan, không nên ép anh như vậy, em đã sửa rồi, anh cho em một cơ hội có được không, anh ở ngay trước mắt em, em năn nỉ anh đấy...”

Cô thực sự khóc không thành tiếng, chuyển micro cho Đường Mộc. Chỉ có điều Đường Mộc cũng không thốt được thành lời. Cậu cảm thấy lưỡi dao sắc nhất thế giới, chọn đúng nơi mềm nhất của trái tim, đâm thẳng vào. Đã bao nhiêu ngày cậu ngủ trong lòng Aaron, lúc này đây Aaron lại làm lính đào ngũ, không chịu ra gặp bọn họ.

Cả phòng đợi đều yên lặng, mọi người đều đang chăm chú lắng nghe tiếng khóc và lời tâm sự của một cô gái, chờ đợi ở một góc nào đó, thực sự có một chàng trai bước ra, chạy vội về phía phòng phát thanh. Nhưng cái mà mọi người nghe thấy, chỉ là tiếng khóc thút thít của Đường Mộc và Ngải Mễ vọng lại mà thôi.

Lúc này đây có người đứng dậy, nói lán: “Ai là Aaron?! Là đàn ông thì bước ra đi, em gái cậu đang tìm cậu!”.

Aaron đang trốn trong nhà vệ sinh, mỗi câu nói của Ngải Mễ, cậu đều nghe thấy hết. Đã mấy lần, cậu định chạy ra để ôm chặt em gái ruột của mình. Nhưng cậu lại không nhúc nhích được.

Trái tim cậu đã bị cột chặt.

Hôm đó ở sân bay, cậu cũng trốn vào nhà vệ sinh, không sang Đức. Cậu quá yêu Xuân Thành, yêu tất cả những đứa trẻ ở Xuân Thành, cậu quá yêu tất cả mọi thứ của thành phố. Cậu thực sự không có đủ can đảm để rời xa thành phố này. Cậu lựa chọn đi làm thuê ở ga, nhìn dòng người đi đi lại lại, nhưng không thể ngờ rằng một ngày kia Ngải Mễ cũng xuất hiện ở đây. Hiện giờ chắc là cô rất hạnh phúc, cô yêu Tư Nhiên, cậu cảm nhận được điều đó. Nếu cậu không ra đi, kể cả cô biết cậu là anh trai cô, cô cũng rất khó đi yêu người khác.

Chính vì thế, cậu phải rời xa cô, chính vì thế hiện tại, cậu cũng không thể đi gặp cô.

Cũng là cậu bảo Lý Tuấn Ninh tung ảnh vào trường.

Hồi đó Lý Tuấn Ninh hít một hơi thật sâu nói: “Cậu điên à?”

Aaron nhìn cậu ta một cách dửng dưng, ánh mắt cậu kiên định, cậu nói với Lý Tuấn Ninh rằng:

“Tớ không điên, Lý Tuấn Ninh, ba mẹ đều có lỗi với Ngải Mễ, món nợ này tớ phải là người trả. Nếu như tớ vẫn ở bên Ngải Mễ, cánh cửa đó trong lòng Ngải Mễ không thể mở ra, cậu phải đồng ý với tớ”.

Lý Tuấn Ninh gật đầu, cậu ta chỉ hiểu lảng máng những điều Aaron nói, nhưng cậu có thể nhìn thấy tình cảm mà Aaron dành cho Ngải Mễ, cậu cũng hứa với Aaron rằng: “Cậu cứ yên tâm mà đi, tớ sẽ bảo vệ Ngải Mễ bằng sinh mệnh của mình”.

Lý Tuấn Ninh đã làm đúng những điều mình nói.

Hôm đó, cuối cùng Aaron vẫn không xuất hiện, cậu đã khóc hết nước mắt trong nhà vệ sinh.

Có thể, những gì mà hai người nhìn thấy vừa nãy, chỉ là ảo giác, nếu Aaron có ở đây thật thì làm sao cậu lại không đến gặp chúng? Chúng đã tự an ủi mình như vậy.

17. Chương 17

Chương 17: “Minh tinh màn bạc” Tư Nhiên

Nhờ có sự nỗ lực của Đường Mộc, cuối cùng cuốn tiểu thuyết Thu Điền đã được xuất bản, bản quyền phim được đạo diễn Tô mua, Tư Nhiên nghiêm nhiên trở thành nam diễn viên chính của bộ phim.

Giống như ngôi khinh khí cầu, càng lên cao càng cảm thấy không khí loãng, trên bậc thang thanh danh, Tư Nhiên càng ngày càng cảm thấy trống vắng. Có những lúc, vì giấc mơ mà chúng ta để những ngày tháng bình thường trở nên căng tựa dây đàn, chúng ta khoắc gai góc lên mình, chúng ta khai hoang mở đất, mọi khổ nạn sau lưng đều trở thành niềm vinh quang có thể tự hào sau này.

Tuy nhiên hiện tại, giấc mơ đã trở thành hiện thực, mây mù tan hết, trước mặt chỉ còn lại hình ảnh một người ngày càng rõ nét, cô chính là Ngải Mễ.

Trong lòng Tư Nhiên đột nhiên trào dâng một cảm giác thất bại. Giấc mơ mà anh trông đợi từ lâu, vẫn thánh thiện như ngày nào. Tuy nhiên, chẳng đường theo đuổi giấc mơ lại chứa đầy những vết chân bẩn thỉu.

Cuối cùng đã cảm nhận được giá trị của câu nói đó, người sống trên giang hồ, không thể tự làm chủ mọi vấn đề. Dùng danh nghĩa thánh thiện của giấc mơ, chúng ta đã xuyên tạc linh hồn của mình. Đến cuối cùng, chúng ta nhìn khuôn mặt rạng ngời trong gương, không dám tin rằng, đó chính là mình, đằng sau khuôn mặt đó có giấu nhịp đập của trái tim mình.

Đối với ước mơ, anh đã không còn là chàng trai trong sáng thích ca hát đó nữa.

Đối với Ngải Mễ, anh không còn xứng đáng để có cái tên tiếng Anh “Aaron” thánh thiện đó nữa.

Anh, Tư Nhiên, cậu bé thích ca hát đến từ nông thôn đó, hiện giờ là bạn trai hờ của con gái ông chủ Lý. Những tấm ảnh chụp trộm trên các tờ báo lá cải đó không hề sai.

“Lý Khả Nhi đêm gặp Tư Nhiên, cả hai đã ở trong phòng hai tiếng đồng hồ.”

“Tình nồng ý đượm, trong hai tiếng đồng hồ họ đã làm những gì?”

Tư Nhiên hậm hực vò đám báo lá cải đó thành nắm tròn, nhưng những tờ giấy đó lại từ từ mở ra, từ từ để lộ vẻ giễu cợt.

Anh thừa nhận sự mềm yếu của mình.

Anh cũng biết, tuổi thanh xuân trong sáng của anh đã chết theo những tin đồn này. Không! Không chết, mà là sống dở chết dở, giống như một đám cỏ, đốt dở chùng, tuổi thanh xuân của anh đã tát anh một cái rất mạnh bằng chút sinh lực cuối cùng, nhưng anh cũng không cảm thấy đau đớn, vì trên mặt anh, trát quá nhiều phấn.

Cảnh đó, anh đã được nhìn thấy trong rất nhiều vở kịch, mặc dù anh không muốn, nhưng cũng linh cảm được rằng sớm muộn giữa anh và Lý Khả Nhi sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng không ngờ lại đến sớm như vậy, hơn nữa lại diễn ra theo cách đó.

Đêm hôm đó, anh chỉ nhớ khuôn mặt say rượu đỏ ửng sáng bóng nhưng có phần gớm ghiếc của đạo diễn Tô trong bữa tiệc ăn mừng thành công, còn anh thì phải liên tục nâng ly, miễn cưỡng hầu rượu. Đến nửa đêm họ mới thả cho anh về, anh vừa nằm vật xuống giường, cửa liền bật mở.

Anh còn nhớ rõ ràng là mình đóng cửa, Lý Khả Nhi nhẹ nhàng đặt tấm thẻ phòng lên bàn, cười tươi như hoa.

Anh biết cô muốn gì, chẳng qua là muốn dựa vào các vụ scandal với anh để lăng xê mình, một cô gái nông cạn.

Thậm chí anh còn biết trong tích tắc Lý Khả Nhi đẩy cửa phòng anh, chắc chắn đã để cho đám phóng viên chụp ảnh, và ngày mai các tờ báo giải trí lại hào hứng đăng tải sự kiện này. Anh thực sự rất muốn nói với độc giả rằng, những “tấm ảnh chụp lén” đó thực ra đều là do công ty và báo chí sắp đặt từ trước. Nhưng anh có tư cách không? Năm xưa không phải anh là người đứng trước máy quay giới thiệu rất tự tin rằng: “Xin chào mọi người, tôi là Tư Nhiên, đến từ Đài Loan...”

Tất cả những điều này đều là luật chơi của làng giải trí. Còn anh chỉ là một bánh răng nhỏ trên chiếc la bàn lớn của làng giải trí này thôi. Anh đã nghiền nát tuổi thanh xuân của mình, cùng với sự trong sáng đó, và còn rất nhiều cái khác...

Anh nhìn thấy Lý Khả Nhi không có ý định đi ra, bất giác trêu: “Chơi đủ chưa? Chúc mừng em đã đạt được mục đích!”. Sau đó loạng choạng ra mở cửa, nét mặt tỏ vẻ “xin mời đi ra”.

Không ngờ Lý Khả Nhi lại đi vào giường anh ngồi, cô cởi áo khoác ngoài ra bằng động tác đầy kịch tính.

“Em định làm gì vậy?!” Tư Nhiên vừa giật mình vừa bực.

“Em hãy giữ tự trọng.”

“Ha ha ha! Siêu sao Tư Nhiên nói với một cô gái đáng thương mấy chữ này, em hãy giữ tự trọng, ha ha ha.”

“Anh, anh... Lý Khả Nhi, em biết là anh đã có người yêu rồi.” Đột nhiên Tư Nhiên lại lòi Ngải Mễ ra, anh phát hiện mình sao lại vô liêm sỉ như vậy!

“Ha ha ha ha!” Lý Khả Nhi cười lớn, đứng dậy nhìn thẳng vào ánh mắt né tránh của Tư Nhiên, nói từng chữ một: “Tư Nhiên, em không quan tâm đến việc trái tim anh thuộc về ai, nhưng con người anh là của em, anh nên biết rằng ba em mới là nhà đầu tư bộ phim này!”.

Sáng sớm hôm sau, Lý Khả Nhi đã ra về một cách rất hài lòng.

Tại chỗ khác, anh chàng đội mũ lưỡi trai dúm một tập ảnh vào tay đạo diễn Tô.

“Tuyệt lắm! Hay lắm!” Đạo diễn Tô rung rung tập ảnh trong tay, nhìn anh ta với vẻ đắc ý, “Lần này thì ông Lý, và cả anh chàng Tư Nhiên ngày càng cứng đầu cứng cổ đó không thể thoát khỏi bàn tay của tôi rồi. Tuần sau cậu bảo ông Lý bắn tiền vào, nếu còn dám đưa ra điều kiện đối với tôi, lão Tô này cũng không sống một cách vô tích sự trong làng giải trí! Còn về anh chàng Tư Nhiên đó, không phải cậu ta vẫn từ chối không chịu đóng bộ phim đó với Lý Khả Nhi đó sao? Giờ thì tốt rồi, cậu có thể bảo với cậu ta rằng, bây giờ đổi sang Dương Vũ Thìn rồi.”

“Đạo diễn Tô, việc này... với Lý Khả Nhi, dù sao cha cô ấy vẫn phải bỏ tiền cho bộ phim này, nếu như cô ấy biết người đóng vai nữ chính số một đổi sang người mẫu hớ hang đó, chắc chắn...”

“Thế thì cho cô ta đóng vai nữ chính số hai thôi, hừ, thứ đồ rẻ tiền ngực to não bé này, cô ta tưởng rằng có ông bố làm hậu thuẫn là có thể không coi ai ra gì ư? Lần trước định giả vờ liệt nữ với tôi!”

“Vâng!” Anh chàng đội mũ lưỡi trai chuẩn bị đi ra với vẻ rất hiểu ý.

“Đội đã, lần trước bà Lý định đầu tư cho chúng ta, đánh giá rất cao Tư Nhiên, cậu xem hôm nào sắp xếp riêng một buổi cho họ gặp nhau.”

18. Chương 18 (end)

Chương 18: Đội tuổi thanh xuân tàn cuộc

Đáng thương nhất, không phải là nước lũ ập tới, cuốn trôi tất cả, mà là sau khi gió lớn đi qua, thế giới sạch tinh tươm, chỉ có bạn vẫn đứng yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn xung quanh, ai cũng đã đi xa.

Ngải Mễ cảm thấy mình vẫn bị bỏ lại một cách vô tình.

Aaron, Đường Mộc, Lý Tuấn Ninh, và cả Tư Nhiên. Những chàng trai đã từng yêu cô hoặc cô đã từng yêu lần lượt rời xa thế giới của cô, chỉ để lại ký ức ảm áp một thời khiến cô rơi lệ hết lần này đến lần khác nhắc nhở mình rằng, thực ra tuổi thanh xuân của cô rất rực rỡ. Chỉ có điều sự rực rỡ này lại tàn nhẫn biết bao.

Nhưng cô vẫn cảm thấy tuyệt vọng, giống như hồi nhỏ cô bị ba mẹ bỏ rơi.

Cô không cần sự ảm áp cô lẽ này.

Cho dù ở bên nhau là lời nói dối, kết cục chính là phản bội, cô cũng vẫn muốn được ở bên nhau.

Ít nhất, khi cô bị bao lời nói dối bao bọc, tình yêu và sự ảm áp mà cô sờ thấy được đều là chân thực.

Mùa hè năm 2006.

Lại là thời khắc kết thúc của một kỳ World Cup. Trong hai phút cuối của trận bán kết, đội Đức đã thua đội Italia – đội bóng đã đoạt cúp vàng sau đó. Ngải Mễ vẫn còn nhớ cậu bạn nói sẽ mãi mãi cùng cô ủng hộ đội Đức. Nhưng hiện tại, ti vi đang bật, giọt nước mắt trên má Ngải Mễ vẫn chưa khô, và chàng trai tên là Đường Mộc đó lại dùng sự thật để chứng minh đó chỉ là một lời nói dối tuyệt đẹp, và Aaron – người đầu tiên khiến cô thích đội Đức, cũng không biết đang ở phương nào.

Bình thường, chương trình thời sự giờ này, chắc chắn sẽ bị giây phút hồi hộp đầy kịch tích cuối cùng này của World Cup chiếm chỗ, bạn có thể nhìn thấy đám đông cuồng nhiệt và sôi sục, từng gương mặt hưng phấn đến tột độ, nhưng hiện tại, trên màn hình lại là một gương mặt hoàn toàn không liên quan gì đến World Cup.

Trong ti vi, phóng viên hỏi: “Tư Nhiên, anh có tên tiếng Anh không?”.

“Tôi có.”

“Vậy ư? Chúng tôi đều không biết, tên của anh là gì?”

“Aaron, cứ gọi tôi là Aaron.” Anh trả lời với vẻ thất thần.

Người đó hỏi tiếp: “Tại sao lại tên là Aaron?”

“Vì trước đây có một cậu bé, cậu ấy rất tốt với một cô bé, cô bé này gọi cậu là Aaron, sau đó cậu ấy đã đi xa, nhưng cậu không muốn để cô gái này cô đơn, cậu không muốn khi cô gái này gọi Aaron, không có người đáp lại, sau đó cậu ấy đã tìm đến tôi, và thế là tên tiếng Anh của tôi là Aaron.”

Ngải Mễ lặng lẽ xem, nước mắt lăn dài trên gò má. Lúc này đây, trước màn hình lớn của tivi ở nhà ga, cũng tụ tập không ít người đang xem, một chàng trai mặc bộ quần áo nhân viên đường sắt lại gần, rồi lại bước đi, nước mắt giàn giụa, không ai chú ý đến việc cậu hét lớn trên quảng trường lớn.

Trong tivi vọng ra tiếng của nữ MC.

“Sự kiện ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Tư Nhiên cắt cổ tay tự sát thực sự gây chấn động dư luận, và trong buổi họp báo diễn ra trước đó ba giờ đồng hồ, khuôn mặt với nụ cười tươi tắn của anh vẫn rất bình thản...”

Ngải Mễ đã khóc cả một ngày.

Điện thoại di động đổ chuông liên hồi, màn hình hiển thị tên của Đường Mộc và tên của một chàng trai khác nhiều lần.

Ngải Mễ đã từng muốn nghe giọng của người đó biết bao.

Nguyễn vọng này đã quá xa xỉ rồi, khi người đó biến mất giữa biển người mênh mông.

Nhưng hiện tại, cô muốn nghe nhất là giọng nói của Tư Nhiên.

Nghe anh gọi “Ngải Mễ, Ngải Mễ” một cách hào hứng và hồi hộp.

Nhưng cô biết, không thể được nữa.

Tử thần lại một lần nữa tàn nhẫn nói với cô sự thật về cuộc đời. Hóa ra có những lúc, ước mơ có thể là tất cả mọi thứ của bạn, nhưng tất cả mọi thứ của bạn chắc chắn không thể chỉ có giấc mơ.

Ít nhất có một thứ, nếu bạn không giữ gìn nó cẩn thận, nó sẽ trốn khỏi kẽ ngón tay của bạn, đó chính là tình yêu.

Nguyên nhân dẫn đến cái chết của Tư Nhiên dần dần được làm rõ.

Đầu đường cuối phố, những tit lớn trên báo đã trả lại sự thật cho sự việc:

Bộ phim XXX thay đổi diễn viên bất ngờ, người mẫu Dương Vũ Thìn trở thành ngôi sao mới nổi.

Vén màn sự thật về quá trình đổi diễn viên! Lý Khả Nhi vừa khóc vừa chỉ trích luật chơi ngầm của đạo diễn Tô.

Những tấm ảnh nóng của ngôi sao điện ảnh Tư Nhiên rò rỉ – Nghi ngờ nhà làm phim trả thù Lý Khả Nhi.

Tư Nhiên nói đêm hôm đó bị bỏ thuốc? Lý Khả Nhi đã làm hết sức mình.

Cảnh sát điều tra vụ án ảnh nóng bị rò rỉ – Nhà đầu tư bảo vệ Tư Nhiên

Bộ phim XXX bị đình trệ, Tư Nhiên đóng cửa suy ngẫm từ chối phỏng vấn.

Bộ phim XXX tổ chức buổi họp báo theo thời gian đã định – Tư Nhiên không nói gì đến vụ rò rỉ ảnh nóng

Ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Tư Nhiên cắt cổ tay tự sát – Trước khi mất ba giờ đồng hồ đã tham gia họp báo.

Nguyên nhân dẫn đến cái chết của Tư Nhiên là điều bí ẩn – Nghi ngờ có liên quan đến sự kiện ảnh nóng.

Một tuần sau.

Ngải Mễ và Đường Mộc đi cùng chị Lệ Lệ với bộ mặt tiêu tụy đến cơ quan công an để nhận những đồ vật do Tư Nhiên để lại.

Giữa đồng quần áo bừa bộn, Ngải Mễ cầm một cuốn kịch bản lên xem, anh công an nói đó chính là cuốn sách Tư Nhiên đọc trước khi chết mấy tiếng đồng hồ.

Bàn tay run run của Ngải Mễ rụt rè mở ra.

Trang đầu tiên là một đoạn độc thoại:

Khi chúng ta có mặt ở thế gian này, chúng ta đều phải trải qua sự giày vò của bệnh tật, thất bại, tổn thương, hiểu lầm, ám ức, khổ nạn, sinh ly tử biệt, phản bội, lãng quên. Con đường của cuộc đời luôn luôn không bằng phẳng, nhưng đại đa số chúng ta đều dũng cảm tiến về phía trước, ánh mắt kiên định không rời, đó là vì, chúng ta đã từng có tình yêu, hoặc là, chúng ta đang hoặc sẽ có một tình yêu. Đợi đến ngày vũ trụ quay về thuở hồng hoang, tất cả mọi thứ, đều sẽ hủy diệt, còn tình yêu, lại là con thuyền Nô-ê¹ của chúng ta. Đừng bao giờ đợi đến khi uống canh Mãnh Bà², mới hối hận, kiếp này không yêu hết mình. Thế gian có người mà bạn yêu, là món quà khi bạn được đầu thai làm người, thế gian có người yêu bạn, là ơn huệ mà ông trời ban cho bạn, nếu các bạn được gặp nhau, và yêu nhau tha thiết thì xin hãy trân trọng.

Mỗi người đều có giây phút buồn vì tình yêu, hướng chỉ là giây phút vĩnh viễn mất đi tình yêu. Nhưng Đường Mộc không biết nỗi buồn của Ngải Mễ còn có một lý do khác.

Cậu không để ý, phía dưới trang đó, có một dòng chữ nhỏ mà Tư Nhiên để lại.

Ngải Mễ, sorry, sorry.

Ký tên

Aaron

[1 Thuyền Nô-ê (hay Noah) là con thuyền được nhắc đến trong Kinh Thánh. Nô-ê đóng con thuyền này để tự cứu mình và gia đình, bảo tồn thế giới động vật, thực vật khỏi bị diệt vong bởi trận Đại hồng thủy do Chúa tạo ra để trừng phạt loài người đã có quá nhiều tội lỗi.

2 Theo truyền thuyết của Trung Quốc, canh Mãnh Bà là loại canh sau khi uống vào sẽ quên hết mọi thứ trên đời.]

. HẾT .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sorry-sorry>